

Legends, koutla, stateční rytíři a krásné panny, ale hlavně a především láska
Čtveřice nových příběhů od autorek romantické povídkové knížky
Byl jednou jeden hrad

N o r a R o b e r t s

- **Jill Gregory**
- **Ruth Ryan Langan**
- **Marianne Willman**

NEJKRÁSNEJŠÍ RŮŽE

Collection copyright © 2001 by Penguin Putnam Inc. „Winter Rose“ copyright ©
2001 by Nora Roberts „The Rose and the Sword“ copyright © 2001 by Jan
Greenberg „The Roses of Glenross“ copyright © 2001 by Ruth Ryan Langan „The
Fairest Rose“ copyright © 2001 by Marianne Willman
Translation © Blanka Petáková, 2003 All rights reserved
ISBN 80-7249-121-0

LEDOVÁ

RŮŽE

NORA ROBERTS

Věnováno třem růžím – Ruth, Marianne. a Jan, díky nimž bylo psaní tak zábavné

Svět byl bílý a mrazivě chladný. Muž se vyčerpaně naklonil v sedle, neschopný pohybu. Zbývalo mu jediné – věřit svému koni, že se bude plahočit dál. Kam? To nevěděl. Věděl jen, že zastavit, byť jen na malou chvilku, by v tomhle vražedném vichru znamenalo konec. Palčivá bolest v boku mu škubavými zášlehy připomínala, že ještě není mrtvý. Anebo možná je a peklo na sebe vzalo podobu nekonečné zimy.

Byl ztracený v téhle podivné zasněžené zemi, oslepený nikde nekončící krajinou, která se bíle vlnila mezi kopci, stromy a šedou oblohou. Byl polapen ledovým peklem a sněhová vánice mu bičovala obličej ledovými střepy. Pomalé, monotónní houpání koňského hřbetu mu působilo mučivou agónií, ale nevzdával se.

Po spalujícím slunečním žáru vnímal zimu zprvu jako úlevu. Zchladila horečku, která vystřelovala z rány do celého těla. Po čase ho ale neposkvrněná bělost krajiny ochromila a oslepila tak, že neviděl krev, která mu třísnila plášť a kapala na sníh, ani necítil pach smrti.

Jak ubývalo krve, ztenčovaly se i síly. Chvillemi se mu zdálo, že v sílícím větru slyší hlasy. Hlasy, které šepotaly různá jména. Také to jeho.

Blouzním, usoudil, protože nevěřil na hlasy, které k lidem promlouvají z povětří.

Dávno ztratil přehled o tom, jak dlouho je na cestě. Možná hodiny, snad dny, nebo dokonce týdny. Zprvu doufal, že narazí na vesnici, nebo alespoň na osamělé stavem, kde mu ránu ošetří. Ted' už si jenom přál najít místo, kde by mohl v klidu umřít.

Už dávno neměl hlad, přestože poslední sousto pozřel někdy před bitvou. Na tu si vzpomínal jen matně. Vyšel z ní nezraněný a jako vítěz. Bylo pošetilé, velmi pošetilé, že se na cestu domů vydal sám, bez doprovodu.

Tři nepřátelští vojáci, které potkal na lesní cestě, se bezpochyby také toužili vrátit domů. Nejprve je chtěl nechat jít. On bitvu vyhrál a nepřátelský vpád byl zažehnán. Jenže tihle muži měli v očích řežbu a smrt a vyzvali jej na souboj. Meč měl pohotově v ruce.

Ti tři už se domů nikdy nevrátí. A on pravděpodobně také ne.

Kůň se namáhavě prodíral vpřed a muž se snažil zůstat při vědomí. Už jsem asi v dalším lese, říkal si, a snažil se zaostřit pohled na okolní stromy. Nevěděl, jak se sem dostal ani jak mohl ztratit cestu, když znal své království jako vlastní dlaň.

Zabloudil do končin, kde ještě nikdy nebyl. Stromy byly sedavé, zdálo se, že jsou mrtvé a velmi křehké. Svět se prostíral do daleka bez jediného zvuku. Mrtvé ticho nerušilo nic –ani zurčení lesního potoka, ani cvrlikání ptáků. Jen pravidelný dusot kopyt ve sněhu se tlumeně odrážel jezdcí do uší.

Tohle musí být země mrtvých nebo umírajících, napadlo ho.

Nedaleko se objevilo nějaké zvíře. Byl to první živý tvor, kterého uviděl od té doby, co začalo sněžit. S námahou v něm poznal srnce, který ho pokojně a bez obav pozoroval.

Čeho by ses taky bál? usmál se pro sebe. Už nemám sílu ani zvednout luk. Srnec odběhl a Kylar z Mrydonu, statečný princ a válečník, klesl na šíji svého koně.

Když přišel znovu k sobě, byli z lesa venku a před nimi se

rozprostíralo nekonečné bílé moře, v jehož středu se třpytil stříbrný ostrov. Unavené oči nejasně rozeznávaly cimbuří a věže. Na té nejvyšší vlála ve větru zástava se znakem rudé růže v bílém poli. Modlil se, aby se mu vrátila síla. Tam, kde vlaje korouhev, musejí být i lidé, tam najde teplo. Byl by dal půl svého království, aby mohl strávit poslední hodinu života v teple u krbu.

Zrak se mu začal kalit a obraz zámku se rozplýval. Vlnami únavy a slabosti k němu pronikal obraz růže rudé jako krev, která se k němu blížila přes bílou pláň. Zaťal zuby a pobídl koně do klusu. Nebude-li mu dopřáno zemřít v teple, ať aspoň před smrtí naposledy přivoní k růži.

Neměl už ani sílu proklít svůj osud. Znovu ztratil vědomí a zřítíl se z koňského hřbetu do sněhu.

Náraz a ostrá bolest v ráně jej znovu vyplavily na hladinu polovědomí, kde se kolébal v závoji mlhy. Mlžným oparem viděl, že se nad ním sklání čísi tvář. Krásné hluboké oči, zelené jako mech v jeho lesích, mléčně růžová zářivá pleť. Něžná plná ústa. Viděl, že se rty pohybují, ale hučení v hlavě zvuk dívčího hlasu přehlušilo. Dívka byla oblečená do červeného pláště a vlasy jí zakrývala kapuce. Zvedl ruku, aby se dotkl látky. „Tak ty nejsi růže.“

„Ne, pane. Jenom žena.“

„Myslím, že je lepší zemřít s teplem polibku na rtech, nežli u tepla ohně.“

Přitáhl si ji k sobě a ucítil vlhký dotek jejích rtů na svých. Dál už nebylo nic. Propadl se do tmy.

Muži jsou opravdu podivná stvoření, pomyslela si Deirdre a vymanila se z cizincova sevření. Chťt se líbat v takovou chvíli se jí zdálo nesmyslné, dokonce hloupé. Potřásla hlavou, zvedla se od nehybného těla a sáhla k pasu pro lovecký roh. Zatroubila nouzový signál, volání o pomoc, shodila plášť a co nejlépe jím ležícího přikryla. Posadila se na sněh, vzala bezvládné tělo do náruče a snažila se ho zahřívát. Nezbyvalo jí než čekat, až dorazí pomoc a dopraví nečekaného hosta do zámku.

Než ho tam dopravili, dvakrát procítl z bezvědomí.

Mráz a chlad mu zachránily život – jinak by byl vykrvácel. Ted' se tělo zahřálo a hluboká rána v boku začala znovu krváčet; svou daň si vybírala i horečka. Byla to těžká bitva. Na straně blížící se smrti stálo těžké zranění, vyčerpání a spalující horkost. Na druhé bojovalo jeho mládí, síla a Deirdre, která byla ochotna použít všechn svůj um, aby jej zachránila.

Svým typickým rázným, trochu strohým způsobem nařídila dvěma ze svých mužů, aby ho uložili, a připravila mu uspávací nápoj. Ošetření rány bude bolestivé a prakticky založená Deirdre nechtěla, aby zbytečně trpěl a bolest jej znovu přivedla k vědomí.

Přinesla léky a bylinky, vyhrnula si rukávy jednoduchých šatů z hrubého plátna a dala se do práce. Na svlečené tělo, které její muži položili na postel, dopadalo úzkými okny bledé světlo. Nahé muže viděla už dřív, stejně tak jako rány způsobené mečem.

„Je hezký,“ vzdychla snivě Cordelia, služka, která měla své paní při ošetřování pomáhat.

„Možná, ale umírá,“ odpověděla Deirdre rázně a přikázala: „Přitlač víc na ten obvaz. Nenechám ho vykrváčet pod vlastní střechou.“

Vybrala všechno potřebné, přistoupila k posteli a začala ošetřovat ránu v boku. Bylo to těžké zranění. Táhl se od podpažní jamky až ke stehnu jako rozšklebená krvavá průrva. Myslí se snažila proniknout do jeho těla a zjistit rozsah poranění. Nad obočím jí vyrazil pot, tváře zbělely, ale pracovala dál, rychle a bez zachvění. Tolik krve, pomyslela si a dech jí ztěžkl. Tolik bolesti. Jak vůbec dokázal přežít? Přestože mráz krváčení zastavil, už dávno měl být mrtvý.

Umyla si ruce od krve, osušila je a sáhla po jehle. Cordelia zbledla:

„Má paní.“

Deirdre se bezmyšlenkovitě otočila. Téměř zapomněla, že je tu ještě někdo další. „Můžeš jít. Už jsi mi pomohla dost.“

Cordelia byla v mžiku tatam a Deirdre se usmála. Tak rychlou ji obvykle neviděla, zvlášť když měla odvést nějakou práci. Obrátila se zpět k pacientovi a začala ránu opatrně a pečlivě sešívát.

Jizva bude veliká, pomyslela si. Bude mít do sbírky další k těm, které už ho zdobí. Muž měl tělo válečníka, svalnaté, otužilé a plné jizev z předchozích bojů. Proč muži tak dychtivě bojují a zabíjejí? Proč je pro ně obojí tak důležité a ještě jsou na to hrdí?

Tohle byl typický bojovník, tím si byla jistá. Dostat se až sem, na její ostrov, ho muselo stát spoustu sil, vůle i pýchy. Nebylo jí jasné, jak to dokázal a proč.

Opatrně potřela zašitou ránu připravenou masťou, kterou vyráběla pro své poddané, a přiložila obvaz. To nejhorší bylo ošetřeno a nastal čas na prohlídku ran ostatních.

Nenašla ale nic, co by stálo za řeč – několik povrchových škrábnutí a ranek, jednu hlubší na rameni, která už se sama skoro zacelila. Ať už bojoval kdekoli a s kýmkoli, bylo to nejméně před dvěma dny, možná dokonce před třemi.

Přežít tak dlouho s tak vážným zraněním a projet Zapomenutým lesem, to vyžadovalo ohromnou vůli žít. To bylo dobré, protože ji bude velmi potřebovat.

Když byla s ošetřením hotova, začala plátnem navlhčeným studenou vodou otírat pot z těla rozpáleného horečkou.

Cordelia měla pravdu, byl hezký. Znovu si ho prohlížela, teď už ne pohledem ošetřovatelky. Vysoké, štíhlé, svalnaté tělo, obličej bojovníka jako tesaný z mramoru – úzký, s lícními kostmi, které ostře vystupovaly nad propadlými tvářemi, dlouhý rovný nos, rty plné a trochu přísné. Vlasy černé jako uhlé ležely rozhozené na bílém polštáři. Knír ztratil svůj původní úpravný vzhled a strniště vousů, které mu vyrazilo na lících, z něj dělalo nebezpečného nepřítele i v bezvědomí. Temné obočí se směle klenulo nad zavřenýma očima a Deirdre se upamatovala na jejich oslnivou modř. I ve chvíli, kdy byl vyčerpán bolestí, horečkou a únavou, měl pohled hrdý a smělý.

Budou-li tomu bohové nakloněni, zase ty oči otevře.

Teple jej přikryla, přiložila na oheň další poleno a posadila se vedle postele.

Horečka jím lomcovala dva dny a dvě noci. Občas blouznil a bylo nutné ho násilím držet na lůžku, aby se rána znovu neotevřela.

Chvillemi spal hlubokým spánkem mrtvého a Deirdre se bála, že se už nikdy neprobudí. Přes veškerou péči se jí nedařilo srazit horečku, která mu roztrásala celé tělo.

Byla u něho neustále. Seděla vedle jeho lůžka v křesle, občas si zdířila a sledovala, jak jeho tělo svádí boj o život. Při jednom ze zimničných záchvatů k němu vklouzla pod přikrývku, aby jej zahřála a ukonejšila. Otevřel oči, ale byly nevidomé a divoké. Snažila se v sobě potlačit smutek a lítost nad vyčerpávající a, jak se zdálo, ztracenou bitvou.

Jedné noci, když jej zase roztrásla zimnice, vzala ho za ruku a truchlila pro něho.

Život je nejvzácnější dar, a bylo kruté, že musel dojet tak daleko od domova, aby jej ztratil.

Dlouhou chvíli si krátila zpěvem nebo šitím. Když na chvíli klidně usnul, nechávala ho v péči jedné ze služebných a věnovala se své práci a svým lidem.

Poslední noc, kterou u něj strávila, byla nejhorší. Vyčerpaná, s beznadějí v srdci litovala jeho manželku, matku a všechny, jež nechal doma a kteří se nikdy nedoví o jeho osudu. Nakonec v tichu zámecké komnaty použila k jeho uzdravení svůj dar a poslední zbytky sil.

Položila mu ruce na hrud'.

„Základním a nejdůležitějším pravidlem je neublížit. Já jsem ti neublížila. To, k čemu se teď chystám, skončí buď tvou smrtí, nebo uzdravením. Kdybych znala tvé jméno,“ něžně mu přejela rukou po rozpáleném čele, „tvou mysl nebo tvé srdce, bylo by to jednodušší pro nás oba. Buď silný.“ Vyhoupala se k němu na postel a klekla si vedle něho. „A bojuj.“

Obnažila ránu na boku, jednu ruku přiložila na ni, druhou na jeho srdce a nechala procházet energii svého těla, své krve a kostí do něho.

Zasténal, ale nevšímal si toho. Bude to bolestivé pro ně pro oba.

Jeho tělo se obloukem vzepjalo kupředu, její nazad. Vnitřním zrakem vnímala řadu obrazů, které ji oslepovaly. Veliký zámek, matné barvy, koruna pokrytá drahokamy.

Cítila jeho sílu. A dobrotu. Dívčíným tělem projel záblesk ostrého světla a málem ji od muže oddělil. Ale podařilo se jí nořit se hlouběji, kde světlo změklo a stalo se příjemně teplým.

Bylo to poprvé, kdy Deirdre nahlédla do srdce někoho jiného a cítila jeho tep.

Velmi zřetelně uviděla ženský obličej s hlubokýma modrýma očima, které odrážely hrdost a snad také strach a obavy.

„Vrat' se mi, synáčku. Vrat' se mi živ a zdráv domů.“

Slyšela hudbu – bubny, smích a pokřikování mužů. Potom ji oslepil záblesk slunečních paprsků, které se odrážely od čepelí mečů, a zahltil ji pach potu a krve. Stěží potlačila vzlyk-nutí, když se její mysl octla uprostřed třesku zbraní, čpící prolité krve a strachu ze smrti. Snažil se vytěsnit ji ze své mysli,

alejí se přesto dařilo pronikat stále hlouběji. Později s úžasem zjistila, kolik modřin v tomhle zápase o život jeden druhému způsobili. Svaly se jí chvěly námahou, část jí samé zoufale toužila se vrátit a odpoutat se od jeho vnitřního já. Nedbala. Rozechvěle zacílila svůj oheň proti horečce a ucítila nepřátelský meč, který ťal do ní i do nemocného. Kovové ostří se zakouslo i do jejího boku, ze rtů se jí vydral výkřik bolesti a ochutnala smrt. Pod rukou splašeně bubnovalo srdce raněného a rána v boku žhnula jako plameny pod druhou dlaní. Znovu se ponořila do jeho mysli a překonala bolest, aby mohla použít svého vzácného daru a zachránit ho. Otevřel oči. Jeho pohled planul skelně a nevidomě v obličeji bílém jako smrt. „Kylare z Mrydonu,“ snažila se vyslovovat zřetelně a nahlas, přestože ji každé slovo stálo nesmírné úsilí. „Vezmi si ode mne, co potřebuješ. Vezmi si oheň uzdravení a žij.“ Tělo se mu uvolnilo, oči zamžily a po chvíli víčka klesla. Cítila, jak si povzdechl a hluboce usnul. Světlo v ní však zářit nepřestalo. „Co to je?“ přemítala a třela si rukou místo nad srdcem. „To je jedno. Teď je to úplně jedno. Nemohu pro tebe udělat nic víc. Žij,“ pronesla znovu ke spícímu a lehce mu přitiskla rty na obočí. „Anebo zemři v pokoji.“ Vstala z lůžka, ale pocítila slabost a zatočila se jí hlava. Zdálo se docela přirozené, že když omdlela, spočinula hlavou na jeho srdci.

Hladina snů a bezvědomí ho kolébala sem a tam. Chvillemi se mu zdálo, že je zpátky v bitvě a cválá na koni mezi svými muži, křičí rozkazy a mečem trestá ty, kdo se opovážili napadnout jeho zemi. Potom se opět ocitl v onom zvláštním ledovém lese, kde mu mráz pronikal hluboko do kostí. Chlad se náhle změnil v oheň a ta část jeho bytosti, která zůstala při smyslech, si toužebně přála zemřít. V hrdle ucítil chladivý a sladký nápoj a znovu upadl do nepokojného spánku.

Zdálo se mu, že je doma a vítá svítání s povolnou dívkou v loži. Její tělo ho opájelo něžným teplem a voněla po růžích.

Slyšel hudbu. Zpíval mu hluboký, měkký hlas doprovázený harfou. Občas viděl také tvář – mechově zelené oči, krásná široká ústa, vlasy barvy tmavého medu rámuující k smrti nádherný a k smrti smutný obličej. Ta tvář se objevila pokaždé, když bolest, zimnice nebo horečka byly k nesnesení.

Jednou slyšel volat své jméno a velitelský hlas mu cosi přikazoval. Vzpomínal si, že oči, které patřily k té smutné tváři, byly tehdy temné, plné bolesti a síly. Medové vlasy se mu rozprostřely po hrudi a on usnul – tentokrát hluboce a klidně, obklopen její vůní. Když se vzbudil, zdálo se mu ta vůně osvěžující jako chladivý pramen v parném dni. Ležel v posteli s nebesy z purpurového sametu. Chvilí se snažil uvědomit si, co se děje a kde to je.

Nejsem doma. Jsem naživu.

Je ráno. Světlo, které sem dopadalo okny, bylo mdlé a velmi slabé. Asi právě svítá. Pokusil se posadit, ale už první malý pohyb probudil bolest v boku. Sykl a uviděl tvář ze svých snů.

„Musíš být opatrný.“ Deirdre mu jemně vsunula ruku pod hlavu, nadzdvihla ji a přiložila mu k ústům misku s řídkou polévkou. „Napij se.“

Neměl na vybranou. Musel polykat, ale nakonec se mu podařilo zvednout ruku a misku odstrčit.

„Kde?“ vydralo se mu z okoralého hrdla. „Kde to jsem?“

„Vypij polévku, princí Kylare. Jsi ještě velmi slabý.“

Měl chuť se vzepřít, ale cítil, že je opravdu tak nemohoucí, jak dívka říká. Zato ona nebyla slabá ani trochu. Její ruce byly silné a drsné od práce. Prohlížel si ji se zaujetím, zatímco se do něj snažila vpravit další porci polévky.

Rozpuštěné medové vlasy jí padaly až k pasu. Na sobě měla jednoduché šedé šaty bez ozdob a šperků. Přesto byla krásná a působila úžasně ženským dojmem.

Služebná, která se vyzná v mastičkářství, pomyslel si. Najdu způsob, jak se odvděčit jí i jejímu pánu.

„Jak se jmenuješ, má milá?“

Muži jsou opravdu zvláštní. Jsou schopni začít flirtovat ve chvíli, kdy unikli jisté smrti. „Jmenuji se Deirdre.“

„Jsem ti velmi vděčný, Deirdre. Pomůžeš mi, prosím, vstát?“

„Ne, to tedy nepomohu, pane. Snad zítra.“ Odložila misku stranou.

„Ale můžeš se posadit, abych ti ošetřila ránu.“

„Zdálo se mi o tobě.“ Sice byl pořád ještě slabý, ale už se cítil mnohem lépe. Dokonce tak dobře, že měl chuť začít se jí dvořit.

„Zpívalas mi?“

„Zpívala jsem, abych si nějak ukrátila čas. Ležíš tady už tři dny.“

„Tři dny?!“ Zaťal zuby bolestí, když mu pomáhala sednout. „Vůbec si to nepamatuju.“

„To je přirozené. Teď se nehýbej.“

Zamračil se na její hlavu, která se skláněla nad obvazem. Byl sice od přírody velkorysý, ale nebyl zvyklý přijímat rozkazy. A už vůbec ne od služebných. „Rád bych tvému pánovi poděkoval za jeho pohostinnost.“

„Žádný pán tady není,“ broukla. „Hojí se to dobře,“ pokračovala sama pro sebe a opatrně prohmatávala okolí rány. „Je klidná, chladná. Budeš mít další pěknou jizvu do sbírky.“ Zručně a rychle potřela kůži mastí. „Ještě to bolí, vid? Ale jestli to vydržíš, raději bych ti už žádný uspávací prostředek nedávala.“

„Naspal jsem se až dost.“

Jak začala ránu obvazovat, její tělo se střídavě blížilo a oddalovalo. Je okouzlující, pomyslel si a potěšilo ho, že už se zotavil natolik, že ho zase zajímají děvčata. Vnořil ruku do medových vlasů a jeden pramínek si namotal na prst. „Nikdy jsem neměl krásnější ošetřovatelku.“

„Šetři síly, pane.“ Její hlas byl dokonale chladný a odmítavý.

Zamračil se. „Nechci, aby má práce zůstala nedokončená jenom proto, že si se mnou chceš zalaškovat.“

Odstoupila o krok a lhostejně si ho změřila. „Ale máš-li dost energie, můžeš ji použít na jídlo a vzít si ještě trochu polévky a kousek chleba.“

„Možná bych raději maso.“

„To věřím. Ale žádné nedostaneš. Ještě ne, Kylare z Mrydonu.“

„Ano, samozřejmě, ale jak to, že znáš moje jméno?“ zeptal se téměř úzkostně.

Vzpomněla si na svůj výlet do jeho mysli a na to, co tam viděla a cítila. Ani jeden z nich nebyl připraven si o tom popovídat. „V horečce jsi mi toho o sobě navykládal spoustu,“ odvětila. Nelhala. „Dohlédnu, abys měl co číst. Odpočinek na lůžku by tě mohl nudit. Četba tě rozptýlí.“

Vzala prázdnou misku od polévky a kráčela přes pokoj ke dveřím.

„Počkej! Kde to vlastně jsem? Co je tohle za místo?“ Otočila se. „Jsi v Zámku růží na Zimním ostrově v Ledovém moři.“

Zajíkl se: „To je ale přece jenom legenda. Mýtus. Pohádka.“

„Je to svět právě tak skutečný jako život nebo smrt. Po víc než dvaceti letech jsi prvním člověkem, který se k nám dostal. Až budeš dost silný, pohovoříme si o tom, proč a jak jsi sem přišel.“

„Počkej.“ Zvedl ruku. Zastavila se mezi těžkými dubovými dveřmi.

„Ty nejsi služebná.“ Jak jen se mohl splést? Ani jednoduchý prostý oděv, ani to, že ji nezdobily žádné šperky, nemohlo zakrýt její vznešený původ.

„Sloužím,“ opáčila. „A sloužila jsem celý život. Jsem Deirdre, královna Ledového moře.“

Dveře se zavřely, a on stále v údivu zíral za dívkou, která za nimi zmizela. Když byl malý chlapec, vyprávěli mu pověst o Zámku růží. Zámek stál na ostrově uprostřed krásného jezera, lemovaného bohatými lesy a úrodnými poli. Ale zrada, žárlivost, pomsta a zlé čáry to všechno změnily v nikdy nekončící zimu.

Ta legenda vyprávěla cosi o růži zamrzlé do ledového pilíře. Nemohl si vzpomenout, jak to přesně bylo. Ale to byly jen pohádky na dobrou noc. Nic takového se přece nemohlo stát doopravdy.

A přece. Bojoval a vyhrál bitvu pod horkým sluncem, aby potom ztratil cestu ve světě mrazivé a kruté zimy.

Zraněný a napůl v bezvědomí se dostal na sever. Možná až ke Ztraceným horám, nebo dokonce až za ně, do končin, kde divoké kmeny pořádaly hony na obří lední medvědy a kde draci hlídali vchody do svých slují.

Potkal kdysi muže, kteří tvrdili, že takové země navštívili. Vyprávěli o temně modrých jezerech se spoustou ledových ostrovů a o bojovnicích, kteří byli vyšší než vzrostlý strom.

Ale nikdo z nich nemluvil o zámku.

Kolik z toho je jenom sen? Co je pouhá představa a co pravda?

Rozhodl se, že to zjistí. Odhodil přikrývku. Po celém těle mu vyrazil pot a svaly se roztřáslly slabostí. Hrdost ho opustila. Veškerou sílu spotřeboval na to, aby se posadil na okraj lůžka. Chvilí tak seděl a soustředil se na další pohyby.

Podařilo se mu vstát. Svět se s ním zatočil a všechno kolem se slilo v mihotavou šmouhu. Kolena se mu podlomila, ale neupadl; stačil se zachytit sloupku postele a zůstal stát.

Nehnuté sbíral síly a prohlížel si komnatu. Byla zařízena jednoduše, vkusně, dokonce s určitou elegancí. Když se ale zblízka podíval na čalouny na zdech a nebesa nad postelí, viděl, že jsou letité a chatrné. Skříně a židle byly nablýskané do vysokého lesku, stejně jako stříbrné svícny. Barvy koberce vybledly pod stovkami kroků, ale původní půvabné vzory byly stále viditelné. Oheň tiše praskal v krbu vytesaném z lazuritu.

Vrávoravě a opatrně se stařeckým krokem vydal přes pokoj k oknu.

Kam až dohlédl, byl svět bílý. Slunce matně prosvítalo skrze mlžnou sedavou clonu, která pokrývala celou oblohu, a jen tu a tam vykouzilo jiskřičku na ledovém krunýři, obklopujícím zámek. V dálce viděl stín lesa, černé a šedé šmouhy na bělostném sněhu. A daleko na severu zahlédl hory, které se tyčily k nebi. Bílé vrcholky proti šedobílé obloze.

Všude okolo zámku se rozprostírala neporušená sněhová pláň.

Neviděl žádný pohyb, žádné stopy. Žádný život.

Jsou zde snad jenom sami dva? On a ta žena, která o sobě tvrdí, že je královnou?

Vtom ji uviděl – královský purpur na bílém pozadí. Kráčela rychlými, dlouhými kroky. Jako žena, která chvátá na trh, pomyslel si. Zůstala stát, jako by cítila jeho pohled, otočila se a pohlédla nahoru do jeho okna.

Neviděl, jak se tváří, ale způsob, jakým pohodila hlavou, ho nenechal na pochybách, že se zlobí. Obrátila se k němu zády a odkráčela směrem k lesu. Ohnivě rudý plášť se jí míhal kolem nohou.

Nejraději by se rozběhl za ní a vyptal se na spousty věcí. Zatím ale stěží dovrávoral zpět k posteli a bezvládně se na ni zhroutil.

Roztřesený únavou ze svého malého výletu usnul v teple přikrývek a prospal celý den.

„Má paní, chtěl by tě zase vidět.“

Deirdre byla zabraná do práce. Pod rozměrnou kupolí ošetřovala drahocenné rostliny. Hlína byla v jejím světě velmi vzácná. Tady pěstovala bylinky a zeleninu. Kvetlo tu i pár květín, které se daly oklamat a považovaly sluneční záření, procházející sklem, za jaro. Bolela ji záda, ale nevšímala si toho.

„Nemám na něj čas, Omo.“ Zahradnickou motýčkou hloubila rýhu.

Byl to uzavřený, nekonečný cyklus: sázení, setí, okopávání, pletí, sklizení. Zahrada byla v jejím světě nutná pro zachování života.

Krom toho pro ni představovala jednu z mála skutečných radostí.

„Ty a Cordelia se o něj staráte dobře.“

Oma stiskla rty. Byla Deirdřinou chůvou, odmalička o ni pečovala, učila ji a od smrti královny Fiony jí nahrazovala matku. Byla jednou z hrstky obyvatel Zámku růží, kteří se odvážili klást mladé královně otázky.

„Je to už tři dny, co se probral. Nudí se a je neklidný.“

Deirdre se narovнала a opřela se o motýčku. „Má bolesti?“

Ominou tváří se kmitlo cosi podobné netrpělivosti. „Bolesti prý nemá. Ale je to muž – a znáš přece muže. To víš, že ho to bolí. Ale i přesto a přes slabost, kterou doposud cítí, ho už dlouho v klidu neudržíme. Je to princ, má paní, a je zvyklý, že se mu všechno podřizuje.“

„Tady vládnu a rozkazuju já.“ Deirdre přelétla pohledem svou zahradu. Mladým rostlinkám, které před časem vysázela, se dařilo dobře. Nedokázala vypěstovat tolik, aby žili v nadbytku, ale všechno nezbytné měli. Na bledém, nepřírozeně dlouhém stonku občas rozkvetla i sedmikráska a marně hledala dostatek slunečního svitu.

„Některý z chlapců v kuchyni by měl utrhnout pár hlávek zelí k večeři. A ať kuchař zařídne dvě slepice. Náš host potřebuje maso.“

„Proč ho nechceš vidět?“

„Ale tak to přece není,“ vzdychla Deirdre unaveně a vrátila se ke své práci. Pravda ale bylo, že další setkání odkládala a byla si toho moc dobře vědoma. Zdálo se jí, že během doby, kterou s nemocným strávila, se v ní něco změnilo. Něco, co nedokázala pojmenovat a co jí bylo neznámé. Cítila se proto trochu nejistá a neklidná.

„Seděla jsem u něj tři dny a tři noci,“ vyjela na Omu. „Kvůli péči o něj jsem zanedbala své povinnosti.“

„Je velmi hezký.“

„To jeho kuň také,“ zlehka opáčila Deirdre. „A ten je pro mě daleko zajímavější.“

„Taky je silný,“ pokračovala Oma neodbytně, jako by nic neslyšela, a přistoupila o krok blíž. „Je to princ odněkud z vnějšího světa. Mohl by to být ten, na kterého čekáme.“

„Neexistuje žádný muž, na něhož bychom čekali.“ Deirdre pohodila hlavou. Nezbyla v ní už ani špetka naděje. „Nechci žádného muže, Omo. Nechci být závislá na nikom jiném než sama na sobě.“

Nezapomeň, že nás zničila pošetilost ženy a zrada muže; jen proto jsme prokletí.“

„Pýcha ženy se na našem osudu podílí stejnou měrou jako její pošetilost,“ položila Oma ruku na násadu motyky. „Budeš se snažit upřít sama sobě šanci získat svobodu?“

„Vím, co je moje povinnost, a o svůj lid se postarám. Až přijde čas, ulehnu na lože s mužem a počnu dítě. Vychovám z něj dalšího vládce našeho království a naučím ho všemu, co umím sama.“

„Doufám, že to dítě budeš taky milovat,“ zamumlala si pro sebe Oma.

„Mé srdce je tak chladné.“ Deirdre unaveně zavřela oči. „Bojím se, že nedokážu milovat. Že nejsem schopna lásky. Jak můžu dát něco,

co sama nemám?“

„Mýlíš se,“ Orna ji jemně pohladila po tváři. „Tvé srdce není chladné jako nerozvité poupě. Jako naše růže uvězněná v ledu.“

„Měla bych ho snad osvobodit, Omo? A nechat si ho zlomit tak, jako to udělala má matka?“ Potřásla hlavou. „To by nebylo k ničemu. To, co musím udělat, je zajistit potravu a dostatek topiva pro své lidi. Jdi za naším hostem a řekni mu, že jej navštívím, až mi to povinnosti dovolí.“

„Myslím, Zejdu právě včas,“ ozvalo se od dveří. Kylar stál na prahu.

Nikdy v životě neviděl nic, co by se alespoň vzdáleně podobalo této zahradě. Zámek růží mu sám o sobě nabízel další a další nečekaná překvapení – například královnu oblečenou do mužských šatů, kalhot a otrhané hrubé haleny. Výsledek byl zvláštní, ale svým způsobem velmi přitažlivý. Vlasy měla stažené v týle. Jiná žena by pravděpodobně použila stužku, ale Deirdre si je svázala do uzlu koženým řemínkem, přesně tak, jak to dělal i Kylar, když se do něčeho pustil.

Tvář měla zružovělou prací a víc než kdy jindy mu připomínala růži, za kterou ji při prvním setkání pokládal. Nezdálo se, že by ji nějak zvlášť potěšilo, že ho tady vidí, a její pohled byl velmi chladný. Před ledovou královnou se musím mít na pozoru, říkal si v duchu. Muž, který by se ji snažil rozehrát, by pravděpodobně riskoval umrznutí některých velmi důležitých partií svého těla.

„Vidím, že už se cítíš lépe, pane.“

„Kdybys mi byla věnovala pět minut svého času, věděla bys to už dřív.“

„Můžeš jít, Omo,“ propustila Deirdre starou chůvu a poklekla zpět k práci. Potřebovala přehlušit nebezpečný zmatek, který v ní jeho příchod vyvolal. Sázela brambory, jež zbyly z předchozí sklizně.

„Omluvíš mne, pane, musím pokračovat.“

„Copak nemáš na takovou práci sloužící?“

„V Zámku růží nás žije dvaapadesát. Každý máme své místo a své povinnosti.“

Přisedl vedle ní, i když ho rána v boku zabolela. Vzal ji za ruku, otočil a pozorně si prohlížel dlaň plnou mozolů. „Pak bych řekl, má paní, že ty máš povinností příliš mnoho.“

„Nepřísluší ti hodnotit můj svět a klást mi otázky.“

„Přesto musím se svými dotazy pokračovat, i když mi na ně neodpovídáš. Uzdravila jsi mne. Proč jsi tedy ke mně teď tak odmítavá?“

„Nevím. Zato vím, že teď potřebuju obě ruce, abych mohla pracovat.“ Pustil její dlaň a Deirdre dál zahrnovala řízky brambor kyprou hlínou. „Nejsem na cizince zvyklá,“ začala. To byla bezpochyby pravda. Nikdy před tím se s žádným cizincem nesetkala. Vysvětluje to ale, proč se k němu cítila tak připoutaná poté, co během uzdravování nahlédla do jeho duše? A proč se ho bojí? „Možná jsou pro tebe mé způsoby trochu neotesané. Pokud ano, omluv prosím mé prohřešky proti etiketě, která panuje v Zámku růží.“

„Tvé způsoby jsou dokonale vybroušené,“ skočila mu do řeči. „A hodné muže tvého rodu.“

Malinko se pousmála. „Někteří muži jsou zvyklí na jemnější ženy, než jsem já. Ale myslím, že Cordelia by tvému vkusu mohla vyhovovat.“

„Je dostatečně povolná a dostatečně hezká. A proto ji necháváte hlídat drakem.“

Obličej jí roztál a široce se usmála: „Přesně takhle to je.“

„A přece dávám přednost tobě – před Cordelií i před drakem. Proč?“

„To nevím.“ Zvolna postupovala podél brázdy. Chtěl se k ní připojit, ale při prvním pohybu bolestně sykl. „Ach ta tvá tvrdohlavost.“

Přistoupila k němu a k jeho nesmírnému překvapení ho jednou paží objala kolem pasu. „Opři se o mne. Pomohu ti dovnitř.“

Zabořil jí obličej do vlasů. „Krásně voníš,“ zašeptal.

„Přestaň.“

„Nemohu zapomenout na tvou tvář, ani když spím.“

Zachvěla se vzrušením a její úzkost vzrostla. „Pane, přestaň s těmi lichotkami.“

„Na to, abych ti lichotil, jsem pořád příliš slabý.“ Slabost ho přemáhala, a přestože se tomu vší mocí bránil, musel se o ni opřít trochu víc. „Ale ty jsi velmi krásná a já jsem nezemřel.“ Když konečně popadl dech, přestal ji tolik tížit a postavil se pevněji. „Měl bych být po smrti. Měl jsem dost času přemýšlet o tom.“ Podíval se jí přímo do očí. „Prošel jsem už dost bitev a vím, jaké rány jsou smrtelné. Ta má smrtelná byla. Jak jsi dokázala oklamat smrt, Deirdre? Jsi snad čarodějka?“

„Možná by to o mně někdo mohl říct.“ Viděla, jak zbledl, a obemkla ho kolem pasu silněji. „Musíš si sednout, nebo omdlíš. Půjďme zpátky dovnitř.“

„Ale ne do postele. Tam bych se zbláznil.“

Zнала dobře pocity nemocných a raněných a věděla, že to myslí vážně. „Sedneš si do křesla. Vypijeme spolu šálek bylinkového čaje.“

„Čaj! Dobrý Bože! Brandy by nebyla?“

Má na ni plné právo, usoudila. Prošli dveřmi. Vedla ho temnou chodbou směřující od kuchyně do vnitřních prostor zámku. Vyhnula se velké vstupní hale a pokračovala další chodbou do malé chladné místnosti, obložené od země až po strop knihami.

Pomohla mu do křesla, které stálo před vyhaslým krbem, a otevřela okenice. „Dny jsou stále dlouhé,“ prohodila nezávazným tónem a otočila se ke krbu. Tenhle byl obložený zeleným mramorem. „Musím dokončit setí a sázení, dokud má slunce sílu semínka a sazeničky zahřát.“

Poklekla u krbu a zapálila v něm oheň. „V tvém světě je tráva? Celé louky zelené trávy?“

„Ano.“

Na chvíli zavřela oči. „A stromy, které se na jaře zazelenají?“

Cítil, jak se mu sevřelo srdce. Pro svůj domov a pro ni. „Ano.“

„To musí být zázrak,“ zašeptala snivě. Vstala a obrátila se k němu, tentokrát už svým obvyklým tónem: „U ohně ti bude teplo. Musím se umýt a dojdu ti pro brandy. Pospíším si.“

„Má paní, cožpak ty jsi nikdy neviděla zelená luka?“

„Ne. Znáám je jenom z knih. A ze snů.“ Chtěla se ho zeptat, jak tráva voní, ale nebyla si jistá, zda by to v tuhle chvíli unesla. „Nenechám tě čekat dlouho, pane.“

Své slovo splnila. Netrvalo ani deset minut a byla zpět. Vlasy jí opět volně splývaly přes rukávy tmavě zelených šatů a na podnose přinášela láhev brandy.

„Naše vinné sklepy bývaly kdysi velmi dobře zásobené. Můj dědeček byl prý velký milovník vína. A knih,“ dodala a přejela pohledem svazky v policích. „Potrpěl si na sklenici dobrého vína u dobré knihy.“

„A jak je to s tebou?“

„Knihy často, víno zřídka.“

Pohlédla ke dveřím a obličej se jí rozzářil láskyplným úsměvem.

Takhle se usmát ji viděl poprvé. Nemohl od ní odtrhnout zrak; hrdlo se mu zúžilo a srdce zachvělo.

„Děkuji ti, Magdo. Byla bych si pro to došla.“

„Máš i tak mnoho povinností, má paní. Není nutné, abys nosila ještě i táč s čajem.“

Ta musí být snad stoletá, pomyslel si Kylar, když se zahleděl na příchozí. Obličej plný hlubokých vrásek byl podobný přemrzlému jablku, trup ohnutý, jako kdyby měla na zádech naložený těžký náklad. Postavila podnos s bylinkovým čajem na stolek a s překvapivým půvabem se uklonila. „Mohu ti nalít šálek, má paní?“

„Ne, děkuji. Obsloužím nás sama. Co tvé ruce?“

„V poslední době je to mnohem lepší.“

Deirdre vzala její ruce do svých. Stařenčiny byly uzlovité a v kloubech oteklé. „Používáš mast, kterou jsem ti dala?“

„Ano, má paní. Dvakrát denně. Moc mi pomáhá.“

S očima upřenýma do Magdiny tváře Deirdre rytmicky masírovala zkroucené hřbety rukou. „Dám ti bylinky a ukážu ti, jak z nich připravit čaj. Uvidíš, že ti to pomůže. Budeš pít třikrát denně šálek.“

„Děkuji ti, má paní.“ Magda se znovu uklonila a vyšla ze dveří.

Než se natáhla pro čajovou konvici, promnula si Deirdre ruce, jako by se sama chtěla zbavit bolesti. Kylar ji tázavě pozoroval.

„Odpovím na všechny tvé otázky, princí Kylare. A doufám, že na oplátku odpovíš ty alespoň na některé z mých.“ Podala mu malý talířek se sýrem a sušenkami a usadila se do křesla s šálkem čaje.

„Jak tady dokážete přežít?“ začal se svými otázkami Kylar.

Jde přímo k věci, pomyslela si. „Máme zahradu ve skleníku. Nějaké slepice na vejce, kozy na mléko a maso, tedy pokud maso potřebujeme. Blízko je les – odtud bereme dříví na otop, a máme-li štěstí, podaří se nám ulovit i nějakou tu zvěřinu. Děti se odmala učí všemu, co je potřeba. Žijeme jednoduše, ale docela dobře,“ uzavřela věčný výčet a pomalu upíjela čaj.

„Proč odtud neodejdete?“

„Protože to je náš domov. Tys také riskoval život ve válce, abys uchránil ten svůj.“

„Jak to můžeš vědět? Co když jsem ho riskoval, abych o domov připravil někoho jiného?“

Pozorovala ho přes okraj šálku. Ano, byl opravdu pohledný. Hezký. Ted, když se mu vrátila část sil, dokonce hezčí než dřív. Jeden ze sluhů ho oholil a bez strniště vousů na tváři vypadal mladší a o něco méně nebezpečný. „Opravdu?“ odpověděla s úsměvem.

„Samozřejmě, máš pravdu. Bojoval jsem za svůj domov.“ Upřel pohled pevně do jejích očí: „Víš toho příliš mnoho. Jak je to možné, Deirdre z Ledového království?“ Natáhl ruku a sevřel její paži. „Cos to se mnou dělala, když jsem blouznil v horečkách?“

„Snažila jsem se tě uzdravit.“

„Čarovalas?“

„Mám dar uzdravovat,“ řekla nevzrušeně. „Bylo by lépe, kdybych ho nepoužila? Kdybych tě nechala zemřít? Nejsou v tom žádné temné síly, nic zlého. A ty mi proto nejsi nijak zavázán.“

„Proč se tedy tak cítím – že ti mám být za co vděčný?“

Srdce jí začalo prudce bít. Princ stále tiskl její paži a jeho stisk pomalu přecházel v pohlazení. „Neudělala jsem nic, čím bych tě spoutala. O nic takového nestojím, a ani to neumím. Na to ti dávám své slovo.“ Opatrně se vymanila z jeho sevření a odsedla si kousek dál. „Až se budeš cítit dost silný, můžeš odjet, kam se ti zlíbí.“

„Jak?“ usmál se hořce. „A kam?“

Vzedmula se v ní vlna soucitu. Vzpomněla si na ženu, jejíž tvář zahlédla v Kylarově mysli. Na lásku, kterou mezi nimi cítila. Matka a syn. Matka, která i teď čeká na návrat svého syna.

„Nebude snadné vrátit se odtud. A nebude to bez nebezpečí. Ale máš koně a my ti dáme vše potřebné na cestu. Jeden z mých mužů tě doprovodí, jak daleko to jen půjde. Víc pro tebe udělat nemohu.“

Pro tuto chvíli přestal myslet na zpáteční cestu. Až přijde čas, dokáže cestu domů najít. „Řekni mi, jak vznikl tenhle zvláštní svět. Je opředen řadou legend a pověstí. Sam jsem jich několik slyšel o zradě, o zlých kouzlech a čarodějnictví. To všechno prý změnilo krásnou kvetoucí zemi v říši zimy a ledu.“

„Mně to vyprávěli také tak.“ Znovu se zvedla, rozdmýchala oheň a přiložila. „Za vlády mého dědečka tady stály statky, rozkládala se pole a louky. Země byla zelená a bohatá, modrá jezera plná ryb. Viděl jsi někdy modrou vodu?“

„Ano, viděl.“

„Jak může být voda modrá?“ ptala se nevěřícně. V jejím obličeji se zračilo něco víc než jenom překvapení. Snad dychtivost, zvědavost, kterou u ní viděl poprvé. Najednou vypadala nesmírně mladě.

„Nikdy jsem o tom moc nepřemýšlel,“ přiznal váhavě. „Myslím, že voda bývá modrá, zelená nebo šedá. Mění se podle barvy oblohy.“

„U nás má obloha stále stejnou barvu.“ Přistoupila k oknu a dychtivost jí z tváře vyprchala. „Nuže,“ narovнала ramena, „vraťme se k mému příběhu. Můj dědeček měl dvě dcery, dvojčata. Jeho manželka, má babička, zemřela při porodu a říká se, že dědeček pro ni truchlil až do své smrti. Děvčata se jmenovala Ernia, to byla má teta, a Fiona, má matka. Dědeček je obě slepě miloval. Tak jako většina rodičů.“

Po své zemřelé matce byly krásné a zdědily po ní řadu neobvyklých schopností. Ernia uměla ovládat slunce, déšť i vítr. Fiona dokázala mluvit se zvířaty a ptáky. Prý spolu neustále soupeřily o přízeň svého otce, a to přesto, že je obě miloval rovným dílem. Máš nějaké sourozence, můj pane?“

„Bratra a sestru. Oba jsou mladší než já.“

Podívala se na něj. Oči má po matce, pomyslela si. Ale jeho matka má světlé vlasy. Uhlově černou, hedvábně lesklou hřívu tedy asi zdědil po otci.

„Máš je rád? Myslím sestru a bratra?“

„Vělice.“

„Tak by to mělo být. Ale Ernia a Fiona se rády neměly. Možná to bylo proto, že měly úplně stejnou tvář, a každá by byla chtěla svou vlastní. Kdopak ví? Vyrostly a z děvčátek se staly ženy. Dědeček zestárl a churavěl. Chtěl, aby se obě provdaly a usadily. Erniu zasnoubil s králem země za Elfími horami a mou matku s králem, jehož země sousedí s naší na východě. Zámek růží měl připadnout mé matce a Palác vzdechů na hranici Elfích hor mé tetě. Tak rozdělil své bohatství a zemi moudře a spravedlivě, neboť to byl moudrý a spravedlivý vládce a milující otec.“

Znovu usedla a napila se bylinného odvaru. „Několik týdnů před plánovanými svatbami přišel na zámek poutník. Jak bylo tehdy zvykem, dostalo se mu vlídného přijetí. Byl hezký a chytrý, vládl mrštným jazykem a uměl se vlichotit. Byl to potulný zpěvák a uměl prý zpívat jako anděl. Ale hezká tvář nemusí vždycky odrážet krásu srdce, že?“

„I hezký obličej je pořád jenom obličej,“ pokrčil Kylar rameny. „Za muže mluví jeho činy.“

„Za ženy také,“ dodala dívka. „Jsem o tom přesvědčená. Nuže, tento potulný zpěvák se tajně dvořil oběma sestrám, obě je svedl a obě se do něj bláznivě zamilovaly. Stal se milencem jak mé matky, tak její sestry a jako záruku své věčné lásky přinesl každé jednu jedinou rudou růži. Proč muži lžou ženám, které je milují?“

Ta otázka ho zaskočila. „Má paní, nu, všichni muži nejsou lháři a podvodníci.“

„Možná že ne,“ odpověděla váhavě, ale bylo vidět, že o tom přesvědčená zdaleka není. „Tenhle muž ale podvodník byl. Jednoho večera se obě sestry zmámené láskou vydaly do růžové zahrady. Obě tam chtěly utrhnout rudou růži pro svého miláčka. A tehdy se jeho lži provalily. Místo, aby se snažily utěšit jedna druhou, aby se spojily proti muži, který je obě podvedl, začaly o něj bojovat. Bylo to, jako

když se vlčice rvou o své mládě. Ernia si přivolala na pomoc vichřici a krupobití, Fiona vrčící a vyjící divokou lesní zvěř.“

„Žárlivost je špatná a nebezpečná zbraň.“

Sklonila hlavu a přikývla. „Tos řekl velmi dobře. Můj dědeček uslyšel lomoz a vstal z lože, na kterém odpočíval.“

Obě sestry byly zneuctěny a ze svateb samozřejmě sešlo. Trubadúr, přestože byl dost protřelý, nestihl utéct, byl vsazen do vězení a čekal na rozsudek. Čekalo ho vyhoštění, ne-li smrt, a to navzdory nářku obou sester. Nakonec mu dědeček přece jen dal milost. Ukázalo se totiž, že moje matka čeká dítě. Jeho dítě. Protože, jak řekla, s nikým jiným do lože nevstoupila.“

„To dítě jsi ty?!“

„Ano. A tak se stalo, že jsem svým početím zachránila svému otci život. Dědeček brzy nato zemřel. Zármutek a hanba dokonaly to, co nezmohla nemoc. Těsně před smrtí nařídil, aby Ernia odešla do Paláce vzdechů a má matka aby se provdala za pěvce – to kvůli nenarozenému dítěti. Ernia byla šílená vztekem a nenávistí. Toho dne, kdy se konala svatba a kdy její otec, můj dědeček, zemřel, očarovala celou zemi.“

Nastala zima, nekonečné roky zimy. Moře zamrzlo, sevřelo Zámek růží ledovým krunýřem a oddělilo ho od ostatního světa. Růžový sad, kde ruce tří lidí trhaly snítky růží ne z lásky, ale ze lži, už nikdy neměl zavonět novými poupaty. Sestřino dítě nikdy neucítí teplo slunečního svitu, nebude se procházet po lukách, neuvidí stromy, obtížené pozdní letní úrodou ovoce. A to je vlastně konec příběhu. Příběhu o tom, jak jeden nevěrný muž a tři sobecká srdce zničila svět. Tak vznikl Ostrov zimy a Ledové moře.“

Celý svůj dosavadní život tedy strávila bez teplého slunečního svitu. Neokusila to, co si v jeho světě může do sytosti dopřát i poslední žebrák. Položil svou ruku na její. „Má paní, musí existovat způsob, jak to kouzlo zlomit. A ty máš určitě moc to udělat.“

„Mám dar uzdravování. Ale zemi uzdravit neumím.“ Cítil, jak odvrací hlavu. „Můj otec opustil matku, ještě než jsem se narodila. Utekl. Když matka viděla, jak její lidé trpí a hladovějí, vyslala posly do Paláce vzdechů, aby požádali Erniu o příměří a poprosili o pomoc. Nikdy se nevrátili. Snad zahynuli nebo ztratili cestu. Anebo jednoduše utekli tam, kde je čekalo teplo a slunce. Nikdo z těch, kdo odsud odešli, se ještě nevrátil. Proč také?“

„Ernia, královna-čarodějka, již zemřela.“

„Zemřela?“ opakovala Deirdre s pohledem upřeným do plamenů.

„Víš to jistě?“

„Ano. Byla nenáviděnou čarodějkou a všichni se jí báli. Když zemřela, všem se ulevilo a její smrt se dokonce oslavovala. Pamatuji si to velmi dobře. Bylo to v den zimního slunovratu, asi tak před deseti lety.“

Deirdre zavřela oči. „Jako její sestra. Zemřely obě ve stejný den. Je to zvláštní a velmi příznačné.“ Vstala a znovu přešla k oknu. „Už deset let je tedy po smrti a její kouzlo stále svírá mou zemi jako drtící pěst. Jak nesmírně mnoho hořkosti asi měla v srdci.“

Pro Deirdre zmizela poslední chabá naděje, že tetinou smrtí se kouzlo zlomí. „Nedá se nic dělat. Musíme se smířit s tím, co nemůžeme změnit,“ pokračovala odevzdaně s pohledem upřeným do bílého nekonečna. „Ale přes to všechno, i tady se dá najít mnoho krásného.“

„Ano, máš pravdu,“ opakoval Kylar s pohledem upřeným na dívku.

„I tady se dá najít mnoho krásného.“

Chtěl jí pomoci. A nejen to, chtěl ji zachránit. Kdyby jen bylo možné bojovat tady proti něčemu hmotnému – nepříteli ve zbroji, divokému zvířeti, armádě –, byl by vytasil meč a pustil se do boje.

Dojímal ho, přitahovala, fascinovala. Její klid a vyrovnanost, smíření s osudem v něm vyvolávaly smíšený pocit obdivu a marnosti. Deirdre nebyla z těch žen, které pláčou muži na rameni. Přál si, aby taková byla – pokud by si k tomu ovšem vybrala jeho rameno.

Byla tak zvláštní. Chtělo se mu pro ni bojovat a nasazovat život. Ale jak může člověk vést válku proti kouzlům a magii? S něčím takovým neměl žádné zkušenosti. Byl vojákem a věřil víc v sílu svalů a lsti, než ve štěstí či osud.

Byl princem a jednoho dne se stane králem. Věřil ve spravedlivou, pevnou a zároveň milosrdnou vládu.

Tady ale nebyla žádná spravedlnost. Jen žena, která trpěla za hříchy, jež nespáchala, trestaná za pošetilost a zlobu svých předků.

Byla příliš krásná, aby žila v ledovém ústraní, oddělená od ostatního světa. A příliš drobná a křehká, aby její ruce zhrubly těžkou prací a pokryly se mozoly. Měla by chodit oblečená do hedvábí a hermelínu, ne do hrubého sukna.

Strávil tady jen několik dní, ani ne týden, a už cítil neklid v celém těle a stýskalo se mu po teple a barvách. Jak tady může vydržet a nezešílet? Bez slunečního tepla? Bez jediného léta?

Chtěl by jí přinést slunce.

Měla by se smát. Dělal mu starosti, že ještě neslyšel její smích.

Úsměv, ten už viděl. Byl překvapivě teplý a vroucí. Rád by ji viděl usmívat se znovu a znovu.

Brodil se sněhem po prostranství, které bývalo nejspíš nádvořím.

Rána ho ještě trochu bolela, ale už cítil příliv nových sil, Potřeboval něco dělat. Potřeboval práci, která by mu pro-čistila mysl a udržela ho v bdělosti. Určitě by se tu našlo něco, co by pro ni mohl udělat a splatit tak alespoň část toho, co Ona udělala pro něho. Zaměstnal by hlavu i ruce a tělo by se litím uzdravovalo.

Vzpomněl si na srnce, kterého viděl v lese. Mohl by ulovit nějakou zvěřinu. Vítr, jenž několik dnů nepolevoval, konečně utichl a všude se rozhostilo naprosté, na nervy brnkající ticho. Ale k stopování zvěře bylo příhodné.

Prošel širokým loubím na druhou stranu nádvoří a s údivem zůstal stát.

Tohle musí být růžová zahrada. Ze sněhu vykukovala zkroucená a zčernalá změt' stonků a větví. Kdysi to jistě byl překrásný kout, plný barev, vůní a bzukotu včel.

Ted' to bylo sněhové pole s ledovou krustou. Napříč se rozbíhaly cestičky dlážděné stříbřitými kameny, které někdo pečlivě zametl. Viděl stovky keřů, všechny zkřehlé mrazivou smrtí. Zčernalé stonky trčely ze zmrzlé půdy jako kosti z hrobu.

Pod keři stály lavičky v sytých barvách královských drahokamů. Na pozadí nemilosrdného a oslepujícího bílého sněhu zářily červení, modří a zelení safírů, rubínů a smaragdů. I ty byly očištěny od sněhu a ledu. Došel k malému jezírku ve (varu rozkvetlé růže, jehož hladina byla pokryta zvrásněným ledem. Mrtvé větve s kdysi hrozivými trny pevně obtáčely nelezne podpěry, po nichž se růže pnuly. Další mrtvé stonky se šplhaly po stříbřitých kamenech zdí, jako by se snažily uniknout před vražedným chladem.

Uprostřed zahrady, kde se všechny cestičky sbíhaly, se tyčil ledový sloup. Pod sklovitým příkrovem bylo vidět svazek zčernalých větví, posetých trny a stovky zvadlých květů, které led navždy uvěznil. To je asi ten pověsný růžový keř, pomyslel si, kde kdysi milující a chtivé ruce trhaly rozkvetlé snítky, aby je použily jako důkaz, že jejich lži jsou pravdou. Přistoupil blíž. Keř byl vyšší než on sám, byl to spíš strom, který se rozpínal do šíře, již by ani oběma rukama neobsáhl. Přejížděl konečky prstů po ledovém krunýři. Povrch byl chladný a hladký. Vyndal z opasku dýku a pokusil se zarýt ji do ledu. Sjela jako po skle a nezanechala po sobě nejmenší stopu. „Síla tady nic nezmůže.“

Otočil se a spatřil Ornu, která ho pozorovala ze vstupního loubí.

„Proč jste ty větve nepoužili jako topivo?“ zeptal se jí.

„Kdybychom to udělali, znamenalo by to, že se vzdáváme vší naděje.“ Orna naději ještě měla, a když se dívala Kylarovi do očí, cítila, jak v ní roste. Viděla v nich to, co potřebovala. Pravdu, sílu a odvahu.

„Deirdre sem chodí.“

„Proč se tak trýzní?“ divil se.

„Myslím, že si chce připomínat, co se stalo před lety a co je teď.“

Ale už ne to, co by mohlo být, pomyslela si Orna už jenom pro sebe.

„Když bylo mé paní asi osm let, zemřel náš poslední pes. Úplně ji to tehdy zdrtilo. Našla meč po dědečkovi a pokusila se prosekat ledem až ke křoví. Skoro hodinu vydržela bodat a sekát, ale bez sebemenšího výsledku. Na ledě nezůstalo ani škrábnutí. Nakonec klesla na kolena – zrovna tam, kde teď stojíš, můj pane, a plakala, jako by měla zemřít. Toho dne v ní něco odumřelo a od té doby jsem ji plakat neslyšela. Někdy bych si přála, aby plakala.“

„Proč bys chtěla vidět u své paní slzy?“

„Protože by to znamenalo, že její srdce není mrtvé, ale že jenom čeká – jako nerozvité poupě mladé růže.“

Zasunul dýku zpět do pochvy. „Jestliže nelze zmoci led silou, jak tedy?“

Pro sebe se usmála. Viděla, že to mluví jeho srdce. „Slyšíš i to, co není řečeno. Bude z tebe dobrý král, Kylare z Mrydonu. To, nad čím nezvítězíš mečem, můžeš dobýt láskou, pravdou a obětavostí. Má paní je ve stájích. Nebo spíš v tom, co ze stájí zbylo. Sama by tě o společnost nepožádala, ale jistě bude ráda, když za ní přijdeš.“

Stáje tvořily tři strany následujícího nádvoří. Sněhový koberec byl

protkán spleť cestiček, po nichž pobíhal houf halasících dětí zabraných do sněhové bitvy. To je úžasné, pomyslel si, že i v takovém světě se děti chovají dětsky.

Přešel nádvoří a přiblížil se ke stájím. Ozývalo se odtamtud tlumené kejhání hus. Na střeše opravovali tři muži koním. Všichni zdvihli čapky na pozdrav, když procházel pod „kápem.

Stáj byla čistě zametená a hořelo tady několik ohňů, které prostor vyhřívaly. Královna se výborně stará o své hospodářství, říkal si v duchu. Nad ohni byly zavěšené železné kotle. Rozpouštějí sníh na vodu pro zvířata, pomyslel si. Všiml si |Udů s hnojem. Bezpochyby do skleníku. Je to mimořádně moudrá a praktická žena, tahle královna Deirdre.

Potom tu moudrou a praktickou královnu uviděl. Mazlila se s jeho koněm. Červenou kápi měla shozenou, kolem hlavy záplavu zlatých vlasů, tvář přitisknutou ke koňské líci. Kůň pohodil hlavou a zafřkal a Deirdre se hlasitě rozesmála. Zvuk jejího smíchu ho zahřál víc než nedaleké ohně.

„Jmenuje se Katmor.“

Otočila se k němu překvapená a v rozpacích. Ruka, kterou chtěla poplácat hřebce po šíji, jí klesla. Věděla přece, že sem hodí dvakrát denně a že tady neměla zůstat, pokud se mu, chtěla vyhnout. Ale tolik toužila si zvíře prohlédnout a seznámit se s ním.

„Chodíš velice tiše.“

„Bylas zabraná do hovoru s mým přítelem, neslyšelas.“

popošel k ní a kůň ho na pozdrav jemně šťouchl do ramene.

Královna se překvapeně zeptala: „Znamená to, že tě rád vidí?“

„Znamená to, že doufá, že pro něj mám jablko.“

„Možná by stačilo tohle.“ Deirdre vyndala z kapsy malou mrkev, kterou předtím vytrhla ze zeleninového záhonu, a podívala ji Kylarovi.

„Určitě ho potěší, když dostane takový pamlsek od dámy. Ne, takhle mu ji nedávej.“ Vzal ji za ruku, otevřel dlaň a mrkev na ni položil.

„Tys asi ještě nikdy koně nekrmila, že ne?“

„Ani jsem nikdy žádného neviděla.“ Zatajila dech, když kůň mlsně sklonil hlavu k dlani a vlhkou tlamou z ní mrkev zkušeně sebral. „Je daleko větší, než jsem si představovala.

Hezčí. A hebcí.“ Neodolala a pohladila hřebce po vlhkých nozdrách.

„Většinou je tady s ním některé z dětí. Kdyby mohly, udělají si z něj mazlíčka.“

„Chtěla by ses na něm svézt?“

„Svézt?“

„Potřebuje pohyb a já také. Říkal jsem si, že bych se dnes dopoledne mohl vydat na lov. Pojed se mnou.“

Jet na koni? Ta představa byla vzrušující. Ohromující. „Ale já mám své povinnosti.“

„Sám bych se mohl ztratit.“ Zdvihl jí jemně ruku a přitiskl dlaní na Katmorův hedvábný krk. „Nevyznám se ve vašem lese. A pořád jsem ještě trochu slabý.“

Malinko se ušklíbla: „Ale myslí ti to už moc dobře. Pošlu s tebou některého ze svých mužů.“

„Byl bych raději, kdybys jela ty.“

Jet na koni, přemítala znovu a nedokázala té představě odolat. A proč by také měla odolávat? Není přece žádná naivka, kterou zaskočí, ocitne-li se o samotě s mužem. A to ani když je to zrovna tenhle muž.

„Dobrá, pojedu s tebou. Co mám udělat?“

„Počkej, osedlám ho.“

Zavrtěla hlavou: „Ne, sedlat ho budu já. Řekni mi jenom, jak se to dělá.“

Když byl kůň připraven, poslala jednoho z chlapců se vzkazem k Orně, že si vyjede s princem do lesa. Bylo to zbytečné. Jen co vyšli ze stáje, seběhli se všichni na nádvoří. Kylar nasedl a všichni ho s jásotem zdravili.

„Už je to dlouho, kdy naposled viděli někoho jet na koni.“ Katmor poklusával po nádvoří. „Někteří z nich, tak jako já, to neviděli ještě nikdy.“ Zhluboka vydechla s hlavou zakloněnou ke koňskému hřbetu: „Je to tak vysoko.“

„Podej mi ruku,“ sehnul se k ní. „Neboj se a věř mi.“

Musela mu věřit, pokud se do toho dobrodružství opravdu mínila pustit. Podala mu ruku a polekaně vykřikla, když ji jednoduše vytáhl na koňský hřbet a posadil před sebe.

„Měl si mi říct, že se mnou budeš házet jako s pytlím brambor! Co když se ti znovu otevřela rána?“

„Jen klid,“ zašeptal jí do ucha. Pobídl koně a za povzbuzování hradních obyvatel vyjeli.

Katmor udělal pár kroků. „Není to přesně takové, jak jsem ní představovala,“ ozvala se dívka. Cítila, jak její tělo zvláštním, neovladatelným způsobem naráží na koňský hřbet. „Není to ani trochu důstojný pohyb.“

Za bujarého pokřikování a povzbuzování dětí, které za nimi vyběhly na sněžnou pláň, vyjeli z hradu.

„Musíš se přizpůsobit rytmu koňského kroku,“ radil Kylar

„Pokouším se o to. Musíš se na mne tak tlačit?“

Zašklebil se. „Musím. A vůbec mi to nevadí. Naopak. Přece tě nepřivede do rozpaků blízkost muže, kterého jsi viděla nahého, Deirdre.“

„To, že jsem tě viděla nahého, mě tedy teď rozhodně nijak neuklidňuje,“ odsekla.

Zasmál se a pobídl koně do cvalu. Dech se v ní tajil, ale víc potěšením než strachem. Vítr jí hvízdal okolo tváří a zpod kopyt vyletoval sněh. Zavřela oči a na chvíli se poddala kouzlu projíždky a vzrušení, ze kterého ji jímala závrať.

Je tak rychlý a tak silný. Rozjeli se do kopce a jí se chtělo rozhodit ruce a křičet radostí.

Srdce jí bušilo v rytmu koňského cvalu a nezklidnilo se, ani když zpomalili na kraji lesa, který po celý svůj dosavadní život znala jako Zapomenutý les.

„Je to jako letět v oblacích. Jsem ti tak vděčná.“ Naklonila se a pohladila hebký koňský krk. „Ten pocit si budu pamatovat navždy. Je to určitě skvělý kůň, že ano?“

Zrůžovělá nadšením se otočila k svému průvodci. Jeho tvář byla velmi blízko. Tak blízko, že cítila teplo jeho dechu na líci. Tak blízko, že viděla, jak mu v očích hoří ohníčky.“

Vzal ji za bradu dřív, než se stačila otočit. „Neuhýbej. Už jsem tě přece jednou políbil. Tehdy jsem si myslel, že umírám.“ Jeho rty se skláněly nad jejími. „Ale žil jsem.“

Musel ji znovu políbit. Znovu ochutnat. Připomenout si její vůni.

Zdálo se mu, že zešílí, jestli to hned teď neudělá. Hála se, to viděl.

Jemně a zlehka se dotkl rty jejích úst a cítil, že se celá chvěje – něžně a svůdně. Spatřil, jak se jí zamžily oči a potom klesla víčka.

„Polib mě také, Deirdre.“ Rukou jí sjel k pasu a přitáhl si ji blíž.

„Polib tentokrát i ty mne.“

„Neumím to.“ Ale nebyla to pravda, už se to naučila.

Srdce se jí roztančilo divokým cvałem a v závratí něhy jí zvláčněly ruce. Propadala se do měkkého tepla vlastního těla, do hlubin, o nichž až do této chvíle neměla tušení a kde se rozhořel malý plamínek v okamžiku, kdy vstoupila do jeho srdce a myslí, aby jej uzdravila.

V té chvíli se v zasněžené zahradě Zámku růží pod ledovým příkrovem, na zčernalé větvi růžového keře objevilo malé zelené poupě.

Pod drobnými něžnými dotečky jeho úst pootevřela rty, a když Kylar svůj polibek prohloubil, ucítila poprvé v životě, jak jí bedry prošlehl plamen touhy. Opřela se o něj a položila si hlavu na jeho rameno.

„Tak takové to tedy je. Tohle je to, kvůli čemu ženy ráno v kuchyni zpívají.“

Pohládl ji po vlasech a zabořil si do nich tvář. „Je toho ještě o trochu víc.“ Je tak sladká. Silná. Má v sobě všechno, co si muž může přát.

Všechno, co chci a potřebuji.

„Samozejmě, že je v tom ještě něco víc, ale takhle to začíná. Ale ne pro mne,“ vzdychla.

„Už to začalo.“ Držel ji pevně, přestože se snažila vymanit. „Začalo to v tu chvíli, kdy jsem tě poprvé uviděl.“

„Kdybych dokázala milovat, milovala bych tebe. I když nevím, proč bys to měl být zrovna ty. Kdybych byla volná, kdybych směla, vybrala bych si tebe.“ Odvrátila hlavu. „Vyjeli jsme lovit zvěř. Moji lidé potřebují maso. Tak se do toho dejme.“

Překonal touhu vrhnout se na ni a pustošit její ústa, dokud by se mu úplně nevzdala. Připomněl si, že silou tady nic nezmůže. Je přece spousta jiných způsobů, jak dobýt ženu.

5

5

Stopu zpozorovala první. Pohybovali se nehlučně mezi stromy a Deirdre byla ráda, že musí mlčet, aby zvíře nevyplašili.

Jak mu mohla vysvětlit něco, čemu sama nerozuměla? Jak po něm mohla chtít, aby pochopil to, v čem se sama nevyznala? Její srdce bylo zakleté v ledu, mrtvé a svázané povinnostmi, pýchou a strachem, že by mohla svým lidem ublížit ještě víc.

Její otec ji počal ve lži, opustil matku a utekl před závazky. Matka svým povinností dostála a byla milá. Ale srdce měla zlomené a

roztržštěné na tolik malých kousků, že pro Deirdre už jí žádná láska nezbyla.

Co je to za dítě, které truchlí víc pro psa, jenž posel stáří, než pro vlastní matku?

Byla přesvědčená, že v sobě nemá žádné city, které by mohla dát muži, a od žádného nechtěla nic přijímat. Jenom lak mohla přežít a udržet svůj lid naživu.

Jde přece o život, připomínala si. A to, co cítila k němu, k tomuto muži, nebylo víc než jenom kolotání krve.

Ale jaké to bylo, když ji sevřel v náručí. Jak byla rozechvělá a zmámená a jak jí srdce polekaně tlouklo na jeho srdci. Žádná z knih, které přečetla, nevyprávěla o tom, jak se bude celá trást, až se jejich rty setkají.

Bude to hezká vzpomínka v bezesných nocích. Bude na něj vzpomínat stejně jako na projížďku na koňském hřbetě. Musí zjistit, jestli noci pak budou delší a osamělejší, než když takové vzpomínky neměla. Ted' si ale nemůže dovolit přemýšlet jako žena zjhlá dotekem muže. Musí myslet jako královna, která má povinnosti ke svému lidu.

Pach srnce zachytila ještě dřív než kůň. Zvedla ruku a naznačila, aby zastavili. „Odsud už bychom měli jít pěšky,“ navrhla polohlasem. Sesedl bez ptaní a zvedl ruce, aby jí pomohl ze sedla. Zase ji držel v náručí, její paže na ramenou a její obličej blízko svého. Když pohodila hlavou, dotklo se její obočí lehce Kylarových úst.

„Spanilá Deirdre, plavá Deirdre, spravedlivá Deirdre, jak je sladké svírat tě v objetí,“ zašeptal něžně. Pach srnce v jejím chřípí přebil vůni muže. „Ted' není vhodná chvíle.“

Zajíkla se trochu a to ho pro tuto chvíli uspokojilo. Sundal ze sedla luk a toulec. Když se natáhla po zbrani, udiveně zvedl obočí: „Je pro tebe příliš těžký, nenatáhla bys tětívu.“ Mlčky a bez hnutí čekala.

Pokrčil rameny a luk jí podal.

Nu což, tak jsem jí vyhověl, pomyslel si. Dnes večer si budeme muset vystačit jenom s kapustou.

Nechala ho stát, shodila plášť a oblečená do mužských šatů zmizela mezi stromy rychle a neslyšně jako přízrak. Než uvázal koně, byla pryč, a jemu nezbylo než se vydat v jejích stopách.

Uviděl ji a zastavil se. Stála zabořená skoro po stehna v závěji.

Zkušeným pohybem vyňala z toulce šíp a nasadila ho na tětívu.

Ozvalo se ostré zasvištění, tlumeně opakované ozvěnou. Sklonila luk a sehnula hlavu.

„Každý někdy mine,“ chtěl ji utěšit brodě se sněhem k ní.

Zvedla chladný a soustředěný obličej. „Neminula jsem. Nerada zabíjím. Ale moji lidé potřebují maso.“

Vrátila mu luk a toulec a prodírala se závějí k ležícímu srnci. Složila ho jediným šípem, rychle a milosrdně.

„Deirdre,“ zavolal na ni. „Jak je možné, že je tady zvěř, když nemá čím se živit?“

Nezastavila se: „Má matka použila svůj dar a očarovala lesy vábivým voláním, které sem zvířata láká. Snažila se mě to také naučit, ale já ten dar bohužel nemám.“

„Máš mnoho jiných darů. Dojdu pro koně.“

Konečně srnce naložili na koňský hřbet a přivázali. Kylar sepal ruce, aby z nich udělal pro Deirdre oporu. „Levé koleno dej sem a pravou nohou se vyšvihni přes sedlo.“

„Pro oba tam není dost místa. Ty pojedeš a já půjdu pěšky.“

„Ne, půjdu já.“

„Je to moc daleko a ty ještě nejsi dost silný. Nasedej.“ Vykročila, ale zastoupil jí cestu. Napřímila se v ramenou a v očích jí blýskalo:

„Řekla jsem, abys nasedl. Jsem královna a ty jsi pouhý princ. Uděláš to, co ti řeknu.“

„Jsem muž a ty jsi jenom žena.“ Bez dalších řečí ji popadl a vysadil do sedla. „Uděláš to, co řeknu já.“ Jeho reakce jí vyrazila dech a chvíli nebyla schopna slova.

Pracovala bok po boku se svými lidmi. Stejně těžce, stejně usilovně. Ale přesto si nikdo nikdy nedovolil neuposlechnout jejího příkazu. A žádný muž se jí nedotkl bez dovolení. „Jak se *opovažuješ*.“

„Nejsem tvůj poddaný.“ Vzal otěže a vedl koně lesem. „Jsem z královské krve jako ty. I když to v tuhle chvíli neznamená vůbec nic. Je těžké přemýšlet o tobě jako o královně, když chodíš oblečená do mužských šatů a zacházíš s lukem lépe než min“ panoš.“ Usmál se do jejího vztekem potemnělého obličej. „Je opravdu těžké uvědomit si, že jsi královna, Deirdre, když jsem tě jednou držel v náručí.“

„Zapamatuj si co nejlépe, jaké to bylo, protože už se to nikdy nebude opakovat.“

Zastavil a pohládl ji po noze. Snažila se ho odkopnout, ale stihl ji zachytit za botu a rozesmál se. „Tak přece jen je v tobě trocha vzteku. Výborně. V posteli dávám přednost ohnivým ženám.“

Rychle jako blesk vyjela z jejího opasku dýka a vzápětí pocítil na krku její ostří. „Ruce pryč!“

Nikdy neustupoval, ale teď své zvyklosti změnil. Uvědomil, že je to žena, kterou by nejen rád měl. Je to žena, kterou by dokonce mohl milovat. „Udělala bys to? Nu ano, myslím, že bys toho byla schopná, dokud sebou cloumá vztek, ale pak bys určitě litovala.“ Pomaluji uchopil za zápěstí ruky, ve které svírala dýku. „Oba bychom toho litovali. Když říkám, že se s tebou toužím milovat, říkám pravdu. Chceš snad, abych ti lhal?“

„Můžeš si vzít do postele Cordelii, bude-li tě chtít.“

„Nechci Cordelii, ať si to ona přeje, nebo ne.“ Jemně jí sebral nůž z ruky a políbil dlaň. „Chci tebe, Deirdre. A chci, aby i tys to chtěla.“ Uchopil dýku za ostří a podal ji jílcem napřed. „S mečem umíš zacházet také tak výtečně?“

„Ano.“

„Jsi žena plná překvapení, spravedlivá Deirdre.“ Pokračoval v chůzi.

„Chápu, proč ses naučila střílet z luky, ale nač dýka a meč?“

„Necvičit se ve zbrani, byť bys to třeba nikdy nepoužil, je projevem lenosti a neopatrnosti. A jestliže chci od svých poddaných, aby se naučili zacházet se zbraní, je jen správné, abych to uměla také.“

„Souhlasím.“

Když zůstal stát podruhé, oči se jí varovně zúžily. „Jenom ti zkrátím třmeny, aby se ti lépe sedělo,“ omlouval zastávku. „Co se vlastně stalo s vašimi koňmi?“

„Vzali si je ti, kteří odešli první rok.“ Uvolnila se a láskyplně poplácala Katmora po krku. „Měli jsme i krávy a ovce. Některé pošly zimou, ostatní jsme snědly. Bývaly tady usedlosti a statky, ale lidé je opouštěli a přicházeli do zámku. Hledali tam útočiště a jídlo. Nebo odcházeli ze země v naději, že naleznou jaro. Ted' jsou asi někde pod ledem a sněhem. Proč se se mnou chceš milovat?“

„Protože jsi krásná.“

Zaškaredila se na něj. „Přemýšlejí muži opravdu tak jednoduše?“

Zasmál se a pohodil hlavou. Její prsty mu vjely do hedvábných vlasů černějších než koňská hříva. „V některých věcech jsme opravdu velmi jednoduší. Ale tys mě nenechala domluvit. Jsi opravdu krásná. To by stačilo, abych tě chtěl na jednu noc.“ Dokončil úpravu třmenů: „Zkus to teď. Takhle, paty dolů. Tak, teď je to dobře.“

Přátelsky ji poplácával po noze a přešel znovu k otěžím. „Tvoje síla a odvaha jsou zvláštním kořením tvé krásy. Okouzluji mě. Jsi chytrá, přemýšlíš rychle a přesně. To je pro mne veliká výzva. Umíš sázet brambory jako selka a ohánět se dýkou jako úkladný vrah. To mě fascinuje. Jsi úžasná bytost.“

„Myslela jsem, že když se chce muž potěšit se ženou, zahrne ji hezkými slůvky, veršiky a výmluvnými pohledy plnými bolesti a touhy.“

„To by se ti líbilo?“ zeptal se pobaveně Kylar a uvědomil si, že takhle zvláštní ženu ještě nepotkal.

Pohodlně se opřela v sedle a na chvíli se zamyslela. „Vlastně nevím.“

„Myslím, že takovému muži bys nevěřila.“

Proti její vůli jí uklouzl úsměv. „Asi máš pravdu, nevěřila. Už jsi měl hodně žen?“ Usoudila, že nejlépe bude probrat celou tuhle věc z praktické stránky.

Odkašlal si a trochu zrychlil krok. „Má milá, není mi příjemné odpovídat na takovou otázku.“

„Proč ne?“

„Protože, nu, protože je to hrozně choulostivá záležitost,“ odpověděl po chvilce zaváhání.

„Bylo by ti příjemnější vypočítat, kolik jsi zabil mužů?“

„Nezabím pro potěšení ani pro zábavu.“ Tón jeho hlasu ochladí na mrazivou teplotu vzduchu. „Připravit někoho o život není žádné hrdinství, má paní. Válka je ošklivá věc.“

„Jen mě to zajímalo. Nechtěla jsem tě urazit.“

„Byl bych je nechal jít.“ Mluvil potichu, musela se nachýlit níž, aby mu rozuměla. „Koho?“

„Ty tři muže, kteří mě napadli po bitvě. Už jsem byl na cestě domů. Byl bych je nechal jít. Proč bylo nutné prolévat další krev?“

Věděla, o čem mluví. Viděla to v něm, když se ho snažila vrátit k životu. A věděla, že mluví pravdu; že nezabíjí z nenávisti ani ze zvráceného potěšení. Musel zabíjet, aby mohl žít. „Jinak to nešlo. Nenechali by tě projít.“

„Byli unavení a jeden zraněný. Kdybych měl doprovod – a ten jsem měl mít –, byli by se vzdali. Zabil je jejich strach a má nedbalost. Je mi to líto.“

Lituje víc zmařených životů než vlastních ran. Rozuměla mu a cítila hlubokou lítost. „Kylare.“ Bylo to poprvé, co vyslovila jeho jméno přátelským tónem. Naklonila se a pohládila ho po tváři tak, jak milanka hledí milence. „Bude z tebe dobrý král.“

Pozvala ho, aby s ní povečeřel. Toho dne to bylo další společné „poprvé“. Cordelia mu donesla čistý kabátec, ušitý z jemného lnu. Voněl slabě po levanduli a rozmarýně a Kylar v duchu přemýšlel, jak dlouho a v jaké truhlici jej asi na hradě skladovali. Padl mu dobře, ale přesto, když následoval služebnou do jídelny, vzpomínal

toužebně na své vlastní šaty.

Deirdre byla opět oblečená do zeleného. Tentokrát to ale nebyly jednoduché šaty z podomácku utkané látky. Byly ušité z těžkého zeleného sametu, splývaly kolem těla a zdůrazňovaly křivku oblých nader a boků. Rozpuštěné vlasy jí padaly na ramena a na hlavě se třpytila korunka, posázená vzácnými kameny. Několik šňůr drahokamů jí obtáčelo krk.

V matném světle svíček stála vzpřímená, krásná jako sen, královna každým kouskem svého těla.

Nabídla mu ruku k políbení. Hluboce se uklonil a zlehka se dotkl rty hřbetu její ruky. „Veličenstvo.“

„Výsosti,“ odvětila stejně obřadně, „tato síň je pro dva nesmírně velká, ale přesto doufám, že se tady budeš cítit dobře.“ Doufala, že se jí podařilo zakrýt nervozitu i potěšení z toho, jaký na něj udělala dojem.

„Mám oči jen pro tebe.“

Sklonila hlavu. Zvláštní věc, tohle flirtování, pomyslela si. Ale je to zábavné. „Tohle jsou ta slibovaná sladká slůvka? Bude následovat i trocha poezie?“

„Mluví jenom pravdu.“

„Hezky se to poslouchá. Je příjemné posedět si v teple u krbu,“

zahájila konverzaci a nechala se od něj odvést ke stolu. „Dnes je to ještě příjemnější, když máme víno, zvěřinu a milého hosta.“

V protilehlých čelech stolu bylo prostřeno pro dva opravdu královsky – na stříbře, křišťálu a lnu, který se bělal jako sníh za okny. U stěny praskal v obrovském krbu oheň.

Sloužící vklouzli dovnitř, aby jim nalili víno a donesli polévku.

Kdyby byl schopen odtrhnout od Deirdre oči, byl by zahlédl, jak si občas vymění pohledy a významně na sebe mrknou.

Brzy je propustila a plně se soustředila na společenskou večeři, první v životě, při níž stolovala s hostem z vnějšího světa. „Vaříme jednoduše.“

„Je to výborné. A kromě toho, sytím se tvou společností.“

Pozorně se na něj zadívala. „Myslím, že se mi líbí poslouchat lichotky, ale sama takový hovor vést neumím.“

Vzal ji za ruku: „Zkusíme to spolu. Pomohu ti.“

Zasmála se a zavrtěla hlavou. „Vyprávěj mi raději o svém domově a o rodině. Je tvoje sestra hezká?“

„Ano, je. Jmenuje se Gwentyth. Vdala se před dvěma lety.“

„Miluje svého muže?“

„Ano. Je to náš přítel a soused. Měli se rádi už odmala. Když jsem ji viděl naposledy, čekala druhé dítě.“ Přes obličej mu přelétl stín.

„Chtěl jsem přijet na křtiny.“

„A tvůj bratr?“

„Riddock je mladý a tvrdohlavý. Na koni umí jezdit jako ďábel.“

„Jsi na něj pyšný, vid’?“

„To tedy jsem. Ten by tě uměl okouzlit svými verši.“ Kylar zvedl číši. „Má dar jako nikdo jiný okouzlovat spanilé dívky v měsíčné noci.“

Snažila se udržet hovor otázkami na obyčejné věci. Ve výběru témat vhodných pro společenskou konverzaci se cítila velmi nezkušená. Takhle to pro ni bylo velmi příjemné – naslouchala jeho vyprávění a nemusela do něj nijak zasahovat. Mluvil tak lehce o věcech, které jí připadaly jako zázrak.

O zahradách a slunci, o létě, o plavání v jezeře, o jízdě na koni vesnicemi, o lidech, kteří nakupují na trhu. O vozících plných lesklých červených jablek – jak asi chutnají? O koších a náručích květin, o jejichž vůni si mohla nechat jenom zdát.

Stejně jako si představovala svět podle knih a obrázků, dovedla si teď přestavit i jeho domov a nedalo se to srovnat s ničím, o čem kdy předtím četla. Teď už dokázala lépe pochopit, kým je vlastně její host.

Ztrácela se v něm, v zabarvení jeho hlasu, v jeho smíchu a byla ochotná zaplatit za tuto chvíli jakoukoli cenu. Zdálo se jí, že by mu mohla naslouchat celé dny a povídat si s ním o všem a o ničem, bez úzkosti a starostí. Sedět s ním sama u teplého krbu, s číší sladkého vína, a mít na dosah jeho oči, které se vpíjely do jejích.

Neodtáhla se, když ji vzal za ruku a propletl své prsty s jejími.

Jestliže tohle bylo flirtování, neznala hezcí způsob, jak trávit čas.

Vyprávěl o zvycích své vzdálené země, o cestování po světě. O obrazech a hrách

„Svou knihovnu využíváš opravdu velmi dobře. Znáám jen pár učenců, kteří jsou tak sečtělí jako ty.“

„Knihy mi pomáhají poznávat jiné země a jiné životy. Nestačí jenom přežívat. Každý rok v den letního slunovratu pořádáme slavnosti.

Všude je plno hudby a her. Vyberu příběh, ve kterém každý hraje svou roli. Je v tom život a barvy.“

Byly doby, kdy se tajně trápila, že v jejím světě skutečné barvy scházejí.

„Všechny děti se učí číst,“ pokračovala. „A počítat. I když můžeme svět pozorovat jenom z okna, musíme té možnosti využít. Jeden z mých mužů, je to vlastně ještě chlapec, vymýšlí moc hezké příběhy.“

Uvědomila si, jak dlouho už mluví, a zarazila se. „Asi tě to nudí, vid?“

„Ani trochu.“ Stisk jeho ruky zesílil. Začínal chápat, že se nikdy nenabaží její přítomnosti. „Vyprávěj mi ještě. Umíš hrát na nějaký hudební nástroj, že ano? Na harfu. Slyšel jsem tě hrát a zpívat. Bylo to jako sen.“

„Tehdy jsi měl horečku. Já moc dobře hrát neumím. Možná jsem zdělila trochu nadání po dědečkovi.“

„Rád bych to slyšel znovu. Zahraješ mi, Deirdre?“

„Pokud si to přeješ.“

Zrovna vstávala, když do místnosti vrazil jeden ze sloužících, kteří pomáhali při večeři. „Paní! Má paní, malý Phelan!“

„Co se stalo?“

„Hrál si s ostatními chlapci na schodech a spadl dolů. Leží tam bez ducha. Bojíme se, že umírá.“

6

Báli se chlapcem pohnout, a tak nechali tělo ležet pod schody, kam dopadlo, jenom ho přikryli dekou. Kylarovi se zdálo, že hošík je už mrtvý. Smrt viděl tolikrát, že její stopy na bledé tváři snadno rozpoznal.

Bylo mu asi deset, měl světlou kštici, tváře ještě dětsky kulaté a jistě bývaly zdravě červené. Ted' byly sinavě šedé a vlasy potřísněné krví. Obyvatelé zámku, kteří se shlukli kolem, uvolnili Deirdre cestu.

„Rozestupte se,“ nařizovala. „A udělejte kolem něj víc místa.“

Než ale mohla pokleknout k ležícímu, vrhla se jí k nohám –plačící žena a zkrvavenýma rukama zoufale svírala lem zelené sametové sukně své paní. „Moje dět'átko. Prosím, má paní! Pomoz mému synáčkovi!“

„Pomohu, Ailish. Samozřejmě že mu pomohu.“ Deirdre si dobře uvědomovala, jak drahá je pro chlapce každá vteřina. Sklonila se, aby se uvolnila z ženina sevření. „Musíš být silná a věřit, že všechno dobře dopadne. Ted' mě nech, ať se na něj podívám.“

„Uklouzl, má paní,“ přerývaně ze sebe vypravil jiný chlapec. „Hráli jsme si na koně a jezdce a on sklouzl.“ Oči měl suché, ale na tvářích dosud bylo vidět stopy slz.

„Dobrá.“ Smutek, strach a obavy se přelévaly ve vlnách kolem ní. Je tu příliš mnoho strachu, uvědomila si. „Dobrá, podívám se na něho.“

„Už pro něj nemůžeš nic udělat.“ Kylar ztlumil hlas do šepotu, tak že ho přes pláč chlapcovy matky slyšela jenom Deirdre. „Cítím smrt.“

Ona ji cítila také. Ale co je pach smrti proti pachu hrůzy? Jemně přejížděla rukama potlučené tělíčko a vnímala poranění. Tolik polámaných kostí v tak drobném těle. Srdce jí usedalo. Tady žádné léky nepomohou, ale snad pro něj přece bude moci něco udělat.

„Cordelie, přines mi brašnu s lékařským náčiním. A pospěš si. Vy ostatní nás teď nechte. Musím s ním zůstat o samotě. Ailish, teď na chvílku odejdi.“

„Ne, prosím, má paní. Prosím. Musím zůstat se svým chlapečkem.“

„Věříš mi?“

„Ano, má paní.“ Uchopila Deirdre za ruku a skanulo jí několik slz.

„Věřím.“

„Tak udělej, oč tě žádám. Jdi a modli se.“

„Jeho krk,“ začal Kylar, ale zmlkl, když k němu Deirdre prudce otočila hlavu a velitelsky ho zarazila.

„Ted' mlč. Buď mi pomoz, nebo jdi pryč, ale na nic se mě neptej.“

Ostatní odvedli Ailish, takže pod schodištěm zůstali s krvácejícím chlapcem jen oni dva. Deirdre zavřela oči. „Bude ho to bolet. Je mi to líto. Podrž ho. A drž pevně, aby se nehýbal. A do ničeho se neplet'. Do ničeho, rozumíš?“

„Ano.“ Kylar vzal chlapce do náručí.

„Nemysli na smrt,“ nařizovala. „Nesmíš mít ani strach nebo pochybnosti. Vyžeň je ze své mysli, tak jako jsi ze své země vyhnal nepřátele. Je tady příliš mnoho temných věcí. Budeš to umět?“

„Budu.“ Kylara naplnily chlad a rozhodnost, právě tak, jako tomu bývalo před bitvou. To proto, že ho o to Deirdre požádala.

„Phelane,“ ozvala se. „Malý Phelane, náš básníku, barde.“ Její hlas byl měkký, téměř zpěvavý a rukama mu znovu přejížděla po těle.

„Bud’ silný. Bud’ silný kvůli mně.“
 Zнала ho odmalička. Viděla ho růst, hrát si, učit se, žít. Zнала zvuk jeho hlasu, úsměv, radost ze života, nápady. Byl její. Patřil jí od prvního nadechnutí stejně jako celý Zámek růží, a tak pro ni bylo jednoduché spojit se s jeho myslí. Zatímco se její ruce dotýkaly bezvládného těla a jemně je hnětly, nořila se její mysl do chlapcovy duše. Cítila jeho smích, když s ostatními skákal nahoru a dolů po úzkých kamenných schodech. Cítila, jak mu strachem poskočilo srdce, když uklouzl. Mžik strachu a hrůzy před nekonečnou bolestí. Cítila praskot kostí, tiše zasténala a zvrátila hlavu. Něco uvnitř jejího těla puklo jako tenká vrstva vypáleného jílu pod úderem kladiva a sevřel ji nepopsatelně mučivý pocit.
 Kylar viděl, že otevřela oči. Hluboké a jasně zelené. Její dech se zrychlil a ztěžkl. Na čele vyvstaly kapky potu. Chlapec v Kylarově sevření zasténal a zachvěl se.
 Když jednou rukou sklouzla pod hochův krk, zatímco druhou mu položila na srdce, oba naříkali v agónii, oba se chvěli, oba byli mrtvolně bledí.
 Kylar ji začal volat, snažil se ji zachytit, ale cítil, jak mu odplouvá. Vnímál horko, které jako by zuřivá pěst pumpovala z jejího těla do těla raněného, dokud chlapcovy bezvládné ruce, jež držel ve svých, také nezteplaly.
 Potom hoch na chvíli otevřel nevidoucí oči.
 „Jen si ber, malý Phelane.“ Její hlas byl teď silný a odrážel se ozvěnou od kamenné síně. „Vezmi si, co potřebuješ. Oheň uzdravení.“ Naklonila se a zlehka ho políbila. „Žij. Zůstaň s námi. Tvoje matka tě potřebuje.“
 Kylar ohromeně pozoroval, jak se chlapci do tváří vrací barva. Byl by přísahal, že viděl, jak se smrt stáhla hlouběji do stínů v koutě.
 „Má paní,“ vydechl chlapec jako ze sna. „Já jsem spadl.“
 „Ano, vím.“ – Ted’ spi. Rukou mu jemně přejela po víčkách a hoch je s povzdechem zavřel. „A uzdravuj se. Můžeš pustit dovnitř jeho matku,“ obrátila se ke Kylarovi. „A také Cordelii.“
 „Deirdre.“
 „Prosím.“ Cítila, jak ji obestírá slabost. Přála si být ve svém pokoji, dřív než nad sebou ztratí vládu. „Pusť je sem, ať jim mohu říct, co mají dělat.“
 Zůstala klečet. Kylar vstal. Když se lidé vhrnuli dovnitř, vnímala je jen jako tlumené hučení oceánu. Ailish se vrhla na zem k synovi a líbala Deirdre ruku, která se chvěla slabostí. Deirdre stručně vysvětlila, co je třeba dělat.
 „To stačí,“ zarazil proud díků Kylar a zvedl dívku z kamenné dlažby.
 „Postarejte se o chlapce.“
 „Ještě jsem jim neřekla všechno,“ naléhala Deirdre.
 „Ale ano,“ přelétl okolostojící pevným pohledem, který nepřipouštěl odporu. „Kde je tvá komnata?“
 „Tudy, můj pane.“ Orna jej provedla dveřmi a dál chodbou ke schodišti. „Já vím, co potřebuje, můj pane.“
 „Pak tedy udělej, co je třeba.“ Pohlédl na Deirdre. Omdlela. Její plet’ byla bílá a hladká jako sklo, oči zavřené. Na rukou měla chlapcovu krev. „Jak moc sama riskovala, aby zachránila život toho chlapce?“
 „To nevím, pane.“ Orna otevřela dveře a spěchala přes pokoj odestlat postel. „Postarám se o ni, pane.“
 „Zůstanu.“ Položil dívku na postel.
 Orna sevřela rty. „Musím ji odstrojit a umýt.“
 Bojoval sám se sebou, pak se otočil a poodešel k oknu. „Tohle udělala i pro mne?“
 „Ani to nevím, pane,“ podívala se mu pevně do očí, když se otočil od okna. „Nemluvila o tom se mnou. Nemluví o tom s nikým. Princí Kylare, otoč se prosím, dokud svou paní nepřevléknu.“
 „Její cudnost je to poslední, co mě teď zajímá,“ zahučel, ale poslušně se obrátil zpátky k oknu.
 Už dřív slýchal o lidech, kteří dokážou uzdravovat svou myslí. Do dnešního večera tomu nevěřil. A nedokázal si ani představit, jakou cenu platí ten, kdo uzdravuje.
 „Ted’ bude spát,“ oznámila mu Orna o chvíli později.
 „Nebudu ji rušit.“ Sedl si k posteli a díval se na dívku. Byla stále bledá, ale zdálo se, že dech se jí zklidnil a prohloubil. „Zůstanu u ní.“
 „Má paní je silná a statečná jako deset válečníků.“
 „Kdybych měl deset takových, jako je ona, stačilo by vybojovat jednu jedinou bitvu a bylo by vyhráno.“
 Orna potěšené přikývla. „A navzdory všemu, co si o sobě myslí, má starostlivé a vlídné srdce.“ Stará služebná postavila na stolek vedle postele láhev se sklenicí. „Bud’ opatrný, pane, ať neublížíš jejímu srdci. Až se vzbudí, dej jí napít tohoto posilujícího nápoje. Nebudu daleko, kdybys mě snad potřeboval.“
 Kylar si přitáhl křeslo k posteli a díval se na spící Deirdre. Seděl u ní hodinu, dvě. Byla nehybná a ve svitu ohně mramorově bledá. Zdálo se mu, že už se nikdy neprobudí a bude spát sto let jako princezna z pohádky.

Ještě včera by byl takové věci pokládal za povídky pro děti. Ale teď, když viděl, jak Deirdre zachránila malého Phelana, věřil, že možné je všechno. Vedle obav o její zdraví, které v něm s délkou jejího spánku narůstaly, se v něm vzrůstal i hněv. Riskovala život. Cítil, jak smrt hmátla studeným pařátem těsně vedle ní. Dala v sázku svůj život pro život dítěte.

A stejně tak dala život v sázku pro něho. Tím si teď už byl jistý.

Když se konečně pohnula a víčka se jí zachvěla, nalil posilující nápoj do sklenice a zdvihl jí hlavu z polštáře. „Napij se.“

Pokusila se zvednout ruku, ale bezvládně jí klesla zpátky na podušku. „Nemluv, jenom pij.“ Usrkla a zašeptala: „Jak je Phelanovi?“

„Nevím. Napij se ještě.“ Znovu jí přiložil sklenici ke rtům.

Poslechla, ale pak odvrátila hlavu. „Zeptej se. Zeptej se, jak se mu daří. Prosím. Potřebuju mít jistotu.“

„Nejdřív se ještě napij. Vypij to všechno.“

S pohledem upřeným na Kylara odvar poslušně dopila. Kdyby měla sílu, sama by si došla zjistit, jestli se chlapci ulevilo. Ale slabost stále ještě nepominula, a tak se musela spolehnout na něho. „Prosím.

Nebudu mít klid, dokud se nedozvím, jak mu je.“

Kylar odložil prázdnou sklenici, přešel komnatu a otevřel dveře.

Orna seděla v chodbě na židli a při svíčce něco šila. Vzhledla od práce. „Řekni mé paní, aby si nedělala starosti. Phelan odpočívá. Už se uzdravuje.“ Vstala. „Kdyby sis chtěl odpočinout, můj pane, vystřídám tě a posedím u paní.“

„Jdi spát,“ odpověděl krátce. „Dnes s ní zůstanu já.“

Orna s úklonou skryla úsměv. „Jak si přeješ.“

Vrátil se zpátky do ložnice a zavřel dveře. Deirdre seděla na posteli a medové vlasy jí jako závoj splývaly na bílou noční košili.

„Tvůj chlapec odpočívá a je mu dobře.“

Viděl, že se jí vrací barva do tváří a oči se projasňují. Postavil se do nohou lůžka s nachovými nebesy. „Síla už se vám vrací, má dámo.“

„Ten nápoj je velmi účinný.“ Opravdu, už se cítila skvěle, mysl se jí rozjasnila a bolest se vytrácela z těla. „Děkuji ti za pomoc. Jeho matka i otec byli příliš vydešeni a nedokázali by to. Jejich strach by byl spíš na škodu. Strach živí smrt.“

Opatrně se rozhlédla kolem sebe – nikde neviděla Orninu noční košili, kdepak vlastně je Orna? „Už se o sebe postarám sama. Můžeš jít.“

„Dnes zůstanu s tebou.“

K jejímu úžasu si přisedl na pelest. Jenom pýcha jí zabránila, aby se otočila a přitáhla si pokrývku k bradě.

„Chci se tě zeptat na pár věcí.“

„Už jsem ti na několik otázek odpověděla.“

Zvedl obočí. „Teď mám další. Ten chlapec umíral. Vlastně už byl mrtvý. Měl rozbitou lebku, pohmožděný vaz, možná dokonce zlomený. Roztříštěnou levou ruku.“

„Ano,“ odpověděla klidně. „A uvnitř v těle byla celá řada dalších zranění. Krvácel. Tolik krve na tak malé tělíčko. Ale má silné srdce, náš malý Phelan. Mám ho moc ráda.“

„Byl by zemřel za pár okamžiků.“

„Jenže nezemřel.“

„Proč?“

„Na to ti nemohu odpovědět.“ Neklidně si prohrábla vlasy. „Nemůžu ti to vysvětlit.“

„Nechceš.“

„Ne, nemohu.“

Chtěla odvrátit hlavu, ale vzal ji za bradu a pevně si její tvář přidržel v dlaních. „Zkus to.“

„Překračuješ povolené meze,“ odpověděla chladně. „Neustále.“

„Asi by sis na to měla začít zvykat. Držel jsem toho chlapce,“ připomněl jí. „A viděl jsem, jak se do něj vrací život. Řekni mi, cos to s ním udělala.“

Měla chuť vykázat ho z pokoje, ale pomohl jí, když potřebovala.

Měla pocit, že by mu opravdu měla zkusit vysvětlit, co se to dělo. „Je to jakési hledání, splývání. Otevření obou myslí.“ Zvedla ruku a zase ji nechala klesnout. „Jestli chceš, můžeš to pokládat za jakýsi druh víry.“

„Působilo ti to bolest.“

„Myslíš, že boj se smrtí je bezbolestný? Sám to moc dobře víš.

Abych ho mohla uzdravit, musím cítit to, co cítí on, a pomoci mu zpět, nahoru.“ Nespokojeně potřásla hlavou. Slova byla k popsání celého toho procesu nedostatečná. „Musíš ho dostat zpátky do bolesti. Potom plujeme spolu. Osedláme si bolest. Tak to cítím a vidím já.“

„Ale ty sis neosedlala jenom bolest. Osedlala sis smrt. Já to viděl.“

„Byli jsme silnější než ona.“

„Co kdyby to tak nebylo?“

„Pak by smrt vyhrála,“ odpověděla jednoduše. „A jedna matka by dnes v noci plakala pro svého prvorozeného.“

„A co by bylo s tebou, Deirdre z Ledového království? Plakali by i tvoji lidé pro svou královnu?“

„Je to samozřejmě trochu nebezpečné,“ pokrčila rameny. „Utíkáš snad ty z bitvy, Kylare, jen proto, že ti něco hrozí? Nebo čelíš nebezpečí s tím, že možná budeš muset zaplatit nejvyšší cenu? Neriskoval bys snad život pro svůj lid, kdyby to bylo třeba? A není přirozené, že já pro svoje lidi dělám totéž?“

„Já ale nebyl jedním z tvých lidí.“ Vzal ji za ruku a zachytil její pohled, dřív než stačila uhnout očima. „Osedlala sis smrt i se mnou, vid’ Deirdre? Pamatuju si to. Myslel jsem, že se mi to zdálo. Pamatuju si na bolest, která se mi propalovala tělem. Tutéž bolest jsi měla v očích ty. Pamatuju si na teplo tvého těla. Pamatuju si, jak se do mne vléval žár tvého života. Nebyl jsem pro tebe ničím. Jen neznámým cizincem.“

„Byl jsi lidskou bytostí a byl si poraněný.“ Položila mu ruku na tvář. „Proč se zlobíš? Měla jsem tě nechat umřít, když mé byliny nestačily na to, aby tě uzdravily? Měla jsem nechat ležet svůj dar ladem jenom proto, že mi uzdravování způsobí chvilkovou bolest? Trpí teď tvá pýcha, protože o tvůj život bojovala žena?“

„Snad ano.“ Sevřel jí pevně zápěstí. „Když jsem tě sem přinesl, zdálo se mi, že zemřeš, a byl jsem úplně bezmocný.“

„Zůstal jsi u mne. To od tebe bylo milé.“

Cosi zavrčel, vyskočil a začal přecházet po pokoji. „Když jde muž do boje, je to meč proti meči. Kopí proti štítu, pěst proti pěstí. Jsou to hmatatelné věci. To, co jsi udělala ty, je magie nebo zázrak. A možná mnohem víc. Asi máš pravdu, nerozumím tomu.“

„Mění to nějak tvůj názor na mne?“

„Ano.“

Sklopila víčka, aby zakryla, jak se jí jeho odpověď dotkla. „To, žes mi pomohl, není žádná hanba. Většina mužů by nezůstala. Rozhodně by nezůstali, aby si o tom se mnou promluvili. Jsem ti vděčná. Ale teď, jestli ti to nevadí, bych ráda byla sama.“

Pomalů se k ní otočil zády. „Nerozumělas mi. Předtím jsem tě vnímal jako ženu – krásnou, silnou, moudrou. Smutnou. Teď jsi pro mne vším, čím jsi byla, a k tomu přibýlo ještě mnoho dalšího. Zahanbuje mě, když si myslíš, že od tebe odejdu pro to, čím jsi. Nemohu odejít. Chci být s tebou, ale nemám na to právo.“

Vzhlédla k němu s bušícím srdcem. „Poutá tě ke mně vděčnost?“

„Jsem ti vděčný za každé svoje nadechnutí. Ale když se na tebe podívám, necítím vděčnost.“

Vyklouzla z postele a postavila se vedle něho.

„Cítíš touhu?“

„Ano, toužím po tobě.“

„Ještě nikdy mě neobjímaly milencovy paže. Přála bych si, aby to dnes byly ty tvoje.“

„Jaké na tebe mám právo? Vždyť s tebou nemohu zůstat. Už dávno jsem měl být pryč. Čeká na mne má rodina i můj lid.“

„Řekls mi pravdu a to pro mne znamená mnohem víc než sladká slovíčka a plané sliby. Přemýšlela jsem o tom, a teď to vím jistě. Když jsem tě uzdravovala, cítila jsem něco nového a neznámého. Spolu s bolestí a chladem do mne proudilo i něco jiného. Světlo.“

S pohledem upřeným do jeho tváře rozepjala ruce. „Už jsem ti říkala, že jsem neudělala nic, abych tě k sobě připoutala. Ale když jsem byla v tvé mysli, něco se ve mně změnilo. Zlobilo mě to a děsilo. Ale teď.“ Zatajila dech a pokračovala dál bez uzardění. „Vzrušuje mě to. Byla jsem tak chladná. Daruj mi jednu horkou, vášnivou noc. Říkal jsi, že mě chceš mít roztouženou.“ Zatáhla za stužku a uvolnila živůtek. „A já teď toužím.“ Bílá košile se jí svezla z ramen a v měkkých záhybech spočinula u kotníků.

Byla jako sen. Krásnější, než si vůbec dovedl představit. Stála před ním v záři svíček a odlesků ohně štíhlá a droboučká.

„Věnuješ mi jednu noc?“ zeptala se prostě.

„Deirdre. Má lásko. Věnuji ti celý svůj život.“

„Nechci od tebe žádné sliby, které nemůžeš dodržet. Žádné lžané řeči. Jenom pravdu. Dej mi jenom to, co můžeš. To bude stačit,“ odpověděla.

„Má paní.“ Zdálo se mu, že ty tři kroky, které k ní musel udělat, byly nejvýznamnější v jeho životě. A když vzal její ruce do svých, bylo mu, jako by držel celý svět. „Mluvím pravdu. Nevím proč, nevím jak. Víím jenom, že jsem nikdy nemluvil pravdivěji než právě teď.“

Věřila mu. Alespoň pro tuto chvíli a na tomto místě.

„Kylare, celý život, to jsou slova, která mohou užívat jenom ti, kdo jsou volní.“

Bude volná, sliboval si v duchu. Bude volná, i kdyby mě to mělo stát všechno na světě. Ted' ale nebyl čas na plány a bitvy. „I když nechceš přijímat přísahy, přece ti musím jednu složit. Přísahám, že ještě nikdy jsem nikoho nemiloval tolik jako tebe.“

„Tvou přísahu nemohu přijmout. Myslela bych, že je to jenom z povinnosti.“ Zvedla ruku a konečky prstů ho jemně pohladila po tváři. „Myslím, že poprvé to bude se strachem.“ Usmála se. „Buší mi srdce. Cítíš to?“

Položil jí ruku na srdce a cítil, jak divoce běží a celé její tělo se chvěje. „Já ti neublížím.“

„Vím, že ne.“ Položila dlaň na jeho srdce. Už jednou to takhle mezi námi bylo, pomyslela si. Srdce proti srdci. Od té doby se všechno změnilo. Pro ni už nic nebude jako dřív. „Vím, že mi neublížíš. Zahřej mě. Zahřej mě tak jako muž ženu.“

Vzal ji do náruče. Jemně, něžně. Políbil ji. Zlehka. Ještě, zatoužila, ještě. Cítila teplo jeho rtů na svých. Šeptala jeho jméno a rozplývala se v polibku.

„Když jsi mě poprvé políbil, připadalo mi to pošetilé.“

Jeho rty šeptaly do jejích: „Opravdu?“

„Byl jsi napůl zmrzlý, ztratil jsi spousty krve. A přesto jsi plýtvál posledním dechem na to, abys políbil cizí ženu. Muži jsou asi takoví.“

„To nebylo žádné plýtvání,“ opravil ji. „Ted' napravím, co jsem tehdy neudělal pořádně.“ Stiskl ji v náručí. „Pojďme na tvé lůžko, má paní.“

Probírala se jeho hedvábnými černými vlasy, tak jak po tom už dlouho toužila. „Musíš mě naučit co a jak.“

Svaly se mu napjaly vzrušením, když si uvědomil, jak je nevinná a nezkušená. Dnes mu tedy dá to, co ještě nikomu před ním. Tvář ozářená svíčkami napovídala, že mu to daruje beze strachu a studu. Neublíží jí. Naopak, bude se ze všech sil snažit, aby v milování našla radost a potěšení.

Položil ji na lůžko a jemně třel svou tvář o její.

„Ani nevíš, jak rád se stanu tvým učitelem.“

„Viděla jsem při páření kozy.“

Vybuchl smíchy a zabořil jí hlavu do vlasů. „Slibuji, že to bude alespoň trošku jiné. Dávej pozor, začneme s první lekcí.“

Je trpělivým učitelem, zkušeným, pomyslela si, když se jí tělo začalo zachvívat a zpívat pod jeho doteky. Jeho ústa se vpíjela do jejích, víc a víc, zdálo se jí, že pluje v hluboké teplé řece, vznáší se a pak se noří hlouběji a hlouběji.

Jeho ruce jí bloudily po těle, prodlely na panenských nadrech a něžně je laskaly. Z jeho silných drsných dlaní do ní proudily paprsky vzrušení a vystřelovaly až do břicha. Kylarovy rty ji něžně kousaly do šíje. „To je krása,“ šeptala a mimoděk vyklenula tělo, které si žádalo víc, proti němu.

„Jak je to chytře zařízené, že nadra mohou poskytovat kromě mléka také tolik potěšení.“

„Ano, často mě napadlo totéž.“ Palci přejížděl přes hroty bradavek, až se zalykala slastnými vzdechy. „Ach, a co je tohle?“ Slova a myšlenky se rozplynuly v barevné duze, když jeho ústa našla vrcholky nader.

Z hrdla se jí vydral zpola vzdech, zpola zavzlyknutí. Kylara neuvěřitelně vzrušil ten neovladatelný zvuk nečekané vášně, srdce pod jeho ústy, milostná křeč celého jejího těla. Její tělo se znovu prohnulo a vzepjalo se mu k hrudi. Prsty mu zabořila do vlasů a přitáhla si ho blíž. Chutnala sladce a opojně. Chtěl cítit svou kůži na její a nadzdvihl se, aby se vyprostil z kabátce. Než jej svlékl, natáhla k němu ruce.

„Počkej.“ Potřebovala se nadechnout. Vzrušení a pocitů bylo tolik, vzájemně se mísily a proplétaly. Měla strach, že jeden přebije druhý. Ale ona si chtěla pamatovat všechno jasně-každý dotek, každé zachvění, vůni a chuť, každíčký okamžik.

„Dotýkala jsem se tvého těla, když jsi byl raněný. Viděla jsem tě bez šatů, ale to bylo jiné než ted'.“ Pomalu a opatrně přejížděla prstem přes dlouhou jizvu na boku. „Bolí to ještě?“

Cítil, jak z její ruky proniká do zacelené rány horko. I ted' by ho chtěla uzdravovat. „Ne. A dnes v noci nebude mezi námi dvěma ani stín bolesti.“

Znovu se sklonil k jejím ústům. Ted' byl jeho dotek naléhavější.

Připadal si jako zíznící na poušti. Je tolik pocitů, které může člověk prožívat. Tolik vzrušení, která může poznávat. I ropadala se hlouběji do jeho tepla a obklopila ho svým. Bylo v tom tolik svobody – smět se vzájemně dotýkat, objímat, zkoumat pevné svaly a vrásky jizev s jediným cílem: s rozkoší objevovat nová zákoutí na jeho i na svém těle.

Jeho ústa a pohyby se stávaly naléhavějšími a žádaly od ní odpověď.

Cítila, jak se někde uvnitř jejího těla jiskřičky touhy, živé rozkoši, rozhořely do prvních plamínků, které se měnily v jazyky ohně, nesoucího s sebou oslepující potřebu jít dál a poznat víc.

„Chci víc.“ Byla zběsilá hladovou touhou. „Ukaž mi víc. Ukaž mi všechno.“

Krev se mu bouřila v těle, ale dokázal být opatrný. A dokázal ji zasvětit do všech tajů lásky. Dovolil rukám, aby sklouzly k dívčím bokům. Poslušná tisíciletého instinktu mu vyšla vstříc. Dech se jí zúžil, téměř zastavil a chvěla se krátkými přerývanými vzdechy. Zaryla nehty do svalnatých zad.

Kylar zvedl hlavu a viděl, jak přeplula přes první peřej rozkoše.

Žár, takový žár. Z magie uzdravování znala jinou jeho podobu, ale že může existovat něco takového mezi mužem a ženou, nikdy netušila. Tenhle žár pronikal hlouběji a šířil se do každického nervu. Její tělo se stalo jediným divokým plamenem. Odněkud z hloubi, mimo její vůli i chápání, vyšel výkřik, sten. Oběma rukama sevřela muže nad sebou, přitiskla se k němu ještě víc a vykřikla jeho jméno.

Jejich těla se spojila a Deirdre cítila, jak se vznáší na vlnách příboje, které přicházely zprvu pozvolna, ale vzápětí se zrychlovaly, aby nakonec skončily divokou bouří a oslepujícím jasnem. Obemkla jeho tělo nohama, zabořila hlavu do ramene a šeptala jeho jméno, dokud ji zázračný oheň nespálil na popel.

Kylar byl schopen promluvit teprve po chvíli. „Má milá, milovaná,“ šeptal líně s hlavou na jejích prsou. „Jsi velmi vnímavá žačka.“

Bylo jí nádherně. Překrásně. A poprvé se cítila být víc ženou než královnou. Na jednu noc, na jednu zázračnou noc si dopřeje tu rozkoš a bude pouhou ženou.

„Jsem si jistá, můj pane, že ještě leccos by bylo možné vylepšit. Ale to by chtělo pár dalších lekcí.“

Celá zardělá zářila štěstím a vlasy jí ve zčuchaných chumáčích spočívaly na bílém polštáři. „Určitě máš pravdu,“ zazubil se.

Drobnými polibky jí šplhal po krku, zastavil se na rtech a pak se i s ní v náručí otočil na záda a složil ji vedle sebe.

„Je mi teplo, tak teplo. Nevěděla jsem, že něco takového je možné. Řekni, jaké je to cítit na tváři sluneční paprsky?“

„Může tě to i pálit.“

„Opravdu?“

„Opravdu.“ Hrál si s jejími vlasy. „A kůže ti může sluncem zčervenat a zhnědnout.“ Přejížděl jí konečky prstů po paži. Byla bledá jako mléko a jemná jako hedvábí. „Slunce tě oslní.“

„Když jsem byla malá, měla jsem starého učitele. Prý procestoval celý svět. Vyprávěl mi o velikých hrobkách v poušti, kde slunce pálí s nenávisťou silou, o zelených kopcích, kde kvetou divoké rostliny a padá teplý déšť. O široširých oceánech s rybami tak velkými, že dokážou spolknout loď, a o dracích se stříbrnými křídly. Vyprávěl mi o tolika úžasných věcech, ale nikdy mi neřekl nic o zázracích, které jsem zažila dnes v noci s tebou.“

„Já jsem také nikdy nezažil nic takového jako dnes s tebou.“

Viděla mu na očích, že mluví pravdu, a přimkla se k němu.

„Nauč mě ještě něco.“

Zatímco se znovu milovali, pukl na černém stvolu uprostřed ledového království první zelený pupen a rozvinul se v křehký lístek. Nad ním se objevil druhý.

Když se Kylar probudil, byla pryč. Nejprve ho to vyvedlo z míry – byl zvyklý spát lehce jako voják a vojáci spí jako kočky. Viděl, že rozdělala oheň a pečlivě mu složila šaty v nohách postele.

Odhadoval, že spal jen hodinu nebo dvě, ale zřejmě velmi hluboce.

Deirdre byla obdivuhodnou a neúnavnou žačkou a v noci si vynutila ještě další lekce lásky.

Škoda, že s ním ráno nezůstala o chvíli déle. Mohli se ještě něco naučit.

Vstal a odhrnul závěsy na okně. Už muselo být dost pozdě; lidé už dávno byli v pilné práci. Nedokázal odhadnout, kolik je hodin; šero se během dne téměř neměnilo a svítání od soumraku šlo jenom stěží rozeznat. Obloha bez slunce byla zatažená sedavým oparem a za oknem poletovaly sněhové vločky.

Jak jen to může vydržet? Zimu a věčný ponurý soumrak den za dnem? Jak to, že se ještě nezbláznila? Že je snad dokonce spokojená? Proč by měla být taková dobrá a milující královna odsouzena k životu bez tepla a světla?

Otočil se a pozorně si prohlížel ložnici, které předchozího večera a noci věnoval jen málo pozornosti. Včera měl oči jen pro ni. Teď viděl, jak prostě žije. Látky a koberce byly sice drahocenné, ale dnes již staré a prořídle.

Vzpomněl si, že v jídelně viděl stříbro a křišťálové sklo, ale tady bylo všechno zařízeno velmi prostě: jednoduché kovové svícny, umyvadlo z pálené hlíny, u stolu jedna židle. Iru postel, truhla a šatník byly bohatě zdobeny vyřezanými růžemi.

Nebyly tu žádné ozdobné lahvičky, hedvábí, krabičky na tretky. Nic takového. Kylarův pokoj dala zařídit tak, jak odpovídalo jeho

postavení, ale sama žila jednoduše a prostě jako obyčejná venkovanka.

Dvorní dámy jeho matky měly pokoje bohatší a lépe vybavené než tato královna. Zavadil pohledem o oheň v krbu a srdce se mu sevřelo, když si uvědomil, že pro své lidi by použila víc dřeva na otop než sama pro sebe.

U večeře měla šperky. Ještě teď si vzpomínal, jak se třpytily. Ale k čemu jí byly diamanty a perly? Nedaly se prodat ani směnit. Nemohla za ně získat potravu ani nic jiného. Chladný třpyt diamantů nedokázal zahřát zkřehlé tělo.

Umyl se ve vodě, kterou mu nechala u umyvadla ve džbánu, a oblékl se.

Všiml si jedině z tapiserií na zdi. Dávno vybledla věkem a hedvábím do ní byl vetkán obraz růžové zahrady. Keře byly v plném květu, a přestože barvy už ztratily jas, výjev dával tušit krásu letního dne uprostřed záplavy růží.

Na lavičce v růžovém loubí seděla žena a nad hlavou se jí divoce a svobodně splétaly zelené větve s barevnými květy. Před ženou klečel muž a podával jí rudou růži.

Mimoděk přešel po výšivce prsty a pomyslel si, že by dal život za to, kdyby mohl Deirdre darovat jednu jedinou růži.

Sloužící ho zavedl do Phelanova pokoje, kde se malý bard uzdravoval ve společnosti rozesmátých kamarádů. Když Kylar vstoupil, chlapci zmizeli a zůstala jenom Deirdre. Místnost byla malá, jednoduše zařízená, ale teplejší než královnina ložnice. Phelan seděl na posteli, Deirdre ho krmila horkou polévkou, smála se obličejům, které na ni dělala, a hádala, co představují.

„Ropucha!“

„Ne, má paní. Opice. Jako v té knize, kterou jsi mi půjčila.“ Vycenil zuby a královna se znovu rozesmála. „I opice musejí jíst.“

„Ano, ale jedí dlouhé žluté ovoce.“

„Tak si myslí, že tohle je dlouhé žluté ovoce.“ Vstrčila mu do pusy další lžíci.

Zašklebil se: „Chutná to divně.“

„Já vím. Jsou v tom léčivé bylinky. Ale chci, aby se mé oblíbené opičce vrátila síla. Sněž to kvůli mně, ano?“

„Pro tebe ano, má paní.“ S hlubokým vzdechem vzal misku do ruky a začal se krmit sám. „Potom už můžu vstát a jít si hrát s ostatními?“

„Až zítra. Zítra budeš moct na chvíli z postele.“

„Až?“ V chlapcově hlase zaznělo nepokryté zděšení. Kylar s ním hluboce cítil. Dobře si pamatoval, jak nesnesitelné se mu zdálo, když musel jako malý zůstat nečinně v posteli.

„Raněný voják se musí uzdravit, aby mohl nastoupit do nové bitvy,“ prohlásil a přistoupil k chlapcovu lůžku. „Nebo jsi snad nebyl voják, když jsi jezdil na koni po schodišti?“

Phelan přikývl a fascinovaně zíral na Kylara. Obdivoval cizího prince – byl pro něj hrdinou z příběhů, které četl nebo slyšel. „Ano, pane, byl jsem voják.“

„Víš, že mě tvá paní držela na lůžku celé tři dny, když jsem k vám přišel zraněný?“ Sedl si na kraj postele a přičichl k misce s polévkou.

„A krmila mě tím samým. Je to kruté, ale voják se s tím musí umět vyrovnat.“

„Z Phelana nikdy nebude voják,“ namítla Deirdre pevně. „Phelan je bard, pěvec.“

„Ach, ano.“ Kylar znovu sklonil hlavu nad misku. „Bardové jsou na světě nejdůležitější.“

„Důležitější než vojáci?“ užasl Phelan s očima doširoka otevřenými údivem.

„Ano. Zpívají písně a vyprávějí příběhy. Bez nich bychom nic nevěděli.“

„Skládám píseň o tobě, pane,“ začal Phelan vzrušeně, a ani si přitom nevšiml, že polyká jednu lžici za druhou. „O tom, jak jsi k nám přišel z daleka, překročil jsi raněný a polomrtvý Zapomenutý les a jak tě má paní uzdravila.“

„Rád si tvůj příběh poslechnu, až bude hotový.“

„Můžeš ho dokončit teď, když budeš odpočívat a nabírat síly,“ navrhl Deirdre a vzala si od chlapce prázdnou misku. Políbila Phelana na čelo.

„Přijdeš se na mne zase podívat, má paní?“

„Přijdu, ale teď odpočívej a přemýšlej o svém příběhu. Později ti přinesu nějakou knihu.“

„Uzdrav se, mladý barde.“ Kylar vzal Deirdre za ruku a vyšli spolu z místnosti.

„Vstala jsi brzy.“

„Mám spoustu povinností.“

„Myslím, že žárlím na tvého barda, i když je to jen desetiletý kluk.“

„Je mu skoro dvanáct. Na svůj věk je dost malý.“

„Nezáleží na tom, kolik mu je. U mne jsi neseseděla a nekrmilas mě, když jsem už dokázal sám sedět. A taky jsi mě nelíbala na čelo.“

„Asi jsi nebyl tak roztomilý pacient.“

„Ale teď bych byl.“ Políbil ji a překvapilo ho, že ani neuhnula, ani se nezačervenala v rozpacích, jak to ženy obvykle dělávají. Naopak, odpověděla mu s vášní, která ho udivila. „Zkus to, ulož mě do postele a já ti to předvedu.“
Zasmála se a lehce jej třepla po zádech. „To bude muset počkat. Mám moc práce.“
„Pomohu ti.“
Tvář jí zjihla. „Už jsi mi pomohl. Ale pojď, dám ti nějakou práci.“

5

Ne, že by práce bylo málo. Princ z Mrydonu se staral o kozy a kuřata, vymetal hnůj, nabíral donekonečna sněh do kbelíků a nechával ho tát nad mírným ohněm, který živil drahocenným dřevem.

První den se unavil tak rychle, že dokonce potlačil svou pýchu a šel si odpočinout. Po druhém dnu ho bolely všechny svaly neuvyklé fyzické práci. Za tyto újmy se mu pravidelně dostávalo odměny v podobě Deirdřiny masáže hojivou masťou a společných nocí, šťastných, ale nejistých.

Deirdre s ním byla šťastná, a když si užívali vzájemné blízkosti, nacházel v jejích očích jenom radost. Často se smála. Smíchem, který toužil slyšet znovu a znovu.

Seznámil se s ostatními obyvateli zámku a byl překvapen, jak málo hořkosti cítí vůči svému osudu. Připomínali mu velkou rodinu.

Někteří byli líní, jiní vzteklí, ale všichni drželi spolu. Dobře si uvědomovali, že to, jestli přežijí, závisí na každém z nich.

To byl další z Deirdřiných darů – dokázala své lidi přesvědčit, aby měli vůli jít dál, pokračovat v dosavadním životě den za dnem proto, že ona to tak chtěla. Nedovedl si představit, jak by něco takového snášeli jeho vojáci.

Jednou za ní přišel do zahrady. Jako všechny povinnosti v Zámku růží, byly i práce v zahradě – sázení, okopávání, zalévání – rozděleny mezi jednotlivé obyvatele.

Věděl ale, že tam ráda pracuje nebo se aspoň prochází sama. Teď zalévala rostlinky vodou z roztátého sněhu.

„Narodilo se další kůzlátko,“ oznámil jí. Podíval se na svou potřísněnou halenu. „Je to první mládě, kterému jsem kdy pomáhal na svět.“

Deirdre se narovnala a protáhla si záda. „Je to malé i matka v pořádku?“

„Ano, v naprostém.“

„Proč jste mě nezavolali?“

„Nebylo třeba. Ukaž, pomůžu ti.“ Vzal jí vědro z ruky. „Tvoji lidé pracují opravdu těžce, Deirdre, ale nikdo z nich tolik, jako jejich královna.“

„Zahrada je moje radost.“

„Já vím.“ Rozhlédl se po rozlehlém skleníku. „Chytře vymyšleno.“

„To je dílo mého dědečka.“ Nechala zalévání na Kylarovi a klekla si, aby vytrhla pár turínů. „Dědeček prý zdědil lásku k rostlinám po své matce. Pojmenovali mě po ní. To ona vymyslela a nechala vysadit růžovou zahradu. Když byl dědeček mladý, hodně cestoval a studoval u řady učenců. Byl velmi vzdělaný. Myslím, že to byl opravdu velký muž.“

„Slyšel jsem o něm, ale myslel jsem si, že je to jenom legenda.“

Kylar se k ní otočil. Ukládala bulvy turínů do pytle. „Říká se, že byl čaroděj.“

Trochu našpulila rty. „Snad. Magie přechází do lidí krví. Nevím.

Vím, že shromáždil mnoho knih a vybudoval tenhle skleník pro svou matku, když zestárla. Tady mohla zasévat semínka dřív, než přišel jejich přirozený čas, a pěstovat květiny, které milovala a které by venku zahynuly. Muselo to pro ni být nesmírné potěšení pracovat tady, když venku všechny rostliny spaly zimním spánkem.“

Sedla si na paty a přehlédla řady záhonků až k bledým, nezdravě dlouhým stonkům sedmikrásek, které pěstovala jako obrovskou vzácnost. „Zajímalo by mě, jestli tušíš, že dar, který od něj původně dostala jeho matka, zachrání jednoho dne jeho lid od hladovění.“

„Dochází vám dříví.“

„Ano, já vím. Muži co nejdříve vyrazí pokácet další strom.“ Vždycky dlouho váhala s rozkazem. Znamenalo to, že bude zase o jeden strom méně. Les byl sice hustý a rozlehlý, ale bez mladých stromků jednoho dne zmizí.

„Deirdre, jak dlouho můžete vydržet takhle žít?“
„Tak dlouho, jak bude třeba.“
„To přece nejde.“ Náhle pocítil hněv, o kterém vůbec nevěděl, že v něm narůstá. Odhodil konev a chytil ji za ruce.
Čekala to. Přes všechnu radost a potěšení věděla, že jednou přijde bouře. A že to bude znamenat konec. Byl zdravý, vyléčený. A byl to princ. Válečník. Byl tak zdravý, že nemohl dál vést jejich jednotvárný život.
„Jde to,“ odpověděla klidně. „Jde to, protože musíme.“
„Ale jak dlouho ještě?“ naléhal. „Deset let? Padesát?“
„Tak dlouho, jak bude třeba,“ opakovala znovu.
Chtěla vymanit ruce z jeho sevření, ale nedovolil jí to. Otočil je dlaněmi vzhůru. „Máš ruce plné mozolů. Taháš těžké džbery – jako děvečka.“
„Mám snad vysedávat na trůně, s bílýma jemnýma rukama, složenýma v klíně, a nechat své lidi dřít?“
„Jsou přece i jiné cesty.“
„Pro mne ne.“
„Odejdi se mnou.“ Tiskl jí ruce, pevně, skoro bolestivě, jako by na tom závisel jeho život.
Ach, ano, v koutku duše o tom snila. O tom, že s ním odjede, nejprve lesem a potom dál, pryč do cizí země. Za sluncem, zelení, květinami, za létem.
„Nemohu. Víš dobře, že nemohu.“
„Najdeme způsob, jak to provést. Až budeme doma, shromáždím muže, koně, zásoby a vrátíme se pro tvé lidi. Přísahám.“
„Ty najdeš cestu zpět ke svým.“ Položila dlaně na jeho hrud' a vnímala tlukot srdce. „Věřím tomu. Kdybych nevěřila, nechala bych tě přikovat a nedovolila ti odjet. Neriskovala bych tvůj život. Ale cesta zpátky sem.“ Potřásla hlavou, a když jeho stisk povolil, otočila se.
„Ty nevěříš, že se vrátím.“
Zavřela oči. Opravdu tomu nevěřila, ne tak docela. Jak by se mohl otočit zády ke slunci a riskovat všechno, co má, jen aby se vrátil sem, do zakletého světa, který znal jen několik týdnů? „I kdyby ses pokusil vrátit, vůbec není jisté, jestli bys sem znovu našel cestu. To, žes k nám vůbec došel, byl zázrak. Jestli se dostaneš v pořádku domů, bude to druhý. Od jediného života nemůžu chtít tři zázraky.“
Ustoupila o pár kroků. „Nežádám tvůj život a nechci ho od tebe ani přijmout. Pošlu s tebou muže, svého nejlepšího a nejsilnějšího – pokud s tím budeš souhlasit. Dáš-li mu potom dobré koně a zásoby, pošlu i ostatní, ukáže-li se, že jsou nám bohové nakloněni.“
„Ty neodejdeš?“
„Já musím zůstat. Je to má povinnost. Stejně jako tvá je odejít.“
Hrdlo se jí stáhlo, cítila, jak ji v něm pálí slzy, ale oči zůstaly suché.
„Říká se, že jestli odejdu, dokud se nad tímhle místem bude vznášet kletba, zmizí Zámek růží a všechno ostatní navěky.“
„To je nesmysl.“
„Víš to jistě?“ Zvedla ruku k bílé obloze nad skleníkem. „Jak si tím můžeš být jistý? Jsem královnou tohoto světa. A současně jsem i jeho vězněm.“
„Tak mě požádej, abych tu zůstal. Udělám to. Jenom mi o to musíš říct.“
„Nebudu tě o to žádat. Nemůžeš zůstat. Za prvé, je ti předurčeno stát se králem. Je to tvůj osud a v tvé vlastní mysli jsem tě viděla s korunou na hlavě. Za druhé, tvá rodina by pro tebe truchlila a tvůj lid by byl nešťastný. Něco takového si nemůžeš vzít na svědomí. Náš svazek by to navždy poskvřilo. Jednoho dne bys stejně odešel.“
„Tak málo mi věříš? Řekni – miluješ mě?“ Oči se jí naplnily vláhou, ale po tvářích slzy nestékaly. „Mám tě moc ráda. Zažehl jsi ve mně světlo.“
„Ráda? To nezní moc přesvědčivě. Chci vědět, jestli mě miluješ.“
„Moje srdce je z ledu. Nemám v sobě lásku, kterou bych mohla rozdávat.“
„To je první lež, kterou od tebe slyším. Viděl jsem tě, jak chováš v náručí mrzuté nemluvně, jak riskuješ život pro malého chlapce.“
„To je něco jiného.“
„Miloval jsem se s tebou.“ Tváří mu přelétl záchvěv bezmocného vzteku. „A viděl jsem tvé oči, když jsem do tebe vstoupil.“
Zachvěla se. „Vášně a láska není totéž. Můj otec jistě cítil vášně k mé matce i k její sestře. Ale nemiloval ani jednu. Mám tě ráda. Toužím po tobě. To je všechno, co ti mohu dát. Ale darovat srdce, tak jak je dává žena muži, by mě zahubilo.“
„Takže, protože tvůj otec byl nezodpovědný zrádce, matka pošetilá ženská a teta mstivá čarodějnice, zřekneš se navždy jediného opravdového citu v životě?“
„Nemohu ti dát to, co nemám.“
„Tak si tedy vezmi tohle, Deirdre z Ledového moře: Miluji tě. A nikdy nebudu milovat jinou. Zítra odejdu. A znovu tě žádám – pojď se mnou.“

„Nejde to. Nemohu,“ opakovala a vzala ho za ruku. „Prosím tě. Náš čas je krátký. Nedovolme, aby se mezi nás vetřel chlad. Dala jsem ti víc než kterémukoli muži. Přísahám, že nikdy nebudu mít jiného. A to je dost.“

„Ne, to není dost. Kdybys mě milovala, věděla bys to.“ Sevřel v pěsti jílec meče, jako by ho chtěl vytasit a bojovat s tím, co stálo mezi nimi. Místo toho však od ní ustoupil. „Vězníš sama sebe, má paní,“ vydechl tiše a odešel.

Osaměla. Klesla na kolena. Ale zoufalstvím nic nevyřeší, stejně jako Kylar nic nezmuže mečem. Zvedla džber.

„Proč jsi mu neřekla všechno?“

Deirdre sebou trhla, až voda vyšpláchla přes okraj. „Nemáš právo poslouchat cizí hovory, Orno.“

Orna nedbala přísného tónu své paní a sehnula se pro pytel s turíny.

„Nemá snad právo zlomit zlé kouzlo?“

„Ne!“ zazněla prudká odpověď. „Jeho rozhodnutí a činy musejí být jeho vlastní. Má na to právo. Nebudu ho ovlivňovat řečmi o cti, protože čest mu koluje v krvi. Nejsem žádná fíflena, kterou musí zachraňovat muž.“

„Ale jsi žena, kterou muž miluje.“

„Muži milují mnoho žen.“

„Proboha, dítě. Cožpak se opravdu necháš zničit těmi, kteří tě zplodili?“

„Měla bych mu snad nabídnout své srdce a riskovat, že budu muset obětovat všechno, co na mně závisí?“

„Takhle to ale přece nemusí být. Ta kletba.“

„Já nevím, co je láska. Neumím milovat.“ Když se otočila, byl její obličej plný hněvu. „Jak mám věřit něčemu, co neznám? Matka, která mě porodila, mě nedokázala milovat. Otec, který mě zplodil, mě nikdy neviděl. Vím, co je povinnost, a vím, co je něha. Obojí cítím k tobě i ke svým lidem. Vím, co je radost a co smutek. A znám strach.“

„Strach tě drží v pasti.“

„Nemám snad právo se bát?“ naléhala Deirdre otázkou. „Když mám ve dne v noci v rukou tolik životů? Nemohu odsud odejít.“

„Máš pravdu, nemůžeš.“ Zdálo se, že tahle nepopiratelná skutečnost láme Orně srdce. „Ale můžeš milovat.“

„Milovat? A uvěznit ho tady, na tomhle studeném místě? Za to všechno, co mi dal? To by byl pěkný vděk. Ne, zítra odjede a tak je to správné.“

„A co když budeš mít dítě?“

„Modlím se, aby to tak bylo. Protože to je moje povinnost.“ Ramena jí klesla. „A bojím se, protože pak tady uvězním jeho dítě, naše dítě.“ Přitiskla si ruku k srdci. „Sním o dítěti, Orno. O tom, že bude sát mé mléko, že se na mne bude dívat očima svého otce, mého milence. Žena ve mně by s ním chtěla odjet, aby zachránila dítě, které možná nosí pod srdcem. Ale královna musí zůstat. Nebudeš s ním o tom všem mluvit, vid' že ne? S nikým.“

„Ne, má paní.“

Deirdre přikývla. „Pošli mi Dilyse a postarej se, aby byly připraveny zásoby na cestu pro dva muže. Čeká je dlouhá a obtížná cesta. Počkám na něho v sále.“

Odložila vědro a rychle odešla.

Než se ale Orna rozběhla do zámku, spěchala se podívat do růžového sadu. Droboučkový lístek, který se napolo rozvil ze zeleného pupenu, byl celý zchřadlý. Dala se do pláče.

9

Odložila hrdost, která by jí snad měla zabraňovat, aby se za ním vydala. Času bylo tak málo, že na falešnou pýchu bylo nutno zapomenout. Přinesla mu pár věcí a doufala, že je přijme. A přinesla mu také sama sebe.

„Kylare.“ Čekala u dveří, dokud se neotočil od okna, za nímž pozoroval inkoustově černé noční stíny. Byl tak hezký, ten její temný princ. „Promluvíme si?“

„Snažím se ti porozumět.“

Už to jí dávalo naději. „Přála bych si, abys mě dokázal pochopit.“

Složila všechno, co přinesla v náručí, u postele. „Donesla jsem ti plášť. Ten tvůj byl úplně zničený. Tenhle je po mém dědečkovi. Má podšívkou z kožešiny a myslím, že bude teplejší než ten, cos měl předtím. Hodí se k člověku tvého rodu. Tahle spona patřila také jemu. Přijmeš ji?“

Přistoupil k ní a vzal do ruky zlatou brož vytepanou do tvaru růže.
 „Proč mi to dáváš?“
 „Protože je to můj poklad.“ Dlaní přikryla jeho ruku, v níž držel skvost. „Myslíš snad, že já nebudu opatrovat to, cos dal zase ty mně a čím si mi byl? Nemohu se smířit s myšlenkou, že odejdeš a mezi námi zůstanou hněv a silná slova.“
 V jeho očích planul oheň: „Dokázal bych tě odsud odvést, ať už bys chtěla nebo ne. Nikdo mě nezastaví.“
 „Nedovolila bych ti to, a moji lidé také ne.“
 Přistoupil blíž a jednou rukou stiskl její hrdlo tak, že cítil pulz tepny v dlani a polekaný tlukot srdce. „Nikdo by mě nezastavil!“ Volnou rukou zachytil její paži, která šátrala po dýce u pasu. „Ani ty.“
 „Nikdy bych ti to neodpustila. A už nikdy bych s tebou dobrovolně neulehla. To hněv ti našeptává, že můžeš dosáhnout svého silou. Ale víš, že ve skutečnosti to tak není.“
 „Jak můžeš být si tak jistá a tak klidná, Deirdre?“
 „Nejsem si jistá ničím. A už vůbec nejsem klidná. Ráda bych šla s tebou. Ráda bych utekla a ani se neotočila. Hrozně ráda bych s tebou žila ve světě, kde svítí slunce, ucítila, jak voní tráva, prožila léto. Alespoň jednou.“ Vášnivý šepot odumřel. „Ale co by pak ze mne bylo?“
 „Má žena.“
 Její ruka se pod jeho na okamžik zachvěla a pak se odhodlaně stáhla.
 „Je to pro mne čest, ale já se nikdy nevdám.“
 „Proč? Kvůli těm, kteří tě přivedli na svět? Kvůli tomu, jak tě zplodili?“ Vzal ji za ramena a otočil k sobě. Jejich pohledy se střetly.
 „Jak můžeš být tak moudrá a tak vřelá, a zároveň tak chladná a uzavřená, Deirdre?“
 „Nikdy se nevdám, protože mým nejposvátnějším rozhodnutím je nezpůsobit druhému bolest. Kdybych se vdala, stal by se můj manžel králem. Sdílel by se mnou starost o blaho mých lidí. A bylo by to těžké břemeno.“
 „Myslíš, že já bych před takovou povinností uhnul?“
 „Nevím. Viděla jsem tvou mysl a tvé srdce. Držíš slovo a plníš sliby. Dokonce i tehdy, když ti to působí bolest.“
 „Takže mě odmítáš proto, abys mě zachránila?“
 „Odmítám? Spala jsem s tebou. Děčila jsem se s tebou o své tělo a duši. Nikdy předtím jsem nikomu nic takového nedovolila a nedovolím. Kdybych po tobě chtěla, abys zůstal, kolik lidí by bylo nešťastných? Kolik osudů by se změnilo, kdyby ses neujal vlády ve své zemi? A kdybych odešla s tebou, připravila bych tím o naději svůj lid. Už by neměli nikoho, kdo by je vedl. Nikoho, kdo by je uzdravoval. Není tady nikdo, kdo by mohl nastoupit na moje místo.“
 Pomyslela na nový život, který téměř jistě klíčí v jejím těle.
 „Chápu, že musíš odejít i proč musíš odejít. A vážím si tě za to. Proč tedy nedokážeš přijmout, že já musím zůstat?“
 „Vidíš všechno moc černobíle.“
 „Já znám jenom černobílé věci.“ Její hlas byl zoufalý a prosebný – takový jej ještě nikdy neslyšel. „Celý můj život je spojený s tímhle místem. Je to můj domov a odmalička mě učili, že jediným smyslem mé existence je udržet své lidi naživu a spokojené. Dělam to, jak nejlépe dovedu.“
 „Nikdo by to nedokázal lépe než ty.“
 „Ale můj úkol ještě zdaleka neskončil. Snaž se to pochopit.“ Přešla k oknu, zatáhla závěsy přes černá skla oken, jako by chtěla pokoj odříznout od tmy a zimy tam venku. „Když jsem byla malá, byla ke mně má matka sice milá, ale milovat mě nedokázala. Mám oči po otci a můj pohled jí působil bolest. Cítila jsem to. Nepamatuju si, že by mě kdy vzala do náruče. Dala mě na starosti Orně.“
 Přitiskla si sevřené pěsti k srdci. „Cítila jsem to, co ona. Bolest, touhu a zoufalství. Tak jsem se před tím uzavřela. Neměla jsem snad na to právo?“
 Všechn hněv už ho dávno opustil. „To tvá matka neměla právo se od tebe odvrátit.“
 „Stalo se to a už to nikdo nezmění. Bylo o mne dobře postaráno, dostalo se mi vzdělání. Měla jsem povinnosti i kamarády, se kterými jsem si hrála. Když jsem byla úplně maličká, měli jsme psy. Postupně umírali – jeden po druhém. Když zemřel poslední, jmenoval se Drakouš. Hloupé jméno pro psa, vid? Aspoň myslím. Byl už velmi starý a nedalo se mu pomoci. Když tedy umřel i on, něco se ve mně zlomilo. Je to hloupé, vid', když tě takhle rozvrátí psí smrt.“
 „Není. Milovala jsi ho.“
 „Ano, milovala.“ Posadila se a unaveně vzdechla. „Tolik lásky pro starého psa. A tolik vzteku, když jsem ho ztratila. Byla jsem šílená smutkem a zkoušela jsem zničit ledovou růži. Myslela jsem, že když ji dokážu rozsekat na kousky, všechno tohle skončí. Nějak, nevím jak. Myslela jsem si, že ani smrt nemůže být tak bezútěšná. Ale proti ledovému kouzlu meč nic nezmuže. Matka si mne tehdy nechala zavolat. Řekla mi, že člověk v životě mnoho ztratí a že je to

nevyhnutelné. Že to musím přijmout. Že mám své povinnosti a tou největší je starat se o svůj lid. Také mi řekla, že jejich blaho mi musí být nad mé vlastní. Měla pravdu.“

„Jako královna měla pravdu,“ souhlasil Kylar. „Jako matka ji neměla.“

„Jak mi mohla dát to, co sama postrádala? Ona měla také velmi ráda zvířata. Teprve teď si uvědomuju, že musela cítit stejný smutek jako já. Má matka byla celá utkána ze smutku. Viděla jsem, jak se trápí pro muže, který jí zničil život. Plakala pro něj, i když umírala. Jeho nečestnost a sobectví ji okradly o barvy a teplo a odsoudily ji i její lid k věčné zimě. A přesto, ani když umírala, nepřestala jej milovat. Já jsem si přísahala, že nesmím dopustit, aby mé srdce někdy ovládl muž, tak jako matčino. To mé je zmrzlé a uvězněné uvnitř mého těla stejně, jako naše růže v ledovém sloupu. Kdyby bylo volné, bylo by tvoje, Kylare.“

„Ty sama se vězníš v ledu. A to, co může led přemoci, není meč, ale láska.“

„To, co mám, je tvé. Přála bych si, aby toho bylo víc. Kdybych nebyla královnou, odešla bych zítra s tebou a věřila bych, že mě vyvedeš ze země ledu, nebo že zemřu cestou. Ale nemohu jít, Kylare, a ty nemůžeš zůstat. Viděla jsem tvář tvé matky.“

„Mé matky?“

„Ano, v tvé mysli, v tvém srdci, když jsem tě uzdravovala. Byla bych dala všechno na světě, kdybych v očích své matky zahlédla tolik lásky a pýchy a hrdosti. Nemůžeš dopustit, aby oplakávala syna, který stále žije.“

Do srdce se mu zařal osten viny. „Ale má matka by chtěla, abych byl šťastný.“

„To jistě ano, ale zůstaneš-li tady, nikdy se nedozví, co se s tebou stalo. Ať si pro sebe zvolíš jakoukoli cestu, měla by to vědět. A neměl bys zapomínat ani na své povinnosti k rodině a ke své zemi.“ Zařal pěsti. Použila taktiku zkušeného vojáka a zaskočila ho.

„Cožpak všechno vždycky končí u povinností?“

„Jsme tím, čím jsme se narodili, Kylare. Ani ty, ani já bychom nebyli šťastni, kdybychom své povinnosti zanedbali.“

„Raději bych šel do bitvy bez meče a štítu, než bych tě opustil.“

„Měli jsme pro sebe několik týdnů. Když tě poprosím o další noc, odmítneš mě?“

„Ne,“ vztáhl k ní ruce. „Jak bych mohl?“

Miloval ji zprvu něžně, později s horoucí vášní. A nakonec, za sedavého svítání, zoufale. Když nastal den, neplakala, nedržela ho, Byl by si trochu přál, aby to udělala. Ale miloval silnou ženu a ta mu s přípravami na cestu pomohla bez slzí.

„Máte zásoby na dva týdny.“ Kéž by to stačilo, přála si v duchu. „V lese si ulovte, co bude třeba, a vezměte si dříví na oheň.“ Když sedlal koně, zajela mu Deirdre dlaní pod kabát na zjizvený bok.

„Ne,“ uhnul. I v noci se několikrát pokusila prozkoumat hojící se ránu. „Jestli mě to bolí, je to moje bolest. Nechci, aby to bolelo ještě i tebe. Už nikdy.“

„Jsi tvrdohlavý.“

„Má tvrdohlavost se zdaleka nemůže rovnat tvé, má paní, královno svěhlavičko.“

Dokázala se usmát a nechala ruku spočinout na rameni muže, kterého vybrala, aby Kylara doprovázel: „Dilysi, od této chvíle bude tvým pánem princ Kylar.“

Byl mladý, vysoký a v ramenou široký jako dub. „Má paní, sloužím královně.“

Položila mu dlaň na tvář. Vyrůstali spolu a dováděli při dětských hrách. „Tvá královna tě žádá, abys složil přísahu věrnosti princí Kylarovi.“

Poklekl do hlubokého zmrzlého sněhu. „Je-li to tvé přání, má královno, pak přísahám.“

Stáhla si z prstu prsten a vložila mu ho do dlaně. „Žij.“ Sehnula se a políbila ho na obě tváře. „A jestli se nebudeš moci vrátit.“

„Má paní.“

„Jestli se nebudeš moci vrátit,“ pokračovala a odvrátila hlavu, aby se vyhnula jeho pohledu, „máš mé požehnání a přání šťastného života. Chraň prince přede vším nebezpečím, starej se o něho,“ zašeptala. „Neopouštěj ho, dokud nebude v bezpečí. To je to poslední, oč tě žádám.“

Ustoupila. „Kylare, princí z Mrydonu, přejeme ti šťastnou cestu.“

Vzal ji za ruku, kterou mu podávala. „Deirdre, královno Ledového moře, přijmi mé díky za svou pohostinnost a přání všeho dobrého pro tebe i tvůj lid.“ Nepouštěl její ruku, ale stáhl prsten a navlékl jí ho na prst. „Dávám ti ho jako zástavu svého srdce.“

„Kylare!“

„A slibuji ti svůj život.“ Než se na nádvoří seběhli lidé, vzal ji do náručí a dlouze líbal. „Požádej mě. Teď. Požádej mě o cokoli!“

„Žádám tě o tohle: Až se v pořádku vrátíš domů, kde najdeš slunce a léto, utrhni první růži, kterou uvidíš. A vzpomeň si na mne. Poznám

to a potěší mě to.“

Ani teď mě nepožádá, abych se pro ni vrátil. Dotkl se spony náplasti. „Každá růže, kterou uvidím, budeš ty.“ Vyskočil na koně. „Já se vrátím.“

Pobídl koně k bráně; Dilys mu klusal po boku. Zámečtí obyvatelé běželi chvíli v chumlu za nimi, volali pozdravy na rozloučenou a slova povzbuzení. Deirdre vyšplhala na cimbuří, aby vyprovodila oba jezdce aspoň pohledem, a dívala se, jak pomalu mizí ve sněhové mlze.

Koňská kopyta cvakala na ledové krustě, černý plášť vlál ve větru.

Kylar zvedl svého hřebce na zadní a otočil ho směrem k zámku.

„Vrátím se!“ zakřičel znovu.

Když k ní dolehl jeho hlas opakovaný ozvěnou, téměř tomu uvěřila.

Stála na ochozu, purpurový plášť přitažený k tělu, dokud oba muži nezmizeli v lese.

Osaměla. Třásla se po celém těle a její první cesta vedla do růžové zahrady. Hluboko v prsou cítila bolest, svět se jí zamlžil a zatočil se s ní. Musela zůstat stát, aby nabrala dech. Mdle si sáhla na tváře. Byly vlhké. Slzy? Po tolika letech? Bolest v těle jí začala pulzovat a změnila se v zoufalé vzlyky. Dobrá. Zavřela oči a klopýtala dál. Nuže, ledová komnata, která věznila její srdce, tedy tála. Odtud slzy. A odtud ochromující bolest, kterou dřív cítila jenom, když léčila své nemocné.

Sesula se na zem vedle ledové růže a zabořila obličej do dlaní.

„Miluji ho,“ vzlykala. Zkříženýma rukama si objímala ramena a kolébala se ze strany na stranu, jako by chtěla sama sebe ukonejšit.

„Miluji ho. Miluji každým kouskem svého těla, každým hnutím mysli. A bolí to. Bylo to kruté ukázat mi lásku a způsobit mi takovou bolest. Jakou hořkost jsi musela mít v srdci, když jsi obalila všechno, co by mělo být horké a vřelé, takovým chladem? Ale nemilovala jsi. Ted' to vím.“

Trochu se uklidnila a obrátila tvář k šedé obloze. „Ani má matka nemilovala, protože jej chtěla zpátky. Já miluji a přeji si, aby ten, komu patří mé srdce, byl živý a zdravý v bezpečí a v teple. Nepřála bych mu takovýhle pustý život. Poznám, až ucítí slunce a utrhne růži. A bude mi to stačit.“

Položila si ruku na srdce. „Tvoje ledové kouzlo nemá moc nad tím, co je ve mně.“

S námahou se zvedla a odcházela. Nevšimla si křehkého zeleného lístku, který vyrašil z malíčkého pupenu a bojoval o život.

Svět byl divoký a vítr řval hlasem hladových vlků. Zuřící bouře jim metala do tváře vířící sněh a led. Noc nastala tak rychle, že měli sotva čas posbírat dříví na oheň.

Kylar se snažil rozfoukat plameny, zachumlaný do pláště. Stromy okolo byly silné, obrovské jako obři a mrtvé jako kameny. Už se dostali za hranici, kde Deirdre těžila dřevo, do míst, kterým se říkalo Zapomenutý les.

„Až bouře ustane, budeš odsud umět najít cestu?“ ptal se Kylar.

Přestože seděli těsně vedle sebe, aby hráli jeden druhého, musel křičet, jinak by nepřehlušil sténání větru.

Dilysovy oči, nebo aspoň to, co z nich bylo v hluboko stažené kapuci vidět, zamrkaly. „Ano, pane.“

„Až tedy bude možné pokračovat, vrátíš se do Zámku růží.“

„Ne, pane.“

Kylara to na chvíli překvapilo. „Uděláš, co ti říkám. Přísahal jsi mi poslušnost.“

„Má královna mi dala za úkol dohlédnout na to, aby se ti nic nestalo. To byla poslední věc, o kterou mě požádala. Zůstanu s tebou, dokud nebudeš v bezpečí, můj pane.“

„Bez tebe pojedu rychleji.“

„Nemyslím,“ odporoval Dilys svým pomalým, uvážlivým způsobem.

„Doprovodím tě až domů, pane. Nemůžeš se k ní vrátit, pokud se předtím nedostaneš domů. A moje paní potřebuje, aby ses k ní vrátil.“

„Nevěří, že se vrátím. Proč tomu věříš ty?“

„Protože je ti to souzeno. Ted' musíš spát. Cesta před námi je delší než ta, kterou jsme už urazili.“

Bouře zuřila několik hodin. Byla ještě tma, když se Kylar probudil. Byl celý zasněžený, vlasy a plášť měl pokryté bílou vrstvou, a ani kožešinová podšívka jej nedokázala ochránit před pronikavým chladem.

Tiše se plížil ke koni. Věděl, že stačí pár minut. Za chvíli bude daleko od místa, kde spali, a jeho stopu zasype sněh.

Až se Dilys vzbudí a zjistí, že je sám, nebude mít na vybranou a bude se muset vrátit domů.

Vedl koně neslyšně hlubokým sněhem, ale ušel jen pár kroků, když se Dilys znenadání objevil vedle něho.

Statečné srdce a věrný až k smrti. Deirdre ho vybrala dobře, pomyslel si Kylar.

„Máš uši jako netopýr,“ prohodil rezignovaně k Dilysovi.

Dilys se zazubil: „To tedy mám.“
Kylar zastavil a seskočil z koně. „Nasedni,“ nařídil. „Budeme se střídat, i kdybychom měli jet skrze samotné peklo.“ Dilys stál beze slova a bez pohnutí. Kylar zaklel: „K čertu! To se budeme hádat o všechno, co ti nařídila tvá paní a co ti teď nařizuju já?“
„Nechci se s tebou hádat, pane. Jenom nevím, jak se na koně nasedá.“
Kylar stál ve vířícím sněhu, zmrzlý do morku kostí, a smál se, až se mu zdálo, že smíchy pukne.

10

Čtvrtého dne vítr zesílil tak, že šli poslepu. Všechno bylo bílé – kapuce, pláště, Katmorova černá hříva. Sníh jim namrzal na obočí a ve strništi vousů. Dilys vypadal spíš jako šedivý stařec než jako mladík, kterému ještě nebylo ani dvacet.
Tenhle strašný svět nezná vůbec barvy, o teple nemluvě, pomyslel si Kylar. Vzpomínka na teplo byla v Zapomenutém lese matná, téměř neskutečná. Když jel na koni Dilys, vláčel se Kylar závějemí, které mu sahaly až po prsa. Občas se ptal sám sebe, jak dlouho bude trvat, než je sníh oba pohrbí.
Zmocňovala se ho tupá únava a jeho jediným přáním bylo lehnout si a spát až k tiché smrti. Ale pokaždé, když klopýtl, znovu vstal a plahočil se dál. Přisahal, a svou přísahu dodrží. Přála si, aby žil – navzdory vší bolesti a kouzlům. Proto bude žít. A vrátí se zpátky k ní.
Nekonečná chůze a jízda na koni ho ukolébávaly do snění. Seděl s Deirdre na lavičce v zahradě plné rozkvetlých růží a zářící sluncem. Její ruce byly teplé a on je držel ve svých.
Byli na cestě již celý týden. Postupovali pomalu krok za krokem sněhem, ledem, vichrem, zimou a tmou.
„Máš nějakou milou, Dilysi?“
„Cože, pane?“
„Nějaké děvče.“ Zrovna se střídali v sedle. Kylar nasedal na unaveného Katmora, který stál s hlavou svěšenou k zemi. „Děvče, které máš rád.“
„Mám. Jmenuje se Wynne a pracuje v kuchyni. Vezmeme se, až se vrátím.“
Kylar se usmál a popošel dopředu. Člověk nikdy neztrácí naději, pomyslel si. A nenechá se zvíkat ve své víře. „Dám ti sto zlatých dukátů jako svatební dar.“
„Děkuji, můj pane. Co jsou to zlaté dukáty?“
Kylar se slabě usmál: „Pro tebe jsou tak zbytečné jako pro prase rohy. Víš vlastně, co je takový vepřík zač?“
„Ano, pane. O vepřích jsem slyšel. Jsou to zvířata, ne? Jednou jsem četl –“ odmlčel se. Nad nimi se ozval ostrý zvuk. Dylis zvedl prudce hlavu a s výkřikem strhl Katmora za otěže stranou. Kůň zařechtal a klopýtl. Jenom díky letitému instinktu a silou vůle se Kylar udržel v sedle, když na šířku dlaně od Katmora padl se zaduněním veliký strom.
„Uši jako netopýr,“ zopakoval Kylar a v hlavě cítil bubnování zpěněné krve. Strom měl skoro šest stop v průměru a jistě víc než sto na délku. Stačil krok a rozmačkal by je oba i s koněm.
„Je to znamení.“
Úlek probral Kylara z předchozí únavy. „Je to mrtvý strom a zlomil se vahou sněhu a ledu.“
„Ne, je to znamení,“ trval Dilys tvrdošíjně na svém. „Větve ukazují tímhle směrem,“ napřáhl ruku doleva. Vzal koně za uzdu a vedl ho po směru, kterým strom padl.
„To půjdeme tam, kam ukazují větve mrtvého stromu?“ Kylar potřásl hlavou a pokrčil rameny. „No dobrá. Co na tom záleží, kudy se vydáme.“
Začal znovu dřímat v sedle. Šli asi hodinu, potom se vystřídali. Kylar pokračoval pěšky strnule a poslepu další hodinu. V poledne zastavili, aby snědli příděl jídla ze zásob, jichž valem ubývalo. Dilys zvedl ruku a zeptal se: „Co je to za zvuk?“
„Ten prokletý vítr. Copak se nikdy neuklidní?“
„Ne, pane. To je něco jiného. Poslouchej.“ Zavřel oči: „Je to jako hudba.“
„Neslyším nic, a už vůbec ne hudbu.“
„Jde to odtamtud.“ Dilys se klopýtavým během vydal za zvukem, který Kylar neslyšel. Kylar za ním vztekle volal. Co když se ztratí?

Bez jídla, bez koně? Vyšplhal se na hřebce, jak nejrychleji mohl, a spěchal za ním.

Dilyse našel, jak stojí po kolena ve sněhu, jednu ruku zvednutou, a celý se chvěje. „Co to je? Co to je za věc, můj pane?“

„To je jenom potok.“ V duchu si pomyslel, že Dilysovi nejspíš přeskočilo, a sjel ze sedla. „Je to jenom, potok.“ Najednou mu to došlo. „Tekoucí voda. Žádný led, ale tekoucí voda!“ Otočil se a obešel malé kolečko. „Sníh tady není tak hluboký. A vzduch – není teplejší?“

„To je nádhera!“ Dilys fascinovaně zíral na pramínek průzračné vody, který bublal na skále. „Zpívá.“

„Ano, u d'asa. Ano, zpívá. Pojd', rychle. Půjdeme podle něho.“

Vítr stále fičel, ale sníh už nebyl tak hluboký. Viditelnost se zlepšila, stromy rozeznávali na větší vzdálenost a všimli si i cestiček, vyšlapaných zvířít. Stačilo sebrat síly, zvednout kuši a budou mít maso.

Našli život.

Ze závějí začaly vystupovat skály, kořeny, pařezy, později dokonce ostružiní. Sníh ve vlasech a na pláštích roztál. První zvuk ptačího zpěvu Dilyse vyděsil. Klesl na kolena bledý jako křída.

„To je straka,“ usmál se Kylar pobaveně a zároveň dojatě, když viděl, jak se jeho průvodce celý třese. „Je to píseň léta. Vstaň. Zima zůstala za námi.“

Katmorova kopyta brzy našla nezasněženou cestu, pevnou a vonící jarem, a osamělý paprsek slunečního světla pronikl stromy obrostlými hustým listím.

„Co je to za kouzla?“

„Slunce.“ Kylar stiskl v ruce sponu s růží. „Našli jsme slunce.“

Opatrně sestoupil z koně a na slabých, nejistých nohou pomalu kráčel k nádhernému barevnému keři. Zde, na samém okraji

Zapomenutého lesa, rostl keř divokých růží, rudých jako krev. Utrhl jeden květ, nadechl se jeho sladké vůně a zašeptal: „Deirdre.“

V tu chvíli nesla džber roztáleného sněhu do zahrady. Trochu se zapotácela, volnou ruku si přitiskla na srdce, které jí poskočilo radostí. „Je doma.“

Dny jí ubíhaly jeden po druhém v radostné spokojenosti. Její láska našla domov a nový život, který rostl v jejím těle, s sebou přinášel teplo. Bude to dítě milovat a opatrovat s láskou. Její srdce už nikdy nepřemůže chlad.

Toužila po něm, samozřejmě, ale to bylo přirozené. Raději toužit, než uvěznit ho v ledovém světě.

Když se dověděla, že je v bezpečí, uspořádala oslavu. Pilo se víno, hrála hudba, tančilo se. Nařídila, aby se mezi lidmi vyprávěla legenda o statečném Kylarovi z Mrydonu, o věrném Dilysovi a o všech jejích lidech. Tak zůstane jejich památka zachovaná pro ty, kteří teprve přijdou.

Prsten, který jí dal, nosila na stříbrném řetízku kolem krku.

Ted' odklízela sníh z cestiček v růžové zahradě a broukala si.

„Poslalas muže, aby hledali Dilyse.“ Orna se neptala, jenom ujišťovala.

„Na to je asi ještě příliš brzy. Ale vím, že vyrazí na cestu domů, jak nejdříve to půjde.“

„A princ Kylar?“

„Ten patří do svého světa, své rodině, zemi a jednoho dne svému trůnu. Nalezla jsem u něj lásku a ta ve mně teď kvete – v mém srdci i těle. Přejí mu štěstí a zdraví. A jednoho dne, až vyblednou vzpomínky na mne, i ženu, která ho bude milovat tak jako já.“

Orna se podívala na ledovou růži, ale nezmínila se o tom, co na ní viděla. „Pochybuješ snad o jeho lásce k tobě?“

„Ne,“ usmála se vřele. „Ale něco jsem pochopila, Orno. Věřím, že mi byl poslán, aby mě naučil něčemu, co jsem neznala. Že láska se nemůže zrodit z chladu. A pokud ano, je sobecká. Potom to vlastně není láska, jenom touha. Mám takovou radost, když si ho představuji ve světě, kde svítí slunce. Netoužím po něm tak, jak toužila matka po mém otci. Neproklínám ho, jako nás všechny proklela má teta. Život tady už pro mne není povinností ani vězením. Bez tohoto chladného světa bych Kylara nikdy nepoznala.“

„Jsi moudřejší než ti, kteří ti dali život.“

„Mám větší štěstí,“ opravila ji Deirdre a znovu se opřela o násadu lopaty, kterou odhazovala sníh.

Do zahrady vrazil jako velká voda Phelan. „Má paní! Dokončil jsem svůj příběh. Poslechněš si ho?“

„Ano. Vezmi si u zdi druhou lopatu. Můžeš mi vyprávět při práci.“

„Je to úžasný příběh.“ Hnal se pro lopatu a začal nadšeně odhazovat sníh. „Je nejlepší, jaký jsem zatím vymyslel. A začíná takhle: Byl jednou jeden statečný a krásný princ. Žil v daleké zemi a bojoval proti nepřátelům, kteří chtěli plinit jeho království a zabíjet jeho lid. Jmenoval se Kylar a pocházel ze země Mrydon.“

„Výborný začátek, barde Phelane.“

„Ano, má paní. Ale bude to ještě lepší. Statečný Kylar porazil

vetřelce, ale byl těžce raněn. Ztratil cestu a zabloudil v hlubokém lese, kterému se říkalo Zapomenutý.“

Deirdre pokračovala v práci a usmívala se přitom vzpomínkám, které se jí při chlapcových slovech vybavovaly. Jasně viděla vše, co se odehrálo teprve nedávno. Vzpomínala na první pohled do statečných modrých očí a na první pošetilý dotek princových rtů.

Dá Phelanovi drahocenný papír a inkoust, aby svůj příběh zapsal.

Sama pak legendu sváže do vydělané kůže z uloveného srnce. A tak bude její láska žít navždy.

Jejich dítě si jednoho dne příběh přečte a dozví se, jaký byl jeho otec. Odhrnovala snůh z cestičky mezi lavičkami, vedoucí k velké ledové růži. Chlapec jí neúnavně pracoval po boku a s neutuchajícím nadšením pokračoval ve vyprávění.

„Krásná královna mu darovala sponu vytepanou do tvaru růže, kterou nosil připnutou na srdci. Mnoho dnů a nocí bojoval chrabrý princ s divokými bouřemi a provázen statečným Dilysem a věrným koněm Katmorem procházel ledovými stíny Zapomenutého lesa. Láska jeho královny mu pomáhala překonat všechny obtíže.“

„Máš romantické srdce, můj barde.“

„Je to *pravdivý* příběh, má paní. Vidím to všechno v hlavě.“

Pokračoval a bavil ji svým vyprávěním o Dilysově tvrdohlavé věrnosti, o černých nocích a bílých dnech, o obrovských stromech, které se s třeskotem kácely a dovedly je k prameni vody zpívajícímu na skále.

„Sluneční paprsky tančily na vodní hladině a jejich odlesky zářily jako diamanty.“

Maličko překvapená nezvyklým popisem zvedla hlavu a pohlédla na něho. „Proč myslíš, že se slunce na hladině třpytí jako diamanty?“

„Slunce vytváří droboučké jasné odlesky, má paní. Oslňuje oči.“

Něco hluboko v jejím srdci se zachvělo. „Oslňuje oči,“ opakovala šeptem. „Ano, slyšela jsem o tom.“

„Na okraji Zapomenutého lesa rozkvetla divoká růže temně červenými květy. Krásný princ jeden z nich utrl, jak slíbil, a když jej obklopila jeho sladká vůně, zašeptal jméno své paní.“

„To je krásný příběh.“

„Ale to ještě není konec!“ Phelan kolem ní tančil vzrušením.

„Tak mi tedy dopověz i zbytek.“ S úsměvem se opřela o lopatu.

Vtom k nim dolehly rozrušené hlasy a křik.

„Tohle je konec!“ Chlapec odhodil lopatu a pádlil k bráně. „Vrátil se!“

„Kdo?“ Křik a tep krve v uších přehlušil její vlastní hlas.

Světlo náhle zjasnělo tak, že ji pálilo v očích. S tichým výkřikem zvedla ruku, aby si je zakryla. Ostrý vítr se proměnil v hebký hedvábný vánek. Uslyšela své jméno.

Spustila třesoucí se ruku a zamrkala oslněná neznámým světlem. Stál ve vstupním loubí do zahrady, obklopen chvějivým světelným kruhem, který kolem něj zářil jako roztavené zlato.

„Kylare!“ Radost jí zaplavila každíčký koutek mysli a srdce jí vzrušeně tlouklo. Lopata jí z rukou vypadla a zařinčela o zem. Běžela mu v ústrety.

Chytil ji do náruče a několikrát se s ní zatočil. Tiskla se k němu. „Má lásko, můj živote. Jak je to možné?“ Slzy jí stékaly na jeho krk, jeho polibky jí zasypávaly obličej. „Ty bys tady přece neměl být. Ty ses už nikdy neměl vrátit. Znovu tě nedokážu nechat odejít!“

„Podívej se na mne, má milá.“ Jemně ji uchopil za bradu. „Ty pláčeš? Doufal jsem, že to tak bude. Znovu se tě ptám: Miluješ mě, Deirdre?“

„Tak moc, že bych k životu nepotřebovala nic jiného. Nechtěla jsem, abys znovu riskoval život při návratu sem ke mně.“ Vzala jeho obličej do dlaní. Rty se jí třásly stejně jako ruce. „Ty ses vrátil,“ šeptala.

„Pro tebe bych se pustil třeba i do pekla. A možná že jsem jím prošel.“

Zavřela oči. „To světlo. Co to je?“

„To je slunce. Skutečné slunce. Sundej si plášť a zkus se na něm chvíli hrát.“

„Už mi není zima.“

„Už nikdy ti nebude zima. Otevři oči, má milá, a podívej se. Zima je pryč.“

Držela se jeho ruky a pevně ji tiskla. Snůh tál a mizel jí před udivenýma očima. Černé větve růžových keřů pukaly a ven se draly zelené lístky, u země vyrážela křehká stébla trávy a splétala se v měkký koberec, zářící zeleným třpytem.

„Obloha,“ vydechla a s úžasem zvedla ruku, jako by se jí chtěla dotknout. „Je modrá. Jako tvoje oči. Cítíš to? Cítíš to slunce?“

Sepjala dlaně, vytvořila z nich miskou a nabírala teplý vzduch.

S výkřikem úžasu klesla na kolena a dovolila dlaním, aby se kochaly hebkou trávou, přivoněla k nim a poprvé ucítila vůni pažitů. Po tváři jí stékaly slzy, ale smála se a natahovala ruce ke Kylarovi. „Tohle je tráva?“

„Ano.“

„Ach, ta vůně.“ Znovu si schovala obličej do dlaní, jako by z nich toužila pít.

Poklekl vedle ní. Navždy si bude pamatovat blažené vytržení, které se jí zračilo ve tváři, když se dotkla prvního stébka. „Tvé růže rozkvétají, má paní.“

Bez dechu zírala na poupata, která obsypávala stonky a před očima se rozvíjela v záplavu barevných květů. Barvy se mísily a přecházely jedna v druhou – žlutá, růžová, červená, bílá. Některé stonky se až ohýbaly pod jejich tíhou. „Růže.“ Opilá omamnou vůní natáhla ruku, aby se zlehka dotkla hedvábných okvětních lístků. Pak sklonila hlavu k bohatým květům a celou tvář, kterou si do nich zabořila, vnímala jejich krásu a vůni.

Jásala s dětinským nadšením, když kolem přeletěl motýl a usadil se na jednom z květů. „Podívej, jak létá. Je tak krásný.“ Nádhery kolem bylo tolik, že ji téměř nemohla unést. Opile se otočila zpět k slunci a nastavila obličej paprskům. Koupala se v nich.

„A co je tamhle to?“ všimla si barevné klenby, která se táhla modrou oblohou.

„To je duha.“ Nemohl se na ni vynadívát. Bylo to jako pozorovat zrození nového života. A znovu se cítil zahanbený. „Duha, má lásko.“

„Je krásnější než v knihách. Když jsem o ní četla, zdálo se mi, že nemůže existovat, že musí být neskutečná, vymyšlená. Teď vidím, že opravdu je a že je tak něžná.“

„Přinesl jsem ti dárek.“

„Přinesl jsi mi léto.“

„A ještě tohle.“ Otočil se do loubí, sehnul se a několika rychlými kroky dostihl malé baculaté štěně s chundelatou hnědou srstí. Psík přátelsky zaštěkal a skočil Deirdre na klín. „Jmenuje se Drakouš.“ Plná dojetí vzala štěňátko do náruče, kolébala ho jako dítě a tiskla si jeho teplou srst k líci. Slyšela tlukot zvířecího srdíčka a ucítila vlhký a drsný jazýček, který jí olízl bradu.

„Nezlob se,“ bylo všechno, co ze sebe dokázala vypravit, než se roztřásla neovladatelnými vzlyky.

„Plač.“ Kylar se sklonil a políbil ji do vlasů. „Je-li to radostí, plač.“

„Jak je to možné? Jak to, žes mi toho dokázal přinést tolik? Já jsem tě vyhnala bez lásky.“

„Ne. Nechalas mě odejít s láskou. Chvíli trvalo, než jsem pochopil. A než jsem si uvědomil, kolik síly tě to stálo. Kdybych od tebe neodešel a zase se nevrátil, léto by nepřišlo.“

Zdvihl k sobě uplakaný obličej. „Je to tak?“ Pomohl štěněti osvobodit se z jejího sevření a to hned začalo skotačit na zahradních cestičkách.

„Ano, je. Jenom svobodně darovaná, opravdová láska, mohla zlomit kouzlo věčné zimy.“

„Když jsem na zpáteční cestě utrl tu růži, pochopil jsem. Viděl jsem, jak se probouzí léto. Šlo vedle mne celým Zapomenutým lesem. Kudy jsem projel, tam se stromy zazelenaly a potoky a prameny prorazily ledový krunýř. Svět se probouzel každým krokem na cestě k tobě. Ostatní přijedou zítra. Já už jsem ale čekat nemohl.“

„Jak je možné, že ses vrátil tak brzy?“

„Má země je od té tvé vzdálená jenom den cesty. Byli jste ukryti kouzlem, které z vás udělalo daleký, těžko přístupný svět. Láska vás osvobodila.“

„Je to víc než láska.“ Phelan se prodral shlukem lidí, kteří se shromáždili v růžovém loubí. Nadšeně vyjekl – štěně přátelsky skákalo kolem a chňapalo mu po plášti. „Náš svět osvobodila pravda, obětavost a čest. To všechno spojeno láskou se stalo mocnou zbraní, která rozdrtila ledový štít a zlomila kouzlo ledové růže. Až přijde do Zámku růží léto, stane se z Ostrova zimy Ostrov květů a Ledové moře se promění v Moře naděje. A dobrá královna dá svou ruku a své srdce chrabrému princí.“

„To je hezký konec. Ale snad bys mohl počkat, až dobrou královnu o tu ruku a srdce požádám sám.“

Otřela si slzy z lící. V takovou chvíli nesmí před svými lidmi a svou láskou plakat. „Mé srdce ti patří už dávno.“

„Pak tě tedy žádám o ruku. Staň se mou ženou.“

Vložila svou dlaň do jeho a otočila se ke svým lidem pamětlivá toho, že je královnou. „Vy všichni jste našimi svědky. A já chci před vámi slíbit svůj život, lásku a manželství Kylarovi, princí z Mrydonu.

Stane se vaším králem a budete mu povinni úctou, věností a službou. Od tohoto dne jsou jeho lidé vašimi bratry a sestrami. Jeho a naše země se spojí v jediné království.“

Jásot a provolávání jmen královny a prince se nesly k zázračně modré obloze. Deirdřina teplá ruka ležela v Kylarově.

„Jako dík za naše vysvobození uspořádáme velikou slavnost a přivítáme hosty, kteří přijedou zítra. A teď nás, prosím, nechte o samotě. Phelane, buď tak hodný, vezmi psíka do kuchyně a dohlédni, aby dostal pořádně najíst. Starej se o něho – pro mě.“

„Ano, má paní.“

„Jmenuje se Drakouš.“ Její pohled se zastavil u Orny a obě se usmály.

Osaměli. „Je tu ještě poslední věc, kterou ti chci říct, Kylare.“

Kráčeli spolu po cestě k největšímu keři růží, na němž pod tenčícím se ledovým příkrovem vyrazily temně rudé květy. Mimoděk po nich vztáhla ruku a led se rozpadl na kousky. Poprvé v životě utrhla květinu a podala mu ji.

„Přijala jsem tvou nabídku jako královna své země. To byla moje povinnost. Teď ti dávám sama sebe jako žena. To je z lásky. Přinesl jsi do našeho světa světlo, osvobodil jsi mé srdce a to je navždy tvé.“ Chtěl padnout na kolena, ale zadržela ho. „Nechci, abys přede mnou klečel.“

Pozdvihl obočí, když v jejím hlase zaslechl velitelský tón. „Jsem tady královnou. A dělám to, co chci.“ Poklekla. „Jsem tvá. Královna i žena. Od této chvíle bude dnešní den slaven jako den návratu prince Kylara.“

S očima plnýma třpytu poklekl proti ní a políbil ji. „Budeš maličko svěhlová manželka.“

„To máš pravdu.“

„Ale nechtěl bych to jinak. Polib mě, spravedlivá Deirdre.“ Položila mu ruku na prsa. „Počkej, nejprve můj dárek pro tebe.“

„To počká. Prožil jsem spoustu dnů zimy s jedinou myšlenkou – vzpomínkou na tvé polibky.“

„Tenhle dárek nepočká, Kylare. Budu mít dítě. Děťátko, které jsme počali v lásce a teple.“

Ruka, kterou se dotýkal její tváře, mu bezvládně klesla. „Dítě?“

„Ano, stvořili jsme spolu nový život. Zázrak nad všechna kouzla.“

„Naše dítě.“ Dlaní přikryl místo na jejím těle, kde tušil malého tvorečka, a jeho rty našly její. „Máš radost?“

Místo odpovědi vyskočil a vyhodil ji vysoko do vzduchu. Šťastně se smála s rukama zvednutýma ke slunci, k nebi, k duze.

Keře v zahradě rostly, rozkvétaly dalšími růžemi a rašila na nich nová poupata. Větve růžového houští dosáhly až k zahradní zdi a přehoupaly se přes ni. Vzduch se chvěl příslibem krásného léta.

RŮŽE A MEČ

JILL GREGORY

*S láskou a přátelstvím věnováno drahé a pozoruhodné přítelkyni
Karen Katz*

1

„Poslala jste pro mne, Vaše Veličenstvo?“

Brittany stála v chladné ložnici a s úsměvem se ukláněla před královnou Elysií. Tiše čekala, až jí žena se sněhobílými vlasy, zahalená do hermelínového pláště, odpoví.

Za zdmi hradu v malém království strathburském se z olověně šedé oblohy sypaly velké sněhové vločky. Pole a lesy byly pokryty závěsemi sněhu, který svou bělostí připomínal hermelín královnina pláště. Mihotavé světlo svíčky ozařovalo sametová nebesa královské postele, drahocenné gobelíny a těžký, zlatem vykládaný nábytek. Brittany se v zelených vlněných šatech chvěla chladem a čekala na královniny rozkazy.

Královna Elysia si ji prohlížela, jako by ji nikdy předtím neviděla. To bylo opravdu zvláštní. Brittany byla její schovankou a žila v královnině opatrovnictví, kam až její paměť sahala. Dnes na ni královna upírala strnulý pohled, jako by se snažila rozpomenout, jak vypadá tvář, kterou znala již skoro dvacet let.

Panovnice zvedla ruku k čelu a zavřela oči, jako by trpěla bolestmi.

„Je vám dobře, Vaše Veličenstvo?“ zeptala se Brittany nejistě.

„Mohu vám nějak pomoci?“ Už nečekala, až ji královna podle předepsaného protokolu vyzve, a rychlými kroky přistoupila k posteli.

Královna Elysia se přerývaně nadechla a objala dívku, která poklekla u pelesti. „Neboj se o mne, mé dítě. Mám bolesti, ale jejich příčinou není nemoc. Srdce mi usedá smutkem, protože přišel čas, abych ti řekla něco, co navždy změní naše životy. Něco, co tě ode mne odvede.“

„Odvede? Od vás? Ne, Vaše Veličenstvo, prosím ne! Ať už jsem se provinila čímkoli, jenom ať nemusím odejít. Vše napravím. Jestli jsem vás nějak urazila, dovolte mi, abych –“

„Ale dítě, dítě, neudělalas nic zlého. Máš mou lásku, obdiv i mé uznání.“ Královna se na ni usmála závojem slz, za nímž její modré oči zšedly do barvy sněhové oblohy. „Bylas mou milovanou, pozoruhodnou, mimořádnou schovankou. Možná trochu rozpustilou, ale krásně rozpustilou. Mám tě ráda jako vlastní dceru, a kdyby bylo po mém, ráda bych tě nechala navždy u sebe a v bezpečí. Ale není to možné. Čekala jsem co nejdéle, ale za několik dní budeš mít dvacáté narozeniny, a já ti musím říct pravdu. Bojím se, že už je příliš pozdě. Mnoho času nezbyvá.“

Brittany zmateně zírala na královnu. Nestávalo se často, že by něco nechápala, nebo že by se jí nedostávalo slov. Tato drobná, křehká, elegantní dívka s hebkými medově zlatými vlasy, jemnými rysy a daleko od sebe posazenýma zelenýma očima, v nichž se třpytily zlaté tečky, měla povahu nezbedného šotka a odvahu bojovníka. V královnině blízkosti byla vychovávána jako dáma, ale zároveň ji odmala učili jezdit na koni, střílet z luku a zacházet s mečem. Ve všem dosáhla zdatnosti zkušeného vojáka. Brittany nikdy nechápala, proč královna dovolí, aby ji hradní posádka cvičila ve všech těchto dovednostech, ale protože toužila po překonávání překážek, neptala se. Milovala vyjíždky, koňský trysk v lesních houštinách, přeskakování potoků, které se vinuly za hradbami. V jejich malém království nebyl strom, na který by nevylezla, květina, kterou by neutrhla, a člověk, ať už vysokého nebo nízkého rodu, kterého by neznala jménem a který by se s obdivem a dvorností neskláněl před krásnou dívkou, jejíž smích vykouznil na tváři úsměv i nejzatrpklejšímu starci.

A nyní se má svět této mladé ženy, kterou v maličkém království všichni milovali a hýčkali, rozletět na tisíc kousků? Má být poslána daleko odtud? Proč?

„Nerozumím tomu.“ Brittany si jazykem přejela rty. Smutná slova a vážný výraz její opatrovnice jí braly všechnu naději. „Nechci odejít. Nechci opustit ani vás, ani Strathbury. Jestli jsem vás ničím neurazila, jestli jsem se vám nijak neznělíbila, proč tedy musím jít? Přála bych si, přála bych si zůstat s vámi navždy!“

„Kéž by to jenom bylo možné, mé dítě,“ potřásla královna Elysia hlavou. Ale po tvých dvacátých narozeninách pro tebe přestane být můj hrad bezpečný. Nebezpečí se přibližuje každou chvílí. Abys mu

unikla, musíš najít svého snoubence a –“

„Svého *snoubence*?“

Brittany na královnu jen ohromeně zírala a ptala se sama sebe, zda jsou obě při smyslech. Pak se náhle s úlevou zasmála a zdálo se jí, že chápe, co má královna na mysli.

„Já ale nejsem zasnoubená, Vaše Veličenstvo, jak dobře víte. Chcete mě tedy poslat pryč, abych si našla manžela? Je to tak?“

„Ne jen tak nějakého manžela, mé dítě, ale toho, který je ti zaslíbený. Toho, jemuž jsi byla před mnoha lety zaslíbena i ty. Má milá“ –

Elysii se zachvěly rty –, „neměla jsem to tak dlouho odkládat. Ale chtěla jsem tě mít u sebe, jak nejdéle to jen půjde. Přála jsem si zapomenout, že dnešní den někdy nastane.“

S Brittany se zatočila celá komnata. Nic z toho, co královna pronášela, jí nedávalo smysl, jenom ji to naplňovalo zděšením.

Jestliže je zasnoubena s nějakým mužem, dokonce snad po celý svůj život, proč se o tom dozvídá až teď? Proč jí tedy na plesech nechávali tančit s pohlednými rytíři a neodolatelnými šlechtici? Proč jí dovolovali, aby se tucetkrát zamilovala a své lásky zase opustila? Proč směla snít o tom, jak jednoho dne nalezne věčnou a pravou lásku?

Proč jí nikdo neřekl, že ji někomu zaslíbili – a komu vlastně? uvažovala s rostoucím zděšením. Snažila se potlačit vzrůstající paniku; vzpomněla si na pohádku z dětství a v mysli jí vyvstal obraz ošklivé ropuchy.

Odmalička jí říkali, že oba její rodiče byli vznešeného rodu.

Maminka zemřela při porodu mladšího bratříčka, když byly Brittany necelé dva roky, a otec krátce nato na zimnici. Královna Elysia byla sestřenicí Brittanyiny matky, a tak si ji vzala na vychování. Byla moc hodná a sama žádné děti neměla. Teď Brittany začínalo svítat, že z nějakého důvodu jí bylo mnoho věcí o jejím předchozím životě utajeno.

O žádném nebezpečí se nikdy nemluvalo. Ani o tom, že by měla opustit hrad. A o nějakém snoubenci už vůbec ne.

„Snažím se pochopit, co mi říkáte,“ odpověděla královně třesoucím se hlasem, který prozrazoval, kolik ze svého obvyklého klidu ztratila.

„Ale vaše slova jsou pro mne hádankou, Veličenstvo. Prosím vás, jestli mne máte jenom trochu ráda, vysvětlíte mi, co to všechno znamená. A řekněte mi, proč jsem nikdy dřív neslyšela ani slovo o muži, kterému jsem, jak říkáte, zasnoubená?“

„Je to tajemství, mé dítě. Uchovávala jsem ho osmnáct dlouhých let, abych tě ochránila. Nesměla jsi znát pravdu. Ale teď ti musím říci o všem, nač jsem tě celá ta léta nechala připravovat. Času je málo, otálela jsem do poslední chvíle. Bála jsem se dne, kdy ti budu muset povědět pravdu o všem, co tě čeká.“

Královniny ruce se chvěly na podušce. „Máš právo dozvědět se pravdu, dítě. Právo na život, o který jsi byla okradena, právo, abych tě varovala a řekla ti o blížícím se nebezpečí. Až se vše dozvíš, budeš muset odejít. Už zítra za úsvitu.“

„Tak brzy?“ zalapala Brittany po dechu. „Myslela jsem. Asi bude nejlépe, když mi to všechno vysvětlíte, Vaše Veličenstvo. Proč musím odejít a o jaké nebezpečí jde.“

„Skrýváš v sobě víc, než sama tušíš. Jsi víc než krásná a statečná dívka, kterou všichni tolik milujeme. Stejně jako já, jsi každým kouskem svého těla královského rodu, Brittany. A co víc, jsi velmi mocná. Skutečně, velmi mocná. Cožpak jsi to nikdy nepocítila? Nikdy sis nevšimla moci a síly, která ti koluje v krvi?“

Moc? Síla? Brittany seděla velmi tiše. Jaká že má být? Mocná?

Někdy, ve zvláštních chvílích, cítila mrazení, které jí pronikalo kůží a roztřásalo ji. Mívala pocit, že se jí pění krev a zvonilo jí v uších. Občas uvnitř cítila něco, co neznala, nedovedla pojmenovat a co nebylo součástí jí samé. Tehdy věděla, že existuje cosi určitého, co musí udělat, ale potom. Ten pocit vždycky zmizel tak rychle, jak se objevil. Byla to ta moc a síla, o nichž královna mluvila?

„Nevím,“ odpověděla tiše a myšlenky jí splašeně vířily hlavou. Je královského rodu a má nějakou moc. Jak je to možné?

„Vaše Veličenstvo, řekněte mi prosím víc. Například ta síla, o které mluvíte, jak se projevuje?“

„Kdybych to věděla, řekla bych ti to, mé dítě,“ povzdechla si královna. „Vím jenom, že je někde v tobě a že musí být velmi mocná. Jinak by tě byl Darius zabil spolu s ostatními členy tvé rodiny.“

„Darius?“ Zmatek, který Brittany cítila, dostoupil vrcholu a srdce se jí rozbušilo strachem. Darius byl čaroděj. Nejmocnější čaroděj všech dob. Vládl v zemi jménem Palladrin, v království, které bylo mnohem větší a bohatší než Strathbury. Mezi lidmi kolovaly historky o jeho krutosti a neomezené moci, o tom, jak terorizuje obyvatele okolních zemí. Jeho jménem se strašily děti. Darius byl symbolem nekonečného zla.

„Darius povraždil mou rodinu? Má matka nezemřela při porodu a otec na zimnici?“

Brittany vyskočila. Nedokázala klidně sedět. Neklidně rázovala po pokoji sem a tam. Marně se snažila potlačit rostoucí paniku a zmatek. Hlavou jí vířila spousta otázek. Jestliže nepřítel, proč zrovna Darius? Proč ne jenom drak nebo troll nebo nějaký lotr, který stojí mimo zákon? Proč to musí být čaroděj Darius, o němž se vykládá, že jediným lusknutím prstů dokáže proměnit vzrostlý dub v pouhý žalud?

„Vaše Veličenstvo, prosím vás, řekněte mi všechno. Povězte mi to hned. Musím se dozvědět celou pravdu, jinak se zblázním.“

Královna se zármutkem a tichým porozuměním pozorovala, jak dívka přechází po ložnici. „Uklidni se, dítě. Sedni si do mého křesla, jak se sluší na princeznu, a já ti všechno povím. Poslouchej pozorně, Brittany, protože nezbývá moc času. Jakkoli tě to, co se dozvíš, ohromí, musíš sebrat všechnu sílu a snažit se chápat. Moji muži tě za úsvitu doprovodí. Bude pro tebe drahocenná každá vteřina, máš-li ve svém posláním úspěch. A přežít.“ Hlas se jí zachvěl.

Dívka usedla s tlukoucím srdcem do pozlaceného křesla. „Jsem připravena,“ zašeptala a byla ráda, že její hlas zazněl pevněji, než se cítila.

Královna jí vypověděla příběh jejích rodičů a raného dětství. Ve skutečnosti se nejmenovala Brittany, ale Britta a byla princeznou Palladrinu. Narodila se jako nejmladší královská dcera. Když se čaroděj Darius dostal k moci, vydal rozkaz, aby všichni členové královské rodiny: tvá matka, královna Alvina, otec, král Raulf, i sedmiletý bratr Dugai byli popraveni.

„Tys byla tenkrát batole, ani ne dvouleté. Tvá matka tě dokázala zachránit a dopravit do bezpečí. Na tvoje místo podstrčili dítě ze vsi, které toho dne zemřelo. To ukázali Dariovi se srdcem probodnutým dýkou.“

Brittany se zajíkla a z obličeje jí zmizela všechna barva. Ten příběh byl tak divoký a neskutečný. A přece, někde uvnitř cítila, že je to všechno pravda.

„A tak,“ pokračovala královna těžce, „všichni věří, že královská rodina Palladrinů vymřela a že Dariovi nehrozí žádné nebezpečí. Po celé dlouhé roky tě chránilo kouzlo tvé matky.“

„Co je to za kouzlo?“ ptala se Brittany vyprahlým hlasem.

„Obklopuje tě mlhou, a tak tě ukrývá před Dariem. Pro jeho zrak je neproniknutelná a nedovolí, aby vycítil tvou přítomnost ve světě lidí.“

Na Elysiiných třesoucích se rtech se mihl úsměv. „To kouzlo působilo. Jinak by tě byl Darius a jeho vojáci našli.“ Se zachvěním dodala: „A zavraždili.“

„Jak to, že moje matka měla takovou moc? To kouzlo muselo být velmi mocné, když oklamalo čaroděje se schopnostmi, jaké má Darius.“

Královna přikývla: „Ty a tvá matka jste potomky velkého kouzelníka Zareda.“

„Zareda?!“ Celý svět znal jméno Zareda Mocného, největšího kouzelníka od dob Merlinových. Zareda, jehož moc překonala dokonce i Daria!?

„Jsi jeho vnučkou, dítě. Zared byl otcem tvé matky. Pro tvou matku, pro tebe a pro všechny budoucí generace žen svého rodu, vyrobil Žezlo růže. To Žezlo ukrývá moc, které mohou využít pouze ženy vašeho rodu. Abys objevila a uvolnila své vlastní magické schopnosti, musíš teď tu moc použít. Tvá matka tě pomocí Žezla růží zachránila a vykouznila sílu, která tě před Dariovým pohledem chránila celých osmnáct let. Síla kouzla však pomine v den tvých dvacátých narozenin. Toho dne se kouzelná mlha rozplyne a zmizí, tak rychle jako ranní rosa, Darius ucítí tvou přítomnost a dozví se, že jsi naživu.“

Odmlčela se a hledala další slova. Tvář jí pobledla. Brittany dokončila myšlenku za ni.

„A pokusí se mě zabít.“

Rozhostilo se hluboké ticho. Brittany se zdálo, že slyší, jak za oknem šustí padající sníh.

„Ano, mé dítě,“ potvrdila královna s povzdechem. „Ale nepodaří se mu to, pokud uděláš následující dvě věci. Pak budeš schopna postavit se Dariovi a přemoci ho.“

„Poslouchám.“ Dívka s námahou polkla a snažila se vstřebat nové skutečnosti o své minulosti a původu, které se tolik lišily od toho, čemu až dosud věřila. Pokoušela se smířit se s tím, že Darius použije všechnu svou moc a sílu, aby ji zničil. „Co tedy musím udělat?“

„Jedna prastará legenda Palladrinů předpovídá všechny události, které nějak souvisejí s tvou rodinou. Vypráví dokonce i o tom, že se Darius chopí moci, vyvraždí tvé nejbližší příbuzné a zmocní se království, které by mělo po právu patřit tobě. Podle této legendy mohou Daria nebo jakékoli zlo, které ohrožuje Palladrin, porazit dvě věci: růže a meč společně pozvednuté.“

„Růže a meč? Co to znamená?“ vykřikla Brittany. Zoufale se snažila najít v překotných myšlenkách pevný bod, který by zarazil proud

neovladatelně se rozjízďejících událostí.

„Žezlo růže je tvé. Musíš ho najít. Nikdo, pravděpodobně ani sám Darius, neví, kam se podělo. Tvá matka je ukryla, když tě tajně odvážela z hradu. Ale Žezlo samotné Daria porazit nedokáže. Proto budeš potřebovat i svého snoubence.“

Znovu tu byla řeč o snoubenci. „K čemu? Proč budu potřebovat snoubence? A kdo to vlastně má být?“

Snažila se potlačit nutkavou představu starého žabáka, ale moc se jí to nedařilo. „Myslím, že bych se s Dariem raději utkala sama, než bych se spojila s někým, kdo je mi úplně cizí. Nemám chuť vdát se za muže, o kterém nic nevím a kterého ani neznám a –“

„Jsi mu zaslíbena, dítě, a on tobě. Tak je to psáno v legendě o Růži a Meči.“

„Mým úkolem je tedy najít růži, ale jak je to s tím jeho mečem, Vaše Veličenstvo? Téměř každý muž má nějaký meč a nezdá se mi, že by mezi nimi byl kdovíjaký rozdíl –“

„Pokud chceš Daria porazit a vládnout svým lidem, musíš se naučit trpělivě naslouchat, mé dítě,“ odpověděla královna s mírnou výčitkou. „Vím, že to všechno, co se teď dozvídáš, je pro tebe otřes, ale musíš mi dát čas, abych vyprávění dokončila. Pak sama uvidíš. Potlač netrpělivost a nauč se ovládat svou mysl. Tvé myšlenky mohou být dobré, Brittany – chci říci Britto,“ opravila se chmurně, „ale měla by ses naučit tlumit svou vznětlivou povahu a myslet jako královna, kterou se jednou staneš. Pokud naleznesh Žezlo růže, získáš nesmírnou moc. Je nutné, aby ses s ní naučila nakládat moudře a s chladnou rozvahou. Horká hlava ti bude jen na obtíž.“

Pokáraná Brittany se zhluboka nadechla. Chtělo se jí ječet, utéct z hradu, vydat se do lesů, ztratit se v noční temnotě a v hlubokém sněhu. Nechat za sebou celou tuhle zatracenou historku a děsivou pravdu o tom, kým je a co musí udělat.

Musela ale přijmout novou skutečnost a nějak se s ní vyrovnat.

Snažila se zůstat klidná, naslouchat Elysiiným slovům a připomínat si, že času je málo.

„O meči vypráví legenda rodu Marriků. Je to zbraň z dob krále Artuše. Prý je posázen drahokamy a říká se, že ho požehnal sám Merlin. Je-li použit proti zlu, má prý zvláštní schopnosti. Bylo předpovězeno, že bude-li proti zlé síle pozdvižen současně meč spolu s růží, znásobí se jejich magická moc a porazí jakékoli nepřátele Palladrinu. Toto spojení bylo předpovězeno v dávných dobách a má se za to, že je to jediná možnost, jak přemoci Daria. Proto jsi byla zasnoubena malému princovi z Marriku mnoho let před tím, než nebezpečí skutečně nastalo – tys byla nemluvně a jemu bylo šest let. Dokud jste naživu, je slib, že budete spojeni sňatkem, závazný pro vás oba. Tvá čest ti velí vdát se za prince z Marriku, a to nejen proto, abys dostála závazkům svého rodu, ale také proto, abys zachránila sebe a své království.“

Království. Já mám království. Brittany se snažila polknout a po částech strávit to, co před ní královna predestřela.

„A co ten princ z Marriku, má nějaké jméno?“ zeptala se.

„Jmenuje se Lucius. Před dvěma týdny jsem poslala sira Richmonda, aby ho našel. Pátral křížem krážem a přinesl mi zprávu, že princ Lucius je v Gullvantiu, dva dny cesty odsud. Odjedeš za svítání.

Musíš ho najít a vyzvat, aby splnil svůj závazek a poskytl ti ochranu při hledání Žezla růží. Musíš ho požádat, aby s tebou spojil své síly ve společné bitvě proti Dariovi.

Brittany zavřela oči. *Společná bitva proti Dariovi.* Při těch slovech se v ní něco zachvělo a po chvíli se ten pocit objevil znovu, ještě výrazněji. Planoucí mrazení, při němž jí v uších hvízdal vzdálený vítr. Na okamžik nemohla dýchat – ten vítr jí bral z plic všechny vzduch.

Okamžik slabosti přešel a zůstala po něm jen bolest hlavy.

„Copak je ti, mé dítě?“ Královnina tvář se naplnila obavami. „Jsi tak bledá, bělejší než můj plášť. Je ti dobře? Neomdlíš?“

„Ne, ne, Vaše Veličenstvo, jenom jsem ohromená tím vším, co jste mi řekla.“ Brittany věděla, že právě teď okusila chuť magie, moci a závan zla. Neměla ani tušení, co to znamená, nebo kam ji to všechno zavede. Věděla však, že něco podobného nikdy dřív nezažila. Pochopitelně. Nikdy předtím nebyla tak blízko svým dvacátým narozeninám.

Tohle byl pravděpodobně jenom začátek všech změn, všeho, čemu bude muset čelit a co se bude muset naučit používat. Hluboce vzdychla. Ještě před chvílí vyšívala ve svém pokoji, zabraná do příjemného hovoru s dvorními dámami, a usrkávala kořeněné víno. Ted' se celý její život obrátil vzhůru nohama, mluvilo se o brzké cestě, poslání, závazcích, svatbě.

A taky o bitvě.

„Jak ho přesvědčím – myslím prince Lucia –, že jsem opravdu ta, za kterou se vydávám? Myslí si přece, že jsem po smrti.“

Elysia pokynula, aby dívka přistoupila blíž. Brittany poklekla vedle postele. Stará královna, která jí byla po tolik let milovanou

opatrovníci a matkou, se kostnatým prstem dotkla dívčina ramene. „Máš mateřské znaménko. Myslím, že tady, vid?“

Brittany oněmělá údivem přikývla. Nikdy předtím ji nenapadlo, že mateřské znaménko na pravém rameni, podobné maličké růži, by mohlo mít nějaký zvláštní význam.

„To je tvůj důkaz a tvé dědictví – znamení Růže. Tomu Lucius uvěří. A pomůže ti, má milá, uvidíš.“ Sevřela dívčiny štíhlé ruce ve svých a upřela pohled do její tváře, jako by si chtěla zapamatovat každický jemný rys své schovanky.

„Ať tě andělé opatrují,“ zašeptala. „Ať získáš vše, co ti náleží.“

Královna se chvěla a Brittany si s obavou uvědomila, že Elysia vypadá křehčí a starší než kdykoli před tím.

„Pokuste se usnout, Vaše Veličenstvo. Připravím se na cestu a ráno se s vámi přijdu rozloučit.“ Královna přikývla. „Jsi statečná, Britto. Statečná, krásná a máš dobré srdce. Určitě dokážeš čelit všemu, co tě čeká. A s pomocí prince Lucia se ti podaří Daria porazit.“

S pomocí prince Lucia, znělo Brittany v uších, když spěchala studenou kamennou chodbou do svého pokoje.

Bylo jí těžko. Srdce ji bolelo, v hrdle jí vyschlo. Přála si, aby to všechno byl jenom sen. Aby mohla zůstat v Strathbury navždy, čekat, až ji tady najde věčná a pravá láska, a žít klidně mezi lidmi, které odmalička znala a milovala.

Ale to už nikdy nebude. Její rodinu vyvraždil mocný čaroděj, a co nevidět začne usilovat i o její život. Bude potřebovat veškerý svůj um a spoustu štěstí, aby unikla a přežila.

Ne, nejde jenom o přežití, opakovala si v duchu důrazně a uvědomovala si znovu, o co všechno ji Darius připravil. Jde o království, pro něj zavraždil mé nejbližší, a lid, který v něm žije.

Budu potřebovat mnohem víc než všechny svůj rozum, přemýšlela, když po úzkém schodišti, osvětleném blikotavým světlem pochodní, sestupovala ke svému pokoji. *A pouhá odvaha a odhodlání mi nebudou stačit. Budu potřebovat pomoc muže, kterému jsem byla zasnoubena.*

Přerývaně se nadechla a zadržela dech. Vždycky doufala, že se vdá z lásky. Z lásky na celý život. Takové, jakou prožila královna Elysia se svým manželem Kollem. Brittany jej už nepoznala – zemřel po mnoha letech šťastného manželství rok před tím, než přišla do Strathbury.

Děvčátko vyrostlo živeno příběhy o tom, jak se nějaký hoch a dívka potkali, zamilovali a vzali. Vždycky zvítězila síla jejich lásky a něžné náklonnosti, která mezi nimi vzplanula.

Přála si prožít totéž – lásku, která bude opravdová, hluboká a trvalá. Ted' ale budou muset všechny sny stranou.

Ropucha neropucha, pomyslela na prince Lucia, jeho pomoc budu v každém případě potřebovat. *Pomoc prince Lucia z Marriku*, mého snoubence.

Potrásla nespokojeně hlavou, vešla do pokoje a začala chvatně snášet na hromádku věci, které bude potřebovat na cestu.

Jestliže může Palladrin zachránit jen společná síla Meče a Růže, musí udělat vše, co bude v jejích silách.

Zítra vyrazí do Gullvantia a najde svého snoubence. A vdá se za něho – i kdyby to byl žabák.

2

„Ještě jeden džbánek vína, Ulo!“ překřikoval opile Lucius z Marriku halas v hospodě U Umrlcova pařátu. Kypré děvče si k němu razilo cestu chumlem chtivých rukou a chlípných polibků a přinášelo žádané víno.

„Přines raději hned dva,“ zachechtal se a otočil se zpět k Drusy, hospodské holce, která mu seděla na klíně. Na chvíli zapomněl na svou žízeň a místo vína se opíjel dlouhými polibky zrzavé krasavice.

„Pojď nahoru, pane,“ lákala ho a přejížděla mu rukama po těle, jako by v krčmě byli sami. Vzduch byl těžký a plný kouře, ztráceli se v jeho oblacích a stěží je někdo mohl pozorovat. Lucius se jenom zachechtal, přitáhl si dívku blíž a znovu ji prudce políbil. Ovšemže s ní půjde do postele. Ale až za chvíli. Noc ještě není v plném proudu a on není dost opilý. Zdaleka ne dost. Bude potřebovat spoustu dalšího vína a zábavy, možná dokonce i nějakou tu rvačku, a teprve pak přijde čas na holky. A potom, až bude i tohle odbyto, se snad jeho tělo i mysl zklidní a on usne.

A užije si pár hodin klidu.

Ula přinesla víno. Pil s Drusy z jednoho džbánu a ta mu dál bezostyšně šátrala pod šaty a sváděla ho. Nahoře, nad výčepem, byla místnost s hrubou slaměnou matrací, páchnoucí po kozlině. Tam se spolu za chvíli odeberou.

Lucius si ani nevšiml, že se dveře hospody otevřely a dovnitř

vkroužkla dívka s tvářemi zčervenalými mrazem, zachumlaná až po krk do modrého vlněného pláště. Zaznamenal jenom vysokou postavu mlčenlivého staršího muže, který vstoupil za ní a mhouřil oči do světla. Léta strávená na koňském hřbetě mu známým způsobem pokřivila nohy a Lucius poznal na první pohled, že je to voják. Na sobě měl sice obyčejný tmavý plášť a špinavé boty, ale Luciovy zkušené oči se nedaly oklamat. Byl by se vsadil o pytel zlatáků, že se pod pláštěm ukrývá drátěná košile. Potkat někoho takového ve vykřičené hospodě U Umrlcova pařátu bylo tak překvapivé, jako, jako potkat tam dívku, která stála vedle nově příchozího a již si Lucius všiml teprve teď. Mluvila vážně se svým průvodcem. Byla drobná a krásná. Luciovi se zdálo, že slyší tón jejího hlasu, ale slovům nerozuměl. Nepatřila na tohle divoké zakouřené místo čpící potem, laciným pivem, vínem a spáleným skopovým. Nehodilo se, aby pobývala mezi lomozícemi opilými muži a ječivým výskotem hospodských holek.

Co tady ti dva k čertu hledají? ptal se Lucius sám sebe. *Asi jsem toho ještě nevypil dost, když mě zajímají takovéhle věci.* Nakonec, co je mu do toho. On už se přece o nic nestará.

Svalnatou paží objal Drusy, zasmál se a natáhl ruku po druhém džbánu vína, zatímco dívka na jeho klíně se kroutila a chichotala. V koutě výčepu zatím Brittany energicky rozmlouvala se sirem Richmodem, velitelem ozbrojenců královny Elysie.

„Můžete jít. Nechte mě tady. Svůj úkol jste splnil.“

„Nenechám vás samotnou na takovém místě, má paní. Mezi takovými chlapy.“ Starý voják přehlédl hospodu. Byla plná hluku a zmatku. Na druhém konci místnosti, nebezpečně blízko krbu, se hádali dva muži a vzájemně se častovali hrubými kletbami. Ostatní upíjeli pivo z cínových korbělů a vyzpěvovali ze všech sil. Mezi tím vším se proplétaly služky a hospodské holky s plnými korbeli v rukou a nestoudně vlnily boky. Richmond přejel pohledem i vysokého černovlasého muže s rašicím strništěm vousů na snědém obličej. Seděl na lavici uprostřed krčmy a kus po kuse svlékal rudovlasou holku na klíně.

„Vaši muži jsou si opravdu jistí, že *tohle je* princ Lucius?“ ujišťovala se znovu Brittany a snažila se, aby její hlas zněl klidně. Toužebně si přála, aby to nebyla pravda, aby šlo o nějaký omyl. Ten muž, ten pohledný obr, který, jak se zdálo, brzy celou tu zrzavou holku spolkně, přece nemůže být její snoubenec. *Nebo snad ano?*

Prosím ne, modlila se tiše a prohlížela si podmračený, ostře řezaný obličej. *Prosím, nemohl by to raději být žabák?*

Tenhle muž měl do žabáka vskutku daleko. Pohled na něj napovídal, že je drsný a nebezpečný a že to rozhodně není typ, který se hodí za manžela – komukoli. Vypadá jako psanec, uvědomila si zděšeně. A nijak příjemný psanec. A způsob, jakým se věnuje té dívce na svém klíně.

V žaludku jí zakručelo. Nedokázala si pořádně vzpomenout, kdy naposled jedla. Ona i její doprovod, který jí půjčila Elysia, strávili na cestě už skoro dva dny. Byla unavená, utmáčená, hladová a útroby jí zpívaly způsobem naprosto nehodným dámy.

Nejhorší ze všeho bylo, že pozítří bude mít narozeniny a nemá nejmenší představu, co se bude dít potom. Darius pravděpodobně zjistí, že je naživu a pak.

Pak bude potřebovat ochránce. Někoho, kdo jí pomůže najít Žezlo růže a sám pozvedne Meč Marriku na její obranu.

Jen ať to není tady ten, přála si zoufale. *Prosím, ať to není on!*

Konečně odtrhla zrak od černovlasého muže v tmavé kazajce a otočila se znovu k siru Richmondovi s nadějí, že za Lucia z Marriku přece jen označí někoho jiného. Při pohledu na jeho chmurný výraz jí ale srdce pokleslo.

„Ano, má paní, potvrdili mi to. Tenhle muž je princ Lucius. Bůh vám pomáhej.“

Opravdu, Bůh mi pomáhej. Brittany těžce polkla a její hladový žaludek se znovu ozval. Sebrala všechny síly a pokusila se o rozhodný tón. „Potom je všechno v pořádku. Byl mi zasnouben a já jemu. Věřím, že svůj závazek dodrží. Teď mne prosím opusťte, ať si s ním mohu promluvit.“

„Raději zůstanu a přesvědčím se, že jste v bezpečí, má paní. Víím, že královna Elysia by si to přála.“

„Přála by si, abyste se řídil mými rozkazy.“ Brittany mluvila potichu, ale pod laskavým tónem zaznělo ocelové ostří. Rytíř se chvíli díval do jejích zelených, zlatě jiskřících očí a pevné rozhodnutí, které tam uviděl, ho přimělo, aby pokývl na znamení souhlasu.

„Jak si přejete,“ povzdechl.

„Vy a vaši muži se teď můžete utábořit a za prvního rozbřesku se vrátíte do Strathbury.“

„Nevrátíme se, dokud s vámi znovu nepromluví a neujistím se, že jste pod princovou ochranou,“ oponoval rychle.

Brittany přikývla. Byla mu vděčná za jeho starost i za obavy, které o ni měl. Ona sama byla znepokojená dvojnásob.

Vůbec si nebyla jistá, zdají tenhle muž na lavici, který tak hladově líbá zrzavé děvče a lije do sebe víno jako bezedný, bude ochoten pomáhat.

Nebo jestli jí vůbec *bude schopen* pomoci. V tomhle stavu může být už celé dny. Čas se krátí a Darius může udeřit jako krvežíznivý drak.

„Setkáme se zítra ráno, sire Richmonde. Zajistil jste pro mě nocleh v tomhle,“ zaváhala, jak má to místo vlastně nazvat, „hostinci?“

„Jistě, má paní.“

„Pak prosím odejděte. Připozdívá se a já si musím promluvit se svým snou-, s princem Luciem. Teda sama.“

Rytíř váhavě a neochotně pozvedl k ústům drobnou ruku v rukavičce a políbil ji. Potom se otočil a vyšel ven. Dveře za ním s třeskotem zapadly, ale poryv mrazivého víchru si stihl prorazit cestu do místnosti. Plameny v krbu vesele vyšlehly výš a jejich odlesky se roztančily v nových obrazcích na hliněné podlaze.

Oslnily na chvíli i snědého muže na lavici. Zamračil se a jeho výraz nenechal nikoho na pochybách, že není radno si s ním zahrávat.

Ted' už nemohla déle otálet. Brittany se zhluboka nadechla a vydala se přes nálevnu. Právě v tu chvíli popadl Lucius holku, která mu až doteď trůnila na klíně, do náruče a s hlučným smíchem se zvedl.

„Tak, pojďme nahoru, děvče. Je čas na spaní,“ zazubil se opile.

„Princi Lucie,“ zamumlala Brittany a zastoupila mu cestu. „Počkejte prosím, potřebuji s vámi mluvit.“

Zastavil se a dál držel zrzku bez námahy v náručí. Té s úžasem poklesla brada, když si prohlédla Brittany, která stála mezi nimi a schodištěm. Vysokému muži, s blýskavě černou hřívou vlasů a ostře rýsovaným obličejem, při pohledu na to půvabné stvoření sice brada nespadla, ale zamračil se. Vyrušila ho velmi nevhodným způsobem. Jeho šedé oči ztmavly barvou bouřkového nebe a vztekly se zavrtávaly do jejích.

„My se snad známe?“ vyštěkl úsečně.

„Ne. Tedy, ne tak docela. Chci říct, už jsme se kdysi setkali. Ale to bylo dávno. Velmi dávno. Tak dávno, že si to nemůžete pamatovat.“

Proboha, koktám, blábolím. Nestávalo se často, že by se jí nedostávalo slov. Tohle vůbec nebyl dobrý začátek.

Proč to nemůže být žabák? zatoužila Brittany v duchu. Potom se ale narovnala, připomněla si svou rodinu, kterou nikdy nepoznala a kterou Darius povraždil, vzpomněla si na Žezlo růže a na nebezpečí, jež má před sebou.

„Má záležitost je velmi naléhavá,“ prohlásila a zdvihla tvrdohlavě a pyšně bradu. „Musíme si promluvit o samotě. Hned.“

„Nemám čas.“

Holka v jeho náručí pohodila hlavou a rozesmála se.

„Má záležitost je důležitější.“ Brittany se pokusila vytáhnout na špičky, aby byla co nejvyšší. I tak mu sahala sotva k ramenům.

Ignorovala dívku, kterou stále držel, a upřeně se mu dívala do očí.

Lucius z Marriku na ni chvíli upíral pohled, jaký už nejednou roztřásl i ostřílené válečníky. Droboučká krásná dívka, která mu zastoupila cestu, byla zahalena od chodidel až k něžné, útlé šíji do modrého vlněného pláště. Kapuci měla shozenou a vlasy barvy medu divokých včel jí v prstencích padaly na ramena a rámovaly jemný, nezvykle krásný obličej. Ohnivé zelenozlaté oči jej pozorovaly zpod klenutého obočí. Měla mimořádně něžné a čisté rysy, ústa měkká a plná a podle Luciova názoru mimořádně vhodná k líbání. Z nějakého důvodu se začínal cítit nejistě a nejistota mu zostřila smysly, které předtím tak přičinlivě otupoval vínem. Nemělo to co dělat s tím, jak vypadala. V té dívce bylo něco – napětí, odhodlání, snad ještě něco víc, co problikávalo zelenýma očima. Intelligence, duch a pevné rozhodnutí. Ovšem, podbarvené strachem.

Právě záblesk strachu, který postřehl, ho přiměl, aby postavil Drusy na zem, nedbaje jejích hlasitých protestů, a obrátil se k dívce s medovými vlasy.

„Naléhavá, říkáte? Tak o tom mám své pochybnosti. Ale pojďte, posadíme se někde a vy mi řeknete, co vás ke mně přivádí. Jestli hledáte někoho, kdo se stane vaším ochráncem, jste na špatné adrese. My z hospody U Umrlcova pařátu se staráme jen sami o sebe.“

Brittany přelétla pohledem tmavou hlučnou místnost plnou surových opilců, pak se očima vrátila k vysokému muži a zkoumala jeho bystré sedavé oči, ve kterých nebyla ani stopa vlídnosti. Jen ledový klid. Ale ještě něco tam objevila – hluboký, dlouholetý smutek, který nedokázalo spláchnout ani sebevětší množství vína.

Jestli si myslí, že ji přesvědčí, že je stejný jako všichni ostatní tady v krčmě, že žije hrubě, bezcílně, nazdařbůh, bez zájmu o cokoli, tak to se tedy přepočítal. Není jako oni. Brittany si toho všimla už poněkolikáté. Napadlo ji, jestli těmi slovy chtěl přesvědčit ji nebo sám sebe.

„Nebav se s ní. Pojď se mnou nahoru!“ přimkla se k němu zrzka. Bez jediného pohledu ji ze sebe setřásl: „Nech nás.“

„Ale.“

„Řekl jsem, nech nás.“ Ledový tón usekl její odmlouvání v půli

slova. Pustila jeho ruku, couvla o dva kroky a nenávistně pozorovala Brittany. Vypadalo to, že se na ni snad vrhne. Sevřela ruku v pěst, zasyčela jakousi nadávkou a chystala se udeřit. V tu chvíli ji Lucius z Marriku plácl po zadku, až poskočila o několik kroků. „Přines další víno, Drusy,“ poručil líně, s pohledem stále upřeným na Brittany. „A nebuď mrzutá. Až skončím tady s tou, užijeme si spolu.“ „Výborně!“ Zrzka pohodila hlavou a rukama si pohladila boky. „Těším se, nemysli si, že ne.“ Vrhla na Brittany nepřátelský pohled a odvinila se pryč. Lucius si ještě chvíli prohlížel Brittanyinu tvář, pak ji popadl za ruku a vlekl ji k nízké lavici v nejtemnějším koutě hospody, daleko od krbu, hluku a ostatních. „Tudy.“

3

Prodírali se hustým kouřem kolem hráčů kostek a povykujících opilců. Nikdo si jich nevšímal. Jen jakýsi muž s černým knírem vykřikl cosi na svého souseda a ukázal na Brittany. Ten se pokusil zastoupit dívce cestu, ale Lucius pokročil před ní, popadl ho a mrštil jím stranou. „Děkuji,“ pípla tiše. Lucius jenom stiskl rty a neodpověděl. Brittany byla šťastná, když se konečně prodrali k vybranému místu. Ztěžka dosedla na lavici. Žaludek se jí svíral a byla vděčná, že hospodská vřava přehlušila jeho kručení. Hlady se jí začínala točit hlava, a když Drusy přinesla džbánek vína, požádala ji: „Dones mi prosím chléb a kousek masa.“ „Máme jenom vařené skopové,“ odsekla dívka. Brittany přikývla. „To bude stačit.“ V těch několika slovech, pronesených s lehkou elegancí, zazněl rozkazovací tón, který Drusy přiměl poslechnout. Odběhla a Lucius se zvědavě zahleděl na svou společnici. „Budete muset povečeřet sama, má paní,“ upozornil ji krátce. „Nezdržím se s vámi dlouho. Mám pak nějakou práci –nahoře.“ Do tváře se mu vrátil opilý škleb. Bylo jasné, že má na mysli svou nedořešenou záležitost s Drusy. „Řekněte mi tedy rychle a stručně, o co jde a proč je to tak naléhavé.“ „Bojím se, že se mě tak snadno nezbavíte, princí Lucie.“ Oči se mu zúžily. „Stačí, když mě budete oslovovat jen Lucie.“ Natáhl se pro víno, aniž by se obtěžoval nabídnout také jí. „Jak vůbec víte, kdo jsem?“ zeptal se zamračeně. „Možná byste se měl spíš zeptat, kdo jsem já,“ opáčila. Znovu přešel sedící dívku pohledem a vrátil se ke svému vínu. „Je mi to jedno,“ pokrčil nakonec rameny. „Ať ode mne chcete cokoli, musím vám říct, že mě to vůbec nezajímá a že vám nemůžu pomoci.“ Hlasitě polkl doušek vína. „Jsem vaše snoubenka,“ pronesla Brittany tiše. Lucius z Marriku se zakuckal. Část vína vyprskl a zdálo se, že zbytkem se zadusí. Záchvat kašle ho zkroutil na lavici. Podařilo se mu s bouchnutím postavit džbánek na stůl a ze všech sil se snažil popadnout dech. Brittany nedokázala sedět nečinně. Bez rozmýšlení vyskočila a začala ho bušit do zad. „Možná jsem vám to měla sdělit ohleduplněji. Bylo to ode mne dost nevhodné a neobvyklé. Mohl byste se přestat dusit?“ téměř se na něj obořila, když záchvat kašle ještě zesílil. Drobná pěst dopadala na široká záda rychleji a důrazněji. „Obvykle to pomáhá. Samu, náš šašek, mi jednou taky takhle pomohl, když jsem se v noci vloudila do kuchyně a tajně upíjela teplou medovinu. Nemohla jsem tehdy spát, protože – Ooh!“ Zalapala po dechu. Neurvaleji popadl za ruku, až vykřikla, a hrubě ji vtlačil na lavici vedle sebe. Snažila se uvolnit z železného sevření, ale marně. Seděla těsně vedle něj, blízko nebezpečných tmavošedých očí a obestřela ji zvláštní slabost. *Aspoň konečně přestal kašlat*, pomyslela si a snažila se nadechnout. Jeho blízkost v ní vyvolávala pocit nejistoty. Srdce jí divoce mlátilo a dech v prsou se úžil. Nemohla odtrhnout pohled od temného, v tuto chvíli zuřivého, a přece pohledného obličje. „Co jste to povídala?“ vypravil ze sebe konečně a zesílil stisk tak, že se málem svíjela bolestí. „Řekla jsem, že jsem vaše snoubenka. Byl byste tak laskav a pustil mi zápěstí? Bojím se, že mi ho zlomíte. Och,“ vydechla úlevou. „Děkuji vám.“ Pustil ji. Brittany honem stáhla ruku z jeho dosahu a třela si zarudlé místo po stisku. Viděla, že si vůbec neuvědomuje, jakou silou ji svíral. Vypadal jako člověk, který právě prožil největší otřes nebo spadl po hlavě do ledové vody. Nevěřicně zavrtěl hlavou a naklonil se k ní tak blízko, že se téměř dotýkali nosy. „Ne,“ procedil skrz zuby a oči mu žhnuly jako uhlíky.

„Lžete.“

„Nelžu. Moc bych si přála, aby to byla lež. Myslím tím, aby to nebyla pravda. Tedy, aby *nic z toho* nebyla pravda.“ Zadržela dech. *Zase blábolím.* Nikdy předtím se jí to nestávalo. Proč plácá nesmysly zrovna před tímhle mužem, se kterým je zasnoubená.

„Jmenuju se Britta. Britta z Palladrinu,“ pokračovala už souvisle tichým hlasem a nejisté se rozhlížela, zda je někdo nepozoruje. K její nesmírné úlevě se zdálo, že jejich rozhovor nikoho nezajímá – samozřejmě kromě Lucia, který vedle ní seděl zkamenělý, s výrazem čiré hrůzy ve tváři.

„Když vám bylo šest let a mně necelé dva, naše rodiny se domluvily a zasnoubily nás.“

„Vím, co má rodina udělala, když mi bylo šest,“ zasyčel a chytil ji za ramena. „Ale ty máš být mrtvá. Ty, vlastně ona je mrtvá. A jestli ty jsi princezna Britta, pak já jsem král Artuš!“

„Všichni si myslí, že jsem mrtvá, a všichni se dozví, že to tak není, jestli nebudete mluvit trochu tišeji,“ odpověděla Brittany tlumeně. Rozhovor se nevyvíjel přesně podle jejích představ. Nezdálo se, že by Lucius z Matriku padl na kolena, chtěl jí přísahat pomoc a oddanost, natož aby, se s ní chtěl ženit. Ve tváři mu spíš četla chuť uškrtit ji.

„Žiju, ale bez vás budu brzy po smrti. Věřím, že mi pomůžete,“ dodala rychle s předstíranou energií a sebevědomím v hlase, aby podtrhla samozřejmost, s níž očekává jeho pomoc. „Musíme okamžitě uzavřít sňatek a vy mi pak musíte pomoci proti Dariovi –“ „Počkat! Už nic neříkej. Vím, jak celou tu věc vyřešíme.“ Vstal, uchopil ji za paži a vlekl ji někam pryč, přestože se objevila Drusy s talířem jídla.

„Počkejte! Kam jdete?“ otočila se za dvojicí. Ale Lucius už byl na schodech do horního patra, táhl Brittany za sebou nedbaje jejích protestů.

„Co to děláte? Nechci jít s vámi nahoru. Hned mě pusťte! Mám hlad. Chci si sníst svoje skopové a... a vaše chování je nepředstavitelné. A nevhodné. Nejsme manželé... tedy... zatím ještě ne...“

Můj bože, pomyslela si Brittany a začala propadat panice, protože Lucius ani v nejmenším nezvolnil. *To si chce vynutit své manželské právo? Vždyť jsme ještě ani neměli svatbu! Jsme jenom zasnoubení.* Zmocnila se jí zlá předtucha a znovu se marně snažila vykroutit ze sevření silných paží. Nevšimal si jejích výkřiků, ani zoufalých pokusů vymanit se a dál ji napůl vlekl, napůl nesl nahoru po schodech. Její odpor byl marný. Nakonec ji omšelou úzkou chodbou, osvětlenou jedinou svíčkou, dotáhl ke dveřím jakéhosi pokoje. Odpudivě to tam zapáchalo rozlitým pivem a shnilým dřevem. Lucius rozkopl dveře a vtáhl ji za sebou dovnitř.

Místnost byla vlhká, zatuchlá a poblíkávalo v ní několik svíček. Stála tam postel s beztvarym slamníkem, skvrnami pokryté ušmudlané prostěradlo a pokrývka prožraná moly. U stěny byla přiražená jednoduchá dřevěná skříň. Jediné okno zakrývala okenice, aby sem zvenčí nepronikal mrazivý chlad. Nebyl tady žádný krb a vládla tu zima jako ve stodole. Brittany se zachvěla, nejen chladem, ale i tím, co viděla v Luciových očích, které si ji nemilosrdně měřily.

„Sundej si plášť.“

„Ne.“

„Ke všem čertům, svlíkni si ho.“ Rty se mu sotva pohybovaly a slova z nich padala ostře, jako by je odsekával mečem. Než se zmohla na jakýkoli odpor, strhl jí oběma rukama plášť z ramen.

„Jste šílený! Jak se opovažujete?“

„Teď šaty.“

„Nesvleču si šaty! A jestli zkusíte –“

„Stáhni si je z ramen,“ přikázal ledově. „Nebo to za tebe udělám sám.“

Konečně pochopila. *Mateřské znaménko.*

„Ach tak, chcete vidět mé mateřské znaménko. Mám ho na pravém rameni. Všechno, co jsem vám řekla, je čistá pravda.“

„Ukaž mi rameno. Hned.“

Pohledy pronikavých zelených a divokých šedých očí se zkřížily, jejich vůle se střetly a ticho zhoustlo. Jen zezdola sem doléhal tlumený ryk.

Brittany vzdorně hleděla na tvrdé pánovité rysy jeho tváře a věděla, že je schopen splnit, co řekl. Jestli to neudělá ona sama, strhá z ní šaty, aby se přesvědčil, zda znaménko má, či nemá. Co je to za muže a co všechno musel prožít, že se v něm nedůvěra zahníždila tak hluboko a že je tak cynický a pochybovačný? A tak nepřátelský? „Dobrá,“ pronesla nakonec se strojenou důstojností. „Jestliže se prokážu jako princezna Britta, mohu se spolehnout, že dostojíte své cti a svému závazku a pomůžete mi?“

„Nebudu s tebou smlouvat. Rozhodně ne dřív, než mi ukážeš znaménko. Ale jestli lžeš, můžu ti slíbit jedno: že budeš litovat, že jsi kdy vkročila do téhle místnosti. To je jediný závazek, který v tuto chvíli ctím.“

Brittany neřekla nic. S očima pevně upřenýma do jeho tváře uvolnila tkanice tmavě zeleného živůtku tak, aby mohla obnažit pravé rameno. Ve slabém světle svíčky se snažila číst z Luciových očí. Srdce se jí splašeně rozletělo, když zblízka zkoumal skvrnku ve tvaru růže. Zvedl hlavu a podíval se na ni.

„Spokojen?“ zeptala se chladně, ale cítila, jak jí tělem projíždí podivné chvění. Přitáhla si šaty zpátky na rameno a třesoucími prsty si je začala upravovat. Jeho ruka vystřelila k její a prsty obemkly malou dlaň železným stiskem.

„Co ode mě k čertu chceš?“ zavrčel.

„Jenom to, abyste splnil svůj závazek.“

„Myslíš oženit se s tebou?“ zvrátil hlavu a výsměšně se zachechtal s tváří zkřivenou nepříjemnou grimasou. Teplé chvění, které před chvílí cítila, ustalo.

„Tolik toužíš po manželovi? Taková pohledná holka jako ty?“

Přistoupil těsně k ní, jeho dlaň stále svírala její a Brittany cítila, jak ji obestírá jeho teplo a energie. Nemohla se nadechnout a jenom zírala do nebezpečného, rozzlobeného obličej, který se nad ní skláněl. Pak si připomněla, že nemá zapotřebí nechat se zastrašovat nebo ponižovat Luciem z Marriku, že není pouhou královninou schovankou, nýbrž že sama je královského původu.

„Nejsem žádná ‚holka‘, Lucie. Jsem princezna z královského rodu jako ty a bude dobře, budeš-li si to napříště pamatovat.“

Dívala se na něj povýšeně, a přesto se část jejího nitra chvěla nepoznaným teplem a věděla, že mu připadá půvabná.

Co na tom záleží? ptala se sama sebe. Pro jeho potřeby se mu nejspíš zdá půvabná každá čarodějnice v okruhu sta mil. Pokračovala: „Jsem zoufalá, to nepopírám. A zoufale potřebuji ochránce. A protože mi tě tvá rodina zaslíbila – protože nás naše rodiny zasnoubily –, očekávám, že tuto zodpovědnost vezmeš na sebe. Brzy se ocitnu ve velkém nebezpečí a –“

„V jakém nebezpečí?“ Zdálo se, že začíná chápat. „Darius.“ Spíš vyplívl, než vyslovil čarodějovo jméno. „Samozřejmě. Stal se vládcem celého palladrinského království. Neříkej mi, že chceš, abych kvůli tobě bojoval s Dariem.“ Chraplavě se zasmál. „S Dariem bych nebojoval ani kvůli *sobě*“ potrásl hlavou.

„Bojíš se?“

„Dovol, abych ti něco *sdělil, princezno*,“ prohlásil s lehkým opovržením. Stisk ruky zesílil, ale výraz hořkosti na jeho tváři zasáhl Brittany natolik, že bolest skoro nevnímala a nezmohla se ani na slůvko protestu. „Bojoval jsem s obrem Lothbinem a připravil ho o obě oči. Dřív, než mi bylo patnáct, zabil jsem dva draky a víc než půl života jsem strávil válčením. Nebojím se ničeho – ani smrti, ani Daria, u všech d'asů.“

„Tak proč tedy.“

„Nezajímá mě to, rozumíš? *Je mi to jedno*. Chci si užít dobrého jídla, piva a příjemné společnosti hezkých děvčat, která mi zkříží cestu. Nejsem ničím hrdina ani rytíř. Už ne. A docela jistě nejsem ničím princ. Takže – najdi si někoho jiného. Mě už nezajímá zabíjení draků a boj s čaroději.“

„To ti nezáleží na cti tvé rodiny?“

Stiskl zuby a v šedých očích se mu mihl stín. Ale když znovu promluvil, zněl jeho hlas jako předtím. „Nezajímám se o nic a o nikoho. Už mě neobtěžuj. Příště nebudu tak trpělivý.“

Otočil se na patě, odešel a nechal ji samotnou. Brittany zůstala chvíli stát jako přibitá. Pak se roztřeseně posadila na lůžko a zakryla si obličej rukama.

Lucius jí tedy nepomůže. Co si jen počne?

Rostlo v ní zoufalství promísené hrůzou. Darius se brzy dozví, že nezemřela. Okamžitěji začne hledat a bude se snažit ji zničit. Tím si byla jistá. Musí přece existovat ještě nějaký jiný způsob, kromě síly Meče Marriku, jak získat zpátky moc a království Palladrinu. Musí ho najít!

Jaký způsob by to ale mohl být, neměla tušení. Věděla jen, že nemá smysl dál marnit čas v téhle hospodě.

Viděla dost a uvědomovala si, že pobudové, kteří se tu scházejí – a to včetně prince z Marriku –, jsou velmi nebezpečná sebranka a že osamělá dáma bez doprovodu tady rozhodně není v bezpečí. Vezme si ze stáje svého koně a vydá se hledat tábor sira Richmonda a jeho mužů. Sir Richmond je zkušený válečník a stratég. Snad jí pomůže vymyslet jiný plán a způsob, jak se skrýt před Dariem, zatímco bude hledat Žezlo růže. Nebo pro ni obstará jiného spojence, kterého, na rozdíl od Lucia z Marriku, *bude* zajímat i něco jiného, než vlastní pohodlí.

Poslepu dokončila úpravu šatů, oblékla si plášť a sešla po schodech zpět do přeplněné hospody. Byla tak nešťastná a zmatená, že si nevšímal nic nikoho kolem sebe, ani se nepokusila najít Lucia pohledem. Neviděla, že v teplém, tmavém koutě konejší na kolenou rozčepýřenou Drusy a že mu ruce laskající dívčí boky poklesly, když ji uviděl sestupovat po schodech a spěchat ke dveřím. Neviděla, že se

s podmračeným pohledem pozorně dívá za její mizející postavou. Zklamala se v něm – to bylo všechno, co o něm věděla. I přes pohledný obličej, silné svaly a pronikavý pohled Lucius z Marriku byl žabák. Ropucha. Namyšlená, sobecká ropucha, která se zajímala jenom o sebe.

Otevřela dveře a na chvíli se zajíkla mrazem. Se sehnutou hlavou a chvějíc se chladem se vydala zimní nocí ke stájím. Sníh vířil kolem a vítr jí pronikal až do kostí. Když se konečně probojovala k vratům maštale, odněkud z temných koutů se proti ní vynořily dvě mužské postavy a zastoupily jí cestu.

„Ale, ale, kohopak to tady máme?“ zachytil ji první, když málem upadla pod náhlým poryvem větru.

Druhý si mlčky kroutil tmavý knír plný ledových a sněhových zmrazků. Měl červené, krví podlité oči a přes levou tvář se mu táhla ošklivá jizva.

„Kdepak se tady vzala taková hezoučká slečinka? Sama a v noci?“ duněl hlas prvního tónem studeným jako led.

„Nechte mě projít.“ Brittany mluvila pevně a odhodlaně se pokusila je obejít. První muž, s očima barvy chlévského hnoje, ji ale držel dál a zjevně neměl v úmyslu ji pouštět. Místo toho jí smýkl a přitáhl si ji k sobě.

„Ne tak rychle, hezoučká slečinko. Půjdeš s námi pěkně do hospody. Koupíme ti nějaké pivo pro zahřátí a potom –“

„Nechte mě být a jděte si svou cestou!“ Brittany se ho pokusila kopnout a vši silou se snažila vyrvat se z pevného sevření. V tu chvíli si toužebně přála, aby bývala nenechala sira Richmonda odejít, aby mu byla naopak nařídila, že má počkat, jak její rozhovor s Luciem dopadne. Proč si jen byla tak jistá, že ji snoubenec neodmítne a že sira Richmonda už nebude potřebovat?

„Varuju vás.,“ začala, ale v hlase jí znělo zoufalství. Oba muži pohodili hlavami a zasmáli se. Marně se snažila vy kroutit z pevných rukou a panický strach ji téměř ochromoval.

Chlap, který ji svíral, si ji přitáhl blíž a přitiskl svá hrubá ústa na její. Polibek byl tak tvrdý, že jí pod ním rty praskly do krve a Brittany se zvedl žaludek, když ucítila kyselou chuť násilníkůvých úst. Zuřivě kopala, škrábala a rozháněla se rukama. Jediným výsledkem ale bylo, že ji k sobě přimáčkl ještě větší silou a že se musela pod jeho ohavnými polibky zaklánět.

„Gangrine,“ sykl muž s jizvou na tváři do vířícího sněhu. „Vem ji dovnitř do stáje! Užijem si s ní oba a potom půjdeme na pivo. Rychle, než nás tu někdo zblejskne!“

Když se otočil směrem ke zchátralé budově hospody, aby se ujistil, že v dohledu opravdu nikdo není, zasáhl jeho čelist první úder a poslal ho k zemi. Další rána odrazila chlapa, který držel Brittany, až ke zdi maštale. Brittany odletěla a upadla na kolena. Byla volná. Kolem uší jí zněl třeskot vytahovaných mečů. Pohledem zaraženým hrůzou se snažila zjistit, co se to vlastně děje. Proti dvěma násilníkům, kteří ji obtěžovali, stál vysoký muž s rozkročenýma nohama a napřaženým mečem, jehož jílec se v nočním světle třpytil drahokamy. V zamračených očích mu sedělo odhodlání.

„Braňte se, jak nejlíp dokážete. A pak se připravte na smrt,“ varoval temně Lucius z Marriku oba muže, kteří vyskočili na nohy a také se chopili zbraní.

4

Ten, co mu říkali Gangrin, zařval býčím hlasem a vrhl se na Lucia. Zjizvený zvedl meč nad hlavu a chystal se také k útoku. Brittany chtěla vykřiknout, ale hlas jí odumřel v hrdle. Lucius mrštně uhnul a vrazil čepel do Gangrinova srdce. Bleskově meč zase vytáhl a tál proti zjizvenému. Zjizvenec stačil jenom zachroptět, ostří se mu zabořilo do krku a zhroutil se Luciovi k nohám.

Bylo po všem. Všechno se událo tak rychle, že Brittany stále cítila, jak se kolem chvěje ozvěna výkřiků. Lapala po dechu a snažila se potlačit hořkokyselou vlnu nevolnosti, která se v ní rozmáhala při pohledu na mrtvá těla. Zavřela oči. „Udělali ti něco?“ Lucius poklekl vedle ní. Jeho hlas zněl hrubě, ale ruce se jí dotýkaly s překvapivou něhou. Namáhavě otevřela oči a bez pohnutí a beze slova na něj zírala.

„Slyšíš? Udělali ti něco?“ opakoval ještě jednou s náznakem netrpělivosti v hlase.

Zavrtěla hlavou.

„Kde vězí ten zatracený voják, který tě předtím doprovázel? Proč se tady venku potloukáš sama?“

„Sir Richmond? Toho jsem poslala pryč.“

„Skvělé.“

„Ti muži...“

„Zapomeň na ně. Jsou mrtví.“ Zaškaredil se. „Myslím, že bys měla jít dovnitř, než zmrzneš.“

„Proč jsi to udělal... Proč jsi mi pomohl?“

„Ať se propadnu, jestli to vím.“ Vzal ji do náruče, jako by nevážila víc než pouhá sněhová vločka, a nesl ji zpátky k hospodě.

Brittany neměla sílu se s ním přít nebo se ho na cokoli vyptávat. Bojovala s mdlobami a chvílemi ji obestírala černá prázdnota. Matně vnímala, že s ní Lucius vstoupil do nálevny, vynesl ji po schodech a zamířil do téhož zatuchlého pokojíku, ve kterém předtím zkoumal pravost jejího mateřského znaménka.

Tentokrát byly dveře pevně zamčené.

Lucius je rozkopl. Na lůžku se válela Drusy s rozložitým mužem s ježatými slámově žlutými vlasy. Když Lucius vpadl dovnitř s Brittany v náručí, oba vyjekli překvapením.

„Ven!“ vyštěkl stroze.

„Pchá! Ty vypadni!“ zaječela Drusy a muž vyskočil. „Byli jsme tady první –“ začal prskat, ale Lucius ho bleskem přerušil.

„Ven!“ Hrozba v tom jediném slově byla tak zřetelná, že Brittany dokázala vytrhnout z jejího polomrákotného stavu. Viděla, jak se ježatý chlap na něj podíval a zbledl. Hlasitě polkl, ustoupil o krok, popadl Drusy za ruku a chvatněji táhl ven.

Lucius za nimi kopnutím zavřel a zamračeně složil dívku na hrubou matraci. „Spi.“

Zadrkotala zuby: „H-hrozná z-zima.“

Nadechl se a dlouze a šťavnatě zaklel. Taková slova slyšela Brittany jenom jednou v životě, když se schovala na půdě hradní stáje a poslouchala, jak se spolu baví pacholci. S úšklebkem ji zahalil do svého pláště, jako by balil nemluvně.

Otočil se a chtěl odejít, ale Brittany ho chytla za ruku a držela ji ve své.

„Jsi hrozně hodný. Víím, že asi nechceš, aby se to dozvěděl také někdo jiný, ale opravdu, jsi moc hodný.“

„A ty jsi šílená jako skřítek Ejax, princezno.“

Chtěl jí ruku vytrhnout, ale svírala ho pevně. Lucius se podíval na štíhlé drobné prsty, propletené se svými a zamračil se ještě víc.

„Co ode mě ještě chceš?“ ucedil mezi zuby.

„Chci, abys mi pomohl. Bojovat – ne za mne, ale se *mnou*.“

„Bojovat? Víš co s tebou málem udělali ti hrdlořezové ve stáji? Byli by tě zabili – podřízli ti krk a nechali tě umřít na slámě. Samozřejmě, až by dokončili to, co s tebou měli v úmyslu nejdříve. Co myslíš, že s tebou asi udělá Darius, vládce Palladrinu?“

„Jestli mi pomůžeš, dokážu najít zdroj své moci a síly. Prý nějakou mám.“ Říká to, jako by se snažila přesvědčit sama sebe. „Jakmile najdu Žezlo růže a ty pozvedneš Meč Marriku, mé schopnosti se objeví a pomohou mi.“

„Povídáčky,“ přerušil ji ostře. „Pohádky pro malé děti. Mýty a legendy s dobrým koncem, které nemají nic společného s opravdovým životem a se světem, ve kterém žijem.“

„O jakém světě to vlastně mluvíš?“ zeptala se.

„O světě divochů. O válce a zimě, o hladu a smrti. O světě, kde dobří muži umírají a zlým se daří skvěle.“ Odmlčel se a pevně stiskl rty.

„Spi, princezno,“ pravil s lehkým povzdechem po chvíli.

Brittany ale nepřestávala svírat jeho dlaň. Pohledem našla jeho oči a po něčem v nich pátrala, ale marně. „Potřebuju tě,“ zašeptala nakonec. V mdlém světle viděla, jak jeho zrak ztvrdl, a ptala se sama sebe, jestli je vůbec možné rozbít zeď, kterou kolem sebe vystavěl.

„Prosím. Snad jsi mnoho ztratil. Nebo víš něco, co jiní lidé nevědí. Snad tě na tohle místo dovedlo nějaké utrpení a máš srdce plné hořkosti; snad. Můžeme se spolu pokusit to změnit a uzdravit tvé srdce. Potřebuju tě. A mé království tě také potřebuje. Moji lidé trpí pod Dariovým jhem. Cožpak jim nepomůžeš? Cožpak nepomůžeš *mně*, abys pomohl jim?“

Lucius hleděl upřeně do bledého, jemného obličejce. Ve stínu tmavé místnosti se její tváře zdály propadlé a oči zoufalé a vyděšené. Dnes určitě ujela spoustu mil, v mrazivém ostrém větru a chumelenici. Na konci cesty ji on odmítl a hned nato ji napadli dva násilníci nejhrubšího zrna. A brzy ji začne pronásledovat Darius. Nemá moc nadějně vyhlídky. A přece, v jejích očích viděl naději. Důvěru. Dojemnou, srdcervoucí prosbu, která kdesi hluboko v jeho duši pohnula něčím, o čem byl přesvědčen, že je to dávno mrtvé. Je buď neuvěřitelně hloupá, nebo neskutečně statečná.

„U ďáblova ohonu, nakonec, proč ne?“ zamumlal a na rtech se mu objevil krutý úsměšek. „Zemřít v boji s Dariem – to není zas tak špatný konec.“ Pokrčil širokými rameny. „Proč ne, ke všem čertům?“

Bez dalších slov vyšel ven a zabouchl za sebou dveře. Brittany svého snoubence sledovala sice vyčerpaně, ale s obrovskou úlevou. Po chvíli se zachumlala do jeho pláště, srdce se jí pomalu zklidnilo, tělo se zabořilo do špinavé matrace a víčka ztěžklá únavou konečně klesla.

Ke svému vlastnímu překvapení se cítila bezpečně – navzdory obavám a starostem, které ji sužovaly. Vzдор tomu, že už bude trvat jen o málo víc než den, než se zlý čaroděj dozví o její existenci a

začne ji pronásledovat.
Zabořila tvář do Luciova vlněného pláště a usnula.

5

Lucius zazíval a vstal. Vzbudily ho první zvuky, které sem doléhaly z kuchyně v přízemí. Stoupala k němu vůně ovesné kaše a čerstvého chleba. Žaludek se začal hlásit o svá práva a unavené svaly mu připomínaly, jak je to dlouho, co se naposledy najedl. Zvedl se a sešel do zšeřelého výčepu.

Noc nebyla dvakrát příjemná. Strávil ji přede dveřmi komory, kde spala princezna Britta. Na zem si hodil starý tenký slamník, který nebyl o mnoho měkčí než podlaha, a mrazivý průvan ho budil celou noc. Nechápal, proč vlastně nevyužil pohostinství postele v komůrce u Drusy nebo Uly, které by mu dopřály pohodlí, teplo a potěšení. Jaký nesmyslný záchvěv rytířství jej přiměl strávit noc na stráži před komorou, ve které spala ta potřeštěná dívka s medovými vlasy? Bezpochyby to zavinil tentýž slabomyslný nápad, který ho přiměl, aby přijal její žádost o pomoc. K čertu. Zavázal se, že za ni bude bojovat, že se s ní ožení.

Chvilí přemáhal nutkání zařvat smíchy. On, Lucius z Marriku, kterého špatný úsudek připravil o království a vinou jehož hlouposti přišel o život nejlepší přítel, jehož takzvaná obratnost v zacházení s mečem nepřinesla nikdy nic jiného než zmar, by teď měl převzít zodpovědnost za nevinnou a bezbrannou princeznu na předem ztracené výpravě proti zlu?

Vyškrábal se na nohy, pročísl si rukou vlasy a ušklíbl se na dveře, za nimiž princezna spala.

Na chvíli zaváhal – co když se v ní probudily magické schopnosti a očarovala ho nějakým kouzlem? Jinak si své jednání neuměl vysvětlit.

Natáhl si černou kazajku a opásal se všemi zbraněmi. Dole u stolu posnídal řídkou ovesnou kaši, krajíc černého chleba a skopové. Všiml si, že do hospody vklouzl sir Richmond, usadil se na židli v koutě, blízko dveří a očekával poslední příkazy své paní. Z pokojíku v patře se ale stále neozývaly žádné zvuky, které by naznačovaly, že princezna už vstala.

Lucius se nakonec rozhodl ji probudit. Otevřel dveře a s lehkostí, u tak vysokého muže obdivuhodnou, kráčel k posteli. Naklonil se nad dívkou. Spala na boku stočená do klubíčka a vlasy měla rozhozené po polštáři. Jednu ruku podloženou pod tvář, zachumlaná do jeho pláště. Zhluboka oddechovala a řasy se jí občas zachvěly.

Při pohledu na ni se v Luciovi něco sevřelo. Byla tak nevinná a bezbranná proti světu, se kterým se bude muset střetnout. Kdyby byl jejím nepřítelem, mohl by ji v mžiku zabít. Kdyby teď byl na jeho místě Darius.

Drsně přetřhl dívčiny sny a roztříštil ticho a klid těsné komůrky:

„Vzbud’ se, princezno. Čeká nás dlouhá cesta.“ Vymrštila se s hrůzou v široce otevřených očích a se zajíknutím.

„Ach, to jsi ty,“ vydechla úlevou a na tváři se jí objevil náznak úsměvu. Lucius zařal pěstí. U všech d’asů, ona ho považuje za hrdinu, za svého hrdinu. Neví nic o tom, jak snadno ji může zavést do záhuby, tak jako všechno a všechny před ní.

„Rychle se obleč a pojď se nasnídat. Ten tvůj sir Richmond na tebe čeká dole. Jestli chceš odjet s ním, řekni mi to raději hned. Jestli ne, připrav se na namáhavou cestu. Nechci pak poslouchat žádné nářky nebo stížnosti.“

„Vždycky býváš po ránu tak nabručený?“ broukla a posadila se na pelest postele. Vymotala se z pláště a podala mu ho.

„Podaří-li se nám dnes dojet do Dag Omeru, zjistíš, jestli jsem takový každý den.“

„Dag Omer? Kde to je? Co je to za místo?“

„Žije tam poustevník, svatý muž, který nás dnes večer oddá. Po dnešní noci tak budeš mít možnost zjistit, jaký bývám po ránu,“ dodal malinko jízlivě.

Nervózně polkla, pohled upřený do tmavého, zatrpklého obličej plného nepochopitelné hořkosti a tvrdosti, které nechápala. Srdce se jí zachvělo při pomyslení, že vydává sebe samu, svůj život a osud do rukou tohoto cizince. A že od dnešního večera nebudou společně sdílet jen nebezpečí, ale – bude-li to jeho přání – také lože.

„Byl jsi mi zaslíben jako budoucí manžel,“ odpověděla mu tiše.

„Spojenectví je naší jedinou nadějí. Zítra.“ Zhluboka se nadechla.

„Zítra mám dvacáté narozeniny. Potom Darius zjistí, že jsem naživu a že pro něj znamenám hrozbu.“ Otřásla se nad tou myšlenkou. „Měl bys vědět, že mě může zabít, ještě než se mi podaří najít Žezlo růže, dokonce dřív, než vůbec budeme mít možnost s ním bojovat. Mohl by zabít i tebe.“

Poprvé si uvědomila, jak velkému nebezpečí ho vystavuje. „Víš jistě, že se do toho chceš pustit?“

„Pro takovou otázku sis vybrala opravdu vhodnou chvíli.“ Lucius se s blýsknutím v očích otočil ke dveřím. „Jak už to tak bývá, princezno, nemám zrovna nic lepšího na práci. Můj život byl v poslední době dost jednotvárný – myslím od té doby, co jsem ztratil své vlastní království,“ dodal bezstarostně. „Proč nezkusit, jak dopadne tvá zem, když o ni budu usilovat. Nenechávej mě čekat. S lenochy a flákači nemám slitování.“

Dveře za ním třeskly a byl pryč.

S hlavou plnou zmatených myšlenek seděla Brittany za chvíli u stolu v nálevně, před sebou talíř se skopovým a černým chlebem. Sira Richmonda už propustila. Váhal, zda má jejího rozkazu uposlechnout, ale nakonec s těžkým srdcem přece jen odjel.

Když vyšla před hospodu, sypal se z olověné oblohy sníh a vítr ho roztácel v divokých spirálách mezi holými větvemi stromů. Prudký poryv jí strhl kapuci z hlavy. V tu chvíli se sama podivila, kde v sobě našla tolik smělosti, aby se postavila všemocnému Danovi.

Ani pohled na Lucia z Marriku, který už stál připravený vedle obrovského svalnatého černého válečného hřebce, ji příliš neuklidnil. Její hezká hnědá kobylka s bílými nohama se ve srovnání s ním zdála droboučká jako hračka pro děti. Brittany dobře věděla, že je silná a má zlaté srdce, a připomínala si dny, kdy se spolu vydávaly na každodenní projížďky po celém strathburském království.

Jeli celý den, dlouhé, mrazivé, vyčerpávající hodiny. Sníh ji bodal do tváří, vítr bičoval plášť, zima pronikala až do kostí. Občas se kradmo podívala na svého průvodce. Zdálo se, že mu nepřízeň počasí vůbec nevadí. Byl to každým coulem voják a válečník, vysoký, vzpřímený v sedle, s očima vždy upřenýma před sebe.

Co jí to povídal? Že přišel o své království? Hlavou se jí honila řada otázek. Domýšlela si, že odpovědi by osvětlily leccos z temné prázdnoty, která ho prostupovala. Věděla, že by měla přemýšlet hlavně o úkolu, který ji čeká, ale přesto jí myšlenky neustále odbíhaly a hledaly řešení celé řady nevysvětlených záhad.

Projeli hustými lesy, přes hnědavé nízké kopce, jimiž se vinula Měsíční řeka, až nakonec dorazili do divoké země Llachdrum, ve které Brittany nikdy nebyla a která sousedila s jižním cípem Palladrinu.

Odpoledne se nachýlilo k večeru, sněhu ubývalo, ale vítr sílil a jeho kvílení se měnilo v divoký řev. Koně cválali lesem mezi obřími sukovatými stromy, prastarými pokroucenými kořeny a nad hlavami jim s vřískotem kroužili mrchožrouti. Brittany před sebou neviděla žádnou cestu a zdálo se jí, že jedou nazdařbůh. Pokaždé, když už začínala propadat panice, že ztratili směr a jsou odsouzeni navěky bloudit v temných hlubinách lesa, podívala se na Lucia, vzpřímeně se tyčícího v sedle, a rázem jí bylo jasné, že on ví přesně, kudy jet. Už se blížila noc, když stromy konečně zřídly. Před sebou uviděla kopce a údolí. Na úpatí jednoho z nich se obloha s temnými modrými stíny sbíhala se dnem údolí a zlatooranžové záblesky, zapadajícího slunce, zlatily střechu malé chýše, postavené z roubených klád slepených hlínou.

Z komína se valil černý kouř, a když se ještě o kousek přiblížili, všimla si Brittany, že za obytným domem stojí i prostá stáj.

Nohy zdřevěnělé nekonečnou jízdou se jí třásly tak, že téměř upadla, když jí Lucius pomáhal ze sedla. Všiml si toho a zachytil ji.

„Unavená? Nejsi zvyklá na dlouhé vyjíždky, co? Zítra nás čeká něco podobného.“

„Nestěžuju si,“ zahučela Brittany nezřetelně. Nezapomněla na jeho ranní varování a uvědomovala si, jak je v těsné Luciově blízkosti nejistá. Za soumraku se jeho tvář zdála ještě hezčí a nebezpečnější. Z jeho těla sálalo teplo a pulzující energie, doklad jeho síly a vitality. Voněl kůží, borovicemi a čistým mořským povětrím – nebo to snad byla vůně vzduchu kolem nich?

S jistotou věděla jediné: dokud bude takhle blízko, nebude jí ani trochu zima. Zajímavé – když před chvílí seděla v sedle, zdálo se jí, že zmrzne.

„Půjdeme dovnitř,“ pohodil hlavou směrem k chýši. Tón jeho hlasu ji nenechal na pochybách, že je to rozkaz. „Sluha se postará o koně.“

Nechala se dovést k chatě, zvědavá, s kým se v takovém obydlí asi setká.

Dveře se otevřely dřív, než k nim došli, a na prahu stála maličká postava ve světle šedém hábitu s vysokým rudým límcem. Mužiček neměl jediný vlásek či chloupek ani na holé lebce, ani na obličeji a sněhobílá vráscitá kůže se mu na krku skládala v těstovitých

záhybech. Hluboko posazené antracitové oči, s šelmovskými jiskřičkami, je vítaly mladistvým pohledem.

„Lucius!“ zazubil se jim mužík široce v ústretu a odhalil drobné ohlazené zuby, stejně bílé jako zbytek obličeje. „Viděl jsem tě přijíždět, ale tvou společnici ne. Vítejte oba.“

Podíval se na Brittany a odmlčel se. Chvilí si ji upřeně prohlížel – chvějící se drobnou postavu v modrém plášti, obličej zrůžovělý zimou a pár pramínků vlasů, které se uvolnily zpod kapuce a rámovaly jí tvář.

„Pojďte dovnitř,“ zval je a rychle otevíral dveře. „Honem, honem.“ Poslechli. Mužík obezřetně obhlédl mýtinu, na kterou už se vplížily stíny večera, za nimiž přijde bezměsíčná noc. Pak s hlasitým klapnutím zabouchl dveře a následoval je.

„Casso se vám postará o koně. Pojďte a posaďte se. Mám polévku, srnčí maso a sýr. A víno. Nu, ano, víno. Je to dobré víno, dost dobré i pro princeznu.“

Brittany při těch slovech zkameněla a po páteři jí proběhl závan strachu. „Jak víš, kdo jsem?“ vyrazila ze sebe.

„Samozřejmě, že vím. Jak bych nevěděl? Předvídal jsem tuto chvíli už před mnoha lety – tedy ne do všech podrobností, ale věděl jsem, že jednou přijedeš. Nikdy jsem neviděl tvou tvář. Nikdy, až dnes – když ovšem nepočítám naše první setkání, ale tos byla ještě nemluvně a.“

Zmlkl stejně rychle, jako začal, a potřásl hlavou. „Promiňte Vaše Výsosti a ty také, můj princí. Na vyprávění bude ještě dost času. Pojďte a udělejte si pohodlí.“

„My ale nemáme moc času,“ přerušil ho Lucius a zamračil se, když viděl, jak mužíček obřadně odvádí Brittany ke křeslu, nad nímž mihotavě blikala lampa.

„Vím o tom.“

„Víš tedy, proč jsme přijeli?“

„Abych vás oddal. Tak, jak to bylo domluveno před lety. Kdo by to měl vědět lépe než já?“

„A kdo vlastnější?“ vypravila ze sebe Brittany.

Lucius s mužíkem si vyměnili pohledy.

Poustevník pak přistoupil k dívce, ruce sepjaté před sebou. Na jednom z prstů se mu třpytil prsten s rubínem, který házel karmínové odlesky do všech koutů chatrče, až musela přimhouřit oči.

„Nyní mě všichni znají pod jménem Melistern. Jsem obyčejný svatý muž, poustevník, a sloužím Řádu spravedlnosti. Kdysi jsem se jmenoval Melvail a byl jsem nižším kouzelníkem a rádcem na dvoře krále Raza, otce prince Lucia. Byl jsem u toho, princezno, když Lucia, tehdy malého hochy, přivítali na hradě Palladrinu. Tys byla ještě v peřince a tvá matka tě držela v náručí, když tě slavnostně zaslíbili princí Luciovi. Všechno proběhlo tak, jak si přál a jak to o mnoho let dříve dojednal tvůj dědeček, veliký kouzelník Zared.“

„Bylo tedy přáním mého dědečka, abychom se zasnoubili,“ mumlala si Brittany pro sebe a rychle se podívala na Lucia. Z jeho výrazu se ale nedalo vyčíst vůbec nic. Stál blízko ohně, ruce založené na prsou a Melisternovo vyprávění pro něj zjevně nebylo o nic zajímavější než vytí větru.

„Bylo to víc než jenom přání. Zared *přikázal*, abyste byli zasnoubeni,“ opravil ji Melistern. „Zestárl a ubývaly mu síly. Věděl, že se Darius jednou chopí moci. Darius byl jeho žákem a po jistou dobu byli oba stejně skvělými kouzelníky a oba sloužili dobru. Potom se ale Darius setkal s temnými silami, které postupně nahlodávaly jeho duši, obracely ji na stranu zla a odváděly od Řádu dobra. Když dosáhl vrcholu moci, byl už tvůj dědeček tak slabý, že ho nedokázal zastavit. Předpověděl, že se království Palladrinu dostane do Dariova područí a že Darius bude trýznit tvůj lid, princezno. Předpověděl i smrt tvé rodiny. Věděl však také, že v tobě bude ukryta velká síla a že s pomocí Žezla růže a Meče Marriku,“ poustevník se otočil k Luciovi, jehož výraz ztvrdl ještě víc, „dokážete Daria porazit. Proto,“ dokončil, „bylo nutné spojit se s princem z Marriku.“

„Tys celou tu dobu věděl, že je naživu?“ Lucius se obrátil od ohně a oči mu blýskaly potlačovaným vztekem. „Navštěvoval jsem tě celé ty roky, a nikdy jsi mi nic neřekl.“

„Nebylo nutné, abys to věděl. Tehdy ještě ne.“

„Jak jsi ale mohl vědět, že žiju?“ skočila jim Brittany do řeči. „Řekli mi, že má matka mě ochránila kouzlem, díky němuž Darius nemohl zjistit, že jsem přežila.“

„Ano, právě takhle to bylo. To kouzlo jsem ji naučil já a pomohl jsem jí, když jej použila,“ pronesl Melistern tiše.

Nastalo ticho a Brittany se mlčky dívala do temných očí jiskřících ve starém moudrém obličejí. Rubín v prstenu pomrkal a ohnivě zářil.

„Když jsem byl mladý, býval jsem také žákem tvého dědečka.“ Jeho hlas zjemněl: „Mé schopnosti nikdy nebyly takové jako Zaredovy nebo Dariovy. Naučil jsem se kouzlit a předpovídat budoucnost. Ale nic víc. Nikdy ve mně nebyla žádná velikost nebo zvláštní síla,“

usmál se tiše. „Jenom dobrota – tak mi to Zared často říkal. Když Darius uchvátil Palladrin a bylo jasné, že tvá rodina je ve velkém nebezpečí, byl jsem na cestě z Marriku se vzkazem od krále Raze. Hrad tvých rodičů obklopili draci a obří divoká zvířata – Dariovi služebníci. Podařilo se mi najít cestu z obležení a tvá matka, která odmítla opustit tvého otce a bratra, mi tě v posledních okamžicích svého života svěřila. S mou pomocí se jí podařilo ochránit tě před Dariovým zrakem. Potom jsem tě donesl královně Elysii a celá ta léta čekal na tento den. Avšak,“ podíval se pronikavě na dívku, „jak říká Lucius, časuje málo. Musíte být s princem okamžitě oddáni. Protože zítra.“

Odmlčel se.

„Co? Co se stane zítra?“ ptala se zděšeně Brittany a dlaně jí mimoděk vylétly k hrdlu.

„Víš něco? Měl jsi nějaké vidění?“ zeptal se Lucius ostře.

„Ne. Ještě ne. To, co se má stát, je pro mne stále zahaleno tmou. Mé schopnosti a má síla se s léty velice zmenšily. Víím jen, že kouzlo, které tě chrání, o půlnoci zmizí. Od té chvíle o tobě bude Darius vědět. Ucíťi tvou přítomnost, uvidí tě, dozví se, že žiješ. Proto je nutné, aby ses provdala za prince a abyste se hned za rozbřesku vydali hledat Žezlo růže, protože až přijde jitro, času nebude nazbyt a bude vám hrozit veliké nebezpečí.“

„Tak se do toho dejme,“ zavrčel Lucius, popadl Brittany za ruku a táhl ji z křesla.

Podíval se jí do tváře a zamračil se.

„Co se děje?“

Byla velmi bledá, líce měla propadlé a pod očima temné stíny.

„To nic není. Můžeme začít s obřadem.“

„Ale ty.“

„Potřebuje se najíst, můj princi,“ pokáral Melistern mírně Lucia.

„Každý není tak silný jako ty a nedokáže být celé dny v sedle bez jídla a odpočinku. Jistě jste na cestě už od rána, že ano? Budeš se muset ještě mnoho učit. Zdá se, že o tom, jak pečovat o ženy, toho moc nevíš.“

„Vím toho o ženách až dost,“ odsekl Lucius a oči se mu zúžily.

Melistern se zasmál.

„O jistém druhu žen nepochybně ano,“ souhlasil. „Ale ne o téhle.“

Lucius se se zkoumavým pohledem schýlil k Brittany a ta se začervenala.

„Nemám zase *tak veliký* hlad,“ zamumlala. „Napřed klidně můžeme odbýt obřad a pak.“

„Ne. Nejprve se najíme a teprve potom bude svatba.“ Luciův hlas zněl nesmlouvavě. „A pak, bude-li má nevěsta stále unavená, rád jí dovolím, aby strávila zbytek noci“ – po tváři mu přelétl prapodivný úsměv – „v posteli.“

6

Když Brittany později na tu večeri vzpomínala, nevybavilo se jí skoro nic. Melisternův sluha Casso jim předložil pečené srnčí a kousky sýra, nad hlavou jim pomrkávaly lampy a chvilky hovoru byly proloženy dlouhými odmlkami beze slov.

Po jídle a víně, které Melistern nalil do stříbrných číší, se cítila lépe.

Ale přesto, když ji Lucius odvedl od stolu a poklekli před starým mágem, se s ní místnost začala točit a měnit v rozmazané šmouhy.

Opakovala po Melisternovi slova, která předříkával, a vložila svou ruku do Luciovy. Dívala se do princových úzkých očí, když držel její štíhlé prsty ve svých a když sliboval, že ji vždy bude chránit.

Vůně kadidla jí stoupala do chřípí a kouř z ohně ji nutil přivírat oči.

Obestřela ji-snová atmosféra, která trvala až do chvíle, kdy je Melistern pozvedl, vložil jim ruce na hlavy, požehnal jim a pokynul Luciovi z Marriku, aby nevěstu políbil.

V tu chvíli jí srdce začalo prudce bít a pocit neskutečna zmizel jako mávnutím kouzelného proutku. Rázem se vrátila do reality malé místnosti s křeslem, několika lampami a čalouny na zdech. Její manžel byl velice skutečný – vysoký hezký muž, stále svírající její ruku ve své.

Lucius si Brittany přitáhl, jedna ruka jí sjela k bokům, druhou ji uchopil za bradu. Zahleděla se hluboko do černých očí a náhle si uvědomila, že se vdala v obyčejných tmavě modrých šatech z hrubé vlny, bez ozdob, výšivek a saténu, a že jí vlasy zplihle visí kolem obličeje. Tohle jistě nebyl nejvhodnější způsob, jakým měla probíhat svatba prince a princezny.

Pak se Luciova ústa dotkla jejích rtů a Brittany zapomněla na šaty i vlasy. Tatam byla únava. Myšlenky na blížící se nebezpečí zmizely neznámo kam. Zapomněla dokonce i na Melisterna, který je v záři svíček zasazených do zlatých svícňů pozoroval. Zapomněla na všechno kromě sladké syrovosti, kterou v polibku cítila a jež v ní rozdmýčávala neznámé plamínky. Polibek ji vrhl do mořského víru,

v jehož středu nacházela podivný klid. Cítila chvění v konečcích prstů, srdce jí splašeně bušilo, až se v Luciově náručí zapotácela. Ten si ji přitáhl ještě pevněji a políbil ji podruhé. Tentokrát tak, že když ji pustil, zůstala bez dechu, omámená a rozpálená.

Vypadal rozechvěle. *Ale zdaleka není tak rozechvělý jako já,* pomyslela si Brittany omámeně.

Chvíli na sebe beze slova upřeně zírali a snažili se pátravými pohledy nahlédnout jeden druhému do nitra.

„Melisterne, kde budeme spát.“ Lucius nedořekl. Místo, kde mužíček ještě před chvílí stál, bylo prázdné. Melistern byl tentam.

Zůstaly jenom svícny, poháry vína a vítr vyjící za zavřenými dveřmi.

„Kam šel?“ zeptala se Brittany užasle.

„Určitě bude se svým sluhou spát ve stáji u koní. Chce, abychom si užili svatební noc o samotě.“

O samotě.

„To je od něho opravdu milé,“ podařilo se Brittany vykoktat. Lucius se na ni pobaveně díval.

„Ničeho se neboj, princezno. Nekoušu. Tedy obvykle ne,“ zakřenil se, když viděl, jak ztuhla.

Škádlí tě. Pokouší se tě... postrašit. Nebo, uvědomila si náhle, jak se věci mají, *tě chce uklidnit.*

V malé postranní komůrce našel Lucius slamník a položil ho na zem před krb. Z dřevěné vyřezávané truhly vyndal ovčí kůži a rozprostřel ji na něj.

Brittany pomalu přešla k improvizovanému lůžku, které pro ni připravil, a posadila se na krajíček.

Budou tady spolu spát. Jako manželé. Asi ji čeká ještě víc polibků, pomyslela si s nadějí.

Ale co dalšího?

Projel jí záchvěv paniky, ale zároveň se v ní zatřepotal plamínek vzrušení a dychtivosti.

Dívala se na něj bez dechu, polekaná, a přece klidná. Když si k ní přisedl, srdce jí bušilo až v krku.

„Bojíš se,“ konstatoval Lucius, když viděl, jak se jí třesou rty.

„Nebojím.“

Zvedl obočí a přisunul se blíž. „Tak to alespoň vypadá, že se bojíš.“

„Nevypadá.“ Zvedla bradu a Lucia překvapila vznešenost, s jakou na něj upřela zelenozlaté oči.

„V takové chvíli, princezno Britto, se bojí každá žena. Není proč se za to stydět.“

„Nestydím se. A nebojím. Opravdu ne.“ Zamyslela se. „Víš, já se tě nedokážu bát.“

„Cože?“ Šedé oči mu pobaveně a nedůvěřivě zajiskřily. „Jak to myslíš?“

„Protože jsi hodný.“ Vyhrkla to tak bezděčně, že se sama neubránila úsměvu. „Už jsem ti to řekla včera večer a dnes to mohu jen zopakovat. Jsi hodný, přestože se to ze všech sil snažíš zamaskovat. Ale já to cítím.“

Díval se na ni beze slov. A pak udělala Brittany něco velmi impulzivního, něco, co by byl nikdy nečekal – vzala ho za ruku.

Jako by mezi nimi přeskočila jiskra. Lucius cítil, jak jeho kůže jen hoří. Její dotek, to jemné gesto a upřímná důvěra, která se zračila v krásném dívčím obličejí, a její rozpustilá líbeznost, mu bouřily krev a otevřely stavidla protichůdným pocitům.

Ona si snad opravdu myslí, že je hrdinou a ke všemu *jejím* hrdinou.

Myslí si o něm, že mu může důvěřovat a spolehnout se na něho. O něm, který se nikdy na nikoho nespolehá a nikomu nevěří.

Měl chuť se zasmát – ty její směšné představy, to je přece nesmysl!

Ale smích mu uvázl v krku. Chtělo se mu někoho udeřit, bojovat s někým – ale s kým? Nikdo tady nebyl, jen ona. Něžná, krásná, odvážná a dobře vychovaná dívka, která chtěla zvítězit nad zlým kouzelníkem a osvobodit své království.

V těle se mu napjal každičkový sval a jako prásknutí bičem jím prošlehl vztek.

„Myslíš si, že víš všechno na světě, vid?“ ušklíbl se nehezky a chytil ji za ramena tak nečekaně, že vyskočila. Snažila se mu vykroutit, ale přitáhl si ji k sobě.

„Ve skutečnosti nevíš nic, princezničko. Rozumíš? Nic. Nic o tom, co tě čeká zítra, nic o skutečné temnotě, skutečném zlu – a nic o mně.“ Úsečné věty tryskaly odkudsi z hloubi jeho bytosti a připomínaly spíš vyty než lidskou řeč. Cítil hořké zadostiučinění, když viděl úzkost a strach v jejím obličejí a marnou snahu uvolnit se z železného sevření.

Konečně se opravdu bála. Výborně. Chtěl, aby se bála ještě víc – jeho i celého světa. Její strach a role, která mu v něm připadla, dál rozdmýčávaly jeho vztek. Vztek na sebe i na ni.

„Jsi tak zatraceně nevinná!“ křikl. Oči se jí rozšířily a zablesklo se v nich.

„Tak proč mi o sobě něco neřekneš?“ vyhrkla Brittany. Opravdu se bála. Ne moc, ale trochu přece. Nevypadal teď ani o trochu mileji.

Byl nebezpečný, nevypočitatelný a silný, jako divoký vlk na lovu za měsíčné noci.

„Chceš slyšet o mně? A co?“ zasmál se drsně. „Copak by ses ráda dozvěděla?“

„Říkal jsi, něco o tom, že jsi ztratil království. J-jak to?“

Jeho stisk bolel. Silné prsty se jí zarývaly do masa, ale nechtěla, aby to věděl. Zdálo se však, že to pochopil z tónu jejího hlasu a ze způsobu, jakým ze sebe bez dechu vyrazila svou otázku. Zahleděl se na ruce, jimiž svíral dívčí ramena.

Hned ji pustil, zamračil se, vyskočil a začal netrpělivě rázovat po místnosti, až se lampy rozkomíhaly a jejich odlesky se na stěnách svíjely v bláznivém tanci.

Po chvíli začal vyprávět. „Můj otec měl dva syny.“ Zastavil se u krbu a zahleděl se do plamenů s obličejem nehybným jako maska. „Já jsem byl asi o rok a půl mladší než můj bratr Sedgewick. Odjakživa jsme spolu soupeřili a on mě nenáviděl – protože jsem uměl lépe jezdit na koni, měl jsem pevnější ruku při lukostřelbě, a hlavně proto, že mě otec měl radši. Když jsem byl malý, snažil jsem se, abychom byli skutečnými bratry. Pokoušel jsem se ho obdivovat, být s ním. On mě ale vždycky odkopl, zahnal, nadával mi. Jednou dokonce zaplatil zlatem vesnickým klukům, aby mě zmlátili.“

Vyjekla úlekem, ale Lucius si toho nevšímal a pokračoval.

„Otcí jsem nikdy nic neřekl. Mlčel jsem, i když se ptal, kde jsem přišel k modřinám a ranám, kvůli nimž jsem celý týden sotva lezl.“

„Proč jsi mu to neřekl?“ vykřikla Brittany a sevřela ruce v pěst.

Lucius pokrčil rameny. „Byl to přece můj bratr,“ odpověděl jednoduše. „A věděl jsem, co by mu otec udělal, kdyby se dozvěděl pravdu.“

Nastalo ticho rušené jenom praskotem polen v krbu a občasným zavytím větru. Brittany se zachvěla a přitáhla si ovčí kůži těsněji k tělu.

„Co se stalo s tvým bratrem?“ zeptala se konečně.

Lucius se k ní otočil. Ve světle plamenů ztmavly jeho oči do černých terčů. „Když otec zemřel, stal se v Marriku králem.“

„To bylo jeho právo, ne? Byl přece starší. Jak tedy můžeš říct, že jsi ztratil království, když on jako prvorozený měl nárok na trůn.“

„Poslouchej,“ zasyčel a přistoupil k ní. Zdálo se, že roste a za chvíli vyplní celou chýši až ke stropu. „Otec onemocněl a zeslábl, ale jeho mysl byla stále silná. Věděl, že Sedgewick je slabošský a hloupý. Když mi bylo asi osm, pochopil jsem to také.“ Ztlumil hlas. „Začal jsem se bát o osud království. Že budou lidé pod Sedgewickovou vládou trpět.“ Odmělčel se a znovu přistoupil k Brittany.

„Otec si přál, abych vládu převzal já, a řekl mi to. Nemohl to ale nařídit přímo, a tak s pomocí svého rádce Melvaila vymyslel způsob, jak na to. Připravili pro nás zkoušku. V jedné už jsem předtím nad bratrem zvítězil a získal tak Meč Marriku. Po celé generace jej vždy dostával nejsilnější syn. V téhle nové zkoušce, nebo zápase, chceš-li, mělo jít o celé království. Sedgewick zuřil. Hádal se, že po právu by mělo království připadnout jemu – a měl pravdu. Zprvu jsem o království nestál a nechtěl jsem o něj zápasit. Chtěl jsem stát v čele armády – tehdy už bylo jasné, že dřív nebo později na nás z jihu udeří Darius a vypukne válka. Ale Sedgewick mi řekl, že bude-li králem, nikdy mi vojsku velet nedovolí, že mi nedůvěřuje a že nejsem dost dobrý.“

Byla to ošklivá hádka,“ pokračoval tiše. „Nakonec došlo i na rány.“

Výsledkem bylo, že jsem šel za otcem a se zkouškou souhlasil.“

„Měl jsi na to právo.“ Brittany vyskočila, ovčí kůži stále kolem ramen. „Tvůj bratr nebyl vhodným mužem na trůn. Váš otec byl velmi moudrý a věděl, že jsi dvakrát lepší než Sedgewick a –“

„Není třeba, abys ses tak rychle stavěla na mou stranu, princezno.“

Ještě nevíš, jak to bylo dál.“

„Řekni mi všechno.“ Stála před ním roztřesená, maličká a krásná. V tu chvíli se mu chtělo udělat jediné: obejmout ji, zabořit jí hlavu do vlasů, nechat se omámit jejím kouzlem a vůní a zapomenout na všechno, co bylo.

„Naším úkolem bylo lovit jeden den divoké kance. Zvítězit měl ten, kdo jich uloví víc nebo kdo složí větší zvíře, pokud by bylo jen jedno. Každý z nás si směl vzít jednoho muže jako doprovod. Já jsem si vybral Connora, svého sluhu a přítele. Znali jsme se od dětství.“

„Kolik ti tenkrát bylo?“ zašeptala.

„Sedmnáct. Sedgewickovi skoro devatenáct. Vybral si sira Geoffreyho, jednoho z rytířů. Proč jsem si tehdy také nezvolil rytíře!“

V očích se mu objevilo zoufalství, až Brittany usedalo srdce a žaludek se jí stáhl úzkostí.

„Co se stalo?“ zeptala se jemně a bezděky k němu přistoupila.

„Jezdili jsme po lese celé dopoledne, stopovali jsme kance, ale nemohli jsme ho najít. Nakonec, krátce po poledni, jsme ho dostihli a já ho zabil. Označili jsme místo pro sluhy, kteří jej měli odtáhnout, a pokračovali jsme dál, hlouběji do lesa. Byl jsem rozhodnutý zabít

ještě alespoň dva další. Jenže potom,“ zhluboka se nadechl, „se stalo něco, co navždycky změnilo můj osud. V dálce jsme zaslechli výkřik. Ženský výkřik.“

Brittany jej nehnuté sledovala a Lucius zachmuřeně a bez sebemenší známky emocí pokračoval. „Ten výkřik přišel z opačné strany, než kam jsme měli namířeno. Chvilí jsem váhal, ale pak se to ozvalo znovu – ženský křik plný úzkosti nebo bolesti, nedovedl jsem říct čeho.“ Rty se mu pokrřivily.

„Nemohl jsem to nechat být. Connor mě varoval a připomínal mi, že v sázce je celé království, které čítá mnoho lidí, a ti všichni dohromady že jsou přece důležitější než jedna jediná žena. Naléhal, že si nemohu dovolit opustit stopu – času bylo velmi málo.“

Lucius potřásl hlavou a hořce pokračoval: „Tohle všechno mi říkal, ale já ho neposlouchal. Namítl jsem, že musím tu ženu najít a zjistit, co se jí stalo. On ať dál sleduje kančí stopu. Řekl jsem, že ho doženu, jak jen to půjde. Prosil, aby mě směl doprovázet. Určitě se za mne cítil zodpovědný, ale já už dávno nebyl dítě a nepotřeboval jsem žádný doprovod. Ale vyhověl jsem mu a dovolil mu jet se mnou. Myslel jsem, že bych mohl potřebovat jeho pomoc a že společně se s tím dokážeme vypořádat rychleji, ať už to bude co bude. Zkrátka, oba – já i Connor – jsme odbočili z kančí stopy a vydali se po směru toho křiku.“

„Našli jste ji?“ zašeptala.

„Ano, našli. Byla to Eynneth, dívka z vesnice. Než jsme k ní dorazili, výkřiky ustaly, ale byli jsme už dost blízko, abychom ji i tak našli. Ležela obličejem dolů na dně rokle.“

„Mrtvá?“ zamrazilo ji.

„Živá. Až moc živá. Dojel jsem k ní, seskočil z koně a hnál se jí na pomoc. V tu chvíli vyskočila a v křoví kolem to zaharašilo. Než bys řekla švec, byli jsme obklíčeni. Bylo to sedm osm, snad devět mužů,“ pokračoval zachmuřeně. „Dnes už si nedokážu vybavit, kolik vlastně. Vím jen, že to byla banda hrdlořezů, a podle toho, jak vypadali, bych řekl, že někteří z nich měli trollí předky. Eynneth se vytratila – proběhla mezi nimi a oni ji nechali projít bez mrknutí oka. V tu chvíli jsem všechno pochopil. Byla to léčka, kterou na mě nastražil Sedgewick, a já hlupák naletěl.“

Brittany ze sebe nedokázala vypravit slova. Pozorovala jeho tvář, četla v jeho rysech a očích stíny výčitek, které ho od té doby nepřestaly pronásledovat, a znovu se pod ovčím kožichem zachvěla. Do ticha hlasitě zapraskalo smolné poleno, Brittany s úlekem vyskočila, ale Lucius se stěží pohnul.

„Bojovali jsme s nimi – já a Connor. Měl jsem v ruce Meč Marriku a uměl jsem s ním zacházet víc než dobře.“ Hlas mu ztěžkl a zazněl v něm nádech sarkasmu: „Svou hbitostí ve zbrani jsem ostatně proslavený dodnes. Ale byli jsme obklíčeni a sami dva proti přesile. Nedokázal jsem kolem sebe sekat tak rychle, abych je pobil všechny. Connor měl jenom krátký tesák, kuši a šípy, zatímco oni byli vyzbrojeni obou-ručními meči, noži a kyji. Zabili ho, a jak sem bojoval, vsakovala se jeho krev do země u mých nohou. Nedokázal jsem udělat nic, abych ho zachránil. Byl to nejskvělejší muž, jakého jsem kdy poznal, a můj nejlepší přítel. Byl mi bratrem daleko víc, než by mi můj skutečný bratr kdy mohl být. Zemřel. Zabili ho. Ve chvíli, kdy mi sloužil. Kvůli mně.“

„To nebyla tvoje chyba, Lucie!“

„Ne? A čím tedy? **Čí?**“ Otočil se k ní s obličejem rozervaným zoufalstvím a popadl ji za ruce. „Já jsem chtěl zjistit, kdo to křičí, místo abych sledoval kančí stopu. Já jsem mu dovolil, aby mě doprovázel. A já jsem se díval, když ho zabíjeli. Vrhli se na něj tři a rozsekali ho na kusy.“

„Nemohl jsi nic dělat. Bylo jich příliš mnoho.“

„Máš pravdu, princezno, bylo jich opravdu příliš mnoho. Dovolil jsem, aby mne obelstili a lapili do léčky. Prokázal jsem správný úsudek jako budoucí král, co myslíš? Ztratil jsem přítele a pozbyl království. Za takového muže ses vdala, princezno. Ještě věříš, že ti mohu pomoci porazit Daria?“

Zasmál se štekavým smíchem plným bolesti a hořkosti. Pustil její ruce a odstrčil je od sebe. Natáhl se na stůl pro číši, nalil si víno a na jeden lok je vypil. Potom si začal nalévat podruhé, ale nedokázal se trefit a víno rudé jako krev se vsakovalo do drahocenného ubrusu vyšívaného stříbrem, kterým Melistern na jejich počest prostřel stůl. Brittany k němu chvatně přistoupila a položila mu dlaň na paži.

„Řekni mi všechno. Jak to dopadlo? Co udělali s tebou?“

„Na tom nezáleží. Jak vidíš, nezabili mě. Zaměstnali mě bojem, sekáním, šermováním, zatímco Connor vykřvácel. Podařilo se mi zabít tři a zranit čtvrtého, ale to situaci nijak nezměnilo. Potom zmizeli stejně rychle, jako se objevili. Stál jsem tam bez jediného šrámu. Den už pomalu dohasínal, Connor mi ležel u nohou mrtvý a můj bratr.“ Rty se mu zkřivily:

„Můj královský bratr se vrátil na hrad se dvěma zabitými kanci. Porazil mě, a trůn byl jeho.“

„A ty jsi ztratil přítele,“ zamumlala Brittany se srdcem těžkým lítostí. „Connorovu ztrátu jsi asi nesl hůř než ztrátu království, že ano?“ Neřekl ani slovo, jenom krátce pokývl s očima upřenýma do jejích. Natáhla ruku, zlehka se dotkla jeho tváře a zase ji nechala klesnout. „Můj otec se samozřejmě všechno dozvěděl a bylo mu jasné, stejně jako mně, že Sedgewick najal Eynneth i ty prašivé bastardy, ale dokázat se to nedalo. Živé jsme je nenašli a ti, které jsem zabil, už mluvit nemohli. A pokud jde o Eynneth, ztratila se a nikdo už ji nikdy nezahlédl, takže nebylo možné vynutit přiznání ani z ní. Bylo dost opovážlivé, že otec vůbec přišel s návrhem na takové soupeření, protože si teď nemohl dovolit upřít vítězi – svému prvorozenému – právo na vládu.

Odjel jsem z Marriku a přidal se k armádě vévody Valmoora. Od té doby jsem trávil čas jako žoldák v jedné bitvě za druhou, na straně toho, kdo za mé služby platil víc. Procestoval jsem šest zemí a přeplavil se přes dvě moře. Do Marriku jsem se vrátil jenom jednou – na otcův pohřeb. Jsem rád, že se nedožil chvíle, kdy se Sedgewick spojil s Dariem, protože kvůli tomuhle spojení vykrvácel Marrik téměř k smrti a přišel o všechno své dřívější bohatství.“

„Celé ty roky jsi vlastně sám sebe trestal, ale mír jsi nenašel, vid?“ Mír. Lucius sevřel rty do uzoučké čárky. „Co je to mír?“ procedil opovržlivě skrze zuby. „To je slovo, které se hodí pro snílky a hlupáky. Svět je plný válek a násilí.“

„Když jsem tě našla v hospodě U Umrlcova pařátu, to ses zrovna vrátil z jedné války a chystal ses do druhé,“ vysvětlovala sama sobě polohlasem.

„Dalo by se to tak říct. Rozhodl jsem se dát na čas vale bitevním polím a hledat zábavu a potěšení po hospodách, u prodejních holek, kostek a piva.“

Pokrčil rameny a řekl si, že bude lépe nevyprávět jí, jak tvrdě musel bojovat a jak hrozně se opíjet, aby alespoň trochu zapomněl. A kolik náručí musel vystřídat. „Časem jsem se chtěl vrátit k válčení a do bitev, ale nemyslel jsem, že to bude tak brzo,“ dodal s tvrdým úsměvem.

„Asi sis také nepředstavoval, že do toho budu zapletená já a že na tebe budu plně spoléhat. Na tebe, který nevěříš ani vlastnímu úsudku,“ šeptala s pohledem upřeným do Luciovy tváře, ozářené světlem lampy. „Nebo je to snad tvé srdce, čemu nedůvěřuješ, Lucie?“ zeptala se měkce. „Srdce, které tě vedlo na pomoc někomu, o kom sis myslel, že ji potřebuje?“

„Mé srdce s tím nemá nic společného,“ odsekl krátce a zamračil se. „A svému úsudku důvěřuju – teď. Naučil jsem se totiž, že nesmím důvěřovat nikomu jinému než sobě. *Nikomu*. Ani muži, ani ženě. Naučil jsem se jít si svou cestou a nenechat se ovlivňovat nikým jiným. Víím, co je pro mne nejlepší. Jenom pro mne. A všechny ostatní si držím od těla.“

„A přece jsi mi pomohl – tam ve stáji.“ Luciova zamračená tvář potemněla ještě víc, ale Brittany pokračovala neochvějně dál: „Zabil jsi ty dva chlapy, kteří mi chtěli ublížit, a přivedls mě sem, do bezpečí. Oženil ses se mnou a přijal jsi smrtelnou hrozbu, které budeme muset za pár hodin čelit.“

„Další chyba v úsudku z mé strany, princezno,“ odvětil nedbale. „A to jsem si myslel, že už jsem se dávno poučil.“ Zvedl pohár s vínem, ale než se mohl napít, Brittany číši uchopila a snažila se mu ji jemně vykroutit.

„Jsi daleko lepší člověk a daleko lepší princ, než tě vůbec kdy napadlo, Lucie z Marriku,“ vyhrkla netrpělivě. „Když jsi udělal tu chybu, pokud to tedy vůbec chyba byla, bylo ti sedmnáct. Já si ale myslím, že tvé jednání bylo odvážné. A že bylo správné jít na pomoc ženě, o níž sis myslel, že je v nesnázích.“

Zavrčel, jako by se s ní chtěl přit, ale přerušila ho dřív, než mohl promluvit. „Teď jsi udělal totéž. Chtěl bys sice, aby tě všichni ostatní viděli jako drsného a bezcitného, ale ve skutečnosti takový nejsi.“

„Kéž by mě sám ďábel ochránil před hloupými ženskými, které si přejí, aby svět byl takový, jak ho vidí ony!“ Vytrhl jí pohár z ruky, prudce ho postavil na stůl a hrubě strhl dívku do náruče.

„Už jednou jsem ti říkal, že nejsem ničím hrdina ani vznešený rytíř, který je ochoten obětovat život z pouhého kavalírství.“ Oči se mu zúžily do žulově šedých štěrbin a prsty se zaryly do dívčích paží tak, že se otřásla bolestí. „Pomohu ti – ale víš proč? Protože je to můj poslední úkol, poslední povinnost k rodu Marriků a k tomu, kým jsem kdysi byl. Až tenhle úkol dokončím, skoncuju se vším. Myslel jsem, že jsi mrtvá a že z toho pitomého zasnoubení z dětství pro mne neplynou žádné povinnosti. Teď, když ses objevila, cítím, že jsem s tebou svázaný. Bůh mi pomáhej. Nuže, ať to tak tedy je. Dostojím své povinnosti, a až bude minulost jednou provždy uzavřena...“. Viděl, jak se jí tvář mihl záblesk bolesti, a v duchu proklínal svůj jazyk a vztek. „No, na tom vlastně nezáleží, co bude potom,“ zamumlal a povolil sevření. „Nemyslel jsem to tak. Už jsem na tvou hru přistoupil a zatím to není tak špatné. Stejně jsem neměl nic

lepšího na práci a –“

„Bud' tak hodný a nech mě jít!“ Brittany se snažila, aby její hlas zněl důstojným rozkazem. Pokusila se mu vymanit, ale pořád ji držel příliš pevně. Stisk ji sice už nezraňoval, ale slova ano. Slyšela je stále ve své mysli; páčila a zraňovala.

Jsem s tebou svázaný.

Samozřejmě, tak to vidí on, říkala si v duchu vztekla. *Nestál o tuhle povinnost. Ani o svatbu se mnou. Jsem pro něj přítěž, břemeno, něco, k čemu je přivázaný, nic víc.* Jak si mohla myslet a doufat, že by mezi nimi mohlo být něco víc? Zlobila se na sebe pro svou hloupost a naivitu. Kdy ji to vůbec napadlo? Potom, co si přísahali věrnost a on ji políbil? Proto, jakým způsobem ji políbil? Jak ona ten polibek prožívala?

S nechutí se otrásla. Ano, měl pravdu a ona je jen snílek a hlupák.

„Nech mě jít,“ opakovala znovu sevřenými rty.

Stiskl čelist ještě pevněji, a místo aby ji pustil, přivinul si ji blíž. Tak blízko, že na prsou cítila jeho svalnatou hrud' a jeho dech se jí chvěl na řasách.

„Ted' už bys mohla vědět, že by ses mě měla bát. Mohu ti ublížit. Už jsem ti dokonce ublížil.“

„Nebud' hloupý. Nemysli si, že jsem nepochopila, že naše manželství je pro tebe jenom povinností a nevyhnutelnou nutností. A že to nemá co dělat s láskou.“

„S láskou?“ Vypadal překvapeně, ale vzápětí se rozesmál. „To je další slovo, princezno, které neznám. Stejně jako mír.“

„Tys neměl nikdy nikoho rád?“

Těžké ticho prolomila po chvíli jeho slova. „Ano, měl. Otce a přítele. Ale to je něco jiného, než máš asi na mysli. Nikdy jsem nemiloval žádnou ženu. V posteli jsem jich měl spousty, to ano, ale láska to nebyla nikdy.“

Uhnula pohledem, ale Lucius jí skoro násilím zdvihl bradu, takže se mu musela dívat do očí.

„Myslím si ale,“ pokračoval tiše, „že kdybych někdy nějakou ženu miloval, byla by asi... tak trochu... jako ty.“

Proč jsem to ke všem čertům řekl? Zaplavilo ho zděšení. Co ho to popadlo, že mu něco takového vůbec přešlo přes rty? Neměl tušení, kde se v něm ta slova vzala. Ale viděl světlo, které se jí rozzářilo v očích. Světlo a úžas.

„Ona... by byla jako já?“ opakovala omámeně. Skoro tak omámeně, jak se cítil on sám. Stál tady, držel ji v náruči, prohlížel si půvabnou tvář plnou naděje a krásy a cítil, jak se mu hluboko v srdci něco zachvělo. Živé duši o sobě neprozradil víc než dnes jí. Věděla o princovi z Marriku víc než kdokoli jiný, snad kromě Melisterna. A neodvrátila se od něho, nelitovala ho, nedívala se na něj skrz prsty. V jejím pohledu byl soucit a ještě něco navíc – snad pochopení. Snad dokonce obdiv.

„Kdybych já někdy měla milovat muže,“ pronesla jemně a podívala se mu do očí, „byl by, myslím, jako ty.“

Chtěl se zasmát, ale nedokázal ze sebe vydat ani hlásku. Chtěl promluvit, ale nevěděl co říct.

Ztrácel se v jejích nádherných zelených očích, které opojně zářily ve světle ohně.

Byl by to někdo jako ty.

Zvedla dlaň a dotkla se jeho tváře. Lehoučce, jemně. Bylo to jako pohlazení pírkem. Něha toho doteku ho ohromila. Zeny, které míval, hospodské holky a služky, jako byla Dru-sy a Ula, se dotýkaly jeho těla s hrubou žádostí, takovouhle něhu ještě nikdy nepocítil.

Zaplavila ho vlna neznámých pocitů. Každý sval v těle se mu napjal, bedry prošlehly plameny, krev se zpěnila.

Jeho objetí zesílilo a přiblížil rty k jejím. Zlehka ji políbil, tak, jak ještě nikdy nikoho nelíbal.

Polibek pominul. Jeden druhému se vpíjeli pohledem do očí.

A pak se Brittany vytáhla na špičky a znovu mu nabídla rty.

Vášeň v něm vybuchla neovladatelně a plnou silou. Tatam byla něha a jemnost prvního polibku. Líbal ji dlouze a zběsile pustošil měkké poddajné rty, které mu nabízela s nevinnou radostí.

Byla tak sladká. Jako broskev utržená v zahradě prozářené sluncem.

Chtěl ji, potřeboval ji. Ted' a tady, celou svou bytostí, s divokou prudkostí, která přebíjela jakoukoli jinou myšlenku. Opětovala jeho polibky, vášnivě a horce. Lucius zasténal, zvedl ji a přitiskl k sobě tak, že ztratila dech, a jeho rty se znovu divoce přisály k jejím. Stáli opojeni horkou blízkostí svých těl, jejich jazyky si nacházely cestu v tajných zákoutích úst. Lucius dívku odnesl ke slamníku před krbem, položil ji na něj a svým tělem přikryl její. Je to jeho žena. Jeho. Byla v jeho objetí tak něžná a jemná. A toužící. Vlasy jí voněly po divokých růžích, které kdysi rostly v království Palladrinu.

V Luciovi se vzedmula další vlna touhy. Znovu si vzal její ústa a vychutnával medovou chuť a vůni touhy, která ji obklopovala. Tato dívka, princezna Britta, jeho žena, jej líbala vyhladověle a vášnivě. Její prsty se mu bořily do vlasů, její vášeň násobila jeho vlastní až na

samotnou hranici snesitelnosti. Byl zdivočelý touhou a bojoval s neovladatelnou chutí okamžitě se jí zmocnit.

Pomalu, opatrně, opakoval si zoufale, když se mu její paže ovinuly okolo krku a dychtivě si ho přitáhly blíž.

Dotýkal se jí. Cítil její ňadra, boky. Byl ztracen. Líbal ji dál a nějak se mu podařilo vyprostit ji z šatů. Jeho ruce objevovaly něžné sametové tělo, které se zlatavě chvělo v odlesku plamenů. Opíjel se něžnými křivkami, které, jak se zdálo, přesně zapadaly do jeho svalnatého těla. Líbal rameno s maličkou růží, která se na bělostné pokožce téměř ztrácela.

Mateřské znaménko – její dědictví a pojítka mezi říšemi Palladrinu a Marriku, mezi princeznou a princem. Mužem a ženou.

Zapomněli na všechno a propadli se do svých vlastních hlubin obklopeni magickým chvěním jasu, touhy a splynutí. Chatrč zmizela, víno bylo zapomenuto, Melistern se stal pouhou vzpomínkou, duchem z jiného světa. Bylo tady jen světlo pomrkávající lampy, oheň v krbu, zvuky větru za okenicemi, hrubý slamník a na něm dívka s medovými vlasy a tmavý svalnatý muž.

Nepotřebovali nic než jeden druhého.

Brittany věděla jen to, že ji zasypává polibky, hladí ji, dotýká se jí a miluje se s ní s takovou něhou a jemností, až se topí ve víru sladkých pocitů. Zavedl ji do nového světa. Sténala rozkoší, když našel její ňadra a něžně je hnětl, zimničně se chvěla vzrušením, když jí líbal ušní lalůček. Ochaptěle zašeptal, že bude opatrný a neublíží jí.

„Věřím ti,“ vydechla vroucně a oči jí zářily, když jí pokrýval polibky celé tělo. Ústy prodlel na bradavkách, ochutnával je a rozechvíval v ní hluboké, netušené struny.

Duhové víry vášně je unášely hlouběji do noci, doteky se stávaly naléhavějšími a ohnivějšími, polibky hlubšími. Když splynul s jejím tělem, prošlehla jí prchavá bolest, která vzápětí přešla v radost a údiv. Kolébali se spolu, cválali příbojem vášně, objímala jeho svalnaté paže a vdechovala jeho vůni a sílu, se kterou se jí zmocňoval. V tanci sladké něhy a spalující vášně současně s jejich těly splynuly i dech, srdce a duše.

Dřevo v krbu bylo už jen žhavé, lampy téměř dohořely a omračující závrať naplnění pominula. Brittany ležela pod ovčí kůží v náručí svého manžela sladce unavená a v polo-spánku. Srdce jim tepala jediným společným rytmem.

7

Vzbudila se do naprostého ticha. Byla sama.

Lucius byl pryč. Prudce se posadila, odhrnula si vlasy z očí a rozhlédla se po chatrči. Nikde nikdo. Po Luciovi, Melisternovi nebo sluhovi Cassovi ani stopy.

Všechno bylo podivně tiché.

Zvenčí sem nedoléhal žádný zvuk – ani ptačí cvrlikání nebo fičení větru. Vyskočila, rychle vybalila z cestovního vaku čisté šaty a oblékla se do nich. Vlasy si pročísala prsty. Nikdo, ani Lucius, ani Melistern, se stále neobjevoval a v Brittany vzrůstal neklid.

Byla snad minulé noc jenom snem? Zdálo se jí snad o sladkých polibkách a ohnivém milování, o teple a síle Luciova těla?

Ne, na kůži stále cítila horkost doteků a rty měla rozbola-vělé od polibků. Vzpomínky byly příliš živé, aby to mohl být jenom sen. Byli oddáni, stali se manželi a noc strávili na tomhle loži, jeden druhému v náručí. Bylo to skutečné.

Dnes je den jejích dvacátých narozenin, uvědomila si Brittany s obavou. Darius už možná ví, že žije. Co udělá? Kolik času jí ještě zbývá?

Třesoucími se prsty dopnula šaty a spěchala ke dveřím.

„Lucie! Melisterne!“ Její hlas však zněl ozvěnou v děsivém, bezhlesném tichu.

„Lucie!“ opakovala a vykročila na mýtinu osvětlenou bledým sluncem. Obloha byla omamně modrá a vysoké stromy strmě čněly proti ní. Otočila se k maličké stáji za chatou a v tu chvíli je uviděla. Na zemi leželi dva muži. Vedle nich bylo vidět několik stříkanců krve. Jeden z nich se plazil po břiše...

„Lucie!“ Srdce jí vylétlo až do krku a vrhla se k ležícímu. Byl to Melistern. Krev mu crčela z obličeje a rukou a v prstech svíral lovecký tesák. Za ním v krvavé louži nehybně ležel sluha Casso.

„Proboha, co se stalo?“ Klekla si vedle Melisterna. Zvedl hlavu a pokoušel se jí něco říct, ale z pohybujících se rtů žádná slova

nevycházela. „Co mám dělat?“ ptala se zoufale. „A kde je Lucius?“ „V – lese. Na lovu... a pro nějaké bobule k snídani.“ Mluvil tak tiše a nezřetelně, že se musela schýlit až k němu, aby rozuměla. Zhrozila se. Černé, ještě včera tak jasné oči zmatněly a bylo vidět, že je blíž k smrti než k životu.

„Odešel... než... než přiletěli. Musíš... musíš jít... dovnitř. Dovnitř. Přiletí znovu.“

„Bez tebe nepůjdu nikam.“ Brittany kolem něj ovinula jednu paži a pokoušela se ho zvednout. Vysmekl se jí a nůž mu vypadl z ruky.

„Utíkej, princezno... přiletěli pro tebe. Budou tě chtít odnést. Musíš.“

Upřel pohled někam za její záda a oči se mu rozšířily děsem. Otočila hlavu stejným směrem. Srdce se jí zastavilo a polil ji studený pot. Na větvích stromů hřadovalo půl tuctu obřích supů a vran velikých jako mladí býci. Sukovité větve, které byly ještě před malou chvílí prázdné, se teď prohýbaly pod jejich tíhou a všichni ti obludní ptáci Brittany upřeně pozorovali zlomyslnýma černýma očima.

„Nech mě,“ prosil Melistern. „Uteč... dovnitř, dokud ještě, můžeš.“ Brittany polkla. „Bez tebe nejdu nikam,“ zašeptala a zoufale se mu snažila pomoci na nohy.

Obří ptáci ji sledovali pohledem nemrkajících očí.

Poustevník se o ni těžce opřel a malými krůčky se ztěžka vydali k chatrči. Jeden krok, druhý.

Největší pták na nejnižší větvi vystrčil dlouhý zoban a za-skřehotal.

Povel pro ostatní, uvědomila si Brittany s hrůzou. Ostatní se okamžitě zvedli, přelétli k chýši, posadili se před vchod a zatarasili ho.

„Princezno, uteč do lesa. Prosím.“

Melistern se sesul k zemi, přestože se ho vši silou snažila udržet na nohou. Sehnula se nad ním se slzami v očích. Pak se odhodlaně narovнала a křikla na ptačího vůdce. „Klid! se odsud! Táhni zpátky ke svému pánovi!“

Ptáci se se zlověstným šumem zvedli, zamávali křídly a zamířili směrem k ní a k Melisternovi, zobany a drápy připravené.

Brittany vykřikla a sehnula se pro nůž, který Melistern upustil. Ale to už na ni ptačí vůdce zaútočil. Bodla proti němu, ale minula. Pták se stočil, uhnul a na dívku se s vrískotem vrhli další dva. Zoufale kolem sebe sekala do vzduchu.

„Britto, k zemi! K zemi!“ Uslyšela dusot kopyt. Lucius cválal na svém hřebci, v ruce Meč Marriku připravený k boji proti obřím bestiím, které se teď se skřehotáním snažily ulétnout z dosahu nebezpečí.

Čepel se zableskla a s pronikavým zasvištěním protála vzduch. Dva ptáci se váleli ve smrtelné křeči, ostatní vyrazili pomsty chtivé skřeky. Ptačí vůdce vyletěl do výše a odtud se jako kámen spustil na Lucia, s pařáty a zobanem připravenými k útoku.

Kůň poskočil o několik kroků vzad a Luciov meč obloukem utál bestii hlavu. Netvor padl na zem, zatímco ostatní kroužili kolem, snášeli se níž a stoupali výš, až nakonec s ohlušujícím pleskotem křidel a výhrůžným chraplavým skřehotem odletěli přes vrcholky stromů ke vzdáleným horám Palladrinu.

„Jsi zraněná?“ Lucius seskočil z koně a hnal se k Brittany.

„Já ne. Ale Melistern je vážně poraněný! A Casso je mrtvý.“ Otočila se k poustevníkovi, který ležel bezvládně na zemi v tratolišti krve. Na očích mu bylo znát, že má veliké bolesti.

„Lucie, bojím se, že umírá. Musíme ho odnést do chatrče.“

Lucius se zachmuřeným obličejem vyzvedl Melisterna do náruče a odnášel ho jako malé dítě. Uložili jej do postele a začali mu ošetřovat rány. Zpočátku neměl starý muž sílu mluvit, ale nakonec se mu podařilo naznačit, aby z dřevěné truhly vyndali zlatem vyšívanou mošnu, ve které měl nasušené byliny. Poradil jim, jak připravit odvar a jak jej použít.

„Byliny zničí jed v mých ranách,“ zašeptal hlasem, který byl křehký jako uschlý list. Zdálo se, že daleko nebezpečnější než samotné rány způsobené zobany a pařáty byl jed, který do nich obří ptáci vypustili. Melistern odvar vypil a během několika chvil se mu oči projasnily a síla se začala vracet. I hlas už měl pevnější. Zvedl ruku a pokývl, aby k němu Brittany přistoupila blíž. Rubínový kámen v prstenu zamrkal.

„Princezno, teď musíš odejít. Ty i Lucius. Nezdržujte se a jděte.“

„Neopustíme tě, dokud ti nebude lépe.“

„Musíte!“ S námahou přesunul pohled k Luciovi, který se zachmuřeně tyčil za Brittany. „Lék už začíná účinkovat a jed odchází z těla. Do západu slunce se mi vrátí síly.“

„Ale do té doby budeš slabý a zranitelný, Melisterne. Nemůžeme tě tu nechat.“ Lucius na něj zkoumavě upíral šedé oči. „A ti netvoří se mohou vrátit.“

„Určitě se vrátí. Možná že Darius pošle i další služebníky. Ještě horší a nebezpečnější. Ti ptáci, kteří sem dnes přiletěli, jsou pouhým zlomkem zla, které Dariovi slouží. Dvorní ale neproniknou – pokud tu nebude princezna.“ Obrátil se k Brittany: „Opravdu chcete, aby

znovu napadli můj domov?“
 Zbledla. „Samozřejmě, že nechceme.“
 Přikývl a pokusil se o úsměv. „Tak jděte. Teď hned. Budou vás pronásledovat – Darius jim to nařídí. Vaší jedinou nadějí je najít Žezlo růže. Síla a moc, kterou vám poskytne, bude proti Dariovi tou nejlepší obranou. Samotný Lucius a síla Meče Marriku nemají proti Dariově čarodějné moci žádnou šanci.“
 „Kde mám ale Žezlo růže hledat? Vůbec nevím, kam jít. Kde začít.“
 „Já vím, kde je.“
 Ta tichá, šeptem pronesená věta ji ohromila. Zírala do Melistemova obličej, který byl pozoruhodně klidný na to, že ho před chvílí málem zabili a stále bojoval o život.
 „Vždycky jsem o něm věděl. Sám jsem ho schoval.“
 „Kde? Kam?“ vyrazili ze sebe Brittany i Lucius současně s takovou dychtivostí, že se Melistern maličko pousmál.
 „Je v Palladrinu – v Údolí ledu. Nechal jsem ho zamrznout hluboko do skály v Dáblově jeskyni.“
 „Zamrznout?“ užasl Lucius.
 „Ano, je ve stěně jeskyně, uschované v ledu a chráněné náručí skal.“
 „Tohle si vezměte.“ Z prstu sundal rubínový prsten a vtiskl ho Brittany do dlaně. Cítila, jak drahý kámen sálá.
 „Vrcholek žezla je ozdoben růží, do níž je vsazena rubínová kapka rosy. Rubín v prstenu je bratrem rubínu na žezle. Až budete blízko, začnou jeden druhého volat.“
 „Budou na sebe volat?“ vyhrkla nevěřicně.
 „Ano, uvidíš. Vezmi si ten prsten, princezno. A odejděte. Hned.“
 Lucius vzal Brittany za ruku: „Slyšelas, co říkal.“
 „Je nemocný. Nemohli bychom počkat, až.“
 „Až skutečně přijde o život? Až ho zabije nějaká potvora nebo démon? To bys chtěla, princezno?“
 Podívala se mu do očí poněkud ohromená břitkostí a netrpělivostí, s jakou s ní mluvil. Ještě se chvěla po zápase s ptačími netvory a po hrůzném útoku na Cassa a Melisterna. A Lucius s ní teď mluví chladně, jako kdyby byla umíněné dítě a ne jeho nevěsta a manželka, kterou minulou noc líbal a s níž se vášnivě miloval.
 Něžný milenec z předešlé noci byl tentam a místo něho tady stál voják s tvrdým pohledem.
 Zbolelo ji srdce, jako kdyby něco ztratila, a v žaludku pocítila tíhu zklamání. Viděla však, že má pravdu. To ona byla cílem Dariových služebníků. Nebezpečí půjde za ní, a ona ho musí odvést pryč z tohoto místa, pryč od Melisterna.
 Hlavně musí najít svou jedinou zbraň proti Dariovi. Žezlo růže. Napadlo ji ale ještě něco: Než Žezlo růže objeví a použije ho, bude Lucius ohrožen stejně jako ona sama. *Musí* žezlo najít. Kvůli sobě, ale především kvůli němu. A hlavně ho musí najít rychle.
 „Jak daleko odsud je to Údolí ledu?“
 „Asi den jízdy. Dnes večer bychom tam mohli být.“
 Přikývla a odvrátila pohled od jeho chladných očí. „Vyrážíme.“

Jeli beze slova. Jediný zvuk, který je doprovázel, bylo cvakání koňských kopyt po kamenité cestě. Lucius seděl na svém hřebci zdánlivě uvolněně, ale dobře si všimla ostražitých pohledů, kterými co chvíli sledoval okolí – úbočí, která je obklopovala, cestu, po níž přijeli, i oblohu.
 Věděla, že čeká další útok. Kvůli ní předstíral klid, ale cítila, že svalnatá záda mezi širokými rameny jsou ostražitě napjatá. Z obličejů mu nedokázala vyčíst vůbec nic. Pamatuje si vůbec něco z toho, co se mezi nimi v noci přihodilo? Ohnivě a bouřlivě milování? Oslepující rozkoš polibků, které nebraly konce?
 Věděla, že s ní jede, aby jí pomáhal a chránil ji v nejtěžší bitvě jejího života. Bylo to ale jen z povinnosti, protože by měl dostát rodinné cti. Byla to jeho *poslední* povinnost – tak to řekl. Cítila se ztracená a opuštěná. Osamělejší než kdy dřív.
 „Chceš, abychom na chvíli zastavili a odpočinuli si?“ Přitáhl hřebci otěže a zvolnil tempo.
 „Ne.“ Brittany pohodila hlavou, zrychlila a předjela ho. „Chci se dostat do Údolí ledu co nejdříve.“
 Pobídla klisnu do cvalu a nechala ho za sebou v mraku zvířeného sněhu, rozhodnutá dostat se co nejdřív k Žezlu a skrýt před ním pulzující bolest, která jí rozdírala nitro.
 Taková bolest kvůli muži, kterého potkala teprve před dvěma dny? Jak to, že propadla jeho kouzlu natolik a tak rychle?
 Lucius ji zamračeně následoval. Zlobila se na něj. Asi to tak je správné. Měl by si od ní udržovat odstup a ona od něho. Ale včera v noci.
 Ta noc je příliš sblížila. Nejen fyzicky, ale i jinak – neuměl si to vysvětlit. Když se ráno vrátil do chatrče a uviděl ptačí bestie, jak na ni dorážejí, strach ho úplně ochromil. Strach o ni – o princeznu s medově zlatými vlasy a s pletí hebkou jako okvětní lístky růže. Strach o ženu, která včera večer zažehla v jeho krvi nový oheň. Která

se rozhodla bránit Melisterna nožem proti létajícím harpyjím jako nějaká pradávna bohyně války. O ženu, která teď jela beze slova vstříc smrtelnému nebezpečí.

Chvílemi si pohrával s myšlenkou, jak ji ochránit a jak to zařídit, aby se do Údolí ledu mohl vydat sám a objevit pro ni kouzelné žezlo. Jak to udělat, aby nemusela hlouběji do říše Palladrinu, Dariovi přímo do spárů.

Nakonec dospěl k závěru, že veškeré takové úvahy jsou zbytečné. Nebezpečí půjde za ní. Netroufl by si ji opustit a nechat bez ochrany. Bylo nad slunce jasnější, že Darius se ji dříve či později pokusí napadnout znovu.

Sevřel rty do úzké, rozhodné čárky a jeho hřebec se rozcválal rychleji. Musí ji ochránit. Nějak. Jakkoli.

Během jízdy pozorně sledoval každou známku možného nebezpečí a nového útoku. Dojeli k hranici Palladrinu. Před nimi ležela pláň, za níž se tyčily skalní stěny, ukrývající Údolí ledu. Všiml si, že jí ramena poklesla únavou a obličej zčervenal mrazem.

Popojel k její klisně a zavelel: „Zastavíme tady a najíme se. Nebudeš k ničemu ani mně, ani svým lidem, jestli se zhrouťš hlady.“

Brittany s radostí přitáhla otěže. Pojedli trochu lesních bobulí, chleba a sýra. Padal soumrak, světla ubývalo a rychle se snášela noc.

„Jak dlouho ještě pojedeme do Údolí ledu?“ zeptala se, když jí po skromném jídle pomáhal do sedla.

„Už jenom pár hodin. Měsíc je v úplňku a posvítí nám na cestu. Bude to snadné.“

Přikývla. Když ji vzal za ruku, aby jí pomohl vyšvihnout se na koně, obemkla náhle jeho prsty svými. „Lucie, odpusť mi.“

„A co?“

„Že jsem tě do toho všeho zatáhla. Od začátku jsem věděla, jak nebezpečné to bude. Královna Elysia mi to všechno jasně vyložila a já... bála jsem se. Ale... je to něco, co musím udělat. Darius vyvraždil mou rodinu. Mé rodiče i bratra. Bratříčka, kterého jsem nikdy nepoznala a vůbec jsem o něm nevěděla. Zotročil můj lid. Jsem jejich jedinou nadějí.“

„Proč tedy ty omluvy, princezno?“

„Za to, že jsem tě zapletla do něčeho, co nebylo tvou věcí. Kdybych nepotřebovala tvou pomoc, kdybych věděla, že dokážu uspět i bez Meče Marriku, byla bych tě zprostila slibu hned, jak jsme se poprvé uviděli. Není to tvoje věc... tvůj boj. A já nechci, aby se ti něco stalo.“ Nevěřicně se na ni díval. Její slova mu zněla v hlavě ozvěnou. *Nechci, aby se ti něco stalo.* Něco takového neslyšel už velmi dlouho. Nikomu, kromě Melisterna, nezáleželo na tom, co s ním bude.

„Už jsem bojoval v mnoha těžkých bitvách, princezno. Nemusíš se o mne bát.“

„Nemohu si pomoci,“ nejistě mu pohlédla do očí. „Nestál jsi o to.“ Překonal chuť popadnout ji do náruče a ověřit si, jestli její polibky budou stejně sladké i dnes. Místo toho ji vysadil do sedla.

„Ty jsi o tenhle boj přece také nestála,“ namítl a úsečným tónem se snažil potlačit vlnu citu, která v něm jenom vřela. Teď se musí soustředit na jediné – jak ji udržet naživu.

Britta z Palladrinu na něj chvíli hleděla a pak stiskla rty. Beze slova pobídla klisnu, Lucius nasedl také a rozjeli se přes pláň. Měl pocit, že právě něco důležitého ztratil. Možná důležitějšího než celé království, o které v mládí přišel. Nedokázal ale přijít na to, co to bylo.

Cválali rozlehlou otevřenou plání. Levandulově modré stíny se zhoupaly do temně rudého soumraku. Vjeli do lesa, v němž měsíc postříbřil vrcholky stromů, a konečně se blížili k Ledovému moři a k Údolí ledu.

8

Údolí ledu bylo nejchladnějším místem v království Palladrinu. Bývalo velmi studené i v nejparnější létě. Teď v zimě pokrývala mrtvá křoviska a stromy tlustá vrstva ledu a vzduch byl tak mrazivý, že je každý nádech bolel. Jeli opatrně po zledovatělé cestě, která je vedla do údolí, a z dálky k nim doléhal řev Ledového moře.

Vstoupili do průrvy a pokračovali k úpatí strmých kamenných stěn. Brittany měla pocit, že musejí každou chvíli zmrznout a zbudou z nich jen dva ledové rampouchy v podobě jezdeckých soch. Seděla v sedle zachumlaná do pláště a vzhlížela k vrcholům skal, na nichž

konečně uviděla palladrinský hrad.

Její někdejší domov. Jak se blížili, rostl proti obloze, krásný, pyšný a silný, zalitý stříbrným měsíčním světlem. Zdálo se jí, že vidí stíny, které se nad hradbami vznášely jako nízko plující mračna.

Zlo, pomyslela si a kolem páteře jí proběhlo nepříjemné zamrazení.

Jestlipak stojí teď Darius u některého z oken nebo na hradbách?

Jestlipak ji pozoruje?

Hrdlo se jí stáhlo úzkostí. S jistotou, které sama dobře nerozuměla, zašeptala: „Musíme si pospíšet. Nezbyvá moc času. Kde je ta Dáblova jeskyně?“

„Tudy.“

Jela za Luciem a cítila, jak se v ní probouzí dosud neznámá síla.

Vnímání se zostřílo a zjasnělo. Kouzelné žezlo už je určitě na dosah. Čeká na ni.

A varuje ji: Darius se blíží.

Projeli pod převisem vchodu do jeskyně, který se před nimi otevíral v husté tmě jako zívající tlama.

„Počkej tady.“ Lucius ztlumil hlas. Slyšela, jak seskočil z koně a opatrně kráčí do jeskyně.

Po chvíli zapálil pochodeň, jež ozářila vchod, stáčející se do úzkého dlouhého tunelu.

Koně nechali u vstupu, jenže ona čekat prostě nedokázala. Dostihla ho. Bok po boku postupovali podél stěn, které ve svitu pochodně slabě světélkovaly, a chodidly opatrně zkoumali nerovný povrch. Brittany si stáhla rukavice, schovala je do pláště a zdvihla ruku k pochodni. Rubín v prstenu žhnul tak, že ji zabořily oči.

„Září čím dál silněji. Žezlo už musí být blízko.“ Pohnula se k jedné stěně; rudý plamínek zeslábl a jenom mihotavě blikal. Přešla ke druhé a jeho záře znovu zesílila.

„Je na téhle straně. Jsem si jistá, že už jsme nedaleko.“

Ještě ani nedořekla, když se ze stropu uvolnila masa kamenů a s rachotem se řítily přímo na ni. Lucius ji stačil odstrčit, ale to už padaly další a další balvany.

„To je Dariova práce!“ křikl Lucius do lomozu a třesku padajícího kamení. Zhasl pochodeň, přitlačil Brittany ke stěně a stoupl si před ni, aby ji chránil vlastním tělem. Stáli tiše v naprosté tmě. S každým novým přívalem kamenů se dívka zachvěla. Náhle si všimla červeného světelného paprsku, který vycházel z rubínového prstenu. Směřoval do jednoho místa jeskyně a ohnivě se do něj zavrtával. Rychle prsten stáhla a přitiskla ho k zledovatělé skále. Pozorovala, jak se paprsek stává žhavým a nabírá na síle. Srdce jí začalo mohutně bušit a zdálo se, že příval padajícího kamení slábne. Ze stěny, u níž stáli, vystupovaly obrysy Žezla růže, zalitého v ledovém bloku ve skále, snad jenom na délku paže od nich. Bylo vykováno ze stříbra jasnějšího než hvězdný třpyt, jeho vrcholek tvořila krásná růže a nájemných okvětních lístcích ohnivě zářila rubínová krůpěj.

„Lucie, Žezlo! Je tady! Musíme se k němu dostat!“

Podíval se na stěnu. „Kde?“ V tu chvíli vedle něj dopadl další balvan.

„Je tady. Přímo před námi! Copak ho nevidíš?“

Neviděl. Neviděl je, ani když mu přesně ukazovala místo, kde je ukryto, a namířila na ně rubínovým paprskem.

Kámen udeřil Lucia do ramene. Přesto vytasil svůj meč a začal sekat do skály v místě, které dívka označila. Děšť kamenů zhoustl.

Podařilo se mu vysekat malý otvor. Brittany viděla, že záře rubínové krůpěje zesílila a Žezlo se třpytí stříbrným ohněm.

„Počkej! Myslím, že na ně dosáhnou.“

Zanořila ruku co nehlouběji do otvoru, ale k ochrannému ledovému bloku nedosáhla. Ve snaze dotknout se Žezla natahovala prsty co nejdále. Vtom začal led pukát a z kvádrů se odlupovaly celé ledové pláty. Žezlo zářilo jasněji a jasněji, až najednou cítila, jak jí samo vklouzlo do napřažené dlaně.

Ucítila bolestný náraz, následovaný vlnou spalujícího žáru a nakonec chladným závanem. Na malou chvíli se jí zatočila hlava, ale slabost pominula stejně rychle, jako přišla, a její prsty Žezlo s jistotou obemkly.

„Mám ho, Lucie!“ Vyprostila Žezlo ze stěny. V tu chvíli udeřil Lucia do zad další kámen. Napjal se bolestí a zaklel, ale neustoupil ani o krok a chránil ji dál.

Vtom uslyšeli klidný, vyrovnaný hlas.

„Odevzdej mi to.“

Uvědomili si, že se na ně přestaly řítit kameny a místo tříštivého lomozu se v jeskyni rozhostilo hrobové ticho. Lucius se otočil a Brittany vykročila od stěny s Žezlem v ruce a prstenem na prstě, aby se setkala s tím, kdo jim zastoupil cestu.

Byl to vysoký hubený muž s vlídným obličejem laskavého starce. Sněhobílé vlasy se mu kadeřily kolem skrání a halil ho černý hábit lemovaný zlatem. Obklopoval ho kruh slabě sedavého světla, sice matného a mlžného, ale dost silného, aby osvětlilo celou jeskyni. Bylo vidět každou puklinu a Brittany si všimla, jak do štěrbin

chvatně a šustivě spěchají krysy. Mužův hlas byl měkký, ale zároveň chladný jako voda v horské bystřině.

„Dej mi to Žezlo.“

Cítila, že jí chce vyklouznout z dlaně, a horečně se snažila zesílit stisk prstů. Dívala se na zázračný klenot i na Melisternův prsten.

„Zůstaň u mne,“ zašeptala a žilami jí proběhlo zachvění.

Darius zvedl ruku. Prsten jí sklouzl, se zasvištěním prolétl vzduchem a navlékl se najeden z jeho prstů. Žezlo se pohnulo, aby jej následovalo.

„Ne!“ vykřikla Brittany a vši silou se ho snažila udržet.

„Patří... mní.“ Upřela planoucí zrak do chladných očí kouzelníka. „V mých žilách koluje krev královského rodu Palladrinů. Nemáš na toto Žezlo žádné právo. Jsi vetřelec.“

„A ty jsi hloupá holka.“ Darius ji plísnil, jako by byla malé umíněné dítě. „Nevíš, o čem mluvíš. Nedokážeš ovládnout sílu Žezla. Jeho moc tě zničí. Stejně jako tě mohly zničit tyto skály, kdybych si to byl přál. Ale já jsem ti chtěl jenom ukázat opravdovou moc. Chtěl jsem, abys pochopila, že jsi příliš nicotná, aby ses byť jenom pokusila Žezlo ovládnout.“

Na ta slova ji v dlani začalo pálit jako žhavá pochodeň. Brittany ho upustila a s výkřikem padla na kolena. Lucius poklekl vedle ní, v tváři napjatý každíčký sval.

„Cos jí udělal?“ křikl vztekle na Daria.

Čaroděj pokrčil rameny a usmál se. V jeho úsměvu se tentokrát dala číst zloba. Hlas však zůstával stále měkký, téměř lítostivý.

„Jen jsem se jí pokusil ukázat, jaké to je, když se někdo nezkušený pokouší ovládnout velkou sílu. Někdo, kdo se pro takový úkol nehodí. Žezlo ji spálilo. Dotkne-li se ho znovu, může to pro ni být smrtelné.“

„Rád bych ti ukázal něco jiného, právě tak smrtelného.“ Lucius se vztyčil v celé své výšce a pokročil k čaroději s napřaženým mečem. Stříbrné odlesky čepele v ztemnělé jeskyni zářily. Lucius se blížil k zloduchovi, ale ten stál bez hnutí na místě.

Jen zvedl ruku, opsal jí kruh a vykouzlil tři mlžné postavy. Brittany s úžasem pozorovala, jak jejich obrysy vystupují jasněji a jak se mlhavé siluety mění ve vysoké ozbrojence třímající meče a kyje.

Lucius strnul a viděla, jak zbledl.

„Jak je to možné?“ zachraptěl.

„Lucie!“ zvedla se a postavila se mu po boku.

„To jsou oni. Ti, co zabili Connora v ten den, kdy se konal lovecký závod o království. Ale... jak to, že nejsou mrtví? Přece jsem je zabil. Já vím, že jsem je zabil.“

„Co je to za čáry?“ obrátila se Brittany s výkřikem k Dariovi.

„To jsou kouzla, o kterých nemůžeš mít ani ponětí,“ odvětil čaroděj lživě.

„Jsou to jen představy, Lucie.“ Stál nehybně. Uchopila ho za ruku.

„Tehdy tě napadli skuteční muži. Tohle jsou jenom představy, které mají jejich podobu. Chce, aby sis vzpomněl. Chce tě zranit.“

„Ano, oni ho skutečně zraní. A pak ho zabijí.“

Darius se zasmál a se smíchem jako by mu z obličeje spadla maska.

Laskavost byla tatam. Z očí zbyly uzounké šterbinky planoucí krutostí, kůže na tváři přilehla těsněji a rty se zkrivily ve Škodolibém úsměšku.

Přízraky vyrazily proti Luciovi. Ten na ně bez pohnutí zíral jako přibitý. *Další kouzlo*, pomyslela si Brittany zoufale.

Jak ho jen zlomit?

„Lucie, prosím, prosím, má lásko.“ Skočila před něj, aby ho chránila.

Mrtví muži se blížili. „Ne, nedovolím, abyste se ho dotkli.“

V tu chvíli se Luciovi za jejími zády začala projasňovat mysl. Byla naplněna jedovatě zeleným světlem a vzpomínkami na den, kdy se Connorova krev vsakovala do země u jeho nohou.

Neviděl nic než muže s tvářemi dávných nepřátel. Neviděl dokonce ani Daria.

Ale teď se zelený závoj trhal vzdálenými větami.

Prosím, prosím, má lásko. Má lásko?

Svět kolem něj získal jasnější obrysy a zelené světlo pohaslo.

Brittany stála před ním a snažila se chránit ho svou štíhlou postavou před nepřáteli, kteří se přibližovali ze všech stran. Neměla nic, čím by se bránila – žádnou zbraň, žádné kouzlo. Jen svou odvahu.

A lásku?

Má lásko.

Cožpak ho miluje? Zdálo se mu to, nebo v jejím hlase opravdu zazněla láska? Byla to láska, co zlomilo zelené kouzlo?

Jediným pohybem s ní smýkl za záda a vyrazil kupředu s mečem připraveným k útoku.

Brittany cítila srdce až v hrdle. Boj započal. Lucius se bil se všemi třemi muži současně. Byl silný a velmi obratný. V obličeji měl stejný soustředěný, nemilosrdný výraz, jako když zabil dva násilníky, kteří ji obtěžovali u hospodské stáje. Bojoval s úpornou zuřivostí a brzy srazil prvního protivníka. Druzí dva na něj, zalití potem, dotírali o to

víc.

Nestihla ani zauvažovat, jak by mu mohla pomoci. Oslnivě se zablesklo a přímo před ní se v obláčku dýmu zjevil Darius. Natáhl ruku po Žezle růže, které stále leželo na zemi. Na prstě se mu třpytil Melisternův prsten. Žezlo poskočilo a pлавným pohybem mu vklouzlo do napřažené dlaně. Ovinul pevně rukojeť prsty a triumfálně se usmál.

„Ne!“ vyjekla třesoucí se Brittany.

„Ale ano, ty hloupá. Je moje. Vidíš, jak ke mně samo přišlo? Když ses ho pokusila uchopit ty, spálilo tě a jasně ti naznačilo, že ti nepatří.“

Kolem ní se rozléhaly zvuky boje – kletby, výkřiky, sykot, třesk zbraní, dusot nohou. Jeskyně čpěla potem a pachem strachu a smrti. Čaroděj se samolibě a krutě usmíval.

V ruce mu zářilo Žezlo růže a rubínová krůpěj ohnivě žhnula.

Brittany ruka bolela a pálila. Žezlo ji zranilo, obrátilo svou moc proti ní. Snad má Darius pravdu.

Tu si vzpomněla na slova královny Elysie: *Skrýváš v sobě víc, než sama tušíš.. Stejně jako já, jsi každým kouskem svého těla královského rodu, Brittany. A co víc, jsi velmi mocná. Skutečně, velmi mocná. Cožpak jsi to nikdy nepocítila? Nikdy sis nevšimla moci a síly, která ti koluje v krvi?*

„Ve jménu lidu Palladrinu a mé zavražděné rodiny, královských vládců této země, ti nařizuji: vrať mi Žezlo, opusť toto místo i tuto zemi a neopovažuj se ještě kdy vrátit a kralovat tu se svými temnými silami a zlem.“

Hlas se jasně a čistě odrážel od skalních stěn a mísil se s hlukem boje a bolestnými výkřiky. Otočila se. Lucius právě zabil druhého muže – cítila ostrý pach čerstvě prolité krve. Tvář jejího manžela byla popelavá únavou a vyčerpáním.

Darius se zle zachechtal a Brittany se sevřelo srdce strachem.

Zatoužila po moci, která by Lucia zbavila posledního protivníka a porazila Daria. Nepřipadala si jiná – silnější nebo mocnější než dřív. Kde jsou ty schopnosti, které by údajně měla mít?

Existovala jediná možnost, jak to zjistit. Musí dostat zpátky Žezlo, uchopit ho a ovládnout. Musí ho dostat zpět.

„Naposled ti přikazuji, vrať mi mé Žezlo!“ Hlas se jí chvěl a věděla, že Darius vidí, jak je zoufalá, a škodolibě se tím baví.

„Tak pojď a vezmi si ho,“ posmíval se jí a zvedl Žezlo do výše.

„Dotkneš-li se ho podruhé, spálí tě na prach.“

Ruka ji bolela a Danovy oči se leskly výsměchem. Zaplavila ji vlna hrůzy, přestože Meč Marriku za ni stále bojoval v kalném sedavém světle.

Upřela pohled na Žezlo.

Můj dědeček ho vykoval pro mne a pro ženy mého rodu. Ne pro tohoto vetřelce. Vrať se ke mně.

Zdálo se jí, že Žezlo zazářilo jasněji, oslepujícím stříbrným jasem.

„Pojď ke mně,“ zašeptala Brittany.

Darius se zamračil a zvedl ruku. Jeskyní se prohnal prudký závan větru a odmrštil Brittany ke stěně.

„Pojď ke mně!“ zvolala hlasitě, aby přehlušila řev vichru. „Jsi mé a bylo jsi vykováno pro dobro, ne pro zlo. Poslechni mě, neboť já jsem Britta z Palladrinu!“

Napřáhla paži. Žezlo vyklouzlo Dariovi z ruky, přelétlo jeskyni a vklouzlo jí do dlaně.

Byla připravena na bolest, ale stříbrná rukojeť se chladně dotkla její kůže a klidně spočinula v prstech. Růže na konci skvostu zářila a kapka rosy žhnula rubínovým ohněm.

Vítr kvílel a hvízdal v nových poryvech a tlačil Brittany na skálu.

Zdvihla Žezlo, zamávala jím ze strany na stranu a vítr utichl.

Moc. Síla.

Dariovy rty se pohybovaly. Věděla, že se pokouší očarovat Žezlo novým kouzlem a obrátit ho proti ní. Namířila je na něho.

„Nechť toto zlo už nikdy nepromluví.“ Čarodějova ústa zamrzla a obličej se mu křivil ve snaze kouzlo zlomit. Z hrdla však nevyšel ani hlásek.

Brittany se otočila k Luciovi, právě ve chvíli, kdy přemohl i třetího muže. Vyprostil meč z těla, které leželo bezvládně vedle ostatních dvou. Všichni tři mrtví náhle zmizeli a nezůstala po nich ani stopa, ani kapka krve.

Lucius hledal Brittany pohledem a strnul děsem, jaký ještě v životě nepocítil. Dariovo tělo se zvětšilo, byl náhle třikrát tak vysoký, opravdový obr, a nakláněl se zezadu nad nic netušící dívkou, která upírala oči na Lucia.

Darius třímal v ruce ohnivě kopí, ze kterého šlehaly plameny.

Napřahoval se až za hlavu a připravoval se jím mrštit po princezně.

„Britto!“ Otočila se právě včas, aby zahlédla letící kopí a čaroděje, který se nad ní tyčil s tváří znetvořenou vztekem a nenávistí. Lucius se vrhl dopředu, aby kopí srazil mečem, a Brittany instinktivně nastavila čarodějově ráně Žezlo.

Meč Marriku a Žezlo růže se zkřížily, když na ně kopí narazilo.

Ohnivá vlna je oba odhodila, ale zůstali nezraněni a stejně silní jako dřív. Plamenný paprsek se obrátil, projel zpět kopím a zapálil rukáv Dariova černo-zlatého hávu.

Čaroděj nemohl křičet – kouzlo Žezla růže, které mu zamklo rty, stále působilo. V bolestné agónii však řvaly jeho oči. Se zaburácením vyšlehly modré plameny a v mžiku Daria pohltily; proměnil se v oblak černého kouře, který se sykotem vybuchl a rozplynul se do deště prachu, sazí a popela.

Když se prach usadil, nebylo po Dariovi ani stopy. Zůstal po něm jen slabý zápach tlejícího listí a Melisternův rubínový prsten, který tiše zářil na zemi.

Jeskyň byla zahalena tmou. Brittany sklonila třesoucí se ruku, ve které třímala žezlo. Lucius nechal padnout meč na zem a přivinul si ji do náruče.

„Jsi v pořádku?“

„N-nic mi není.“ Přitiskla se k němu a v neproniknutelné tmě se snažila najít rysy jeho obličeje. Jediné, co ale viděla, byl slabý odlesk šedých očí. „A ty?“ zeptala se chvějícím se hlasem.

„Jen pár škrábanců,“ zazubil se ve tmě. „Pojď, princezno, půjdeme odtud.“ Zvedl svůj meč a rubínový prsten, prošli chodbou ke koním a vyvedli je z temné jeskyně ven do noci.

Noc byla mrazivá a chladná a koupala se v měsíčním svitu. Brittany pečlivě schovala Žezlo do záhybů pláště a zdvihla oči k palladrinskému hradu. Stíny, které se ještě před chvílí převalovaly nad hradbami, byly pryč.

„Dokázali jsme to,“ vydechla a s nevěříčným pohledem se otočila k Luciovi. „Dokázali jsme to a zůstali naživu.“

„Máš pravdu.“

Zasmála se. Objal ji a pohledem četl ve tváři ozářené měsíčním svitem.

„Když jsem viděl, jak po tobě hodil kopím, vůbec jsem se nedokázal nadechnout,“ pronesl zastřeným hlasem.

„Když jsem viděla, jak na tebe útočí ti tři příšerní ozbrojenci a ty stojíš jako přimražený, zastavilo se mi srdce,“ zašeptala. Zvedla ruku a pohládila ho po tváři. „Lucie.“

„Princezno?“

„Ale nic,“ zamumlala a oči jí zářily. „Jen tak si opakuji tvé jméno.“ Díval se na ni a bylo mu těžko. Proč musí být tak krásná? Tak, neskutečně nádherná? Plná štěstí a naděje? To všechno byly věci, na které se už dávno rozhodl zapomenout a vykázal je ze svého vojáckého života.

Objímala ho očima, jako by byl nějakým dokonalým rytířem nebo hrdinou z pohádky.

Zamračil se na ni tak zuřivě, jak to jen v tu chvíli dokázal. „Jestli se na mne budeš takhle dívat...“

„Tak co?“

„Tak.“ Zadržel dech.

„Tak?“

„Nechtěj to vědět, princezno.“

Usmála se tak líbezně, až ho zabořilo u srdce, a objala ho

Kolem krku. „Chci to vědět.“

Určitě to musí být napětím a únavou z prožitého dobrodružství, říkal si. Jinak by ji přece odstrčil. Místo toho ji přitáhl blíž. Chvěla se chladem a Lucius ji instinktivně chránil pažemi proti bodajícímu nočnímu mrazu.

Údolí ledu. Bylo to zvláštní. Tady, na místě plném zimy i a chladu, začínalo v jeho nitru tát všechno, co bylo tolik let 1 zmrzlé – díky pažím, které se mu ovíjely okolo krku, díky pronikavým očím, které se na něj upíraly.

„Co tedy uděláš, můj princi?“ Její hlas byl měkčí než samet modrého pláště. Škádli, provokoval, vábil. „Ujišťuji tě, že se vůbec nebojím.“

„To vím. Po dnešní noci už se nejspíš nebudeš bát ničeho.“

V očích jí tančily zlomyslné ohničky. „Tebe určitě ne.“

„Možná bys měla,“ zamumlal a snažil se o varovný tón.

„Proč? Protože jsi kvůli mně zabil ptačí netvory, oženil ses se mnou, bojoval jsi se zlým černokněžníkem a porazil demony minulosti?“

Protože jsi na mou obranu pozvedl Meč Marriku a pomohls mi porazit Daria? Kvůli tomu všemu bych se tě měla bát?“ Ted' to byla pro změnu ona, kdo se přivinul blíž. Přitiskla se k němu celým tělem. Hvězdy bíle svítily, měsíc plul černou oblohou a stěny Údolí ledu se třpytily jako drahokamy.

„Jestli chceš vědět, co si myslím, princi Lucie, tak jestli se tu někdo bojí, jsi to ty. Bojíš se toho, co cítíš, bojíš se věřit svému srdci, bojíš se představy, že bys mohl dostat všechno, co chceš.“

„A co podle tebe chci?“

„Chceš zpátky své království a příležitost vládnout mu stejně dobře a moudře jako tvůj otec. Chceš zkusit, jaké to je přestat bojovat a začít vládnout. A –“, krátce se odmlčela. „Nechat minulost za sebou a smířit se s ní. A smířit se i sám se sebou.“

Ta slova jím otrásla. Zaťal zuby. „Moc mluvíš, princezno,“ ucedil, ale do hlasu mu proniklo pobavení a údiv. Jsou všechny ženy tak moudré? Nebo jen tahle jediná? Stoupla si na špičky, až pocítil její dech na svých ústech. „Vím, že moc mluvím. Ale nezdálo se mi, že bys mě chtěl umlčet.“ Rukou jí uchopil za bradu, zdvihl její obličej k svému a sklonil se k ní. „Tak to musím napravit,“ zašeptal a dlouze ji políbil. Ten polibek byl nekonečný. Zdálo se jí, že se v něm rozplývá a ztrácí, údy jí ochably, vůle vypověděla službu a jediné, co zbývalo, bylo nechat se tisknout v objetí. Na celém světě zůstal jen Lucius a mrazivá noc, radost a žár. Když ji konečně pustil, oči mu zářily a Brittany hořely tváře. Popadl ji do náruče a točil se s ní dokola znovu a znovu. Smála se, až ztrácela dech. Zastavil se a políbil ji, tentokrát něžně, jako by líbal něco velmi křehkého. „Miluji tě, Britto z Palladrinu. Možná to víš, možná ne, ale měla jsi v sobě kouzlo už před tím, než jsi získala Žezlo růže. Okouzila jsi mé srdce ve chvíli, kdy jsem tě poprvé uviděl. To kouzlo se od té doby jen prohloubilo, a teď mě máš beznadějně ve své moci.“ Oči jí znězněly a Lucius se topil v jejich zlatozelené hlubině. „V tom případě ti nařizuji, můj princi, abys mě znovu políbil. Neboť i já tě miluji.“ Její rty něžně laskaly koutek úst, sklouzly přes čelist a jemně okusily ušní lalůček. „A kdybys snad někdy v budoucnu chtěl líbat nějakou jinou, slibuji ti, že tě proměním v ropuchu.“ Společně se smáli a jejich rty se znovu něžně setkaly. Ve svitu hvězd a měsíce a ve stínu hradních cimbuří oslavovali své vítězství, naději a zázrak lásky.

Epilog

Samozřejmě že byla hostina. Pochodně plály jasným plamenem a ve velkém sále palladrinského hradu se dlouhé stoly prohýbaly pod mísami pečené zvěřiny, kohoutů a pávů. Sladkostí bylo nepřeborně-dortů, koláčů i buchet. Zlaté poháry plné kořeněného vína přetékaly do zvuku harf a fléten. Žongléři bavili svými kousky obecnost, pěvci zpívali písničky o neohrožených princích a statečných princeznách, všude bylo plno tance, zábavy a smíchu. Hrad ožil a urození i prostí obyvatelé Palladrinu slavili návrat princezny Britty a Dariovu porážku. Od chvíle, kdy Žezlo růže a Meč Marriku společně ukončily Dariovu krutovládu, uplynul týden. Během těch několika dnů sebral Lucius armádu mužů, kteří zůstali věrní princezniněmu rodu, vyhnal Dariovy přísluhovače a na hranicích země rozestavil hlídky. Brittany se setkávala s rádci, šlechtici i vesničany a snažila se co nejvíce poznat zemi a lid, které musela opustit jako nemluvně. Na oslavu přišli lidé zdaleka. Toužili alespoň koutkem oka zahlédnout krásnou princeznu s medově zlatými vlasy a zlatavými očima, o níž si celé roky mysleli, že nežije. Princeznu, která dokázala pozdvihnout Žezlo růže a vysvobodit celý Palladrin z područí tyranů. Královna Elysia přicestovala se svými dvorními dámami, šlechtici a rytíři ze Strathbury a její průvod nevedl nikdo jiný než sir Richmond. Melistern se zotavil ze svých poranění a usedl po Luciově boku. Ještě než započal první z bezpočtu přípitků a písní, oznámil Melistern shromáždění, že po Dariově porážce lidé v Marriku povstali proti králi Sedgewickovi. Sedgewick uprchl, jeho poddaní jej hledají a princ Lucius má být korunován místo něj. Toho dne byla uzavřena smlouva, podle níž se království Palladrinu a Marriku v míru a svobodně spojí v jedinou zemi, kde bude společně vládnout Britta, jejíž korunovace se vbrzku chystá, a její manžel, král Lucius. Podle Brittanyina královského úsudku nastala nejlepší část oslavy k půlnoci, když ji Lucius vysvobodil z nudného rozhovoru s ministrem daní. Napůl tajně se vykradli z hodovní síně, proběhli chodbou a vystoupali po loučemi ozářeném schodišti do její ložnice. Lucius zabouchl dveře a chvíli si ji zkoumavě prohlížel. Byla oblečena do bohatých šatů z rudého sametu, výstřih jí odhaloval ramena a vlasy měla svázané stuhami pošíťmi drahokamy. Zazubil se na ni lišáckým úsměvem, při němž jí vždycky poskočilo srdce: „; V těch šatech vypadáš překrásně, má paní, ale přesto jsem připraven tě jich zbavit.“ „Lucie!“ V hrdle jí zvonil smích. „Vždyť moc dobře víš, jak vypadám bez šatů – zkoumáš to celý týden každé ráno a každý večer. A na dnešní odpoledne v tvé ložnici jsi zapomněl? Když mě všude hledal chudák kuchař, aby se zeptal, jestli stačí třicet bažantů a –“ „Samozřejmě, že si pamatuji na dnešní odpoledne,“ pochechtával se. Ve světle svící jeho oči zářivě hleděly do jejích. Brittany si pomyslela, že mu to ještě nikdy tak neslušelo. Štíhlý, vysoký, silný, v černé kazajce lemované zlatem, jí připadal tak krásný, že se jí tajil dech pokaždé, když na něj pohlédla. „Dnešní odpoledne se mi tak

líbilo,“ pokračoval, „že stěží dokážu myslet na něco jiného.“ S úsměvem přistoupil k ní: „Snad jen na to, jak bude naše skotačení pokračovat.“

„Skotačení?“ zasmála se Brittany tiše a tváře jí zrudověly, když ji bral do náruče. „Takhle tomu tedy říkáš, můj manželi?“

„A jakpak tomu říkáš ty, má manželko?“ Vzal její obličej do dlaní, pak sjel pohlazením po pažích a zastavil se na štíhlém pase.

„Já tomu říkám nádhera. Opojení. Radost a potěšení,“ zašeptala a svými rty hledala jeho ústa.

„Potom nevím, proč otálet.“ Slova se mu zadrhla na dlouhých polibcích, kterými odváděl její pozornost od skutečnosti, že ji pomalu a systematicky vysvléká ze slavnostních šatů.

„Ale naši hosté.“

Umlčel ji dalším deštěm polibků. Zasypal jimi oční víčka, tváře, ústa. Byly to něžné, nádherné polibky, pro něž zapomínala na celý svět. Jediným středobodem vesmíru se stal tento muž a láska, kterou k němu cítila. Trvalá nekonečná láska, o jaké vždycky snila. Bez dechu a ve sladké závratí zajela prsty do černých vlasů, přitáhla si jeho hlavu blíž a dychtivě se sytila jeho dechem. Když jeho ruce objevily znovu (toho týdne snad posté) dívčí ňadra, vzdychla rozkoší.

„Jak k tomu přijdou naši hosté?“ škádlil ji šeptem, mazlil se s jejím něžným hrdlem a pomalu ji tlačil k posteli.

„Určitě jim, nebudeme, chybět,“ zamumlala, znovu ho políbila a darovala mu svou duši i tělo.

Když ulehli do hedvábných přikrývek, zachvělo se náhle Žezlo růže na svém křišťálovém podstavci a na oba se snesla záplava voňavých růžových okvětních plátků.

Stěží si toho všimli. Ztráceli se jeden v druhém, ve vášni a rozkoši. V slavnostním sále palladrinského hradu hosté pili, tančili a veselili se. Brittany a Lucius si zatím leželi v náručí na loži z růžových lístků a cvičili se v nejnovější magii, která patřila jen a jenom jim dvěma.

RŮŽE Z GLENROSSU

RUTH RYAN LANGAN

Věnováno Noře, Jill a Marianne, které stejně jako já věří, Že láska a přátelství mají moc uzdravovat

A Tomovi, mému partnerovi ve věcech magie

1

„Ještě ne, chlapci. Počkáme, dokud nepřijdou blíž,“ snažil se Jamie Morgan uklidnit své druhy, zatímco z mlhy se vynořovala jedna vlna útočníků za druhou s meči připravenými k boji.

„Jamie, říká se, že v Penrodshiru znásilnili ženy, a dokonce i děti, a pak město vypálili do základů. Nenechali naživu vůbec nikoho. Dobytek odvedli, a co neodvedli, zabili.“ Duncan MacKay byl Jamieho nejstarší a nejbližší přítel. Od mládí se společně cvičili v boji. A přestože Jamie byl potomkem královského rodu Morganů a Duncanův otec jenom správcem stájí, byli si bližší než bratři.

„Tohle není Penrodshire, Duncane. Přisahám na hrob svého otce, že tihle Ballycrue nedobudou. Ještě dnes je zaženeme zpátky do moře, odkud přišli.“

„Co když to nedokážeme, Jamie?“ zachvěl se Duncan v chladném neustávajícím dešti.

Jamie stiskl příteli rameno. „Pak zemřeme jako válečníci.“ Otočil se k mužům, kteří se krčili opodál zachumlaní do skotských plédů.

„Nemají o nás nejmenší tušení. To je naše jediná výhoda, protože počtem nás mnohonásobně převyšují. Snažte se zůstat ukrytí, jak dlouho jen to půjde. A až nás zpozorují, budeme bojovat, dokud nezemřeme. Je to jasné, chlapci?“

Vojáci přikývli. Spjovala je nejen láska k zemi drancované nepřitelem, ale i oddanost veliteli.

Nepřátelé se blížili a Jamieho muži s připravenými meči a dýkami napjatě čekali na povel k útoku. Když konečně přišel, vyrazili vpřed s ohlušujícím jekem jako berserkové. Moment překvapení byl pro ně jedinou šancí na vítězství. Vzduch se naplnil třeskem zbraní a nářkem raněných. Země rudla krví, ale jejich velitel se stále snažil přehlušit vřavu povzbudivými výkřiky a sám šel z jednoho souboje do druhého, v pevném odhodlání porazit nájezdníky a vyhnat je ze země.

Bitva trvala řadu hodin. A ačkoli Jamie Morgan a jeho válečníci bojovali udatně, barbarští vetřelci postupovali krok za krokem malou vesnicí a dál do lesa, kam se schovali starci, ženy a děti.

Do lesa se vydala i Alexa MacCallumová se svou rodinou: nemocnou matkou, dvěma sestrami, z nichž jedna nesla nemluvně, a se svým otcem Angusem, který neustále kašlal a musel se každých pár kroků zastavovat, aby nabral dech.

Za sebou slyšeli dusot těžkých bot. Angus MacCallum pobídl rodinu, aby se ukryla, a postavil se s mečem v ruce na obranu svých milovaných.

Barbarů bylo asi půl tuctu, hnali se na ně celí nazí, jen s kožešinovou zástěrkou kolem beder, a v očích jim planula touha po krvi. Angus se vrhl do boje se zoufalou odvahou, ale pro nepřátelské obry byl pouhou hračkou. Zabili ho téměř okamžitě a pobaveně se při tom smáli.

Když Alexa viděla, že otec padl, vyrazila z úkrytu, rozhodnutá převzít jeho úlohu, a chopila se meče. Drobná postava s mečem velkým skoro jako ona sama zapůsobila na barbary neodolatelně legračním dojmem. Chvilí jenom překvapeně zírali, pak zvrátili hlavy a propukli v halasný chechot.

Jeden z nich pokročil bezstarostně vpřed, ale dívčina obratnost ho zaskočila. Neustoupila, jak čekal, ale zůstala stát na místě odhodlaná bojovat a rozťala mu rameno. Vyrázil bolestný výkřik a houkl na ostatní, aby mu s malou dračicí pomohli. Během několika okamžiků zatlačili dívku ke stromu a potom ji snadno odzbrojili. Už se nemohla bránit, a tak alespoň zvedla vzdorně hlavu a čekala na smrt. Místo toho ji jeden z nepřátel držel, zatímco ostatní v okolním houští snadno objevili zbytek rodiny.

Alexe tekly slzy proudem, když se musela dívat, jak týrají její matku, sestry i nemluvně, než je konečně zbavili utrpení a pobili je. Potom se otočili k Alexe. Přestože jim nerozuměla, bylo jí jasné, co s ní chtějí udělat, a krev jí ztuhla v žilách. Pokřížovala se a šepem odříkávala modlitby, aby si dodala odvahy. Pak zavřela oči a bezmocně čekala, co přijde. Byla smířená se všemi hrůzami, které bude muset okusit z rukou barbarů, než bude konečně smět zemřít. Náhle uslyšela bublavý výkřik a otevřela oči. Jeden z jejích nepřátel

se kácel k zemi a nad ním se tyčil urostlý skotský válečník s vytaseným mečem. Krvácel z četných ran, krev se mu vsakovala do plédu a odkapávala na zem, ale zdálo se, že si svých zranění vůbec nevšímá.

Jamie Morgan pohlédl na dívku a srdce se mu vzedmulo obdivem. Byla tak odvážná, statečná a hrdá. Stejně jako jeho bojovníci. A tak krásná, že se mu zastavil dech.

Chytil ji za ruku a smýkl jí za sebe, aby ji vlastním tělem chránil, a otočil se k nepřátelům. Byli sice v přesile, ale přesto je každým pohybem meče tlačil k ústupu a hladce se zbavoval jednoho po druhém. Nakonec všichni leželi na zemi. Mrtví.

Alexa propukla v neovladatelný pláč a padla na kolena. Byla příliš slabá, aby zůstala stát. Jamie by ji byl rád vzal do náruče a utěšil ji. Ale než mohl říci jediné slovo, dolehly k němu výkřiky jeho bojovníků. Naposledy pohlédl na dívku s ohnivě rudými vlnitými vlasy a zelenýma očima, ze kterých se řinuly slzy, a byl tentam.

Alexa zůstala v lese sama, obklopená mrtvými těly.

Dívala se kolem sebe jako ve snách. Kam pohlédla, všude byla jen zkáza a smrt. Všichni, které milovala, byli mrtví, a půda, která je živila, nasákla jejich krví.

Přicházela noc, avšak Alexa, ochromená a otupělá až na samou hranici přičetnosti, se nedokázala hnout, a tak zůstala s mrtvými.

„Jakpak se daří našemu pacientovi, sestro Fiono?“ Matka představená vstoupila do místnosti a postavila se vedle postele.

„Pro trochu slabšího muže by jeho rány byly smrtelné.“ Jeptiška v hnědém hábitu právě měnila obklad na čele tichého, nehybného muže, zabaleného do hrubých vlněných příkrývek.

„Musí bojovat o každý nádech, velebná matko.“ Potřásla smutně hlavou a plačtivě pokračovala: „Bojím se, že už se nevzbudí.“

„Ale, ale.“ Starší řeholnice jí povzbudivě stiskla rameno. „Musíme věřit, sestro Fiono. Není to přece jen tak obyčejný muž. Kdyby nebylo tohoto mladíka, už bychom všichni byli otroky barbarských nepřátel.“

„Ach ano, vím, velebná matko,“ utírala si mladší jeptiška slzy.

„Trápí mne, že pro něj můžeme udělat tak málo.“

„Mýlíš se, sestro Fiono. Můžeme pro něj udělat velmi mnoho. Kromě bylin a mastí je tu přece i naše víra. Věříme, že jsme všichni součástí vznešeného a nekonečného plánu. Proto také pečujeme o lorda Jamieho Morgana právě my. Jsme povinny udělat všechno, co můžeme, a zbytek nechat v rukou Všemohoucího.“ Otočila se ke dveřím a vycházejíc ještě dodala: „Svolám všechny sestry do kaple. Bude-li to nutné, vezmeme ve jménu našeho mladého pána nebesa útokem.“

„Už jste ho viděly?“ Mladá novicka v bílém tuhém škrobeném šatě stála uprostřed chumlu řeholnic v hnědých hábitech. Snažila se tlumit vzrušený hlas do šepotu, ale tváře jí hořely touhou sdělovat svému okolí novinky o urozeném pacientovi. „Je tak vznešený a tak hezký, že mi to opravdu láme srdce.“

„Ach ano,“ pokročila k ní shrbená stará sestra, aby se zapojila do debaty. „Slyšela jsem, jak matka představená říká otci Lazarovi, že náš mladý pán musí být požehnán velmi zvláštními dary nebes, když je i přes vážnost svých ran stále mezi námi.“

Novicka k ní stočila oči, veliké jako talíře na podnose, který držela v rukou. „Celé Skotsko se raduje a vebí našeho pána. Všichni o něm mluví jako o hrdinovi z Ballycrue, králi všech válečníků. Když všichni muži okolo něj padli, stál proti nepřátelům sám samojediný. Rány přijímal s nevídanou odvahou a bojoval tak dlouho, dokud z naší země nevyhnal všechny barbary. Osvobodil nás od nepřátelského jha. A dokonce se říká.“ odmlčela se. Zachytila pohled matky představené, která si to s obličejem zachmuřeným jako bouřkový mrak, pevným krokem rázovala k nim.

„Zas už klevetiš, mladá Mordrundo? Cožpak nemáš nic na práci? Jestli jste dokončily své každodenní povinnosti, sestry, očekávám, že půjdete pokleknout do kaple a modlit se za potřebné.“

Hlouček pokáraných žen se rozprchl, ale ve všech chodbách se dál šuškal o špitale o zraněném hrdinném vojevůdci, kterého bez ducha přinesli do jejich kláštera a který zde bojuje o život.

Abatyše Mary, matka představená řádu Svatého kříže, stála u okna a pozorovala štíhlou postavu pracující na zahradě.

Obdivovala trpělivost, s níž se dívka starala o křehké květiny. Když sem přišla, byla zahrada uprostřed klášterních zdí téměř zničená.

Nepřátelští nájezdníci úplně rozvalili jednu zeď, vyvrátili staré kamenné lavičky a rozryli půdu těžkými škorněmi. Jakmile se dívka trochu zotavila z tělesné slabosti, začala zahradu obnovovat. Bylo to, jako by ji k tomu vedl nějaký vnitřní hlas. Nikdy s nikým nepromluvila a zdálo se, že ani nepoznává jeptišky kolem sebe. Ale práce na čerstvém vzduchu jí prospívala, do tváří se jí vracela barva a tělo sílilo.

Bylo úžasné pozorovat, jak se její stav mění. Když ji po bitvě přinesli

do kláštera, nebyla schopná dělat celé týdny nic jiného než ležet na tvrdém lůžku a němě pozorovat sestry, které ji trpělivě koupaly, krmily a nutily žít, přestože ona sama si nepřála nic jiného než zemřít. A přece žila. Navzdory všemu žila.

S lordem Jamiem to bude podobné, uvažovala matka představená. Jeho rány se za čas zacelí a on se uzdraví. Vroucně věřila, že se do jejich kláštera dostal proto, aby přežil. Byla přesvědčena, že každá sebemenší událost v sobě skrývá předem určený účel a že k nim mladík přišel proto, aby byl onen účel naplněn.

Otočila se od okna a spěchala chodbou, aby vystřídala sestru Fionu, která vzkázala, že by se ráda šla pomodlit do kaple.

„Jak je dnes našemu nemocnému?“

„Je to stále stejné, velebná matko.“ Ubohá sestra Fiona měla v těchto dnech neustále pláč na krajíčku. „Nemyslím už na nic jiného než na modlitby.“

„Jdi, zůstanu tady. Pošli Mordrundu, tu malou novickou, aby mi přinesla další léčivou mast.“

Stará řeholnice poklekla vedle lůžka a sklonila hlavu k modlitbě. Náhle uslyšela šepot – tichý a trhaný, slova se drala z ochraptělého hrdla s obrovským úsilím.

„Jsem... mrt-vý?“

„Můj pane.“ Rychle zdvihla hlavu. „Ne, nejsi mrtvý. Jsi naživu.“ Rukou se dotkla mladíkova čela a s úlevou zjistila, že horečka, která ho sužovala řadu dní, konečně ustoupila. „Díky Bohu.“

„Děkuješ Bohu? Ty, oblečený anděl?“ Mluvil nezřetelně. „Co je tohle za místo? Nebe, nebo peklo?“ Pomyslel si, že kdyby to bylo nebe, asi by jím nelomcovala taková horkost.

„Ani nebe, ani peklo, můj pane. Já jsem matka Mary, představená řádu Svatého kříže. Jsi v klášteře Glenross.“

„V klášteře?“ Matně si vybavil rozlehlou kamennou stavbu s vysokými věžemi a zvuk zvonů, který svolával vesničany, aby se ukryli v pevných zdech, když bitva začala. „Klášter tedy nebyl zničen?“

„Ne, můj pane. Byl silně poškozen, ale bitvu přečkal. Díky tobě.“

„A co útočníci?“ Pokoušel se posadit.

„Jsou pryč, můj pane. Opět díky tobě.“ Jemně ho zatlačila zpátky na lůžko. „Byl jsi velmi vážně zraněn. Teď musíš odpočívat, dokud se ti nevrátí síly.“

„A moji muži?“

Potrásla hlavou a přála si, aby se byl nezeptal.

„O tom teď nebudeme mluvit, můj pane.“

Přes všechnu závažnost ran a slabost obemkly jeho prsty abatyšino zápěstí pozoruhodnou silou. „Chci, abys mi řekla pravdu o mých mužích. Co je s nimi?“

„Říká se, že všichni... zahynuli.“

Světlo z očí mu zmizelo a místo něj v nich spatřila něco jiného – temného a nebezpečného. Srdce se jí sevřelo strachem. „Musíš odpočívat, můj pane, a nabrat nové síly.“

Hezký obličej se zkřivil vztekem. „Proč bych musel?“

Povzdechla si: „Protože obnova země bude ležet na bedrech mladých a silných. A protože tví lidé spoléhají, že je povedeš.“

Místnost se s ním začínala točit. Proklínal svou slabost, která ho nutila zavřít oči. Bolest ran byla daleko menší než ta, kterou cítil v srdci. Znovu se začal propadat do bezvědomí. Duncan a všichni ostatní. Muži, kteří byli jeho rodinou. Všichni mrtví.

Vzdal se temnotě, která ho stahovala níž a níž, až klesl na samé dno bídy a utrpení. Na dno, z něhož nevedla žádná cesta.

Je to jen správné a spravedlivé, abych trpěl, říkal si. Nezasloužím si ani naději, ani denní světlo. Zavedl jsem své přátele do zmijího hnízda. Všichni zemřeli.

Jenom on zůstal naživu a to vědomí ho zahanbovalo do hloubi duše.

2

„Nenávidím svou slabost. Jsem bezmocný jako malé dítě.“ Jamie padl zpět do polštářů, vyčerpaný chůzí po místnosti.

„Ale, ale, můj pane. Napoprvé to nemůže být lepší.“ Sestra Fiona jej vzala za ruku, bez zjevné námahy přitáhla k sobě a postavila na nohy. Objala ho kolem širokých ramen a zeptala se: „Kam půjdeme?“

Těžkopádně se šoural vedle ní a dovolil, aby určovala směr. Stejně neměl na vybranou – s její silou nebylo možné soupeřit.

„Půjdeme ven,“ rozhodla. „Dnes je krásně a slunce ti udělá dobře.“

Klenutou branou vyšli na zahradu, která byla zbudována uprostřed klášterního komplexu a ze všech stran obehnaná zdí. Na slunci na něj čekalo lehátko.

„Měl jsi vidět, jak to tady vypadalo před pár týdny, pane.“ Ukázala

na zeď. Bylo vidět, že byla před nedávnem pobořená, ale teď už zase dostavěná novými kameny. „Když sem barbaři vtrhli, zničili všechno, co jim stálo v cestě. Květiny, stromy, krásné kamenné lavičky.“

Usadila ho co nejpohodlněji a zabalila do kožešin.

Pohrdlivě sykl: „Nemusíš se mnou zacházet jako s bezmocným starcem, sestro.“

„Nejsi bezmocný, jsi jenom slabý, můj pane. Ale to se brzylepší, uvidíš. Uživej si chvilku slunce. Za chvíli se vrátím a přinesu ti polévku z masa.“

„Polévka.“ Ušklíbl se a sledoval, jak spěchá pryč. Kdyby byl doma na svém hradě, nařídil by, aby mu přinesli pivo. Tak silné, že by se po něm mužům kroutily kníry.

Dotkl se brady a s nelibostí si uvědomil, že je hladce oholen. Ta zatraceně zdatná Fiona mu dokonce oškrábala bradu.

Při představě, že ho holila jeptiška, se zamračil. I když. V jejím případě to zas taková potupa nebyla. Fiona MacGillivarová vychovala sedm mladších bratrů a přesně věděla, co obnáší péče o muže jako živočišný druh. Její bratři byli prý obřího vzrůstu a podle toho, co vyprávěla, jeden vedle druhého zplozenci pekel. Byli tak nevďeční, že raději odešla do kláštera, kde se snadno dokázala vyrovnat s přísným řádem a připadala si jako v ráji. Chlubila se, že pro úlohu ošetřovatelky se v klášteře hodí ze všech nejlépe.

A přece, ať byla jeho ošetřovatelka jakkoli zručná a místo, kde se uzdravoval, jakkoli tiché, nenacházel v srdci mír. Jen bolest a muka. Vědomí, že jako jediný přežil, zatímco ostatní, které miloval, zemřeli, stravovalo jeho srdce a zasévalo zoufalství do duše.

Toužil po domově a po svých lidech. Ale pomýšlení, že by měl na Vrchovinu vyslat posla se zprávou, že je naživu, ale ostatní padli, se mu hnusilo.

Jamie ze svého kožešinového zakuklení bezmyšlenkovitě pozoroval okolí, když si všiml nezřetelného pohybu v koutě zahrady. Na zemi klečela postava v plášti, s kapuci na hlavě a pečlivě kypřila půdu malou motyčkou. Pokaždé, když narazila na kámen zarytý v zemi, vykopala ho a přiložila k ostatním, tam, kde byla zeď ještě pobořená a kde kamenné schody vedly až k ochozu.

Kdysi by mu takováhle práce připadala snadná jako dětská hra. Teď ho unavovalo i jenom se na to dívat. Opřel si hlavu o lehátko a zavřel oči. Místo aby si užíval tepla, kterým ho sluneční paprsky šimraly na tváři, ponořil se v duchu znovu do bitevní vřavy. Viděl bolestí znetvořené obličejy svých chlapců, slyšel jejich sténání a díval se, jak jeden po druhém umírají.

Touto dobou už měli být zpátky na Vrchovině a oslavovat vítězství.

Místo toho byli po smrti a on zůstal sám na tomhle místě mezi cizinci, kteří s ním zacházejí jako s hrdinou.

Hrdina. Zbolelo ho u srdce. Takové vítězství je pro něj nicotné.

Barbaři sice odtáhli, ale on zaplatil cenu nejvyšší: životy všech svých mužů. A přesto nedokázal litovat, že je vojákem. Bylo to to jediné, co uměl a pro co byl vycvičený. Vojna byla celý jeho život. Před řadou let mu otec vysvětlil, že stát se vojákem není nijak úžasná životní cesta. Ale díky tomu, že si ji někteří muži zvolí, poskytnou jiným mužům možnost svobodné volby, jak naložit se svým osudem. Jamie si vždycky myslel, že vojenství je vznešené poslání, ale teď to najednou přestalo platit. V tuto chvíli nemohl unést skutečnost, že výkvět jeho šlechty je po smrti a země zničená válkou.

Zavřel oči. Mír a ticho zahrady byly výsměchem jeho vzpomínkám, které neustále zněly lomozem bitvy, ozvěnou výkřiků raněných a nářku umírajících.

Alexa položila na zeď další kámen a poodstoupila, aby si své dílo prohlédla. Bylo příjemné být venku na slunci a dělat těžkou fyzickou práci. Ztratila pojem o čase a vůbec netušila, jak je to dlouho, co do kláštera přišla, a kolik dní či týdnů už se lopotí na jeho zahradě.

Nejprve brala tento úkol jako trest za to, že přežila své blízké.

Později, jak práce pokračovala, nacházela v ní zalíbení a uvítala ji jako možnost odvděčit se sestrám za dobrotu, s níž se staraly o tolik trpících a postižených válkou. Nakonec složila přísahu, že zůstane v klášteře tak dlouho, dokud nevybuduje zahradu v původní kráse.

Sepsala svou přísahu na kus pergamentu a starý otec Lazarus byl svědkem.

Prvním úkolem bylo obnovení bylinkové zahrádky, protože sestry potřebovaly byliny na léčení mnoha nemocí. Nejprve se postarala o záhony řepíku, aloe, sasanky hajní a anděliky. Potom přišly na řadu trsy kontryhelu, levandule a myrty.

Postupovala pomalu a metodicky. Plela, ryla, kypřila půdu, dokud slunce nezapadlo.

To místo mělo magické kouzlo, a když zde pracovala, zmizel všechen strach a úzkost, které se k ní vracely každou noc. Konečně umlkly naříkající hlasy jejích drahých, které ji prosily o pomoc, a palčivá bolest v srdci pomalu tála. Kdyby mohla, pracovala by i v noci, aby unikla všem nočním můrám.

Na chvíli se narovnala, aby nabrala dech. Tu si všimla, že není sama. Otočila se a pohlédla na zachumlanou postavu na lehátku.

Voják. Válečník. Slyšela, jak si o něm sestry špitaly. Nebylo možné neslyšet všechny ty řeči o hrdinovi všech hrdinů z Vrchoviny. Alexu vůbec nezajímal. Pro ni to byl jen další voják vycvičený k zabíjení. Nohy se jí roztráslly. I pouhá vzpomínka na válku otevřela stavidla strachu. Poklekla ke svým rostlinkám a počkala, až slabost pomine. Pak se vrátila ke svému úkolu a vyhnala z hlavy všechny myšlenky, které by ji mohly odvést od práce.

„Tady je tvůj masový vývar, pane.“ Sestra Fiona nebyla sama. Za ní přicházela drobná novicka Mordrunda s malým dřevěným stolem, který jeptišky postavily vedle lehátka. Sestra Fiona odklopila pokličku a polévka zavoněla po celé zahradě.

„Zahřeje tě a dodá ti sílu.“ Všimla si, že se Jamie zamračil. „Je ti něco, můj pane?“

Zavrtěl hlavou. „Jsem v pořádku. Jen... trochu unavený.“

Klášteřem se rozezněl zvuk zvonu zvoucího k polední modlitbě.

„Měla bych teď jít do refektáře,“ otočila se sestra Fiona k pacientovi.

„Místo mne s tebou zůstane Mordrunda a poslouží ti, bude-li třeba.“

Vrhla na mladou novicku varovný pohled a odspěchala.

Mordrunda se cítila poctěna důležitým úkolem. Nabrala lžící polévky a nesla ji Jamiemu k ústům. Ten ji znechuceným mávnutím odehnal a vyrazil jí lžící z ruky. „Dokážu se najíst sám.“

„Samozejmě můj pane.“ Novicka si bojácně utřela mokré ruce do tuhého hábitu a podala mu misku. Odstoupila a tiše pozorovala, jak jí. „Chutná ti to, pane?“ zeptala se nakonec.

„Nijak zvlášť.“ Usrkl jen několikrát, položil misku na stůl a opřel se do lehátka. Cítil se naprosto vyčerpaný.

Mordrunda se bezradně rozhlédla kolem. Snažila se najít něco, co by mladíka mohlo zajímat. „Co říkáš tomu, jak naše děvče pečuje o zahradu? Je to moc užitečná práce.“

„Děvče?“ ohlédl se po postavě klečící v hlíně. „Myslel jsem, že je to nějaký kluk ze vsi.“

„Ó ne, pane.“ Mordrunda se potěšené zasmála, že našla téma, o kterém může s mladíkem rozmlouvat. „Tu dívku našli v lese víc mrtvou než živou. Kolem ní ležela spousta pobitých, podle barev oblečení z jednoho klanu, ke kterému patřila i ona. Byla v lese bez jídla a bez přístřeší spoustu dní.“

„Mluvila o tom?“

„Nemluví vůbec, pane. Zdá se, že ani neumí. Ale není jasné, jestli je němá od narození, nebo jestli oněměla hrůzou po té bitvě s barbary. Naše sestry jí daly jméno Eva. To proto, že to byla první živá žena, kterou po bitvě našli, a také pro její lásku k naší zahradě.“

„Proč se tady schovává? Znásilnili ji?“

„Nejspíš ne. Ale matka představená říká, že ne všechna zranění jsou okem viditelná. Mnozí z těch, kdo přežili válku, mají vážná poranění v srdci a v duši. Takové musíme léčit se stejným soucitem jako raněné a nemocné.“ Nadechla se: „Doufám, že jednou budu léčit stejně dobře jako ostatní sestry. Proto jsem vstoupila do řádu. Ale matka představená říká, že se napřed musím naučit krotit svůj jazyk. Říká také –“ Maličká novicka naráz zastavila vodopád slov a rukou si zděšeně přikryla ústa. „Už zase. Udělala jsem to znovu. Řekla jsem ti daleko víc, než jsem měla. Prosím tě, pane. Neříkej sestře Fioně, že jsem ti vyprávěla o našem děvčeti. Neměla jsem to dělat. Není to moje věc a nepřísluší mi vykládat o ní. Matka představená říká, že vždycky musíme chránit soukromí našich trpících a že péče o ně pro nás musí být nejpřednější.“

Potřásl hlavou a upřel oči na postavu u zdi. „Nemusíš se bát.

Neřeknu nikomu ani slovo. Bude to naše tajemství, Mordrundo.

Souhlasíš?“

„Děkuji ti, pane.“ Potěšené se otočila, do jedné ruky popadla dřevěný stůl, misku se zbylou polévkou do druhé. „Půjdu teď do kaple.

Když se budu usilovně modlit, snad si příště budu pamatovat, že mám nejprve přemýšlet a teprve potom mluvit.“

V chodbě potkala sestru Fionu, která se právě vracela a zkoumavě se zadívala na zrudlý obličej mladé novičky.

„Doufám, že tě naše Mordrunda neobtěžovala svými hloupými klevetami, pane.“

Když rukou naznačil zápornou odpověď, vydechla úlevou. Nedalo se odhadnout, co by mu to hloupé dítě mohlo napovídat. „Už se chceš vrátit do svého pokoje, pane?“

Odpověď ji překvapila: „Rád bych ještě chvilku poseděl na slunci, sestro.“

„Potřebuješ něco, pane?“

„Ne, nic.“

„Dobrá, vrátím se asi za hodinu a pomohu ti zpátky.“

Neodpověděl, ale všimla si, že místo aby zavřel oči, zadíval se na květy v zahradě.

Snad má matka představená pravdu, když pro jeho odpočinek zvolila právě tohle místo, uvažovala na odchodu. Zahradou prostupovalo

kouzlo, které dokázalo léčit i rány, na něž síly řeholních sester nestačily.

Jamie strávil na lehátku téměř hodinu, ale pracovitá zahradnice se jeho směrem nepodívala ani jednou. Pilně okopávala, ryla a vybírala kameny z půdy. Sila semínka do rovných řádků a okopávala sazeničky, které nedávno vyrazily ze země.

Jen jedna věc ho trochu mátlá: navzdory horkému odpoledni pracovala stále s kápí na hlavě. Proč se tak schovává? Mordrunda sice říkala, že ji neznásilnili, ale její chování mluvilo o opaku. Jak může někdo vydržet pracovat takovým tempem a tolik hodin bez odpočinku, jídla a pití? Dřela jako posedlá. Byla do své práce tak zabraná, jako by byla v docela jiném světě.

Když pro něj sestra Fiona přišla, skoro se mu ani nechtělo odejít. Zdálo se mu ale hloupé vysvětlovat své důvody, a tak si od ní nechal pomoci na nohy. Postavil se a znovu ho překvapilo, jak je slabý. Za tu krátkou dobu, kterou strávil v zahradě, na své rány málem zapomněl.

„Je mi líto, sestro, ale budu se o tebe muset opřít.“

Usmála se. „Proto jsem tady, můj pane.“ Přehodila mu přes ramena kožešinu, silnou rukou ho objala kolem pasu a podpírala až ke klenutému vchodu.

Když vcházeli dovnitř, ohlédl se přes rameno. Potěšilo ji to. „Líbily se ti naše květiny, pane?“

„Ano. Bylo to velmi... příjemné.“

„To je dobře.“ Pomalu se belhali tichou chodbou až k jeho pokoji. Byla to obyčejná, prostě zařízená cela, stejná jako ostatní v opatství. Měl zde lůžko, umyvadlo, krb, a navíc i dřevěné křesílko pokryté kožešinou, které stálo před krbem.

„Matka představená si myslí, že jsi stále příliš slabý na to, abys jedl v refektáři, pane. Požádala jsem Mordrundu, aby ti něco k snědku přinesla sem.“

„Děkuju ti, sestro.“ Byl jí vděčný, když ho opatrně usadila do křesla a se šustěním škrobených sukní odešla.

Opřel si hlavu a zavřel oči. Brzy pošle zprávu svému klanu, aby pro něj přijeli a odvezli ho domů.

Domů. Představa domova by měla být prodchnuta štěstím a potěšením. Jenže on se vrátí sám, bez přátel, a to mu rozdíralo srdce. Předklonil se a v zoufalství si zakryl obličej rukama.

Když mu novicka přinesla občerstvení, našla jej zachmuřeného a bez nálady. Místo jídla se s námahou vyškrábal na postel, zavřel oči a opět se propadl do hlubokého zoufalství.

3

Mlhavá rána ustoupila teplým letním odpoledním. Zahrada byla jeden květ a sestry z kláštera v Glenrossu hledaly všemožné záminky, aby tam mohly trávit co nejvíc času. Procházely se po úzkých pěšinkách, sedaly na kamenných lavičkách, tiše si šeptaly předepsané modlitby a občas pozdvihly hlas k oslavným písním. Naučily se vyhýbat se mladému šlechtici, který také rád sedával na slunci. Často zde trávil tiše celé hodiny, s nikým nemluvil, a pokud už musel odpovědět, volil krátké, úsečné věty.

Sestra Fiona přistoupila k oknu v pracovně matky představené a s povzdechem z něho vyhlédla. „Tělesné rány našeho pacienta mi starosti nedělají, velebná matko. Hojí se dobře. Zakrátko bude znovu schopen pozvednout meč a postavit se do čela nejstatečnějších mužů země. Horší je to s ranami, které utrpělo jeho srdce. Podívej se na něho. Jak může sedět v zahradě a nevidět její krásu?“

„Ještě nedokáže krásu vnímat, sestro. Jeho oči jsou stále zastřeny hrůzami bitevního pole. Viděl příliš mnoho utrpení. Smrt je stále s ním a nedovolí, aby k němu proniklo světlo.“

„Tvrdíme o sobě, že dokážeme uzdravovat, velebná matko. Jak můžeme považovat své pacienty za uzdravené, když jim tělesné zdraví bylo navraceno jen proto, aby jejich srdce dál trpěla?“

Starší řeholnice se usmála. „Děláme to, co umíme a můžeme, ale některé věci leží mimo náš dosah. Teď musíme dát jeho lordstvu čas. V mnoha případech bývá právě čas nejlepším lékařem. Stejně tak jako víra.“

Mladší sestra unaveně přikývla. „Kdybych jen věděla, jak ho přimět, aby vztáhl ruku pro pomoc a naznačil, co pro něj můžeme udělat.“

Sestra Fiona odcházela a potřásala hlavou. Snad má matka představená pravdu. Ale ona poznala během dlouhých dní a nocí Jamieho Morgana více než kdo jiný. Byl to hrdý muž, možná až příliš hrdý, než aby kohokoli žádal o pomoc.

Z okna kaple se linul zpěv večerních modliteb. Alexa dřepěla na patách a poslouchala. Byla tak pohlcena prací, že si vůbec nevšimla, kolik hodin už uplynulo. To už je opravdu večer?

Poděřela si rukou bolavá záda a vstala. Otočila se a zjistila, že není

sama. Voják, kterého sestry ošetřovaly, stál přímo za ní. Nemusela se mu ani dívat do obličeje, stačilo zahlédnout jeho vysokou svalnatou postavu a cítila, jak se jí celé tělo chvěje hrůzou. Zdálo se, že se celička zmenšila ve snaze schovat se hlouběji do pláště s kapuci. Jamie už dávno odložil kožešinu a vyměnil ji za svůj skotský pléd. Měl jej oblečený po vojenském způsobu, přehozený přes jedno rameno, zatímco druhé zůstalo nezakryté. Nohy měl bosé a dohněda opálené sluncem.

„Slyšíš, vid?“

Ucouvla tak rychle, že zakopla o motyku, která jí ležela u nohou, a málem upadla.

Mimoděk ji chytil za předloktí, aby ji podepřel. Byl to jen obyčejný dotek, ale i přes hrubý vlněný plášť cítil, jak mu do žil proniká spalující horkost. Nesmírně ho to zarazilo. Jen co stála pevně na nohou, rychle ruku zase odtáhl, jako by se spálil.

Otočila se zády, aby se na něj nemusela dívat.

Snažil se mluvit co nejměkčeji, aby ji znovu nepolekal. „Promiň, že jsem tě tak poděsil. Nechtěl jsem. Přiznávám, že jsem tě pozoroval. Ta mladá novicka mi řekla, že nemluvíš. Ale viděl jsem, že posloucháš, jak sestry zpívají.“

Sehnula se, zvedla motyku a bez jediného pohledu odcházela.

Slyšela jeho hlas těsně za zády. Šel za ní. „Prý ti říkají Eva. Já se jmenuji Jamie. Jamie Morgan.“

Otevřela malá dvířka v přístěnku u zahradní zdi, uklidila motyčku, pak sáhla do kapsy pláště, vyndala zahradní lopatku a položila ji na polici. Zavřela dveře na petlici a namířila si to ke klenuté brance.

„Počkej.“ Jamie se znovu dotkl její paže. Žilami mu opět prošlehl spalující žár. Teď už věděl, že se mu to poprvé nezdálo. „Nudím se. To nejnáročnější, co dělám, je, že zvedám lžici k ústům. Myslel jsem, že bych ti mohl pomáhat. Mé rány se hojí, a tak bych mohl rýt půdu a ty bys sázela rostlinky. Také bych mohl prořezat stromy, na které nedosáhneš.“

Zachvěla se, přitáhla si plášť k tělu a bez jediného pohledu nebo známky, že ho slyšela, vyšla ze zahrady.

Díval se, jak chvatně spěchá zšeřelou chodbou a mizí za rohem.

Otočil se a odcházel na opačnou stranu po cestičce, kterou ozařoval měsíční svit.

Určitě ho slyšela! Tím si byl jistý. Ale rozhodla se, že si ho nebude všímat. Bojí se ho? Hnusí se jí?

Ta myšlenka ho zarazila. Založil si ruce na prsou a zamyslel se. Byl synem šlechtice, a dívky po něm odjakživa pokukovaly. Později, jako válečník a voják, jich měl víc, než by dokázal spočítat. Svůj vzhled a všechny výsady považoval za samozřejmé. A tady bylo najednou děvče, které se na něj dokonce odmítá podívat.

Jak zvláštní stvoření je tahle Eva! Byla pro něj tajemnou hádankou.

Nechtěl ji polekat, ale dobře věděl, že teď, když udělal první krok, už si jí nedokáže nevšímat.

Ale jak si ji má získat?

Stál a tiše přemýšlel.

Když mu bylo šest nebo sedm let, vzal ho otec s sebou na lov.

Uprostřed lesa vystopovali velkého jelena. Otec natáhl luk a připravil se k výstřelu. V tom před jelena náhle vyběhla laň a šíp ji zasáhl místo něho. Otec toho litoval, ale nedalo se dělat nic jiného než laň stáhnout, vyvrhnout a odvézt ji domů s ostatní ulovenou zvěří. Pustil se tedy do práce, když se na pasece zničehonic objevil koloušek a hledal matku.

Jamie se ho snažil přilákat. „Takhle ne, Jamie,“ řekl mu otec. „Tak s vyděšeným zvířetem nic nezmůžeš. Buď úplně zticha a uvidíš, že k tobě přijde sám.“

„Vždyť se bojí.“

„Bojí se, to je pravda. Ale je v něm i něco silnějšího než strach.

Potřebuje někoho. A teď, když tu není jeho matka, musí si najít

někoho jiného, kdo se o něho postará. Vidíš, už jde. Je zvědavý, jestli jsi přítel, nebo nepřítel.“

Vzpomínal na léto, kdy se on a mladý jelínek stali nerozlučnými

přáteli. Když na podzim vyrostl a zmizel v lese, byl Jamie smutný.

Otec ho tehdy utěšoval, že teď si zvíře najde přátele mezi sobě rovnými.

Usmál se při vzpomínce na idylické časy dětství.

Pak spatřil něco, při čem mu úsměv zamrzl na rtech. Zpočátku to byl nezřetelný stříbřitý třpyt, který postupně nabýval zřetelnějších obrysů a měnil se v postavu krásné ženy. Stál bez hnutí a pozoroval, jak se žena blíží, spíš se vznáší, než kráčí k němu. Stříbřitě zlaté vlasy jí zářily kolem hlavy jako svatozář, šaty protkávané zlatem a stříbrem, utkané snad samotnými anděly, obepínaly štíhlou postavu.

Spěchala kolem něj, aniž mu věnovala jediný pohled. Vystoupila po kamenných schodech, posadila se na zeď a upřeně se zadívala do dálky, dychtivým pohledem děvčete, které toužebně očekává návrat milého.

Jamie od ní nedokázal odtrhnout oči a jako hypnotizovaný ji

pozoroval víc než hodinu. Seděla trpělivě s rukama v klíně, smutným úsměvem na tváři a očima upřenýma do daleka. Když měsíc zakryly mraky, zachvěla se, tiše vzlykla a pomalu sešla ze schodů. Ve tváři měla výraz takového smutku a zoufalství, že Jamie instinktivně natáhl ruku, aby ji utěšil.

„Co se ti stalo, má paní? Mohu pro tebe něco udě-?“ Zděsil se. Ruka prošla postavou a cítil chlad, jako by ji ponořil do ledového vodopádu. Žena bez povšimnutí kráčela dál.

Stál jako přibitý a upřeně pozoroval siluetu, která se zastavila před zdí na druhém konci zahrady, rozplynula se ve stříbřitou mlhu a po chvíli po ní nezbylo nic než pár stínů.

Jamie byl praktický muž, který jen tak něčemu neuvěřil a nenechal se snadno oklamat. Teď ale přesně věděl, co viděl a čeho se dotkl. Či spíš téměř dotkl.

Zamračeně spěchal za matkou představenou.

„Tak tys ji viděl,“ zašeptala abatyše řádu Svatého kříže, když se souhlasným přikyvováním naslouchala jeho vyprávění. „Je to lady Anna, naše patronka. To ona nám darovala tento krásný zámek, který už víc než sto let používáme jako klášter.“

„Ty jsi ji také viděla, matko představená?“

Stará jeptiška zavrtěla hlavou. „Bohužel, neměla jsem to štěstí.

Vidělo ji jen pár lidí. Ale za ta léta jich bylo dost, aby bylo zřejmé, že lady Anna stále čeká.“

„Čeká? A na co?“ Jamie přešel k oknu. Nemohl se ubránit nutkání sledovat neustále zahradu, zda se stříbřité zjevení znovu neobjeví.

Matka představená složila ruce na stole a začala vyprávět. „Lady Anna byla dcerou skotské matky a anglického velmože. Byla vychována zde, na tomto nádherném místě, vzdělána v hudbě a umění francouzskými a italskými učiteli. Říká se, že strávila mnoho hodin v zahradě malováním květín, a prý tam byla velmi šťastná. Zámek samozřejmě navštěvovalo mnoho lidí. Jeden z nich – mladý, silný a pohledný válečník – se do ní zamiloval a ona do něho. Byla to láska na první pohled. A právě v zahradě si vyznali lásku a stali se z nich milenci. Rád se díval, jak Anna maluje, a byli by tady mohli šťastně strávit zbytek života, kdyby do země nevtrhli nepřátelé. Neměl na vybranou a musel odejít do boje. Než odejel, prosil lady Annu, aby se za něj provdala a doprovázela ho. Pověst říká, že i když jej milovala víc než vlastní život, nedokázala opustit domov a zahradu. Odmítla tedy a slíbila mu, že se za něj provdá v den, kdy se vrátí.“

Jamie přikývl na znamení, že je mu jasné, jak příběh skončí: „A tak lady Anna od té doby čeká na svého milého, který se nikdy nevrátí.“ Matka představená pak pokračovala: „Tím ale příběh nekončí. Lady Anna se nikdy nevdala, a když se její smutek prohloubil natolik, že jej nemohla unést, povolala sestry, aby se o ni staraly až do její smrti. Odměnou darovala našemu řádu na věčné časy zámek se všemi přilehlými pozemky. Od té doby jsme tady a využíváme svých vědomostí k léčení druhých.“

Jamie se otočil od okna a upřeně se zadíval na profil staré abatyše.

„Říkáte, že zemřela. Proč tedy nemůže,“ pokývl hlavou ke stropu, „najít klid v nebi?“

Abatyše pokrčila rameny: „Říká se, že než bude smět odejít za ostatními zemřelými, musí ještě něco vykonat.“

„Vykonat?“ Jamie popošel ke stolu. „Co může takový duch vykonat?“

Jeptiška sepjala ruce. „To nevím, můj pane. Víím jen, co vypráví pověst: že pyká za svou sobeckou touhu po snadném životě v pohodlí, která jí nedovolila jít za svou láskou. Snad musí najít způsob, jak své jednání napravit, a pak bude smět toto místo opustit. A do té doby...“, nedokončila větu a usmála se: „Máš velké štěstí, můj pane. Jen několika málo lidem bylo dopráno setkat se s lady Annou.“

„Děkuji ti za vysvětlení, velebná matko. Ale pochybuji, že by bylo možné nazvat ten prchavý okamžik v zahradě setkáním.“ Jamie odcházel do svého pokojíku hluboce zamyšlen.

Ulehl ponořen do myšlenek na lady Annu. Místo lásky si zvolila pohodlí, a nyní za to platila celou věčností, nebo alespoň jejím dílem. Lady Anna – tak krásná, tak zoufale smutná.

Ducha krásné paní viděl daleko lépe a zřetelněji než záhadnou Evu. V hábitu a s kápí na hlavě jí nebylo možné nahlédnout do obličeje. Jenom ve chvíli, kdy se k němu otočila, zahlédl záblesk jejích očí, rozšířených strachem, všiml si úst sevřených v tichém odporu. Víc nestihl.

„Proč se schováváš před světem, malá Evo?“ ptal se sám sebe nahlas.

„Jaká tajemství ukrýváš ve svém srdci?“

Uvědomil si, že to je první večer od jeho příchodu do kláštera, kdy jej netrápí vzpomínky na bitvu a přátele, kteří zahynuli. Dnes přemítal o dvou záhadných ženách, z nichž jedna byla mrtvá a druhá se skrývala.

Vždycky miloval záhady. Jak by mohl odolat téhle?

„Podívej se z okna, velebná matko.“ Sestra Fiona vrazila bez dechu do pracovny a ukazovala k oknu. „Nejprve jsem nevěřila vlastním očím. Ale mladá Mordrunda mi řekla, že lord Jamie je v zahradě už od časného rána.“

Matka představená vstala od stolu a postavila se vedle mladší řeholnice. To, co uviděla, jí vykouzilo úsměv na tváři. „Zdá se, že se pan Jamie Morgan začíná uzdravovat.“

„Ano. A vidíš, s jakou lehkostí zachází s rýčem? Ještě nedávno na zraněnou nohu stěží došlápl, a teď jí snadno a lehce zarývá rýč do země. A rukou, kterou nedokázal zdvihnout meč, obrací vlhkou hlínu, jako by nic nevážila.“

Starší sestra se shovívavě usmála. „Nemluvím o ranách a jeho tělesném stavu, sestro Fiono. Zdá se, že se náš pacient začíná zajímat i o něco jiného, než jen o sebe.“

„Ach ano.“ Mladší sestra se na abatyši chápavě usmála. „To mě nenapadlo. Je úžasné vidět, jak začíná znovu žít. I když je to jen světská práce tady v klášteře.“

„Ano, je to úžasné.“ Matka představená dál pozorovala zahradu. „A co naše Eva? Jak ta přijala jeho pomoc?“

Sestra Fiona povzdechla: „Váhavě a s nechutí, řekla bych. Když se vedle ní postavil s rýčem, všechny jsme čekaly, že uteče a schová se. Vyhýbá se mu sice, ale aspoň zůstala v zahradě.“

„To je na naši Evu veliký pokrok, nemyslíš, sestro?“

Mladší řeholnice vypadala překvapeně. Nenapadlo ji, že by uzdravování jednoho pacienta mohlo mít nějaký vliv i na druhého. Slabě se usmála. „Ano, asi to tak bude, velebná matko. Máme se snažit nějak jim pomoci, něco pro ně udělat?“

„Udělat?“ starší sestra nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Ne, myslím, že bychom je měli nechat o samotě, a uvidíme, jak se věci vyvinou.“

„Dobrá, velebná matko.“

Mladší jeptiška odešla a abatyše dál stála u okna. Nakonec se s potěšeným úsměvem vrátila ke své práci.

Uzdravování nabralo obrat, který by nikdo nečekal. Ale v každém případě to byl obrat k lepšímu.

Jamie ustal v práci, aby si cípem plédu setřel pot z čela: „Slunce dnes pěkně pálí.“

Dívka neodpověděla a zůstala dál skloněná nad pletím.

Díval se na sehnutou postavičku klečící v hlíně, s hlavou zakrytou kapuci a zachumlanou do pláště. Určitě ji znásilnili. Tak to bylo. Nenapadal ho jiný důvod, proč by i v poledním parnu zůstávala schovaná v tom příšerném hábitu.

„Sestra Fiona nám přinesla džbánky vody.“ Zaryl rýč do země a šel ke kamenné lavičce. „Chceš také?“

Dívka přešla na jinou pěšinku mezi záhony a znovu poklekla k pletí. Jamie si otráveně lokl vody a pokropil si i obličej. Chvilí stál a pozoroval ji, pak zvedl rýč, přistoupil až k ní a rychlými účelnými pohyby se pustil do rytí.

„Ach,“ zvolal po chvíli potěšené a sehnul se, aby se dotkl rostlinky u nohou. „Řebříček. Tuhle bylinu dobře znám. Maminka z ní dělala masti na rány. Jsem z rodiny válečníků, a tak jsme vždycky měli spoustu šrámů a ran, které bylo třeba ošetřit.“ Pozoroval, jestli dívka nějak zareaguje, a dodal: „Víš, že se také používá, aby člověk našel pravou lásku?“

Na chvíli upřela pohled na rostlinku, ale vzápětí plela dál. Potěšilo ho to. I to byl úspěch.

Snažil se dál zapřádat rozhovor: „Dívka má schovat trochu řebříčku do malého sáčku a dát si ho pod polštář. Před spaním má dvakrát opakovat tyhle verše: ‚Řebříčku, řebříčku, kvítečku z Venušina stromu, pověz mi, komu se dostanu, hned zrána odhal mi komu.‘“

Ruce ustaly v pletí, ale neviděl, kam se dívá. Kapuce jí stále zakrývala tvář. Bylo jasné, že upoutal její pozornost.

Ztišil hlas. „Ten, kdo dívce ráno zaklepe na dveře, je její pravou láskou.“

Zdálo se mu, že zaslechl nesouhlasné syknutí. Usmál se.

Slyší. Teď si byl úplně jistý.

Proč ale nemluví? Nechce – anebo nemůže?

S tou otázkou v hlavě se znovu pustil do práce a pokračoval až do soumraku. A přestože by byl klidně mohl pokračovat dál, neprotestoval, když dívka náhle skončila a začala ukládat zahradní náčiní do přístěnku u zdi. Šel za ní a uložil tam i svou motyku a rýč. Když se otočil, zahlédl jen, jak spěšně mizí průchodem do zahrady a lem hábitu se jí vlní kolem nohou. V duchu si říkal, že se určitě nezpotil při pohledu na ladné štíhlé dívčí kotníky, ale prostě proto, že už odvykl tělesné námaze.

Byl rád, zase může něco dělat. Práce mu chyběla. Stýskalo se mu po

příjemné bolesti unavených svalů a dobrém pocitu, který se mu rozléval v těle po dnu poctivého díla.

Vrátil se do svého pokoje, aby smyl pot a špínu a snědl miskou jídla, která na něj jako vždy čekala na stole. Byl si jistý, že svaly budou po dlouhé době nečinnosti proti nezvyklé námaze protestovat, a doufal, že se mu bude dobře spát, aby se uprostřed noci nebudil zalitý studeným potem nočních mūr.

Abatyše vzhlédla, když stín vysoké mužské postavy dopadl na stůl.

„Můj pane. Jsi dnes dlouho vzhůru. Myslela jsem, že tě práce v zahradě unaví a přinese ti hluboký spánek.“

„Já jsem si to myslel také, velebná matko.“ S podmračenou tváří přešel až ke stolu. „Přišel jsem za tebou s prosbou.“

„Splním ti, cokoli si budeš přát, můj pane.“ Opřela se v křesle a složila ruce na desku stolu.

„Co víš o děvčeti, kterému říkáte Eva?“

Stará jeptiška povytáhla obočí. „Není naším zvykem mluvit s jedním nemocným o jiném, pane. Kdyby se děvče zeptalo na tebe, odpověděla bych mu stejně.“

Netrpělivě vzdychl. „Chápu. Nechci porušovat její právo na soukromí. Zajímá mě jen její zanícená péče o zahradu. Odkud se bere?“

„To nevím, můj pane. Zdá se, že ji něco pohání, aby uvedla zahradu do původního stavu. Dokonce složila přísahu, že zůstane v klášteře tak dlouho, dokud zahrada nebude taková, jako byla dřív.“

Zamračil se ještě víc: „Jak by mohla vědět, jak zahrada dřív vypadala? Jestli tomu správně rozumím, přišla sem teprve nedávno – po bitvě, stejně jako já.“

„To je pravda, můj pane.“ Abatyše se odmlčela a zvažovala, kolik může mladému šlechtici prozradit. Pak vstala a pokynula mu, aby ji následoval. „Pojď se mnou. Chci ti něco ukázat.“

Vedla ho po schodech do obrazárny, která se táhla podél celého horního patra. Na stěnách visely vedle sebe řady starých portrétů. Dovedla ho ke třem z nich: „Tady je matka lady Anny a tohle její otec.“

V duchu se ptal sám sebe, co to má společného s děvčetem ze zahrady, ale přesto si se zájmem prohlížel půvabnou ženu se světlými vlasy. Viděl, že dcera zdědila mnoho z matčiny krásy, a když si vybavil tvář přízraku v zahradě, zdálo se mu, že se v ní zračily i hrdé aristokratické rysy anglického otce.

Nakonec se zastavili před dalším portrétem. „Nemusíš mi říkat, kdo je tohle.“ Z nočního setkání si ji pamatoval velmi dobře. „Ano, vypadá přesně takhle,“ přikývl sám pro sebe. „Když jsem ji viděl, měla dokonce tytéž šaty.“ Rozhlédl se kolem. „Ale co to má co dělat s Evou?“

Stará řeholnice jej vedla dál kolem obrazů až k několika zátiším barevných květin a půvabných stromů.

„Tady je několik pláten, která lady Anna namalovala jako mladá dívka. Tehdy vypadala zahrada takhle.“

Jamie si obrazy prohlížel a přikývl: „Měla pozoruhodný talent. Na první pohled je vidět, že to byla výborná malířka.“ Náhle si něčeho všiml a zamumlal: „Jak je to možné? Uspořádání je teď úplně stejně jako na obrazech.“

„Přesně tak.“ Abatyše si ho změřila zkoumavým pohledem.

„Eva sem tedy chodí a řídí se těmito malbami?“

Matka představená zavrtěla hlavou. „Pokud vím, tak ne. Myslím, že za celou dobu, co je u nás, nebyla Eva nikde jinde, než ve svém pokojíku a na zahradě. Téměř od prvního dne, kdy dokázala vstát z postele, pracuje na zahradě a zdá se, že ví přesně, kde co má být. Kam zasít bylinky, kam okrasné květiny a kam psí víno. Nikdo jí neradí. Přinejmenším nikdo z kláštera,“ zdůraznila.

„Myslíte, že se spřátelila s lady Annou?“

Stará jeptiška pokrčila rameny. „Nevím, můj pane. Eva dosud nepromluvila ani slova, a tak se nemůžeme zeptat, kdo jí pomáhá. Ale protože se lady Anna zjevila tobě, není těžké domyslet si, že se mohla zjevit i Evě. Proč je to tak, ti ale říci nedokážu.“

V tu chvíli mu bylo jasné, že získal návod, jak prolomit zeď mlčení, kterou se Eva obklopila. Cítil, jak v něm roste vzrušení. „A ty, velebná matko, věříš, že Eva viděla lady Annu?“

„Zdá se to velmi pravděpodobné.“

„Děkuji ti, velebná matko.“

Když odcházel, dívala se za ním abatyše s veselými ohníčky v očích. Zdálo se, že se mladý lord mimořádným způsobem zajímá o někoho jiného než jen o sebe. To byl další krok k vyléčení nemoci, která užírala jeho duši. Kdyby jen bylo možné přimět dívku, aby udělala totéž. Je to jen malý krůček, připomínala si. Ale každá, i ta nejdelší, cesta začíná prvním krokem.

Jamie věděl, že by po namáhavém dni měl už dávno spát, ale nedokázal zůstat v posteli. Po tom, co mu abatyše řekla a ukázala v obrazárně, ho to neodolatelně táhlo do zahrady. Dychtil vidět lady Annu znovu. Teď, když znal její příběh, už necítil bázeň jako poprvé.

Přítáhl si pléd k tělu a prošel kolem zahradní zdi nejprve jedním směrem a potom zpět. Čekal víc než dvě hodiny, téměř celou tu dobu prochodil, jenom občas se posadil na lavičku.

Právě si říkal, že své čekání vzdá a vrátí se do pokoje, když se mraky rozplynuly a zahradu ozářil měsíc. V tu chvíli ji spatřil.

Zpočátku to bylo opět jen světelné chvění, které se projasňovalo a nabývalo tvaru a podoby ženské postavy. Blížila se k němu svým nezemským, klouzavým pohybem. Počkal, až vystoupí po kamenných schodech na zeď a zahledí se do kraje. Vyšel za ní.

„Vím, že čekáš na svého milého.“

Obrátila se k němu. Z tváře jí vyzařoval hluboký smutek. „Je to můj trest. Musím trávit svůj díl věčnosti čekáním na Malcolmma.“

„A proč ten trest, má paní?“

„Za to, že jsem promarnila dar opravdové lásky, kterého se mi dostalo.“

„Byla jsi jemnou dámou, vychovanou na tomto kouzelném místě. Každý dokáže pochopit, proč ses zdráhala odejít a vyměnit dosavadní život za nepohodlí a nebezpečí bitevního pole.“

Smutně se usmála: „Je vidět, že jsi ještě nikdy doopravdy nemiloval.“

„Proč to říkáš?“

„Jestliže miluješ celým srdcem a duší, nedokážeš unést, že bys měl být od toho druhého oddělen byť jen na malou chvíli. Tak to bylo se mnou a s Malcolmem. Nešlo jen o to, že jsem ho poslala samotného do války, ale kvůli mně tam odešel s těžkým srdcem. Jako zkušený voják jistě víš, že takové rozpoložení přináší nepříteli velké výhody.“

„Chceš říct, že se cítíš zodpovědná za jeho smrt?“

Neodpověděla a znovu se zahleděla do kraje.

Jamie se zhluboka nadechl a doufal, že lady Annu nezaplaší otázkou, kterou jí hodlal položit.

„Znáš děvče, které se jmenuje Eva? Je to ta, která každý den pracuje ve tvé zahradě.“

„Proč jí říkáš Eva?“

„To jméno jí daly sestry. Znáš ji?“

„Ano, znám. Přisahal, že obnoví zahradu v plné kráse,“ odpovídala s pohledem upřeným do daleka.

„Radiš jí, jak má pracovat? Kde udělat záhony a jaká semena zasít?“

„Ano.“

„Takže tě slyší.“ Odmlčel se a s další otázkou chvíli váhal.

„Odpovídá ti?“

„Někdy.“

Hluboko v prsou pocítil úlevu. „Doufal jsem, že to tak bude. Můžeš mi říct, proč se rozhodla, že přestane mluvit?“

„Snad zase začne, až bude mít co říct.“

Otočila se, sestoupila po schodech do zahrady a odcházela či spíš se nechala unášet jako stříbřitý mrak po cestičce.

Všechno se odehrálo jako před tím – objevil se jasný záblesk světla, postava zmizela a jen stíny naznačovaly, kde se před chvílí vznášel její přízrak.

Jamie zůstal stát na místě a přemýšlel o tom, co mu lady Anna řekla. Nejdůležitější pro něj bylo, že Eva může a umí mluvit.

Musí ji nějak přimět, aby promluvila. A hned ráno na tom začne pracovat.

5

Jamie stál v klenutém vchodu do zahrady a mrzutě pozoroval déšť, který se od rána řinul z nebe. Vstal za úsvitu a připravil si několik lstivých plánů, jak přimět Evu, aby promluvila, až spolu budou pracovat. Déšť mu všechno zkazil. Eva zůstala ve svém pokoji a na zahradě nebyla živá duše.

Když zvony oznámily poledne, liják konečně polevil. Jamie si pomyslel, že půda bude příliš mokrá a těžká, ale přesto otevřel dveře přístěnku, popadl motyku a rýč a dal se svědomitě do práce. Dlouho pracoval o samotě a den už se chýlil k pozdnímu odpolední, když do zahrady vklouzla postava v plášti. Cítil, jak se vnitřně chvěje očekáváním, a snažil se nedívat se na ni, když vyndávala své nářadí a tiše se pouštěla do práce vedle něho. Slunce náhle vykouklo za mraky a zalilo zahradu oslnivým světlem.

V tu chvíli zapomněl na všechny pečlivě připravené plány a bez přemýšlení ustal v práci. Opřel se o motyku a zadíval se dolů na zahalenou postavu, která se lopotila v mokré hlíně.

„Lady Anna se mi zjevila zrovna takhle,“ prohodil. „V jednom okamžiku jsem byl sám ve tmě, pak se objevil záblesk oslnivého světla a uviděl jsem, jak ke mně kráčí.“

„Opravdu se ti lady Anna ukázala?“ Okamžitě si uvědomila, že promluvila, a zakryla si polekaně ústa rukou.

Se šťastným výrazem ve tváři se sklonil, vzal ji za paži a zvedl na

nohy.

„Vím, že umíš mluvit.“

Poprvé se mu podívala do očí a zahradnická lopatka jí bezmocně vyklouzla z ruky. Ten pohled už přece viděla! Sice jen na chvíli, ale věděla, že si ho bude pamatovat nadosmrti. Byl to ten statečný muž, který ji v poslední chvíli zachránil před útokem barbarských nepřátel. Byly to jeho oči. Oči jejího zachránce. Modré. Nebyl to blankyt letní oblohy, ale hluboká půlnoční modř, v níž se odrážely zlatem lemované zorničky. Tehdy v nich viděla tolik laskavosti a ohnivého odhodlání. Zachránil ji a o pár okamžiků později byl pryč, rozloučil se s ní lehkým pokývnutím hlavy, vrhl se do dalšího souboje a ona zůstala sama se svými mrtvými.

„To jsi ty.“ Stěží zachytil tichoučké zašeptání. „Ten udatný muž, co mě zachránil.“

„Já že tě zachránil? Kdy? A kde?“

„V lese u Ballycrue. Přišel jsi v poslední chvíli a zabil si mé nepřátele.“

Najednou se jí ze rtů vyhrnul celý příběh: jak její rodina zemřela v rukou barbarů a ona málem také. Slova se valila jako proud, který byl velmi dlouho spoután, jedna věta následovala druhou, až dívka došel dech.

Odmlčela se a rukou shodila kápi z hlavy. Do slunečního svitu se vyhrnula rudá záplava kudrn, které jí neposlušně padaly na ramena.

„Nikdy jsem na tebe nezapomněla. Jsi můj statečný zachránce.“

Zastavil se v něm dech, když ji poznal. Byla to dívka z lesa, jejíž osud ho tak dojal. „Ani já jsem nezapomněl. Jak bych mohl zapomenout na tvé oči, zelené jako vody jezer z mé Vrchoviny, a na vlasy barvy podzimního listí. Bylo mi, jako bych tě už dávno znal.“ Zlehka ji pohladil po tváři. Jen se letmo dotkl a znovu ucítil, jak mu tělem proběhla vlna žáru. „Jak se jmenuješ? Toho osudného dne nebyl čas, abychom se jeden o druhém něco dozvěděli.“

„Alexa. Alexa z MacCallumova klanu, můj pane.“

„Alexa.“ Nedokázal se odtrhnout od závratně zelené hloubky jejích očí a od jiskřiček, které plápolaly na jejich dně. „Já jsem Jamie z rodu Morganů. Často jsem na tebe vzpomínal, Alexo MacCallumova. Často jsem přemýšlel, co se asi s tebou stalo. Ve chvílích nejčernějšího zoufalství jsem si představoval, že tě potkal stejně neblahý osud jako všechny ostatní, kteří přišli se mnou.“

„Ztratil jsi také někoho, koho jsi miloval?“

„Všechny přátele a muže svého rodu, kteří bojovali po mém boku. Tak mi to aspoň řekli. Neměl jsem ani čas dát jim sbohem. Když jsem přišel k sobě, byl jsem už tady, v klášteře.“

Lehce položila svou ruku na jeho. „Vím, jak jsi trpěl. Prožila jsem to také. Nejhorší ze všeho bylo, když jsem se musela sama sebe ptát, proč byl ušetřen právě můj život, když tolik ostatních bylo zmařeno, přestože byly cennější.“

„Ano, přesně tak jsem to cítil i já.“ Díval se na drobnou ruku, která se ho dotýkala, a zaplavila ho vlna něhy.

Podíval se jí do očí a vzal její tvář do dlaní. „Ale teď, když tě vidím a slyším, je mi, jako bych se vzbudil z těžkého snu a znovu našel smysl života.“

Do tváří se jí nahrnulo horko, ale nedokázala uhnout pohledem. „Se mnou je to stejné.“

„Proto jsi přestala mluvit? Protože jsi cítila tolik bolesti?“

„Ano, můj pane. Ta bolest byla někdy tak velká, až se mi zdálo, že mi musí puknout srdce. Každé ráno jsem se probouzela zoufalá a smutná, že se sama musím probíjet dalším dnem.“

Potřásl hlavou a položil jí ukazováček na rty. „Už nejsi sama, Alexo. A nikdy nebudeš.“

Oči se jí rozšířily údivem. „Co to říkáš?“

„Psst.“ Sklonil hlavu a zlehka ji políbil. Projela jimi vlna horoucího žáru a oba ustoupili, jako by je zasáhla rána.

Nemohl si pomoci. Natáhl k ní ruce, vzal ji do náruče a přitiskl rty na její skrář. „Alexo, má krásná Alexo. Jsme naživu a na tomhle nádherném místě. Právě jsme oba našli důvod, proč být vděční osudu, že nás oba zavedl právě sem.“

Vyrušil je zvuk hlasů. Zdvihli hlavu. Do zahrady vcházelo několik novicек, aby se pokochaly posledními paprsky slunce.

Usmály se na dvojici, pokývly na pozdrav a vydaly se po zahradních cestičkách. Jamie se sklonil k dívce: „Myslím, že musíme začít pracovat, nebo se dostaneme do řečí.“

Alexa přikývla a sklonila se pro lopatku. Jamie poklekl a usmál se na ni tak, že jí srdce poskočilo v prsou.

„Už aby byla noc.“

„Pročpak, můj pane?“

Zasmál se její nevinnosti. „Jestli to ještě nevíš, má sladká Alexo, pak ti tedy povím, že nejspíš budeš muset souhlasit s tím, že se tady dnes večer sejdem. Rád bych ti ukázal spoustu věcí, což nemohu, pokud je někdo v dohledu.“

„Pane!“ zrudla a odvrátila se od něho.

Vzal ji za bradu, zdvihl jí obličej a pozorně si ho prohlížel. „Ach, Alexo. Jsi tak sladká, že tě musím políbit hned teď.“ „To nesmíš.“ Vyskočila a zatřásla hábitem, aby se srovnal. Když k němu vzhledla, viděla, že se směje. Srdce jí znovu zatančilo splašený kvapík a chvíli trvalo, než se ustálilo na obvyklém rytmu. Zbytek dne strávili rytím půdy, prořezáváním stromů, pletím. Celou dobu palčivě cítila přítomnost mladého hezkého muže, který pracoval vedle ní. Kdykoli se podívala jeho směrem, přestal pracovat, usmál se, nebo aspoň šibalsky zamrkal, a jí projelo příjemné zachvění. Vždycky se začervenala a rychle se zase otočila, ale cítila, že toho dne ji potkalo něco zvláštního a krásného. Srdce jí bilo lehčeji než kdy dřív. Všechny chmury, které jí tak často zastíraly mysl, byly náhle ty tam. Cítila se jako znovuzrozená. A to všechno se stalo díky tomuhle statečnému a hezkému muži, Jamiemu Morganovi.

Jamie si setřel pot z čela a s údivem si všiml, že slunce už mizí v rudozlaté záplavě barev. Kam se ztratil celý tenhle den? Nechtěl, aby už skončil. Teď, když právě objevil svou sladkou a krásnou Alexu. Líbilo se mu pracovat po jejím boku a povídat si s ní. Vyprávěla mu o svém dětství, o rodičích a sestrách. O tom, jak vyrostla v Nízině, jak se odjakživa báli útoku barbarů, kteří čas od času přicházeli z moře. On jí na oplátku vyprávěl, jak ho vychovali na Vrchovině, jak se cvičil v boji, a také o svém nejlepším příteli Duncanovi. Zdálo se, že se po tolika dnech a týdnech mlčení nemohou nasytit zvuku vlastních hlasů. Líbily se jí syté odstíny jeho hlubokého hlasu a jeho smích, který se teď rozezněl každou chvíli. Jemu se zase líbil způsob, jakým se mu její slova se sladkou palčivostí zarývala do nitra. Líbilo se mu i to, že trávili dlouhé chvíle mlčky, a přece se spolu cítili příjemně a klidně. Ne, úplně klidně ne, opravil sám sebe v duchu, když při letném pohledu přes rameno zahlédl tvary štíhlé, drobné postavy. Teď, když odložila těžký plášť, vynikly pružné křivky jejího těla, a ani hrubý hábit, do něhož ji sestry oblékly, nedokázal zakrýt něžná oblá řadra, štíhlý pas, který by mohl obejmout dlaněmi, a jemnou křivku stehén. Když se na ni díval, vyschlo mu v krku a ve slabinách cítil horké žhnutí. Přistihl se, jak dlouze přemítá, jak asi vypadají její rty, když se usmívá. Stěží potlačil chuť ji znovu políbit. Probíhaly jím vlny žáru a srdce mu chvílemi přestávalo bít. Co si počne s těmihle divokými a neovladatelnými pocity, které v něm každou chvíli vybuchují? Aniž by přemýšlel, co chce udělat, vydal se na druhou stranu zahrady, kde právě ukládala nářadí do přístěnku. Přidal tam i svou motyku a rýč, naklonil se k ní a zašeptal: „Přijď sem dnes v noci, až všichni usnou.“ Neodpověděla, otočila se a spěchala k východu ze zahrady. Díval se, jak se jí stehna vlní pod sukní, a touha v něm narůstala. Stíny se pomalu dloužily a Jamie si vroucně přál, aby už byla tma.

Alexa se ve svém pokojíku svlékla z hrubého hábitu a nalila si vodu do umyvadla. Tác s večeří na stole zůstal nepovšimnut. Byla tak neklidná, že by nedokázala pozřít jediné sousto. Místo jídla se začala mýt a přitom si prohlížela své tělo. Co asi vidí Jamie Morgan, když se na ni dívá? Jako nejvyšší pán Vrchoviny měl už jistě mnoho žen, které se mohly přetrhnout, aby ho potěšily. Mohl si vybírat ty nejkrásnější dívky v zemi. I když zatím neměla moc příležitostí nechat se líbat, jednou nebo dvakrát už se to stalo. Ale to byly jenom takové klukovské polibky. Jamie Morgan ji líbal tak, jak muž líbá ženu. Když přitiskl své rty k jejím, proběhla jí celým tělem vlna žáru a ještě něco nového, jiného. Zvláštní hladová touha nepodobná čemukoli, co znala. Co si proboha počne se všemi těmi pocity? Odhodila kousek plátna, kterým se myla, a sepnula ruce. Pro dívku, jako je ona, je přece nemyslitelné, aby se o samotě setkala s mužem v noční zahradě. Co by musela být zač, kdyby to udělala, a co by si o ní pomyslel, kdyby přišla? Znovu vklouzla do šatů z hrubé příze a přecházela křížem krážem po místnosti. Nakonec vklouzla pod příkrývky do postele, odhodlaná pustit z hlavy všechny hlouposti a strávit noc tak, jak se na počestnou dívku sluší. Jamie čekal v zahradě celé hodiny. Přecházel po cestičkách a měřil vzdálenost od jedné zdi ke druhé. Pozoroval, jak svíce v oknech kláštera postupně zhasínají, až nakonec ztemněla i cela abatyše a celá budova se ponořila do naprosté tmy. Dveře do zahrady se ale stále neotevíraly. Kde je Alexa? Proč za ním nepřišla? Vždyť ji o to žádal? Bojí se ho? Nebo ho nechce vidět?

Vzdychl a otočil se, aby se vrátil podél zdi zpátky. Vtom se před ním zamihotalo stříbřité světlo napovídající, že se blíží lady Anna. Zastavil se a znovu fascinovaně přihlížel, jak se stříbrné nitky splétají do podoby spanilého přízraku. Stála před ním ve stříbrných šatech, jejichž lem povíval okolo štíhlých kotníků.

„Jsi jako já,“ šeptal její hlas v mírném vánku. „Čekáš, jestli za tebou přijde tvá láska.“

„Ano.“ V hlase mu zněl smutek a zklamání. „A bojím se, že stejně jako ty čekám marně.“

„Můžeme tedy čekat společně.“ Stoupala po kamenných schodech a Jamie ji bezmyšlenkovitě následoval.

Zahleděla se do krajiny, která se před nimi koupala v měsíční záři.

„Brzy už přijede. Cítím to.“

„A co budeš dělat, jestli nepřijde?“

Potrásla hlavou a kolem krásné tváře se zavlnil zlatý déšť vlasů. „To, co dělám celé roky. Čekat. Protože vím, že jednoho dne dostanu možnost napravit to, čím jsem zničila jeho lásku. A až ten den přijde, zbavím se pout, která mě drží v tomto světě, a odejdu za svými milovanými na věčnost.“

Jamie přemýšlel o zelenooké dívce, která pohnula jeho duší tak, jako předtím žádná jiná. Co když za ním nikdy nepřijde? Co když bude muset strávit zbytek života přemítáním o tom, co se mohlo stát a jaké to mohlo být? Vrátil se domů na Vrchovinu se smutkem v duši a bude už jenom přemítat o bolestné ztrátě, která ho potkala? Nebo dokáže najít jinou, které dá své srdce?

Ještě včera by byl nevěřil, že je možné, aby se tolik trápil pro lásku k dívce, kterou sotva znal. Jenže v Alexe bylo něco, s čím se ještě nesetkal.

Lady Anna k němu otočila chápavé oči plné slz. „Měj se na pozoru, pane. Pravá láska je vzácný a neobyčejný dar. Jakmile ji jednou ochutnáš, nedokáže už tvé srdce uspokojit nic jiného.“

„Varuješ mě snad, abych odešel, dokud je čas?“

Smutně se na něj usmála, vydala se po stupních dolů do zahrady a přes rameno na něj zavolala: „Pro někoho je láska květinou, která roste pomalu a rozkvetne až po řadě let. Jinému stačí jediný pohled a jediný dotek něžných lístků, aby věděl, že je to jeho osud a život.“

Vnořila se do stínu a její postava se rozplývala, až zmizela docela.

Jamie zůstal stát, díval se za ní a hlavou mu vířila její slova.

Má pravdu. Stačilo, aby se na Alexu jedinkrát podíval, a věděl, že jeho srdce bude navždy patřit jí.

Jestli za ním dnes v noci nepřijde, bude čekat a čekat stejně jako duch krásné lady Anny.

6

Půlnoční chlad pronikal až k tělu a Jamie si přitáhl pléd. Choval se jako hlupák, zamilovaný kluk, ale nedokázal své čekání vzdát a vrátit se zpátky do cely. Netoužil po spánku. Toužil po Alexe.

Přemýšlel, jaké by to bylo líbat ji, držet ji v náručí. Stále přecházel po cestičkách, až nakonec si sedl na lavičku a složil hlavu do dlaní.

Dobré nebe, co si má počít se svou touhou? Tolik ji chtěl, celým srdcem, celou duší, celou svou bytostí.

„Vypadáš tak smutně,“ ozval se nad ním tichý hlas. Prudce zvedl hlavu a pocítil vlnu tepla, která se do jeho těla vlévala v místě, kde se ramene dotýkala malá ruka. „Smím doufat, že jsi smutný alespoň trochu kvůli mně?“

„Alexo!“ Vyskočil a objal ji kolem ramen. „Tys za mnou přišla!“

„Nechtěla jsem. Ale nedokázala jsem zůstat ve svém pokoji. Nemohla jsem spát. Myslím, že jsem v podlaze vyšlapala cestičku při všem tom přecházení a rozhodování.“

„Má lásko.“ Nedokázal od ní odtrhnout oči. Ví vůbec, jak je krásná?

„Už jsem přestal doufat, málem jsem to vzdal –“ Jemně mu položila prst na ústa a přerušila ho v půli. „Ty že bys něco vzdal, můj pane? Ted’ určitě žertuješ. Říká se 0 tobě, že se nikdy nevzdáváš.“

„Opravdu?“

„Opravdu. Ať je tvých nepřátel, kolik chce, bojuješ dál, 1 kdyby všichni kolem padli. Vždyť jsi to byl nakonec ty sám, kdo vyhnal barbary z naší země.“

Stiskl jí pevně ruku a cítil, jak se mu tělem šíří známé teplo. „Kdepak jsi to slyšela?“

„Říkaly to sestry a novicky.“ Tiše se zasmála a její smích mu ovinul srdce lahodnou sladkostí. „Povídaly si přede mnou o všem možném – myslely si, že neslyším.“

„Ty malá šibalko. Copak ses ještě dozvěděla?“

„Ze se ti říká lord lordů a hrdina všech hrdinů. A že tě na té tvé Vrchovině všichni milují.“ Vzhledla k němu. „Je to pravda?“

Pokrčil rameny: „Nechci mluvit o sobě. Raději bych mluvil o tobě, Alexo. Řekni mi, proč jsi za mnou vlastně přišla?“

„Jak bych mohla nepřijít?“ Pohládila mu ramena a paže a zvedla k němu obličej. V měsíčním svitu se jí oči třpytily jako smaragdy.

„Má krásná Alexo.“ Její dotek a pohled na krásnou tvář mu rozbušily srdce. Přitiskl ji k sobě a políbil. Nemohl se nasytit její sladkosti, stejně jako se žíznící na poušti nemůže nasytit chladné vody. Když se mu pokusila vymanit, prohloubil polibek ještě víc, až oba ztratili dech.

Chvěla se a to ho vzrušovalo dvojnásob. Tiskl ji k sobě tak pevně, že cítil tlukot jejího srdce ve vlastní hrudi. Líbal ji dál a vznášeli spolu výš a výš.

Alexa nikdy v životě nepocítila nic takového. Podél páteře se jí chvělivě zabodávaly ledové jehličky, ale zároveň cítila nesmírný žár. Takový, že mohla sotva dýchat. Silné velké drsné ruce, kterými jí přejížděl po zádech, jí bouřily krev v žilách. Bylo jí, jako by kdesi v těle měla ruku, která se pomalu svírala v pěst. Nohy se jí chvěly tak, že se o něj musela opřít, aby neupadla.

Útoky polibků, které se stávaly naléhavějšími, jí rozechvívaly celé tělo. Dýchala krátce a zrychleně. Jeho ústa byla tak teplá. Tak pevná. Dlaně pomalu stoupaly po dívčím těle, a když objevily něžná ňadra, zalapala po dechu a trochu se odtáhla. Ale za okamžik zaplašil její strach další déšť polibků, který se snesl na víčka, tváře a špičku nosu. Zadržovala dech, dokud jeho ústa znovu nenašla její, a potom se ponořila do polibku s nelíčenou rozkoší a s povzdechem, který zněl jako předení spokojené kočky.

Když se tentokrát zastavil u ňader, neucukla. Vzdychla a objala ho kolem krku, jako by se chtěla ujistit, že neztratí rovnováhu.

„Ty víš, že tě chci, Alexo,“ šeptal svými rty do jejích. „Ano, můj pane.“

„Nejsem tvůj pán.“ Zvedl obličej a oči mu planuly vášní. „Ten, kdo tě miluje, není lord všech lordů. Je to obyčejný muž, Jamie Morgan. Rozumíš?“

Viděl, že nechápe, a pocítil záchvěv zklamání. „Proč jsi za mnou vlastně přišla, Alexo? Potřebuji to vědět.“

„Protože jsi mě o to požádal.“ Znovu mu nabídl rty k polibku. „A protože ti dlužím svůj život.“

„Ty mi dlužíš.“ Znehybněl a po chvíli ji pustil z objetí.

Těch několik slov rozbilo na tisíc kousků všechno, co cítil, co si přál a v co doufal.

Když se od ní odtáhl, cítila, jak se tam uvnitř, kde ještě před malým okamžikem cítila teplo, rozlévá chlad.

Založil ruce na prsou a krátce vyrazil: „Jdi spát, Alexo.“

„Spát?“ nechápala. Pozorně si prohlížela přísné, nehybné tahy jeho čelisti, hrdý záklon hlavy a vztekem rozšířené chřípí. „Myslela jsem, že mě chceš.“

„Také jsem si to myslel. Ale spletl jsem se. Teď odejdi.“

Dotkla se jeho paže a cítila, jak ztuhl. Poodstoupil a otočil se k ní zády.

„Co jsem udělala špatně, můj pane?“

Mluvil spíš smutně než zlostně: „Nic jsi neudělala špatně, Alexo. Já jsem ten, kdo se mýlil. Strašně moc jsem se mýlil. A teď jdi.

Rychle.“ V hlase mu zazněl drsný tón, jakým rozkazoval svým druhům.

Neodešla. Dlouhé minuty pozorovala strnulou, neústupnou křivku jeho zad. Stál bez pohnutí s pohledem upřeným na oblohu, jako by ji chtěl navždy vymazat ze svého života a srdce.

Jak ráda by nějak dala do pořádku to, co se mezi nimi přihodilo. Řekla nebo udělala něco, co během okamžiku všechno změnilo. V jednu chvíli ji líbal, jako by nikdy nechtěl přestat, a v druhou se tvářil, jako kdyby ji nikdy neviděl, a nařizoval jí, aby odešla.

Bylo to tím, že je tak nezkušená? Proto se tak změnil? Připadala si hloupě a bylo jí do pláče.

Přitáhla si plášť, otočila se a vydala se přes zahradu. Oči měla plné slzí, ale potlačila je. Nebude plakat kvůli Jamiemu Morganovi, hrdinovi všech hrdinů, lordovi lordů.

V duchu znovu slyšela jeho slova, která jí teď zněla posměchem.

Ten, kdo tě miluje, není lord všech lordů. Je to obyčejný muž, Jamie Morgan. Rozumíš?

Jak tomu měla rozumět? Vždyť to nedávalo smysl! Jak by bylo možné oddělit člověka od titulu. Není snad král králem? Proč by si měl někdo, kdo čněl tak vysoko nad ostatními, přát být obyčejným člověkem?

Zastavila se a náhle pochopila.

Miloval.

Miloval, a tím se stal obyčejným mužem. Nestál o její vděčnost; chtěl její lásku. Nestál o lásku své vděčné poddané, ale o čistou lásku obyčejné ženy k obyčejnému muži.

Zakryla si ústa, aby potlačila výkřik, který se jí dral ze rtů.

Jak jen mohla být tak slepá?

Dokáže ho teď přimět, aby jí naslouchal? Musí to zkusit. Protože, jestli ji nevyslechne teď, bude všechno navždy ztraceno.

Alexa spěchala zpátky po cestičce, po které právě přišla, a náhle zůstala stát. Jamie se zdál tak vzdálený a nedotknutelný. Na chvíli z ní vyprchala všechna odvaha. Pak si ale připomněla, že tohle je muž, který ji před chvílí držel v rukou tak, že ji opouštěly smysly. A že je to on, komu chce odteď až navěky svěřovat všechna tajemství svého srdce.

„Nechtěla jsem ti ublížit, můj pa –“ Včas se zarazila a olízla si rty.

„Nechtěla jsem ti ublížit, Jamie. Opravdu ne.“

I když jej překvapila, neotočil se k ní. „Řekl jsem ti, abys šla pryč.“

„Ano, řekls mi to. Nebo jsi mi to spíš přikázal – jako pán jedné ze svých poddaných.“ Zhluboka se nadechla, vzala ho za ruku a cítila, jak ucukl. Jeho reakce ji na chvíli odradila, ale byla odhodlaná dovést celou záležitost do konce, ať bude výsledek jakýkoli. „Ale ty nejsi můj pán a já nejsem tvá poddaná. Přicházím za tebou jako žena za mužem.“ Hlas se jí zachvěl. „Za mužem, kterého miluji.“

Otočil se. Stále cítil, jak místo, kterého se dotkla, žhne. Musel napnout veškerou svou vůli, aby ji nesevřel do náruče. Místo toho na ni hleděl tak upřeně, že nevěděla, co si má myslet.

Třásla se, ale sebrala odvahu a zvedla k němu tvář. „Nebo snad pochybuješ, že tě miluji, Jamie?“

„Pleteš si lásku s vděčností, má paní.“

„Ne.“ Položila mu dlaň na tvář a viděla, jak přivřel oči.

Nu ovšem, nebyl tak klidný, jak předstíral, a tak si dodala odvahy a pokračovala: „Pokud jde o mou lásku k tobě, vždycky jsem v ní měla jasno. Teď už vím, že to, co jsem řekla před chvílí, bylo špatně. Ale byla jsem... ohromená. Nemám moc zkušeností s láskou a nevím, jak o ní mluvit. Ty jsi můj první.“

Prsty obemkl její zápěstí a odtáhl si její dlaň z tváře. „Chceš mi snad tvrdit, žeš za těch pár minut zjistila, že mě miluješ, Alexo?“

„Tohle si myslíš? Miluji tě od první chvíle, kdy jsem tě uviděla, Jamie Morgane. Ode dne té krvavé bitvy, v níž jsi byl nejstatečnějším ze všech mužů, které znám. Toho dne se ale stalo tolik věcí, že jsem musela zamknout své city na zámek hluboko v srdci a tam zůstaly až do dneška. Když jsem tě dnes uviděla, vzpomněla jsem si a zamčené dveře se otevřely, přestože jsem si toužebně přála nechat je uzavřené. A teď, když se na tebe znovu dívám, vím, že už není cesty zpátky. Miluji tě a vím to tak jistě, jako že zítra vyjde slunce. Jenom tebe, Jamie. A jsem přesvědčená, že ty mne miluješ také.“ Podívala se mu hluboko do očí. „Nebo se snad mýlím?“

Stále ji držel kousek od sebe a upíral na ni oči, v nichž hořel oheň bitvy. Chvilíčku se bála, že se k ní znovu otočí zády a znovu jí přikáže, aby odešla.

Kdyby to udělal, navždy by jí to zlomilo srdce. Bála se dýchat, snad i krev v žilách se jí zastavila.

Pomalu pohnul hlavou a zašeptal. „Nemýlíš se, Alexo. Miluji tě. Jen a jen tebe.“

„Tak mě tedy polib, Jamie. Než zemřu touhou.“

Přitiskla se k němu, ale zarazil ji.

„Nemohu.“

„Proč ne?“

„Protože když tě teď políbím, už se nedokážu zastavit.“

„A proč bys měl?“

„Jsi panna, Alexo. Sama jsi říkala, že jsem tvůj první.“

„Ano.“ Vztáhla k němu ruce a cítila, jak se zachvěl. „Můj první. Můj poslední. Můj jediný.“

Pořád stál bez hnutí, jako by nevěřil vlastním uším. „Tentokrát se nespokojím jenom s polibky, Alexo. Jsem muž. S mužskou touhou. Toužím po tobě a chci tě. Celou. Tak jak muž chce ženu. Rozumíš mi?“

„Rozumím, Jamie,“ přikývla.

„Víš jistě, že to chceš také? Opravdu?“

„Opravdu.“ Na chvíli ji přepadla hrůza a panika, ale dokázala se usmát. „Jamie, prosím, polib mě.“

Věděl, že teď už nedokáže déle odolávat.

„Má lásko.“ Strhl ji prudce k sobě a políbil tak zběsile, až oba ztráceli dech. „Nevím, jestli dokážu být něžný. Má touha je daleko silnější než vůle.“

Pocítila nesmírnou úlevu. Lásku. Divokou, nekonečnou radost. „Já vím, Jamie. Cítím to také.“

7

Alexa ovinula Jamiemu ruce okolo krku a poctivě oplácela jeho

polibky. Svými rty zkoumala povrch tváří a brady, ráno oholených, ale teď už zase drsných. Zachvěla se vzrušením, kdykoli se jejich jazyky setkaly.

Splývala s ním. Uvědomovala si tolik věcí, které nikdy dřív necítila – jak se jí chvějí ruce, když se mu probírá černými vlasy, jak jí kůže proniká žár tam, kde se jí dotýká, jak ji jeho teplý dech lechtá na skráních, když ji líbá.

Když se dotkl jejích úst, prostoupila jej něha, která z dívky přímo vyvěrala. Něha, sladkost a čerstvá vůně vřesu, již na Vrchovině dýchaly louky. Tak mu chutnala a voněla. Krátkými polibky sestupoval po jemné pleti hrdla, pomalu klesal ke klíční kosti a dál až k nadřím. Cítil, jak zadržela dech.

Zvedl hlavu a ochraptěle se zeptal: „Chceš, abych přestal, Alexo?“

„Ne,“ vylétlo z něj jako dlouho zadržovaný vzdech.

„Díkybohu.“ Líbal ji do jamky nad klíční kostí, až se celá chvěla a tiskla se k němu. „Nevím, jestli bych to dokázal.“

Stáhl ji z ramen pláště, nechal ho spadnout na zem a začal rozepínat knoflíčky šatů. Rozepjal živůtek a rozvázal tkanice šněrování. V měsíčním světle bledě zazářilo nahé dívčí tělo. „Jsi ještě krásnější než v mých snech, Alexo.“

Když ochutnával ústy její nadra, zdálo se jí, že zemře rozkoší. Cítila, jak jí tělo omývají vlny vábení, a pomalu se probíjejí až k samé podstatě jejího ženství. Kůže jí zvlhla, dech ztěžkl. Sáhla po jeho plédu a rozvázala mu ho.

Stáli proti sobě v nočním světle. Dychtivě se k němu přivinula.

Přitáhl si ji k sobě a s ústy přitisknutými na jejích ji svými vědoucími dlaněmi vedl vzhůru po cestíčkách rozkoše až na samý vrchol touhy.

„Jamie.“ V jejím hlase zněla zoufalá prosba. Vzal ji za ruce a společně poklekli na pláště.

Přál si navždy líbat tu hebkou sametovou plet' a sladké rty a dotýkat se jí každickým kouskem svého těla.

Chtěl víc, musel mít ještě víc. Položil ji na pláště rozprostřený v chladné trávě. Sklonil se nad ní a svými ústy a rukama ji provázel po svazích rozkoše. Její tělo, dlaně i ústa odpovídaly dychtivě na jeho dotečky.

Každým polibkem, každým pohybem se blížili k okraji vysokého útesu. Ještě krok a byli by vzlétli. Nespěchal. Vedl je oba stále výš a výš.

Byla překrásná. Omámená, s víčky ztěžklými touhou, s ústy vlhkými jeho polibky, s tělem napjatým jako luk, v očekávání dalších doteků zkušených dlaní.

, Alexo, má krásná Alexo.“ Líbal ji hlubokými polibky dlouze a pomalu, až jej objala kolem krku a vzepjala své štíhlé tělo proti němu.

Vzduch byl chladný a tráva vlhká, přesto však jejich těly stoupal žár, který jim hrozil sežehnutím.

Ještě nikdy žádnou ženu nechtěl tak strašně. Spalující touha jej ochromovala, bál se, že bude silnější než jeho vůle. Musí ji mít. Teď hned. V tuto chvíli. Jinak zešílí. Démon touhy se svíjel v hloubi jeho těla a bojoval s vědomím a vůlí o osvobození.

Spojil své tělo s jejím vjedno a cítil, jak překvapeně vzdychla.

„Dobrý Bože, ublížil jsem ti.“ Chtěl se stáhnout zpět.

„Ne, má lásko.“ Přivinula se k němu co nejtěsněji a obemkla ho i nohama. Stáli se jedinou bytostí a v společném rytmu cválali v sedle lásky. Byl ztracen. Už by se byl nedokázal vyprostit z jejího objetí, ani kdyby sebevíc chtěl. Už pro něj nebylo návratu. Ale to věděl už v okamžiku, kdy se k němu dnes v noci vrátila.

„Miluji tě, Alexo. Jen a jen tebe,“ vyřázel šeptem, když se cval měnil v trysk.

„A já miluji tebe, můj silný válečníku. Jen tebe, Jamie,“ splynulo jí ochraptěle ze rtů. Bylo to poselství smyslů, zatímco rozum zůstal kdesi zapomenut.

Společně dosáhli nejvyššího bodu, odrazili se od vrcholku útesu a vynesli se do vesmíru. Byla to nejkrásnější a nejzávratnější cesta jejich života. O chvíli později se roztřístili na miliony třpytivých hvězdiček, které se ve stříbrném dešti pomalu snášely na zem.

„Nechtěl jsem, aby tě to bolelo,“ šeptal s obličejem přitisknutým k jejímu krku.

Leželi si stále v objetí, přerývaně oddechovali a těla se jim leskla v měsíční záři.

„Nebolelo mě to.“ Tiše se zasmála. „Tedy aspoň ne moc.“

„Nejsem moc těžký?“

„Ne.“ Pomyslela si, že takhle by dokázala ležet po celý zbytek života. Srdce, která se ještě nestihla uklidnit, bila proti sobě a jeho rty na jejím krku byly sladší než cokoli, co kdy poznala. Prostupoval ji pocit nasycení a šťastné spokojenosti.

„Alexo. Má lásko.“ Trochu se nadlehčil, přetočil se na bok a znovu si ji něžně přitáhl. „Je to takhle lepší?“

„Ano.“

„Není ti chladno?“

„Ani trochu.“ Asi by mělo, říkala si, když jsme nazí a před nočním chladem nás chrání jenom plášť. Ale z jeho těla vyzařovalo teplo, které ji zahřívalo lépe než cokoli jiného.

„A ty, Jamie? Tobě není zima?“

„Jak by mi mohla být zima, když tě držím v náruči, má lásko?“

Má lásko. Nikdy neslyšela krásnější slova. Probírala se černými chloupky na jeho hrudi, až narazila na dlouhou vystouplou jizvu.

„Co je to?“

„Nic.“ Sevrhel její ruku ve své a zastavil ji. „Jen stará rána.“

„Nelíbí se mi pomýšlení, žes byl tak těžce zraněn.“

„To je teď jedno, má lásko. Teď tě držím v náruči a má zranění jako by neexistovala. Už nebolí a nemají nade mnou žádnou moc.“

Uvědomil si, že je to pravda. Cítil se jako znovuzrozený. Úplně uzdravený. Vzal její obličej do dlaní. „Válka nás poznamenala jizvami, Alexo. Ale my jsme přežili – ty a já. Až do dneška jsem se nenáviděl za to, že jsem naživu, když všichni ostatní padli. Ale teď, díky tobě, jsem si uvědomil, že jsem dostal daleko víc než jen dar života.“

„A co to je?“

„Dar lásky,“ zašeptal s ústy na jejích rtech.

Chvilíčku ji držel na dlaň od sebe a pak ji znovu pevně objal a líbal jemnými polibky, které se stávaly stále hlubšími.

„Má nádherná Alexo. Jsi tak neuvěřitelná. Tolik tě miluji.“

Miluje mě. Ukryla si ta slova do srdce a věděla, že jsou tou nejčistší pravdou.

„Tobě je chladno.“ Chtěl jí přehodit plášť kolem ramen. „Cítím, jak se chvěješ.“

„To není zimou, Jamie.“ Ovinula mu paže kolem krku a přitiskla se k jeho tělu. Cítila, že jeho mužství je znovu v plné síle. „To je tímhle. Jenom tímhle.“

Díky svému učiteli se stala odvážnější, drobnými polibky se spouštěla po krku k hrudi a stále níž, až ji chytl za paži a zasténal:

„Víš vůbec, co to děláš?“

„Samozřejmě, můj pane.“ Zasmála se a odhrnula mu černou kšticí z očí, aby si připomněla ohníčky lásky, které tam hořely. „Vadí ti to snad?“

„Vadilo by mi, kdybys přestala, má paní.“

Opájel se jí, ztrácel se v ní a náhle si uvědomil, že na tuto ženu a tento dar lásky čekal celý život.

„Kdepak jsi byl, Jamie?“ Když se vzbudila, seděl Jamie vedle ní se zkříženýma nohama na trávě. S výrazem žertem přehnané sebedůvěry a pýchy právě předváděl, co pro ni přinesl pod pláštěm.

„Tady je něco k jídlu. A také víno.“

Rozhlédla se kolem. Začínalo se rozednívat. Strávili celou noc v zahradě zachumlaní do jejího teplého pláště. Snad se i trochu prospali, ale většinu času věnovali své lásce.

Chvilími se jim zdálo, že země snad musí puknout silou jejich vášně. Jindy bylo milování tak něžné a tak samozřejmé, jako by se znali od nepaměti. Jako kdyby byl jejím milencem odjakživa. Tak to aspoň Alexa cítila.

Posadila se a odhrnula si prameny ohnivých vlasů z očí. „Sestry už vstaly?“

„Ještě ne. V refektáři ještě nikdo nebyl, tak jsem se obsloužil sám. Trochu jsem se tam porozhlédl a našel jsem džbáněk mešního vína.“

Nalil trochu do poháru a nabídl jí. „Jsem si jistý, že otec Lazarus nebude nic namítat, když ho trochu vypijeme.“

„Mešní víno?“ Zastavila se s pohárem na půl cesty k ústům a nevěřícně se na něj podívala. „Ty jsi ukradl mešní víno?“

„Neukradl jsem ho, má lásko. Budu šťastný, budu-li moci vrátit všechno, co vypijeme.“ S uličnickým úsměvem ulomil kus sýra.

„Musíš připustit, že se v tuhle chvíli potřebujeme trochu posilnit, má milá.“

„Máš pravdu.“ Usmála se na něj, upila vína a cítila, jak se jí teplo rozlévá po celém těle.

Když jí podal kus chleba a sýra, vděčně se do něj zakousla.

„Samozřejmě“ – usrkl vína a podal jí pohár zpět – „jsem všechno to jídlo a pití přinesl především ze sobeckého zájmu.“

„Jak to myslíš?“

Naklonil se k ní tak blízko, že se jejich rty dotkly a oba znovu pohltil známý žár.

„Chci, aby ses posilnila a my mohli využít posledních chvil, než sestry vstanou, má milá.“

„Hned mi mělo být jasné, že tvé důvody nemohou být jen počestné, můj pane.“

Sebral jí pohár z ruky, postavil ho na zem a políbil ji.

Do polibku šeptal: „Nemůžeš popřít, že to je dobrý nápad.“

„Výborný,“ zapředla rozkoší, objala ho kolem pasu a znovu se propadli do hlubin lásky.

„Velebná matko, něco se přihodilo.“ Stará řeholnice vzhledla od stolu. „A copak, sestro Fiono?“

„Mordrunda nesla snídani našemu děvčeti, ale jeho cela byla prázdná. Říkala, že postel nebyla ani trochu teplá a že Eva v ní asi vůbec nespala.“

„Třeba šla brzy ráno do kaple s novickami.“

„Nešla, velebná matko. Byla jsem se tam podívat. Ale je tady ještě něco.“ Jeptiška ustaraně žmoulala cíp hrubé sukně. „Když jsem se byla podívat na mladého pána, zjistila jsem, že ani on není ve své cele.“

Matka představená vstala od stolu a začala přecházet po místnosti. Přitom se mimoděk podívala z okna do zahrady a rázem se zastavila. Přistoupila blíž a dlouze si povzdechla.

„Co se děje, velebná matko?“ Mladší jeptiška k ní přispěchala a postavila se jí po boku. Neubránila se užaslému výkřiku, když spatřila Alexu a Jamieho sedět těsně vedle sebe na kamenné lavičce, zabrané do živého rozhovoru.

„Naše děvče na sobě nemá plášť, velebná matko.“

„Ano, všimla jsem si.“

„Ještě nikdy jsem ji neviděla s nepokrytou hlavou. Podívej, jak jí vlasy na slunci září.“

„Ano, vidím.“ „A zdá se, že se... Směje!“

„Ano, je to tak.“

„Je to jako zázrak,“ otočila se mladší jeptiška ke své představené s údivem. „Nezdá se ti, že je to zázrak, matko představená?“

„Ano, sestro Fiono. Naše dívka i lord Jamie konečně dokázali vyjít z temnoty.“

„Musím jít za ostatními a povědět jim to. Otec Lazarus za ně možná bude chtít sloužit děkovnou mší.“

„To je výborný nápad.“ Matka Mary počkala, až se za sestrou Fionou zavřou dveře, a potom se vrátila k oknu.

Modlila se za zázrak a na první pohled viděla, že se opravdu udál. Přestože složila přísahu, že se nebude zajímat o věci světské, zůstala praktickou ženou. Dost praktickou na to, aby věděla, že samotná láska nestačí, aby uzdravila nemoci těla, srdce a duše. Doufala a modlila se, aby se mýlila. Z celého srdce si přála, aby na tyhle dvě poraněné duše čekal šťastný konec. Viděla, jak se mladý lord dotkl dívčina ramene a naklonil se, aby jí zašeptal něco, co jí vyloudilo úsměv na tváři. Abatyše se s pocitem nezvaného hosta odvrátila.

8

„Podívej se na ně, velebná matko.“ Sestra Fiona se zastavila v brance a pokývla k mladé dvojici, která společně pracovala na zahradě.

„Těší mě, když je vidím tak šťastné.“ Povzdechla si. „A tak zamilované.“

„Tak, tak,“ přikývla matka představená.

Nebylo pochyb. Změna, která se udála s Alexou a Jamie, byla tak zjevná, že se nedala přehlédnout. Zvuk jejich smíchu těšil každého v klášteře. A když je řeholnice a novicky viděly, jak se po večeři ruku v ruce procházejí po zahradě, cítily se šťastné spolu s nimi. Bylo to o to úžasnější, že si všechny dobře vzpomínaly, jak vážné byly jejich rány a jak krátká doba uplynula od bitvy, v níž je utrpěli. A když se dozvěděly, jak zahynula dívčina rodina, byly o to překvapenější a šťastnější, že se Alexa vrátila zpět do života.

Matka představená se s potěšením rozhlížela kolem sebe. Zahrada ještě nikdy nevypadala lépe než dnes. Rostly zde jiřiny s obrovskými květy rozmanitých barev a za nimi řady bohatých hledíků, které dorostly výše dospělého muže. Některé záhony zářily žlutými a oranžovými řeřichami, jiné se pyšnily světle růžovou barvou verbeny, další temně rudou záplavou náprstníků.

Dokonce i zdi okolo zahrady se ztrácely pod barvami. Růžové a bílé květy hrachorů a zářivě nachové vistárie šplhaly po kamenech, přetékały barvami přes okraj a vyplňovaly každíčké místo sladce vonícími květy.

Zdálo se, že z obou zamilovaných lidí vyzařuje oslnivý jas, který prospívá jak květinám, tak všem obyvatelům kláštera.

Jamie právě pracoval vedle Alexy. Napřímil se a snažil se potlačit vzrušení v hlase: „Víš, co se mi na téhle zahradě líbí nejvíc?“

„Copak?“ zvedla hlavu.

„Že nás svedla dohromady. Nejprve byla pro nás oba útočištěm před světem a později jsme ji začali vnímat jako důkaz, že ve světě rozervaném válkou existuje místo, kde se daří kráse a míru.“

Usmála se. „Máš pravdu. Teď je to náš svět, Jamie.“

Něco ve způsobu, jakým to řekla, ho přimělo, aby potřásl hlavou.

„Pro nás je to jen malé zastavení, má milá. Náš svět na nás stále čeká tam venku,“ ukázal rukou k vzdálenému lesu. „Tam, na Vrchovině je

můj domov. Moji lidé. Ted', když jsem v plné síle, toužím být zase s nimi. Chtěl bych, abys tam šla se mnou a aby se mí lidé stali i tvými, Alexo.“

Mlčela. Jamie si klekl vedle ní. „Promiň, má lásko. Měl jsem ti to říct slavnostněji. Ale uznej sama, jsme tady už dost dlouho a naše těla i duše se uzdravily. Přišel čas, abychom se vrátili do skutečného světa. Už jsem poslal vzkaz svým lidem, že jsem naživu a dost silný, abych se jim zase postavil do čela. Chtěl bych, abys šla se mnou, Alexo. Jako má nevěsta. Doufám, že nejsem příliš smělý, když tě žádám, aby ses za mne provdala, odešla se mnou na Vrchovinu a založila tam se mnou nový domov.“

„Domov na Vrchovině?“ Alexe vypadla lopatka z ruky.

Neuvědomovala si, že se narovнала. „Myslela jsem, že tohle je ted' náš domov, Jamie.“

Stál vedle ní a byl příliš šťastný, aby si všiml, že se maličko zamračila.

„Tohle je klášter, má milá. Bylo to příjemné útočiště, kde jsme se mohli uzdravit a nabrat nové síly. Ted' se ale musíme vrátit ke svým vlastním životům. A protože tvá rodina zahynula, nabízím ti svoji. Mí lidé tě budou milovat stejně jako já.“

Přitáhl si ji blíž, a teprve ted' si všiml zármutku a úzkosti na její tváři. Podržel si ji tak, aby jí dobře viděl do obličeje. „Copak se děje, Alexo?“

„Myslela jsem, že chápeš, že odsud nemohu odejít.“

„Proč bys nemohla?“

„Protože jsem složila přísahu. A protože.“ divoce se rozhlédla kolem sebe a v hlavě se jí rozezvučely poplašné zvony, „protože můj úkol ještě není dokončený.“ Bezradně se díval, jak poklekla a zvedla něco ze země. „Vidíš? Jak bych mohla odejít, když se už zase přihodilo tohle?“

„Co se stalo?“

„Tohle.“ Otevřela dlaň, v níž se krčilo několik růžových poupat.

„Jsou nemocná. Ať dělám, co dělám, nechtějí se otevřít. Místo aby rozkvetla, uschnou, opadají a zahynou.“

Zasmál se. „Tak růže vytrháme a zasadíme tady něco jiného. Něco, čemu se bude dařit lépe.“

„Ne, to nejde,“ zavrtěla zuřivě hlavou. „Tady, uprostřed zahrady musejí být růže.“

Snažil se potlačit netrpělivost: „Proč by musely?“

„Proto.“ Sklonila hlavu, aby se vyhnula jeho pohledu. „Čím by byla zahrada bez růží?“

Zvedl jí bradu. „Z takové směšné potíže si nemusíš dělat hlavu. Aleje tu něco, co mi nechceš říct. Co to je?“

Odtáhla se a ani ted' se mu nepodívala do očí. „V tomhle místě zkrátka musejí být růže. Bez nich nebude zahrada úplná.“

Rozpřáhl ruce: „Podívej se kolem sebe, Alexo. Podívej se, co jsi dokázala. Bez tebe by tady byla jen rozrytá půda, rozvalené zdi a pokácené lavičky. Díky tobě je zahrada znovu plná krásy a klidu. Proč se jednoduše nedokážeš těšit z toho, cos už dokázala, a místo růží nemůžeš prostě zasadit něco, co by tu prospívalo?“

„Ty tomu nerozumíš,“ vzhlédla s usazenými očima. „Vidím před sebou zahradu takovou, jaká byla kdysi.“

„Ty ji vidíš?“

Přikývla se strachem, že ji bude považovat za bláznivou, ale musela mu říct pravdu. „Pokaždé, když zavřu oči, vidím, jak to tady vypadalo před sto lety. Zdá se mi o tom. A o lady Anně a jejím smutku.“

„Rozumím.“ Jamie si ji přitáhl blíž a cítil, jak se mu chvěje v náručí.

„Není divu, že ses tak vzdálila světu, má milá. Ve dne jsi byla zpátky v bitvě a v noci v daleké minulosti. Ale co současnost, Alexo? A budoucnost? Naše společná budoucnost?“

Zhluboka se nadechla: „Nevím, Jamie. Vím jen, že jsem dala lady Anně své slovo a slíbila, že obnovím zahradu v její bývalé kráse. Ona pak dojde usmíření a bude vysvobozena z pozemského vězení. Kromě toho jsem svou přísahu složila před otcem Lazarem.“

Zhluboka vzdechla: „Vidíš sám. A bych přísahu neporušila, nemohu odejít, dokud růže nerozkvetou.“

„A co když moji muži přijdou dřív, než růže rozkvetou? Co potom, Alexo? Pošleš mě pryč samotného?“

Ztěžka polkla: „Ano, bude-li to nutné.“

Jamie přivřel oči: „Tím tedy říkáš, že zahradu miluješ víc než mne.“

„Ne, tak to není.“ Založila si ruce v bok, aby je k němu nemohla vztáhnout. „Nikdy nikoho a nic nebudu milovat tolik jako tebe, Jamie Morgane. Ale já jsem přísahala.“

„Přísahy se mohou porušit.“

Zavrtěla hlavou: „Ne tahle. Dala jsem své slovo lady Anně.“

„Slovo, které jsi dala přízraku, je důležitější než tvoje láska ke mně?“

„Nerozumím ti.“

„Ale já rozumím tomuhle: cítíš se tu v bezpečí. Tohle místo se pro tebe stalo útočištěm, poskytuje ti klid, mír a krásu. Je to pro tebe útěk

ze skutečného světa, který se rozprostírá za zdmi. Život, který ti nabízím já, je plný tvrdé práce, násilí a možná i válek. Ale nabízím ti také věčnou lásku. Může být v životě něco důležitějšího?“

Neodpověděla, a tak pokračoval: „Přemýšlej o tom, co jsem ti řekl, Alexo. Ani sestry tady v klášteře, ani duch, který se prochází zahradou, nikdy nemohou milovat jako lidé z obyčejného světa. Ani květiny nemohou milovat.“

„Zdá se mi,“ Alexa zlostně mrkala, aby jí nevytryskly slzy, které ji pálily zá víčky, „že ses rozhodl odejít, ať s tebou půjdu, nebo ne.“

„Mojí lidé potřebují, abych se k nim vrátil, Alexo. Až pro mne mí muži přijdou, odjedu s nimi. Mé srdce bude těžké, rozhodneš-li se zůstat, ale tvé rozhodnutí budu muset přijmout.“

Zvedla bradu odhodlaná stejně jako on neustoupit: „Miluji tě, Jamie. Jen tebe. Byla bych hrdá, kdyby se tvoji lidé mohli stát mou rodinou. Ale to bude možné jedině tehdy, až dokončím svůj úkol. Dala jsem lady Anně slib, že zahradu upravím do podoby, ve které ji znala, když se tady poprvé procházela.“

V jeho odpovědi zazněla výzva: „A jestli růže rozkvetou, bude to znamení, že jsi svůj úkol dokončila? Nebo si najdeš jinou výmluvu, aby ses dál schovávala před světem?“

„Tohle si myslíš? Že se jen vymlouvám na svou přísahu, abych tady mohla zůstat?“

Ztišil hlas: „Ptám se tě znovu, Alexo, rozkvetou-li růže, odejdeš se mnou?“

Přikývla.

„A jestli nerozkvetou?“

Zavrtěla hlavou a otočila se, aby neviděl slzy, které jí nezadržitelně stékaly po tvářích.

Stál na místě dlouhé minuty a pozoroval ji. Potom se otočil a dlouhými kroky, které se rozléhaly klášterním tichem, rázoval k východu.

Zpráva o hádce milenců se rozšířila po celém klášteře a vrhala stín na radost sester. Každý den chodily jeptišky i novicky pozorovat růže, které nerozkvétaly a dál opadávaly jako poupata.

Každý den přicházel Jamie do zahrady s dychtivým očekáváním.

Každý den klečela Alexa u růží, sbírala opadaná poupata a on se vracel se smutkem, který rval srdce každému, kdo ho viděl.

Příliš brzy dorazila do kláštera zpráva, že se družina mužů z Vrchoviny blíží ke vsi. Jako vždy to byla novicka Mordrunda, která přinesla novinu ostatním sestrám.

„Jsou velcí jako obři,“ referovala matce představené. „A tak krásní, že všechny panny pláčou štěstím.“

Abatyše Mary vstala od stolu, zamířila ke dveřím a chladně odvětila:

„Jsem si jistá, že my se nerozpláceme, až přijdou, Mordrundo. Jdi a řekni lordu Jamiemu, že jeho muži se blíží.“

„Ano, velebná matko.“

Když se zástup ozbrojenců přiblížil k bráně, shromáždily se sestry a novicky na nádvoří. Alexa byla s nimi. Jamie je spěchal uvítat. Když uviděl muže, který je vedl, překvapeně vykřikl radostí: „Duncane! Dobré nebe, jsi to opravdu ty?“

Oba si padli do náruče a trvalo dlouho, než jeden druhého pustili z objetí.

„Bál jsem se, že jsem tě ztratil, Duncane.“

„Ano, Jamie, můj pane. A já se právě tak bál o tebe. Byl jsem těžce zraněn, ale postarala se o mne jedna milá rodina. Vrátil jsem se na Vrchovinu teprve před dvěma týdny. Když přišla zpráva, že jsi naživu, všichni jsme se radovali. Už jsme měli strach z nejhoršího.“ Jamie se otočil k Alexe: „To je můj nejstarší a nejdražší přítel, Duncan MacKay.“ Tón jeho hlasu znězněl: „Duncane, a tohle krásné stvoření je Alexa MacCallumová.“

Duncan se uklonil a všiml si, jak dívka couvla. „Vím, že vypadám trochu divoce, má paní. U nás jsme všichni takoví.“ Natáhl ruku a rozmáchlým gestem zahrnul všechny ostatní muže, kteří stále seděli v sedlech. „Vážili jsme dlouhou cestu, abychom si odvezli zpět domů svého pána.“

Matka představená postoupila vpřed, aby překlenula nepříjemný okamžik: „Jsem Mary, abatyše tohoto kláštera a matka představená řádu Svatého kříže. Ty a tvoji muži jste srdečně vítáni v našich zdech. Můžete zde zůstat, jak dlouho budete chtít, a nabrat síly před návratem na Vrchovinu. V refektáři je pro vás připraveno jídlo a otec Lazarus rozmístil v kapli lůžka.“

„Mí muži i já jsme ti vděční za tvou laskavost, velebná matko.“

„Půjdeš s námi do refektáře?“ objal Duncan starého přítele okolo ramen.

„Samozejmě.“

Jamie byl rázem obklopen svými muži. Pokusil se do hlučného kroužku vtáhnout i Alexu, ale ta utekla do zahrady.

Vítal staré známé s úsměvem na tváři, ale duchem byl s dívkou, která se, podobně jako malý koloušek z jeho dětství, snažila najít si cestu v novém děsivém světě.

Zbrojnoši smyli pot z cesty a večere se stala velkolepou slavností, doprovázenou hlučným smíchem a pokřikováním u piva a vína, které přinesl otec Lazarus.

Jamie seděl u stolu s muži, zatímco Alexa v malém přístěnku u stěny s ženami, protože se nehodilo, aby klášterní sestry trávily večer ve společnosti drsných vojáků.

„Odjedeme zítra?“ zeptal se Duncan.

Jamie se podíval směrem ke stolu, kde seděla Alexa. „Já... nu, myslím, že byste si měli před návratem trochu odpočinout.“

„Nesmíme ztrácet čas, Jamie. Mezi lidmi se šíří zmatek.“ Duncan ochutnal pivo a překvapen jeho kvalitou vyprázdnil celý pohár. Ještě víc ho překvapilo, že starý kněz přivalil nový soudek, když ten první dopili.

Duncan si znovu nalil a zhluboka se napil. „Mezi lidmi kolují zprávy, že jsi po smrti. A že se tví přátelé snaží tvou smrt utajit a udržet tak pospolitost jednotlivých klanů. Někteří začínají dokonce šeptat, že je třeba vybrat nového vůdce. Myslím, že by bylo nejlépe, kdybychom odjeli za svítání a všechny ty neblahé zvěsti zarazili.“

Jamie se s tou zvěstí chvíli smířoval a nakonec přikývl: „Neuvědomil jsem si, jak je to vážné. Máš pravdu, příteli. Odjedeme za svítání.“

Viděl, jak se Alexa omluvila ostatním, a věděl, že míří do zahrady.

Když viděl její tvář, cítil, jak se mu do srdce vkrádá tíha. Tvářila se stejně, jako když mu řekla, že je odhodlaná splnit svůj slib lady Anně, a to bez ohledu na cenu, kterou bude muset zaplatit.

Všechna světla v klášteře jedno po druhém zhasla a z kaple se ozývalo mužské chrápání.

Jamie vstoupil do zahrady. Měsíční svit postříbřil květiny, stromy i lavičky a vzduch se chvěl sladkou vůní stovek květů.

Dnes si ale nevšímal krásy a namířil si to přímo doprostřed, kde stála Alexa a pozorně prohlížela keříky růží. Jediný pohled na její tvář mu stačil, aby mu pokleslo srdce.

„Stále opadávají?“

Přikývla a natáhla ruku s nerozvitými květy. „Poupata uschla.“ V hlase jí znělo zoufalství: „Země jimi bude ráno posetá.“

Snažil se vzít na vědomí, že se bude muset na Vrchovinu vrátit bez ní. S hlubokým smutkem ji objal.

Na krku cítil její šepot: „Nedokážu se smířit s tím, že odejdeš, Jamie. Neunesu to.“

Žilami se mu rozběhl známý žár, když ucítil teplo jejího dechu. „Tak pojd' se mnou, Alexo. Je to jediná věc, o kterou tě prosím.“

„Nepros mě o to, má lásko. Víš, že to nemohu udělat. Nemohu porušit slavnostní přísahu jen tak z rozmaru.“

„Je pro tebe snad láska rozmarem?“ hlas mu zněl hlubokou bolestí.

„Byla jsi pro mne dar, Alexo. Velmi zvláštní dar. Díky tobě se uzdravily mé rány i můj duch. A teď tě mám ztratit kvůli přísaze, kterou jsi dala zatracené a zmučené duši. Kvůli ní nás oba odsoudíš k osamělému životu.“ Nedokázal potlačit hořkost: „Cožpak ona zůstává na zemi jen proto, aby viděla další milence, kterým je odepřeno štěstí, jež odepřela sama sobě?“

„Tohle si myslíš? Že na mně vymámila slib, aby mne k tomuhle místu připoutala?“

„Víš snad o nějakém jiném důvodu?“

Alexa k němu zdvihla oči naplněné slzami: „Jsem tak unavená ze všeho toho přemýšlení, Jamie. Tak unavená.“ Dotkla se prsty jeho rtů a viděla, jak mu v očích zaplála touha. „Možná že spolu nebudeme moci strávit celý život, ale o dnešní noc nás nikdo připravit nemůže.“

„Naše loučení zítra ráno bude o to bolestnější.“

Zavrtěla hlavou: „Zítřek mě nezajímá. Vím jen, že tě potřebuji teď. Dnes v noci.“

Vzal její obličej do dlaní a přitiskl svá ústa na její. Šeptala do jeho rtů: „Přece bys mi dnes nemohl odmítnout, má lásko?“

Líbal ji dlouze, pomalu a hluboce, až oba téměř plakali touhou. Pak ji vzal do náruče a odnesl do svého pokoje.

Když zmizeli v chodbě, objevila se v zahradě stříbrná postava.

Jako vždy vystoupila po schodech a posadila se na zeď tak, jak to dělala už sto let, a vyhlížela do kraje pohledem plným naděje i zoufalství.

9

Šedavou oblohou prokmitly první paprsky svítání, když se vojáci z Vrchoviny začali shromažďovat před kaplí a připravovat na zpáteční cestu. Nádvoří kláštera znělo pokřikováním mužů a frkáním sedlaných koní. Do vozů se nakládaly zásoby.

Alexa polykala slzy, když si Jamie po vojenském způsobu vázal pléd a připevňoval si na opasek meč a dýku.

Noc byla plná naléhavé vášně, zrozené z hlubokého zoufalství.

Věděli, že jsou spolu naposledy, a bylo jim, jako by své milování

měli zaplatit životem.

Obrátil se k ní a bezvýrazně se otázel: „Doprovodíš mě na nádvoří?“ „Ano.“ Děsila se pomyslení, že se s ním bude muset rozloučit před tolika lidmi, ale věděla, jak zbabělé by bylo schovat se tady, v jeho cele. Čekal od ní tutěž odvahu, jakou prokázal v bitvě. Uchopila jeho napřaženou ruku a jako bez ducha vykročila vedle něj.

„Nezastavíme se nejdřív v zahradě?“

Podívala se na šedivou oblohu a odmítavě zavrtěla hlavou. „Ne, nijak by nám to neulevilo v bolesti.“

„Asi máš pravdu.“

Vyšli spolu na nádvoří.

Muži z Vrchoviny čekali na svého velitele vedle připravených koní.

Když jej spatřili, zmlkli. Všichni slyšeli o obtížném rozhodování, které musel podstoupit. Láska mezi ním a dívkou, která se zavázala těžkou přísahou, bylo to jediné,

o čem se dnes v klášteře mluvilo. Zmínil se o tom dokonce i starý kněz.

Sestry také ztichly, když uviděly, jak Jamie s Alexou kráčejí nádvořím ruku v ruce, s hlavami nepřírozeně zvednutými, strnule hledíce přímo před sebe.

Duncan svíral otěže dvou koní. Když Jamie přišel blíž, podal mu uzdu nádherného černého hřebce. Alexa si pomyslela, že zvíře se k Jamiemu výborně hodí. Oba byli trochu nezkrotní a odhodlaní zvládnout jakékoli překážky, které jim budoucnost připraví.

Dotkla se Jamieho ruky, rozhodnuta vypořádat se s loučením, jak nejdůstojněji jen to půjde. „Sbohem, Jamie Morgane. Bůh tě provázej.“

Neopětoval její dotek. Nemohl. Věděl, že kdyby na ni jen sáhl, poslal by její přísahu k čertu, popadl by ji do náruče a přinutil, aby jela s ním. Věděl ale, že to nesmí udělat a že se jen opakuje příběh s malým kolouškem. Musí ji nechat jít a spokojit se s vědomím, že bude mezi svými.

„Sbohem, Alexo MacCallumová. Nikdy na tebe nezapomenu.“

Vyskočil do sedla s pohledem upřeným před sebe. V tu chvíli přistoupila k zástupu mužů z Vrchoviny matka představená a pozdvihla ruku k požehnání.

Než ale stačila promluvit, ozval se výkřik. Všichni se otočili a viděli, jak novicka Mordrunda běží přes nádvoří se sukní zdviženou, způsobem řádové sestry naprosto nehodným a těžce oddychuje námahou.

V abatyšiných očích se objevil jinak velmi zřídka zablesk zlosti.

„Jdi do kaple, Mordrundo, a pros Boha, aby ti daroval pokoru, která přísluší jeho služebnící.“

„Ano, velebná matko. Hned to udělám. Jen co vám všem řeknu –“

„Mlč!“ Matka představená cítila, jak v ní zlost začíná přímo vrít.

„Cožpak nevidíš, jak je tato chvíle pro nás pro všechny těžká?“

Nedovolím ti, abys ji svou neomaleností dělala ještě horší. Okamžitě odejdi.“

„Poslechnu tě, velebná matko. Ale nejdřív.“ Ubohá novicka přejela pohledem z abatyše na lorda Jamieho, sedícího na koňském hřbetě a na pak Alexu, která z posledních sil zadržovala slzy. „Musím vám říct o zázraku v zahradě.“

„O zázraku?“ zvedla matka představená hlavu. „O čem to mluvíš, Mordrundo?“

„Růže rozkvetly! Všechny! Jsou na nich desítky květů!“

Na chvíličku se rozhostilo hrobové ticho, které vzápětí přerušila vzrušená změt' hlasů. Sestry se rozběhly do zahrady jako první. Jamie popadl Alexu do náruče, otočil koně k průchodu ve zdi a následován svými muži vjel do zahrady.

„Dobré nebe,“ vydechla Alexa a přitiskla si ruce na ústa, když uviděla růžové keře, které zářily v ranních paprscích slunce všemi barvami.

Tam, kde ještě minulou noc byla jen uschlá poupata, se dnes rozvily desítky, možná stovky květů.

„Víš, co to znamená, má milá?“ přitiskl jí Jamie rty na skráň.

„Ano. Je to tak, jak řekla Mordrunda. Stal se zázrak. Je to znamení, že můj úkol skončil.“

„Jsi připravena odjet se mnou na Vrchovinu, má lásko? Ted’? V tuto chvíli?“

„Ano, jsem. Ach, Jamie. Až ted’ jsem pochopila, že všechno, cos říkal, byla pravda. Schovávala jsem se tady, byla jsem ztracená a vystrašená. Pořád se bojím světa, který na mne tam venku čeká, ale daleko víc se bojím života bez tebe. Hrozně moc tě potřebuji, Jamie. Jen a jen tebe. Tolik tě miluji.“ Ovinula mu ruce okolo krku a vroucně se k němu přitiskla. „Připadám si tak bezcenná. Nemám, co bych si s sebou vzala. Přišla jsem do kláštera jen s tím, co jsem měla na sobě.“

„Bereš si s sebou všechno důležité, Alexo. Svou líbeznost, dobrotu a lásku.“ Zesílil hlas: „Velebná matko, požehnej nám, prosím. Musíme neprodleně odjet a vrátit se zpátky domů.“

„Domů.“ Při zvuku toho slova se Alexa dala do pláče. Nejprve tichého, posléze přerušovaného hlasitými vzlyky. „Neměla jsem domov, kam bych se mohla vrátit, Jamie. Ani rodinu, nikoho. A teď mám obojí. Díky tobě.“

„Ano, a já mám ženu, která se mnou zůstane navždy.“

Zástup ztichl a hlas matky představené zněl v poryvech větru. „Jamie Morgane a Alexo MacCallumová, jděte a Bůh vás provázej. Doufáme, že si někdy vzpomenete na náš klášter a svou vzpomínku doprovodíte tichou modlitbou. V našich srdcích a modlitbách zůstanete navěky. Pokaždé, když vkročíme do naší krásné zahrady, vzpomeneme si na vás a na dobu, kterou jste zde strávili.“

Mordrunda chvatně přikročila k Alexe. „Mám ti natrhat kytici růží na cestu?“

Než mohla Alexa odpovědět, ozval se Duncan: „Není čas, můj pane. Musíme jet.“

Alexa se na malou novicku usmála: „Děkuji ti, Mordrundo. Bude mi stačit vzpomínka. Krásu květů ponechám tady, abyste se z ní mohly těšit hlavně vy.“

Jamie otočil koně a jeho muži jej s hlasitými výkřiky následovali přes nádvoří, ven z kláštera a travnatou loukou vzhůru do kopce. Na vršku se Jamie otočil, aby se naposled podíval na místo, které jemu i Alexe přineslo uzdravení a lásku. Pak se s úsměvem obrátil k domovu.

Matka představená se právě chystala vykročit do své cely, když k ní Mordrunda přiběhla podruhé: „Velebná matko, pojd' se mnou, na to se hned musíš jít podívat.“

Stará řeholnice jen vzdychla: „Copak je to tentokrát, Mordrundo?“

„Podívej, velebná matko.“ Novicka ukazovala na růžové keře, kolem nichž se ve vánku vznášely květy. Natáhla ruku a jeden květ zachytila.

„Je krásný,“ podotkla matka představená.

„Ano. Ale sáhni si na něj, velebná matko.“

Novicka jí vtiskla květ do ruky a stará jeptiška překvapeně vydechla: „To není skutečný květ. Z čeho je udělaný?“

„Z pergamenu, velebná matko.“

„Co to říkáš?“ Zvedla květ proti slunci a opravdu, byl vyrobený z pergamenu. Natáhla ruku pro jiný a pak pro další. Některé byly z pergamenu, jiné z hedvábí. Všechny byly dokonale nabarvené a vypadaly jako skutečné růže. „Jak je to možné? Kdo...?“

Mordrunda, neschopná slova, ukazovala rukou ke zdi, na jejímž okraji stála lady Anna a otevírala náruč. S úžasem pozorovaly, jak se k ní na zlatém oblaku blíží muž. S radostným výkřikem si padli do náruče a jejich postavy se pomalu rozplývaly v stříbřité záři, až nakonec zmizely docela.

Obě ženy bez pohnutí sledovaly, jak se obě zjevení rozplynula.

Po chvíli naprostého ticha matka představená tlumeně pronesla: „Dnes jsme byly svědkem opravdového zázraku, Mordrundo. Lady Anna konečně objevila pravdu. Když použila svého nadání k nesobeckým účelům, osvobodila se od pout tohoto světa, vstoupila na věčnost a shledala se znovu se svou láskou.“

„A co Alexa a její lord?“ zajímala se malá novicka. „Neměly bychom jim poslat zprávu o tom, jak to ve skutečnosti bylo?“

„Co je to skutečnost, Mordrundo? Nezprostitly snad květy růží Alexu její přísahy?“

„Ano, velebná matko.“

Oči staré abatyše hořely vnitřním ohněm: „Láska, která se zrodila mezi zraněným válečníkem a naší dívkou byla výjimečná. Taková se vidí jen málokdy. A když už se jednou zrodí, nemělo by se její ozdravné moci nic stavět do cesty. A my se přece snažíme uzdravovat, ne?“

„Ano, velebná matko.“

„Pojďme, Mordrundo. Připojíme se k ostatním v kapli a budeme velebit nebesa za zázrak uzdravení, kterým byl požehnán tento den.“

Malá novicka poslušně následovala abatyši do kaple. Modlila se za to, aby se naučila krotit svůj jazyk, ale nebylo jí to dopřáno. Jenom dvě ženy byly svědky okamžiku, v němž lady Anna odešla se svým milým do nebe, a pouze ústa jedné z nich tuto příhodu vyprávěla dál. Příběh se rozšířil po klášteře, z kláštera do vsi a ze vsi do měst, až se stal legendou.

Lidé z Vrchoviny svého pána milovali a říká se, že vychoval řadu krásných synů a dcer. A přestože všichni byli cvičeni ve zbrani, učil je, že jejich hlavním úkolem je uchovat mír mezi všemi rody v zemi. Plamen lásky Jamieho a Alexy byl tak silný, že jej nedokázala uhasit ani smrt. Pokaždé, když v klášterní zahradě Glenrossu rozkvetou růžové keře, považují to všichni za důkaz, že láska Jamieho a Alexy stejně jako láska lady Anny a jejího Malcolma přetrvává navěky.

NEJKRÁSNĚJŠÍ RŮŽE

MARIANNE WILLMAN
Věnováno Noře, Ruth

Prolog

„Dnes znovu uvidím Gilmora! Má láska se ke mně konečně vrátí!“ Deirdre se na sebe usmála do malého zrcadla na stěně chaloupky. Tmavé vlasy si ozdobila květy divokých růží, které natrhala za ranní rosy na břehu řeky, a do kadeří si vpletla lesklou stužku stejné barvy, jakou měly její oči. Byl to dárek od Gilmora. Koupil jí tu mašli k svátku Beltane.

Teplé paprsky dopoledního slunce tančily zlatými prasátky po prstenu, který jí Gilmore navlékl té noci, kdy se stala jeho ženou. Ten prsten se stal symbolem přísah, jež si vyměnili. Sňatek uzavřeli podle starých obyčejů – svázali si ruce k sobě a společně přeskočili posvátný beltanský oheň. Bylo to uprostřed války, a na ohlášky ani na kněžské požehnání nebyl čas. Pak spolu ulehli do sladce vonící trávy a šeptem si slibovali věčnou lásku. Svědky jim byly hvězdy, mihotající se na půlnočním nebi.

Deirdre uhladila modré šaty, na které si sama utkala látku.

Vzdouvaly se jí na bříšku ohlašujícím, že se už brzy stane matkou.

Od oné magické noci uběhlo téměř devět dlouhých měsíců a plod jejich lásky již brzy přijde na svět. Dítě se má narodit dřív, než měsíc doroste do úplňku.

Ach, Gilmore! Jaké to pro tebe bude krásné překvapení!

Odjel se svými věrnými do války, aniž tušil, že počal dítě. Pro Deirdre to byly dlouhé a osamělé měsíce, vyplněné obavami o milencův život. Byla to strastiplná doba, v níž se šířily strašidelné zvěsti o tom, že Gilmorova armáda byla poražena, zajata nebo rozprášena.

Ještě dnes se chvěla, když si na ty hrozné časy vzpomněla. Snad nejhorší byly poslední dva měsíce. Zprávy z válečného pole byly špatné a Deirdre musela ze všech sil bojovat s černým zoufalstvím. Před sedmi dny stála nešťastná v noci na břehu řeky, která ji vábila do své náruče. Vtom uviděla, jak noční oblohou přeletěl třpytivě zlatý pták a zanechával za sebou stopu v podobě jiskřivých hvězdiček.

Okamžitě ho poznala. Byl to kouzelný pták fénix, symbol věčného života a krásy. Legendy vyprávěly, že žije vysoko v Mlžných horách, kdesi mezi Airanem a hranicemi Jižních zemí, v místech opředených tajemstvím a chráněných kouzly. Většina lidí v jeho existenci vůbec nevěřila – tvrdili, že to, co někdo považuje za fénixe, jsou jen padající hvězdy, které člověk může vidět na letní obloze téměř každou noc.

Ona ale fénixe skutečně viděla, a protože si jej Gilmore zvolil do znaku, věděla, že je to dobré znamení. Pták se vznášel vysoko na obloze a zářil tak jasně, že vedle něj pohasly i ty nejjasnější hvězdy. Od toho okamžiku byla přesvědčená, že se její milý vrátí jako vítěz. A opravdu, ukázalo se, že tušení ji nezklamalo. Následujícího dne se po kraji roznesla zpráva, že Gilmorovo vojsko zvítězilo díky divoké odvaze svého vůdce a Gilmore sám, že byl odměněn poctou nejvyšší. Z obyčejného rytíře bezzemka se stal králem Airanu.

Gilmore byl vždy ctižádostivý a Deirdre jeho sny o sjednocení země plně sdílela. Nikdy ji však nenapadlo, že by se mohl stát králem!

Korunovace proběhla přímo na bitevním poli za jásotu všech airanských šlechticů a jejich spojenců. Mezi lidmi se dokonce šeptalo, že na příštím sněmu bude zvolen Velikým králem všech Západních zemí. Jediný, kdo se před ním odmítl sklonit a složit přísahu věrnosti, byli tvrdohlaví válečníci z daleké Ostrovní země. Když Deirdre připevňovala poslední voňavou růži na stříbrnou stužku, roztříštil dopolední ticho zvuk polnic, oznamujících příjezd nového krále.

Srdce jí poskočilo radostí a vyrazila z chaloupky s obličejem zářícím očekáváním. Gilmore se svými vojáky byl stále daleko, ale mračna prachu na obzoru ohlašovala, že se jezdcí už blíží.

Všimla si kořenářky Elvy, místní bylinkářky a vědmy, která pomáhala vesničanům při léčení nemocí a zranění. Bydlela hluboko v lese, ale dnes vyšla ven i ona. Byla hubená jako březová hůlka a oblečená do světle šedého pláště. V ruce držela košík čerstvě natrhaných bylin, z něhož to vonělo po zeleném lese a vlhké letní půdě.

Elva kývla Deirdre na pozdrav a její uhlově černé obočí se na chvíli zamračeně stáhlo. Zdálo se, jako by nad mladou ženou přelétl stín a na okamžik zaclonil slunce – jako by nad ní kroužil velký černý pták. „Neměla bys takhle běhat venku, paní, tvůj čas se blíží a musíš si šetřit síly.“

„Mým nohám dnes narostla křídla. Gilmore se vrátil do Airanu,“ odpověděla bez dechu Deirdre. „Přijel si pro mne. Pro nás.“ Zasněně si položila ruku na břicho a zahleděla se přes řeku na airanský hrad.

Bílými věžemi a věžičkami se nad zpěněnou vodou vypínal k modré obloze. Na cimbuří brzy zavlaže Gilmoreův praporec s fénixem a oni tam budou šťastně žít i s dítětem, jež se brzy narodí, a se všemi dalšími, které přijdou po něm.

Bylo to jako pohádka. Možná příliš krásná, než aby to mohla být pravda.

S úsměvem se otočila k cestě. Zdálo se jí, že v dálce už rozeznává Gilmoreovu standartu – zlatého fénixe v modrém královském poli. Srdce jí přetévalo radostí a oči se jí zamžily slzami štěstí.

O chvíli později už cválala kavalkáda jezdců temnou cestou, která se vinula mezi pyšnými horami dolů k řece v údolí. Se závanu větru sem matně doléhalo chřestění postrojů, dusot kopyt a sténání vozů, naložených válečnou kořistí. Vesničané vybíhali z domků a shlukovali se podél prašné cesty, aby pozdravili vítěze. Deirdre se rozhodla, že na svého milého počká před chaloupkou.

Jako první jeli jezdci se slavnostními praporci, za nimi Gilmoreova stráž, v tmavě modrých kabátcích, zdobených zlatým fénixem a potom sám Gilmore. Seděl na mohutném hřebci se zlatou uzdou a byl tak krásný, že jej téměř nepoznala. Z ramen inu splýval purpurový sametový plášť a pod ním měl kabátec ze zlatem protkávané látky. V hustých rudých vlasech zářila koruna vpředu zdobená temným safírem, který svítil modrej i než jeho oči. Deirdre se láskou téměř zastavilo srdce.

„Tvůj otec,“ zašeptala dítěti ve svém těle.

Když přijel do zatačky před chaloupkou, přitáhl hřebci otěže, zvolnil krok a lehce se zamračil. Hledá mě mezi ostatními, pomyslela si. Jak bude překvapen!

Když dojel až k ní, napřáhla k němu ruce a zářivě se usmála.

„Gilmore!“

Ale mladý král dál držel hrdou hlavu vysoko a pohledem upřeným před sebe neuhnul ani o píď. Stěží si jí všiml.

Deirdre zůstala stát jako přimražená. Proč nezastavil? Proč se s ní nepřivítal? Když si tehdy v noci před starodávným oltářem dali slib, stala se přece jeho ženou!

Tu si Deirdre všimla postavy, kterou předtím neviděla –vedle Gilmora jela žena. Byla oblečena do zlatých šatů a pláště ze smaragdově zeleného saténu. Hlavu jí nad obočím obepínala zlatá čelenka. Její kůže byla bílá jako mléko, vlasy a oči zlaté jako královské mince. Krásný obličej však přetékal povýšeností a rudá ústa se opovržlivě ušklíbala.

Když mījela Deirdre, přivřela zlaté oči, jako by ji poznala. Chladný a pronikavý pohled projel dívkou jako dýka, Deirdre mimoděk couvla zpět a zapotácěla se. Ucítla bolest, jako kdyby jí tělem pronikla jedovatá čepel. Den byl stále horký a slunečný, ale jí se do srdce vkrádal chlad a temnota, krev v žilách jí houstla a její proud se zpomaloval.

Kolem s řinčením projížděly naložené vozy a klusaly zástupy vojáků, ale Deirdre stála na místě neschopná jediného pohybu. Elva vystoupila z chumlu vesničanů a oslovila jednoho z ozbrojenců, svého příbuzného. Zajel ke kraji cesty a pozdravil se s ní.

„Bůh s tebou, bratrance. Kdopak je ta dáma, co se nese po Gilmoreově boku?“ zeptala se.

„To je Bryn, dcera mocného Monforta.“

„Ale Monfort je přece naším odvěkým nepřítelem,“ podivila se Elva.

„Už není,“ ušklíbl se muž nesouhlasně. „Oba velmoži podepsali smlouvu o příměří a stvrdili ji krví. Lady Bryn se stala královnou této země. Ona a Gilmore byli nedávno s velkou slávou oddáni.“

Deirdre ta slova téměř porazila. Voják se znovu připojil ke konvoji, ale dívce se zdálo, že zemřel celý svět. Všechno okolo ní se ponořilo do bezhlesého ticha. Neslyšela radostné výkřiky ani dusot koní, jen bezmocně a slepě mrkala do jasné slunečné oblohy, v níž se odrážely zelené vrcholky hor a zákruty modrých řek. Vrávorala zpět ke svému domku.

Elva, která to všechno viděla, Deirdre podepřela a zavedla ji dovnitř.

„Lehni si na postel a teple se přikryj. Jsi studená jako led!“

Deirdre znovu a znovu hluše opakovala. „Nezastavil. Snad mě vůbec nepoznal!“

Elviny černé oči plály hněvem a strachem. „Gilmore tě neopustil.

Jenom na tebe zapomněl.“

„Jak mi to mohl udělat? Vyrostli jsme spolu v tomhle údolí.

Odmalička jsme si hráli pod hradbami. Mé srdce odjakživa patřilo jemu a jeho mně.“

„Nesud’ ho tak tvrdě. Nová královna ho očarovala. Je to zlá kouzelnice. Poznala jsem to na první pohled.“

„Musí přece existovat nějaký způsob, jak to zlé kouzlo zlomit!“ Oči mladé ženy se zalily slzami. „Jsi moudrá a vyznáš se v mnoha věcech. Dokázala bys Gilmora osvobodit?“

Vědma zavrtěla hlavou. „Dokážu použít kouzla k uzdravování, přičarovat lásku nebo zlepšit úrodu. Ale nikdy jsem se neodvážila vyvolat temné síly. Ta žena, která se stala královnou, se odvažuje.

Svou mocí mnohokrát převyšuje mé schopnosti.“

Deirdre se náhle zkroutila v křeči. Porod započal. Zastihl ji nepřipravenou a její modře stříbřité oči se naplnily bolestí a strachem. „Ach ne! Ještě ne!“

Ale dítě se dychtivě snažilo prodrat na svět a nedalo si poroučet.

Elva pomohla Deirdre do postele a připravila vše, co bylo třeba.

Netrvalo dlouho a droboučká holčička, tak snadno zranitelná nepřátelským světem, poprvé zaplakala. Vyčerpaná Deirdre odpočívala s hlavou na polštáři a usrkávala posilující lék z třešní, ale ani síly, ani teplo se jí nevracely. Všechny její myšlenky patřily novorozené dcerce, která jí ležela v náručí. Hladila hebké tmavě kaštanové kučery, sametové tvářičky a s údivem si prohlížela droboučké prstíky, které se pevně ovinuly kolem jejího prstu. Cítila teplo malého tělíčka, ale jejím vlastním tělem se šířil chlad. V Elviných očích viděla zármutek. Zaplavila ji lítost a starost.

„Elvo, vím, že mi nemůžeš pomoci. Pochopila jsem, co mě čeká, ve chvíli, kdy se na mne ta žena nenávistně podívala. Proklela mě a mé hodiny na tomto světě jsou sečteny. Ale co moje dcerka? Můžeš zachránit aspoň ji?“

Elva zaváhala a snažila se vzpomínat. „Kdysi dávno, to jsem byla ještě velmi mladá, jsem znala kouzlo zapomnění. Snad bych ho mohla namířit proti královnině kletbě a použít ho pro naše účely. Jen kdybych si na ně dokázala vzpomenout.“

Snažila se vydolovat kouzlo z hlubin paměti, ale marně. Věrně svému jménu, proklouzávalo mlžnými závoji vzpomínek. Dokázala si vybavit jen útržky, ale i ty neposedně klouzaly, unikaly a rozplývaly se. Bála se, že si kouzlo nedokáže vybavit celé.

Pokoušela se vrátit se v čase, dostat se mimo svou paměť i paměť své matky, do dávno minulých dob. Temné oči jí zmatněly a ztratily lesk. Nakonec vzdychla úlevou a vítězoslavně se usmála.

„Mám to! Víím, co musím udělat!“

Kdyby jen dokázala poskládat všechno dohromady! Bude to velmi obtížné. Stařena, která ji učila, zemřela dřív, než jí stihla předat všechny své vědomosti.

Odhrnula zpocené vlasy z Deirdřiných studených spánků. „Chvilku odpočívej, připravím amulet.“

„Zachraň ji pro mne,“ prosila šeptem Deirdre a s každým úderem srdce jí chlad a temnota zalévaly celé tělo.

„Zachráním,“ slibovala Elva ohnivě. „Určitěji zachráním.“

Spěchala z domku ven. Času bylo málo. Vzdálené kopce se leskly mlžným závojem deště, ale řeka se stále koupala ve slunečním svitu. Na hnědé hladině se třpytily zlaté a stříbrné pruhy a proud si tiše pobrukoval na cestě k moři. Na skalách okolo řeky natrhala Elva mech.

Hrdelním hlasem prozpěvovala prastará slova v jazyce, který zůstal zachován v paměti pouze několika smrtelníků, a přitom splétala mechová vlákna. Prsty se jí rychle a obratně míhaly. Pak stočila tenký pletenec do věnečku; proměnil se jí v rukou v zářící stříbrný kroužek.

Jedna část kouzla byla hotova. Ještě bylo nutné ponořit se do říčního proudu a na dně najít malý křemenný oblázek. „Výborně!“

pochvalovala si, když jej vylovila. Byl oválný a čirý jako sklo.

Zdvihla oblázek vysoko k duze, která se klenula mezi kopci, a mumlala další věty. Duha z oblohy zmizela, vklouzla do kamene a roztočila se tam v podobě barevných tančících kuliček.

Křemen zářil na Elvině dlani a začínal hrát. Její naděje na úspěch rostla. Jen aby to teď nezkazila! Aby se kouzlo podařilo, musí dokázat mnohem víc!

Když se vrátila do chaloupky, matka i dítě spaly. Bylo to tak lepší. Cítila, že její schopnosti stále ještě mohou selhat. Snažila se vyhnat z hlavy myšlenky na neúspěch a pustila se do poslední a nejtěžší části kouzla.

Vzala z Deirdřiných vlasů růži a otrhala z ní okvětní lístky.

Třesoucími se prsty brala jeden po druhém a balila do nich zářící kámen. Každý lístek pečlivě uhladila. Pak zachytila slzu, která se spící matce chvěla na černých řasách, a slzičku z oka novorozené holčičky.

Slzy se smísily a dotkly se kamene zabaleného do růžových lístků.

Ty se okamžitě proměnily, získaly hedvábný lesk, všechna pomačkaná místa se vyhladila a něžná růžová začala tmavnout do temně rudé.

Elva zavřela oči, zvedla hlavu a ve své mysli otevřela tři ochranné brány. Teď byla přístupná všem silám vesmíru, bezbranná a nahá.

„Volám tě sem, na toto místo, sílo dobra. Slyš mne!“

Nejprve se kolem ní vzduch čeřil jako letní vánek v korunách stromů, pak ale začala jeho síla narůstat a otrásala jí, jako by byla pouhým listem v prudké bouři. Chvillemi se dokonce zdálo, že ji nápor vzduchu odnese.

Na čele cítila pot a dech se jí úžil. Vzala stříbrný kroužek s amuletem, obtočila jím zápěstí matky i dítěte a svázala je tak k sobě.

„Jménem nebes a síly dobra, jménem země a vody, jménem větru a ohně vlétám do tvého života kouzlo zapomnění. Nechť tě tento amulet chrání proti všem, kdo by ti chtěli ublížit. Nechť tě ochraňuje až do chvíle, kdy přijde muž, jehož vznešené srdce bude bít ve stejném rytmu jako tvé a jehož duše bude stejně vášnivá a spravedlivá jako tvoje. Jedině tehdy, nechť se toto kouzlo rozplete.“
Tělem jí projel náraz silný jako úder blesku. Proudý slunečních paprsků zalily malou chaloupku oslnivě jasným křišťálovým světlem a splétaly se okolo lůžka se spící matkou a dítětem do zářivých pletenců. Vzduch pulzoval zlatou chvějivou září, před níž musela Elva přivřít oči a odvrátit se. Srdce jí vzrušeně tlouklo. Záře zmizela stejně náhle, jako se objevila, ale oslněná Elva ještě hodnou chvíli slepě pomrkávala. Když se jí konečně zrak projasnil, slunce už zapadalo za kopce a místnost potemněla soumrakem. Zdálo se, že se vůbec nic nezměnilo.
Elva se vyčerpaně opřela o opěradlo židle.
Stalo se to opravdu? Přišla odpověď na její výzvu, nebo to byla jen podivná hra odlesků zapadajícího slunce? Nezbývalo než čekat. Čas všechno ukáže.
Dítě spalo a Elva pozorovala Deirdre, jež snila krásný sen o ohních Beltane a rudovlasém muži, který se na ni s láskou usmívá. O zlatém ptáku, který prolétl temnou noční oblohou jako kometa a ozářil okolní svět jasným plamenem.
Deirdre se jej chytila za křídlo a vznesla se s ním až ke hvězdám.

1

Tor zastavil koně pod prastarým dubem a čekal. Na tomto místě se má setkat se svým druhem a společně budou pokračovat dál. V přítmí lesíka mu na krku zářil těžký stříbrný náhrdelník a ve smolně černých očích plápolaly jiskřičky smělé rozhodnosti.
Lehký větřík čechral dubové listí i Torovy havraní vlasy a ovíval dohněda opálené tváře. Po namáhavé jízdě bylo příjemné zchladit se v zelenavém šeru. Na dlouhý odpočinek ale nebyl čas. Svůj cíl měl stále před sebou. Ležel na protější straně řeky.
Hrad Airan.
Vypínal se do výše za zeleným ohybem řeky jako čarodějný přelud. Bílé věže se pyšně tyčily k temně modré letní obloze a cimbuří zářila do daleka tak, že na chvíli musel přivřít oslněné oči.
Přijel zdaleka a pevně věřil, že se mu namáhavá cesta vyplatí.
Nakonec, bude záležet jen na něm, jestli ano, nebo ne. Rukama v jezdeckých rukavicích pevně uchopil otěže. Lehce seskočil ze sedla, otřel koně a uvázal ho u malého potoka, který se nedaleko vléval do řeky. Když se postaral o zvíře, vyndal z cestovního vaku tmavě zelený plášť z jemné vlny. Přehodil si ho přes ramena a u krku sepnul jednoduchou bronzovou sponou, ozdobenou leštěným achátem.
Po chvíli přijel do dubového háje další jezdec, společník, na kterého Tor čekal. Byl to prošedivělý válečník s tvrdýma modrýma očima a drsnou vráscitou tváří, která připomínala vydělanou kůži. Za koněm, na kterém jel, byl přivázaný ještě jeden – ušlechtilé zvíře s umíněnými způsoby.
„Proč jsi zastavil tady?“ zeptal se muž Tora. „Hrad je přece na druhé straně řeky.“
„Necháme koně tady, Brochu, a dál už půjdeme pěšky.“
„A až se vrátíme, budou koně nejspíš v tahu,“ odtušil jeho společník temně. „Nelíbí se mi to tady. Kolem může číhat spousta zlodějů. Nebo trollů, kteří kradou koně pocestným. Říká se, že v Airanu se to jimi jen hemží.“
Tor se zasmál. „Nevěřím na trolly. A neznám nikoho, kdo by někdy nějakého viděl. Kromě tebe, ovšem.“
„Nu, zato zlodějů už jsem viděl pěknou řádku,“ zkoumal Broch očima lesík, jako by čekal, že za každým kmenem vykoukne zlodějská hlava.
„Přestaň bručet,“ usmál se Tor. „Zvířata tady budou v bezpečí. Podívej se, jak se jejich tmavá srst mezi stíny stromů ztrácí.“
Poplácal po hlavě třetího koně a ten jemně zafrkal. „A pokud jde o zloděje a lapky, uvidíš, že budou všichni na hradě. Bude je zajímat, jak okrást bohaté dámy a pány, s nimi se nebudou obtěžovat.“
Broch po něm střelil nesouhlasným pohledem. „Je to s tebou těžké, nedáš si říct. A taky bych moc rád věděl, o jakou čerto-vinu ti vlastně jde.“
Tor se otočil, aby skryl úsměv. „Kdybych ti to řekl, hodil bys mě do

řeky.“

„To můžu udělat i tak.“

„Neboj se, starý brachu. Brzy se všechno dozvíš.“

Tor se zasmál, ale obličej mu vzápětí zvažněl. Stál s rukama v bok a s pohledem upřeným na pestré vlajky po-vlávající na hradbách. Na každém praporci byl zlatými nitkami vetkán symbol Západních zemí – právě zrozený fénix, jehož si král Gilmore zvolil za svůj erbovní znak. Gilmore z Glendonu byl muž, který neváhal jít do předem ztracené bitvy a riskovat vše, co měl, aby nakonec zvítězil a získal díky své chytrosti a schopnostem celé království. Ale byli i tací, kteří tvrdili, že podle práva měla koruna Airanu připadnout někomu jinému.

„Airan je místem, kde se sny stávají skutečností,“ pronesl tiše Tor.

„Člověk musí mít jen dostatek odvahy riskovat.“

Broch seskočil z koně a postavil se vedle Tora. Popleskal svého hřebce a přešel ke koni, kterého si chtěli vzít s sebou. Stále nesouhlasně bručel.

„Jsem z Vysočiny. Airan se mi nelíbí. Hory jsou tady moc nízké a obloha je moc vysoko.“

Tor potřásl hlavou. „Proboha! Tobě by se nelíbilo ani v samotném nebi.“ Vyndal ze sedlové brašny ošoupané kožené pouzdro s harfou a pověsil si ho přes rameno.

Broch si mladíka podezíravě měřil: „Umíš na to vůbec hrát?“

„Ano, ty věčný pochybovači! A taky umím zpívat jako anděl,“ zašklebil se Tor, ale pak vážně dodal: „Pojďme, čeká na nás náš osud.“

„Nebo hladomorna.“

„Pokud uspějeme, tak ne, příteli. Nezasloužím si alespoň trochu tvé důvěry?“

„Máš jí dost za nás oba. Jen se modlím, aby byla oprávněná.“

„Ty, a modlit se?“ uhodil Tor starého vojáka žertem po rameni. „Dal bych půl váčku peněz, abych to viděl.“

Udělali, jak Tor rozhodl: koně nechali schované hluboko ve staletém háji, přešli pěšky přes louku a kamenný most a vmáčkli se do chumlu lidí, prodávajících se hradní branou.

Velké vnější nádvoří bývalo obvykle plné trhovců a podomních obchodníků. Dnes po nich ale nebylo ani stopy a obvyklé haraburdí a špína byly odklizeny. Prostranství do posledního místečka zaplňoval dav lidí a na jeho konci, u brány vedoucí do vnitřních prostor hradu, stáli nižší hodnostáři a bohatí kupci s manželkami.

U širokých kamenných schodů na vnitřním nádvoří zahlédl shromážděné šlechtice a šlechtičny, knížata a vévody. Všichni byli oblečeni do pestrých šatů z hedvábí a drahého sametu a kolem se to jen hemžilo sloužícími ve zlatem protkávaných kabátcích. Po stranách stáli statní ozbrojenci, kterým pod pláští prosvítaly drátěné košile. Tor se vmísil do davu a protlačil se až na samý konec vnitřního nádvoří. Několik lidí protestovalo, když se mezi nimi prodíral, ale stačil letmý pohled na široká ramena a odhodlaný výraz, aby se okamžitě stáhli. Našel si volné místečko a uvelebil se u zdi. Broch jej následoval.

Starší ze společníků se rozhlédl kolem. „Pchá! Ještě nikdy jsem neviděl tolik načepýřených pávů pohromadě,“ uplivil si s nechutí.

„Mezi nimi pro nás není místo.“

„Zatím ne.“

Broch na něj podezíravě civěl. „Nelíbí se mi, když mluvíš v hádankách.“

„Líbilo by se ti to ještě míň, kdybys věděl, o co mi jde.“

„U velkého draka, nepokoušej mou trpělivost. Mám sto chutí praštit tě po hlavě, hodit si tě přes rameno jako pytel zrní a odnést pryč.“

„Být tebou, nezkoušel bych to,“ sykl Tor a v hlase mu zaznělo kovové ostří.

„Nebudu plýtvat slovy. Máš hlavu tvrdou jako mezek.“

Přes Torovy přísné rty přeběhl prchavý úsměv, ale černé oči zůstávaly neproniknutelné. Složil ruce na prsou a opřel se o sluncem prohřáté kameny.

Z okna v horním patře obytné budovy hradu se vyklonila dívka asi osmnáctiletá a pozorovala divadlo pod sebou. Říkali jí Myška. Ta přezdívka však neměla nic společného s jejím vzezřením – vlasy měla zářivé, bohaté a kaštanově hnědé, nikoli šedavě mdlé jako myší kožíšek. Oči jí zářily stříbrošedou modří mořských vln, které omývaly západní pobřeží Airanu, a dlouhé temné řasy jí je zakrývaly jako závoje.

Myška byla nejmladší hradní tkadlenou a svému jménu dělala čest především svou tichostí a nenápadným chováním. Skutečným jménem ji nikdo neoslovil už celé roky. Pochybovala, zda si je na hradě vůbec někdo pamatuje.

Kdosi do ní strčil. Byla to Luce, pyšná pohledná dívka, která pracovala v prádelně a zpracovávala přízi pro tkalce.

„Á, to jsi ty, Myško. Nevšimla jsem si tě.“ Myška uhnula, aby jí

udělala místo.

Luce se vyklonila z okna, až se jí dlouhé plavé copy přehouply přes zábradlí. „Výborně! Je tady spousta pěkných mladíků,“ pochvalovala si a házela očima po mužích na nádvoří.

Několik z nich její pohledy opětovalo. Luce byla hezká, štíhlá dívka, která okouzlovala muže, kamkoli vkročila. Vždy a všude přitahovala pozornost plnými ňadry a svůdným vlněním boků. Myšky si většinou nikdo ani nevšiml. Občas si myslela, že je snad neviditelná, ale většinou jí to vůbec nevadilo – právě naopak. Alespoň ji neobtěžovali zamilovaní otrapové, nikdo jí nenosil květiny a prstýnky z pouti, nikdo nenaléhal, aby se s ním procházela po letních loukách, zkrátka, nikdy ji nikdo neobtěžoval. Dokonce ani vojáci z hradní posádky, kteří ve svém volnu flirtovali se služebníky a s košilatými pradlenami, na Myšku nepokřikovali.

Alespoň si můžu po práci chodit, kam chci, a dělat, co chci, utěšovala sama sebe. Spoustu času věnovala průzkumným výpravám, a jen málokdo se vyznal ve spleti hradních chodeb a nádvoří tak dobře jako ona. Její tkalcovská práce byla vynikající a královská rodina si jí velmi cenila.

Přesto byly chvíle, kdy se mezi ostatními dívkami cítila osamělá, odlišná a zvláštním způsobem cizí.

Snad se tentokrát má smůla prolomí. Možná bude mezi sluhy urozených šlechticů nějaký hezký mládenec, který mi padne do oka a kterému se budu líbit i já. Možná to bude mladík, který mě s sebou odvede do života plného dobrodružství, o jakém každý den snívám.

Letos, v den svátku jara, se Myška přidala k ostatním pannám a vydala se s nimi do hradní zahrady natrhat květy hlohů. Říkalo se, že dívka, která si dá pod polštář rozkvetlou hlohovou snítku, se ve snu zjeví její pravá láska.

A Myška opravdu snila.

Zdálo se jí, že odešla z rodného údolí a nechala zářivé hradní věže daleko za sebou. Projížděla lepkavou padající mlhou a temnými lesy.

V poledním úpalu se prodírala vysoko položenými zrádnými horskými průsmyky a za svitu hvězd cválala přes široké louky. V jednom ze snů pozorovala bez hnutí a v naprosté tichosti let ptáka fénixe, který zapálil noční oblohu mnohobarevným pruhem světla. Fénix byl samozřejmě jen legendou. Věděla, že nikdo nikdy nedokázal, že by skutečně žil. Fénix z jejích snů nebyl o nic skutečnější než černovlasý muž, který se stal pravidelným společníkem jejích nočních výprav.

Zdravý rozum jí napovídal, že se k němu nesmí upínat, protože je jen snem, ale v hloubi duše věřila, že vskutku žije. Někde.

Proč by jinak měla pocit, že ho poznává pokaždé, když k ní vklouzne pod zavřená víčka a čeká na ni?

Vítr, který si na vrcholku hradních věží nezbedně pohrával s červenými a modrými praporci, uvolnil několik pramenů Myščiných kaštanových vlasů a naplnil ji neklidem.

Dívala se přes střechy doškových chalup a šindelem pokrytých stavení, vtisknutých do kotliny uprostřed lesnatých kopců. Kdysi tady byla jen maličká vesnice, ale poté, co byl Gilmore korunován králem, se rozrostla a vzniklo z ní dnešní město, které si dobylo moc a slávu, stejně jako celý Airan. V dáli se kolébaly dřevěné lodi, zakotvené v zálivu airanského moře, a za nimi se bělaly vápencové útesy.

Když měla volno, chodívala Myška často na procházky. Občas šla pěšky, jindy se vydala na vyjížďku na koni, kterého měla ustájeného u vesnické kořenářky Elvy. Elva ji vychovala a stala se její pěstounkou. Myška pro ni sbírala rostliny na barvení vlny nebo léčivé byliny. Postupně zjistila, kudy vedou zapomenuté cesty, které už dávno zarostly křovím, a kde leží zříceniny a tajné soutěsky, lemující pobřeží.

O světě, který se prostíral dál, věděla jen velmi málo.

Je pravda, že v pouštích Persiodu žijí hrbatá zvířata, která nemusejí pít vodu a žijí jenom ze vzduchu? Že existují obrovské příšery, větší než nejmohutnější býk, které plavou v chladných mořích pod zářivými ledovými horami daleké Ostrovní země?

Myška toužila po dobrodružství a chtěla se vydat do vzdálených a cizokrajných zemí. Byla však jen obyčejnou tkadlenou a nedalo se ani pomyslet, že by takovou cestu podnikla sama. Dokud nepřijede muž z jejích snů a neodvede ji odsud, bude žít stejným způsobem jako stará Elva – v práci a osamění.

Rychle přelétla pohledem dav mužů na nádvoří pod sebou. Třpytili se zlatem a drahokamy, byli oblečení do drahocenných plášťů a bohatě vyšíváných kabátů. Třeba se některý z nich stane jejím nápadníkem. Byl na ně hezký pohled, jak pestrobarevně zářili proti světlému nádvoří. Náhle její zkušené oči, zvyklé rozlišovat mezi velkým množstvím odstínů, zachytily něco, co sem nepatřilo – matné, tmavé barvy v nejvzdálenějším koutě.

Stál tam vysoký muž oblečený do černé a zelené a opíral se o kamennou zed'. Na první pohled viděla, že to není žádný elegantní

dvořan, ale někdo, kdo má za sebou dlouhou a nelehkou cestu. Byl svalnatý, dohněda opálený a ošlehaný větrem.

Měl společníka. Oba byli oblečeni do jednoduchých šatů cizího střihu. Muž měl přes ramena přehozený tmavě zelený plášť, který na první pohled vypadal obyčejně, ale podle jemného řasení na širokých ramenou Myška hned poznala, že ho vyrobil mistr tkalcovského řemesla. Na mužově svalnatém krku se třpytil těžký stříbrný náhrdelník, husté tmavé vlasy si na šíji stáhl a svázel obyčejným zauzlovaným provázekem.

Hádala, odkud asi přišel a kde se mezi tolika našňořenými šlechtici vzal. Snad patří k tělesné stráži některého z knížat nebo pánů, kteří přijali královo pozvání.

Myška by byla ráda viděla jeho tvář. Zdál se jí povědomý. Prohlížela si ho pozorněji. Přes rameno mu visela malá harfa v ošoupaném koženém obalu. Je to pěvec, uvědomila si. Přišel si vydělat na večeri zpěvem.

Silné cizincovy ruce však napovídaly, že by raději držely zbraň, než drnkaly na struny. Pohnul se a pod pláštěm se mu u boku zaleskl široký meč.

Nebyl to pouhý potulný muzikant a vypravěč, jak se svou harfou snažil přesvědčit okolí. Tím si byla jistá. Vlk mezi domácími mopslíky. Ta myšlenka Myšku překvapila. Zachvěla se.

Prostranstvím zazněly fanfáry a z vnitřních prostor hradu se ozvalo dunění vojenských bot pochodujících k nádvoří. Ozývaly se hlasité povely: „Ustupte! Uvolněte cestu!“

Myška odvrátila pohled od podezřelého a nebezpečně vypadajícího cizince. Na nádvoří přicházeli král a královna a zdravili se s vznešenými hosty.

Na airanském hradě se dnes shromáždil výkvět místní i cizí šlechty a sešlo se jich tolik, že si na něco takového nevzpomínali ani největší pamětníci. Gilmore, Veliký král Západních zemí, uspořádal velkolepý turnaj a pozval na něj všechny významné šlechtice, prince, hrabata a knížata z okolních zemí. Přijeli sem zdaleka a slibovali si mnoho, neboť mezi lidmi se povídalo, že Gilmore hledá ženicha pro svou dceru, krásnou princeznu Kamaris.

Myšku znovu někdo odstrčil a znovu jí šlápl na nohu. Byla to opět Luce, která se lokty drala před ní. Zazubila se na Myšku.

„Jestli si princezna mezi nimi nevybere, pak je opravdu velmi náročná. Sázím se, že se jí zalíbí jedno z těch elegantních princátek. Určitě se nespokojí s nikým nižšího rodu.“

Vedle dívek stála vrásčitá stařena. Našpulila povadlé rty a zafuněla: „Uvidíme. Ve věci vdavek má hlavní slovo královna a ta přijme za zetě jen toho nejbohatšího.“

Myška mlčela a jen tiše poslouchala.

Oči jí znovu zabloudily k černovlasému muži v černém koženém kabátci a zeleném vlněném plášti. Teď alespoň částečně viděla jeho profil a mohla si prohlédnout hezky tvarovaný nos a rozhodnou pevnou bradu. Zatajila dech. Je to možné? Ne, nebylo pochyb! Byl to muž z jejích snů.

Otoč se! Podívej se na mne!

Ale muž něměho volání neuposlechl a obrátil se k ní zády.

Myška sevřela amulet zavěšený na krku a uklidňovala se jeho hebkou chladivostí. Dělal to od malička, kdykoli se cítila nejisté nebo nepříjemně. S amuletem byly spojeny i její nejranější vzpomínky z dětství. Tmavorudý kámen na stříbrném řetízku se jí houpal nad kolébkou ode dne, kdy se narodila, a později ho neustále nosila na krku. Byl to její nejdražší poklad.

Náhle se její prsty zastavily a tiše vykřikla překvapením. Povrch kamene byl vždy hladký, ale teď v jednom místě zhrubl a začal se drobit. Položila si amulet na dlaň a s údivem si ho prohlížela.

Vždycky byla přesvědčená, že je to jednolitý kus tvrdého jaspisu, ale zřejmě se mýlila. Z hladkého červeného povrchu se odloupl velký kus, připomínající okvětní lístek pevně zavinutého růžového poupěte. A uprostřed toho, co považovala za kámen, spatřila něco velmi zvláštního.

Jádro amuletu bylo hladké a chladné a vycházela z něj podivná záře.

Myška si jej překvapeně prohlížela a jemně se ho dotkla špičkou prstu.

Pomyslela si, že vypadá jako ohlazený oblázek křemene.

Anebo možná jako slza.

Královský pár vystoupil na nejhořejší stupeň vyvýšeného pódia a nádvořím zazněly hlasité pozdravné výkřiky. Tor to všechno pozorně sledoval.

Král Gilmore byl stále pohledný a silný muž, ale i jemu už vryl čas do tváře své stopy. Tíha odpovědnosti zbrázdila čelo vráskami a v rudých vlasech se objevily první šedivé prameny. Korunu Airanu získal před osmnácti lety v bitvě, která stála na počátku sjednocení Západních zemí, a později ho šlechta zvolila Velikým králem. Po celá dlouhá léta panoval své zemi moudře a důstojně.

Jeho jedinou chybou a slabostí byla královna.

Broch si pro sebe něco zamumlal a Tor se musel naklonit až k jeho ústům, aby vůbec slyšel: „Nechápu, jak si tak čestný muž a skvělý válečník mohl za manželku vybrat takovou zlou ženskou.“

Tor sice neznal žádné podrobnosti, ale věděl, že jeho druh bojoval ve válkách po boku mužů z Airanu a o králi mluvil vždy s respektem. Ale tak, jak lidé Gilmora milovali, vážili si ho a ctili jej, královnu Bryn nenáviděli a opovrhovali jí.

Tor si nepamatoval, že by o ní kdy zaslechl něco pěkného. Projevy nelibosti však nikdy nezazněly hlasitě.

„Snad je pravda, co se povídá, a královna ho vskutku očarovala,“ odpověděl potichu Brochovi.

Gilmore dokázal pouhým slovem a jediným pohledem přemoci nejsilnějšího rytíře, ale před sebemenším přáním své královské choti se vždycky pokorně sklonil jako láskou pomatený náměsíčník.

Ze způsobu, jakým se král zvedl z trůnu, by to však nikdo nehádal.

Vypadal skutečně vznešeně a velitelským tónem promluvil ke shromáždění.

„Dnes se na tomto nádvoří sešel výkvět šlechty a knížat v počtu, jaký Západní země nepamatují. Vy všichni jste sem přišli jako moji hosté s nadějí, že si v turnaji dobudete pocty, ceny a vítězství.“

Oči se mu třpytily ve slunečních paprscích a v královském prstenu zářil temně modrý kámen. „Cena, kterou můžete získat, je velmi vysoká,“ ztišil Gilmore hlas. „Daleko větší, než jakou jsem kdy komu dal.“

Král sledoval, jakou odezvu budou jeho slova u shromážděných hostů mít. Dav zahučel, Gilmore se spokojeně usmál a zdvihl ruku zjizvenou v četných soubojích. Safír s královskou pečeti znovu zazářil.

„Vězte,“ zvolal, aby jej všichni slyšeli, „že touto cenou je květ Airanu, má dcera, princezna Kamaris!“

Na prostranství se rozhostilo hrobové ticho a v něm vstoupila na nádvoří dívka, oblečená do zlatem vyšíváných šatů, zahalená do blankytného hedvábí a vyšla po stupních na pódium. Shromáždění vzdechlo úžasem, který se šířil z jednoho konce nádvoří na druhý jako drobné vlnky po mořské hladině. Princezna Kamaris byla daleko krásnější, než si kdo troufal pomyslet.

Vlasy měla zlaté a jemné jako nitky půvabných výšivek na drahocenném plášti, oči zlatavé jako jantary v malé korunce, která jí obepínala čelo. Půvabně přešla po pódiu a posadila se na malý trůn vedle svého otce. Na prstech a bílém hrdle se jí třpytily drahokamy. Koutky plných rudých rtů se maličko usmívaly a ve výrazu tváře bylo možno číst pýchu a snad i znuděné pobavení. To vše jen přispívalo zdání, že je opravdu pokladem nejvzácnějším.

Myšku potěšilo, že princezna si dnes oblékla šaty z látky, kterou pro ni utkala. Jemná barva jí velmi slušela. „Je tak krásná! Není mezi nimi jediný muž, který by o ni nestál. Všichni se přetrhnou, aby ji získali.“

Luce založila ruce na prsou. „Krásná opravdu je! Ale bylo by lépe, kdyby jí sudičky byly nadělily i přívětivost a moudrost.“

Někdo ji okřikl, aby zmlkla. Král Gilmore mluvil dál: „Má dcera dospěla do věku, kdy může vstoupit do manželství. Její manžel se stane mým dědicem a následovníkem. Muž, který získá princeznu, dostane i půl mého království.“

Jeho slova se odrážela od stěn rozlehlého nádvoří a zněla ozvěnou v srdcích všech shromážděných velmožů. Airan byl mocným a bohatým královstvím, plným úrodných zelených polí, temně modrých přístavů a mlžně rudých hor, hustě protkaných žilami zlata a stříbra, mědi a železa. Byla to opravdu jedinečná cena.

Tor se opřel o silnou kamennou zeď a usmál se. Oči mu nadšeně zářily.

„Ji celou a půlku království, Brochu,“ vydechl a znalecky si princeznu prohlížel. „Riskoval bych život i pro daleko méně.“

Broch si mnul zjizvenou bradu. „Bude v tom nějaký háček. Pamatuj si, že jsem ti to říkal. Gilmore je mazaný a dosud je v plné síle. O svůj trůn musel tvrdě bojovat. Nedovedu si představit, že by někomu dobrovolně předal vládu nad polovinou říše.“

Tor se opřel o jilec prostého nezdobeného meče. „Ani Veliký král by si nedovolil prohlásit něco takového na veřejnosti a nedodržel potom

své slovo.“

Tmavýma očima pozoroval princeznu a se zalíbením ji v duchu svlékal z hedvábí a brokátu. Její krásný obličej, půvabná postava a plná vzpurná ústa, naplňovaly vrchovatě nejtajnější představy každého muže.

Na tváři se mu rozprostřel úsměv: „U velkého draka, mám sto chutí získat cenu, kterou král nabízí.“

Jeho prohlášení se setkal s opovržlivým úšklebkem starého přítele:

„Pchá! Dal bych všechno, co mám, abych tě viděl stejně

vyparáděného jako ty růžolící kašpary, ověšeného drahými řetězy a obutého do saténových botiček. A věř mi, že princezna Kamaris bude trvat na tom, aby její nápadník právě takhle vypadal.“ Pronikavýma modrýma očima se zavrtával do Torových. „Ta dívka zná velmi dobře svou cenu.“

Tor se zasmál a podíval se na svého druha úkosem. „V poslední době mluvíš jako zakyslý stařík. Ještě jsem nepotkal ženu, kterou bych nedostal do postele a nedokázal ji tam potěšit. A všechny se potom ještě kdovíkolik dní nepřestaly usmívat.“

„Hm,“ zabručel Broch. „Když slyším to tvé chvástání, napadá mě jedno staré přísloví: Čím menší pes, tím víc povyku nadělá.“

„U mně to ale neplatí,“ odpověděl s úsměvem Tor. „V mém případě štěká nejhlasitěji ten největší pes.“

„Uvidíme, jak se budeš chlubit, až bude všechno hotovo,“ zamračil se Broch. „Vsadím se, že vůle princezny Kamaris je stejně železná jako ostří tvého meče.“

„Pak tedy,“ zašklebil se Tor široce, „padla kosa na kámen.“

Rozsáhlá území, která král Gilmore nabízel, rozdmýchala zájem starého Brocha. Princezna Kamaris zase Torovy vášně. S vážnou tváří se naklonil ke svému společníkovi: „Je opravdu krásná. Dostanu ji, ať už s královstvím nebo bez něho!“

Broch po něm znovu střelil pohledem: „Kromě toho, že jsi nafoukaný jako páv, jsi i nezvaný host – Gilmore tě na turnaj vůbec nepozval. A i kdyby to byl udělal, myslíš, že bys takovou výzvu mohl přijmout?“

Hluboko v Torových temných očích zaplál neblahý oheň, ale zmizel stejně rychle, jako se objevil. Měl své důvody, proč sem přijel, a Gilmorova nabídka stačila pokrýt sotva polovinu z nich. Opálenou rukou sevřel Brochovo rameno.

„Zvítězím s jakoukoli zbraní v ruce. Copak jsem neměl nejlepšího učitele na světě?“

Brachovy rty se zkrivily něčím, co byl pravděpodobně úsměv.

„Ano, tos tedy měl.“ Prsty pevně obemkl tlustou trnkovou větev, která mu sloužila místo chybějící nohy. „A kdyby byla mi obluda v Cullenu neukousla svými tesáky nohu, přísahám, že bych byl se zbraní v ruce pořád ještě lepší než ty. Ty namyšlené štěně!“

Torův hlas změkl. „Ano, to bys určitě byl.“

Brachův zjizvený obličej zčervenal. Když Tor viděl, do jakých rozpaků přítele uvedl, obrátil svou pozornost znovu k princezně Kamaris. Bezhlavě se do ní zamiloval, stejně jako všichni ostatní, snad s výjimkou těch, kteří už byli jednou nohou v hrobě. Pevně se rozhodl, že ji musí mít. Krásná Kamaris bude jeho!

Nevěděl, že zatímco pozoruje princeznu, stal se sám objektem velkých dohadů. Luce na něj zrovna ukazovala prstem.

„Podívejte se na toho hrubiána. Uculuje se na princeznu, jako by to byla nějaká vybraná pochoutka. Není hoden dotknout se lemu jejích šatů!“

Myška cítila, jak jí pod kůží probíhá chvění. Kdyby se tak podíval nahoru a usmál se na mne, přála si. Překvapilo ji, když dívka vedle ní nadskočila. Vůbec si neuvědomila, že to řekla nahlas.

Luce zírala na Myšku. „Tohle bys chtěla? No, ostatně, já bych taky neřekla ne. Mých šatů se takový pěkně stavěný mužský tedy může dotknout, kdykoli se mu zlíbí. A dokonce je i nadzdvihnout.“

Myška neodpověděla. Nedokázala promluvit – černovlasý cizinec mimoděk vzhlédl. Na pár okamžiků se jejich pohledy střetly, ale on se okamžitě nevšímavě odvrátil. V Myšce však v tu chvíli odumřel dech i všechna slova.

Chytila se omšelých kamenů, aby našla ztracenou rovnováhu. Nikdy nevěřila v lásku na první pohled. Věděla, že něco takového je jen chvilková přitažlivost a vábení, které slouží k tělesnému spojení muže a ženy. Stará Elva jí o tom mnohokrát vyprávěla a vždycky zdůrazňovala, že záleží víc na duši toho, koho bude milovat, než na jeho obličeji.

Přesto Myška věřila, že až jednou potká muže, který jí bude souzen, pozná to na první pohled. A teď to poznala.

Možná že to nebyl ten pravý, ale každopádně to byl muž, který ji v posledních týdnech pravidelně navštěvoval ve snech. Měl tytéž tmavé oči prozářené vnitřním ohněm, tentýž silný nos a hranatou tvrdohlavou čelist, A ta ústa! Ano, velmi dobře je znala. Zachumlaná do pokrývky a bolavá touhou se budila pod jejich horkými polibky. Zavřela oči. Snažila se vybavit si jeho snovou podobu a porovnat ji

se skutečností. Nebylo pochyb, byl to opravdu on. Ve snech míval vlasy rozpuštěné a vlály za ním, když cválal na černém koni po cestě vedoucí ke hradu. A v ruce s navlečenou rukavicí třímal vysoko nad hlavou nějaký předmět, který jiskřil a zářil třpytem drahokamů. Ted', když se díval na princeznu, mu však v očích planul jiný oheň, než jaký si pamatovala. Myšce usedalo srdce. Každý muž, který pohlédl na Kamaris, byl jako omámený. Dokonce víc než to! Byl jako slepý a očarovaný.

V prsou jí rostla bolest a páčila jako žhavé olovo. Muž jejích snů byl skutečný. V noci však přicházel pro ni. Pro Myšku! Ne pro princeznu Kamaris, která byla krásná, půvabná, vzdělaná a leželo jí u nohou všechno bohatství světa.

Podívej se na mne, snažila se ho Myška na dálku opanovat svou vůlí. Podívej se sem! Každá částička její duše se chvěla touhou donutit ho, aby pohlédl jejím směrem. Podívej se na mne! Prohlédni si mě! Otočil hlavu a zamračeněji zvedl. Bylo to, jako by uposlechl nevysloveného příkazu. Lehce přelétl pohledem dívčin obličej a znovu zaměřil svou pozornost na princeznu. Ošlehané tváře mu lehce zčervenaly.

Myška se kousala do rtů. Měl oči jen pro Kamaris.

Bylo to příliš kruté.

Sebrala všechnu svou vůli i sílu a zeptala se: „Kdo... Kdo to vlastně je?“

„Nevím, ale každopádně to zjistím,“ odpověděla Luce. Dala si za úkol vyzvědět všecičko o mužích, kteří zaplnili prostory hradu.

„Je hezký jako ďábel, že ano? Ale nakonec to bude asi jen nějaký rváč z pohraničí, který se přišel podívat na turnaj. Pánům a knížatům na nádvoří se nemůže rovnat ani v nejmenším! Možná si na něj políčím, ale pochybuji, že z toho něco bude. Já tyhle chlapíky s toulavýma botama znám. Až oslavy skončí, bude zas na cestě, a už ho jakživy neuvidíme.“

To není pravda! chtělo se Myšce křičet.

S těžkým srdcem si uvědomila, že její sen nebyl nepravdivý, to jenom ona si ho v romantickém poblouznění špatně vyložila. Ten muž přišel, ale ne pro ni.

Ve svých snech viděla i to, že odjede, ale zase se vrátí zpět – tryskem přejede padací most a uhlově černé vlasy za ním budou vlát ve větru. Prsty pevně stiskla amulet. Malá puklina uvnitř křemenného oblázku se zvětšovala. Myška slyšela, jak něco prasklo, s tichým, křišťálovým zvukem. Měla pocit, že to puklo její srdce. A až se ten muž vrátí – a on se bezpochyby vrátí –, bude to pro princeznu Kamaris. Pro svou nevěstu.

Vyklouzla od okna a zmizela v temných zákoutích věže.

Nikdo si nevšiml, že odešla.

Nikdo si ani nevzpomínal, že tam vůbec byla.

3

„Dones princezně plášť ze zlaté vlny a čapku ozdobenou peřím,“ přikazovala královna Bryn. „A nezatrhni látku svými hrubými rukama!“

Myška o překot spěchala přes síň vyzdobenou tapiseriemi k jedné z vyřezávaných truhel, které stály mezi okny, a v duchu doufala, že hned napoprvé otevře tu správnou. Princezna měla jednu ze svých mrzutých nálad a královna byla mimořádně rozhněvaná.

Myšku přivedly povinnosti tkadleny do blízkosti královské rodiny jen zřídka a téměř nikdy se nestalo, aby vkročila do soukromých komnat princezny Kamaris. Dnes však zrovna šla kolem, když princeznina komorná uklouzla a zlomila si ruku. Slyšela volání o pomoc, pomohla komorné a výsledkem bylo, že ji měla dočasně nahradit.

Poklekla k truhle a ve velké leštěné petlici z mosazi spatřila svůj a princeznin odraz. Jaký byl mezi nimi rozdíl! Princezna byla dnes oblečená do šatů burgundského střihu, u nichž žlutý satén lehce překrýval tmavější aksamit. Myška na sobě měla tmavomodré jednoduché kolové šaty.

A ten rozdíl není jen v oblečení, pomyslela si Myška.

Věděla o sobě, že je docela hezká. Byla štíhlá, rysy obličeje měla jemné, kaštanové kadeře husté a zářivé. Ale i kdybych byla oblečená do takové nádhery, pořád bych byla jen jako bledý měsíc vedle zářivého slunce. Věděla, že jí chybí něco, čeho má Kamaris

nadbytek: schopnost poplést mužům hlavu a stát se tkadlenou jejich snů, vplétat se jim do denních i nočních představ a myšlenek. Jediné tkaní, které Myška ovládala, se však týkalo lnu a vlny. Dovedla spřádat vlákna a vyrábět z nich nejrůznější látky, barvit je rostlinami, které nasbírala v lesích nebo na kamenitých útesech, vytvářet vzory zářivých barev z hedvábí dováženého z cizokrajných zemí. Dokázala utkat látku na cokoli – od teplých plášťů až po průsvitné závoje protkávané nitkami zlata a stříbra. Jsem šťastnější než mnohé ostatní, napomenula se. Přinejmenším si prací svých rukou dokáže vydělat na živobytí. Šikovné prsty jí vždycky zajistí teplo u krbu, střechu nad hlavou a nikdy nebude hladovět.

Ale přesto. Tak moc by si přála, aby se po ní ten hezký cizinec otočil!

Královna rázovala po komnatě sem a tam. „Pospěš si, děvče! Vévoda z Ragnoru čeká na princeznu v růžové zahradě.“

„Nechci se s ním procházet!“ Princezna se otřásla odporem. „Má žluté zuby a obličej jako rejnok!“

„Nebud’ hloupá, Kamaris! Je to ten nejmnocnější vládce za hranicemi Airanu a jeho truhly přetékaají zlatem.“

Princezna se kousla do rtů. „Pro mne za mne, ať si třeba kraluje celému světu. Je mi to jedno. Na jeho rybím obličejí to nic nemění.“

Královna Bryn dál měřila místnost rychlými kroky a oči jí planuly vztekem. Hádky trvala už celé odpoledne. A to všechno kvůli nanicovatému hezkému mladému knížátku v modrém sametu, které padlo její dceři do oka. „Nedovolím, aby ses zahodila s takovou nickou!“

Bryn se podívala do zrcadla. Stála na vrcholu života. Byla nejmnocnější ženou v civilizovaném světě. Ale už ne nejkrásnější. Titul nejkrásnější ženy teď patří Kamaris. Nevděčné holce! Ale královna byla i přes její odpor odhodlána domluvit pro ni skvělý sňatek.

Aby dosáhla omamné krásy své dcery, použila Bryn všechna dostupná kouzla a lektvary a princeznu vychovávala s jediným cílem: okouzlovat muže. Ale i kdyby žena nedostala do vínku bohatství a světské statky, vždycky může získat moc prostřednictvím své krásy. Právě ona, královna Bryn, se díky svým půvabům a lstivé povaze propracovala k postavení nejmnocnější ženy Západních zemí z úplné nuly. Byla nejstarší dcerou malého nevýznamného knížete, ale ve chvíli, kdy poprvé uviděla Gilmora, věděla, že je jejím osudem. Vší mocí a veškerými dostupnými prostředky se snažila, aby ho lapila do svých osidel a podřídila své vůli. Dokonce neváhala ponořit se do hlubin černé magie.

A to byla chyba!

Při vzpomínce na pletky s temnými silami jí po zádech přeběhlo mrazení. Nedokázala ovládnout síly, které vyvolala, a mnoho jizev na jejím těle dosvědčovalo, kde selhala v úsudku a přecenila své možnosti. Tvář měla stále velmi krásnou, ale hedvábný šál, který nikdy nesundávala z krku, zakrýval velikou naběhlou rudou jizvu ve tvaru svinutého hada.

Rty se jí zkrivily hořkostí. Nosit na těle taková znamení by bylo těžké pro každou ženu. A zvláště pro takovou, která byla zvyklá užívat své krásy a půvabu jako návnady a zbraně.

Ale pořád tady byly sláva a moc, jež bylo možno zvětšovat a které stály za každou obětí, ujišťovala se Bryn. Proto nikdy nedovolí, aby Kamaris všechno zničila svou hloupou svéhlavostí.

Pozorně si upravila šál a přinutila se k úsměvu.

„Je to pro tebe veliké štěstí, že si vévoda přeje stát se spojencem království Airanu. Půjdeš se s ním projít a budeš se k němu chovat okouzlujícím způsobem.“

Princezna se trucovitě opřela o hedvábné polštáře na lůžku. „Nechci se vdát za vévodu z Ragnoru. A taky nevám!“

„Tak tohle jsem se dočkala! To mám za to, že jsem tě rozmazlovala.“ Královna Bryn bojovala s chutí uštknout krásné tvářičky své dcery pár políčků.

Jak to u půvabných a bohatých žen často bývá, byla princezna domýšlivá a povýšená i v nejlepší náladě. Královna však dokázala rozumně posoudit princezniny vlastnosti a schopnosti. Kamaris byla od malička překrásná a velmi náročná, ale chytrosti, protřelosti a síly neměla ani polovic, co její matka. Bryn nedovolí, aby dcera prosazovala své zájmy proti jejím vlastním. Krása tváře dříve či později vybledne, a co s nimi potom bude?

Královna cítila, že její moc, kterou krále dlouhá léta svazovala, postupně slábne. Přestože byl Gilmore stále pod jejím vlivem, síla kouzel už zdaleka nebyla taková jako dřív a král se z vláken čarodějných sítí postupně vymaňoval.

Jestliže se Kamaris provdá za vévodu, královnině moci to velmi pomůže. Pokud si bude počínat obratně, může za čas vládnout obrovské říši; prostřednictvím Gilmora ovládne Airan a Západní země, zatímco prostřednictvím princeznina manžela získá vliv nad

dalším královstvím.

A manžela pro svou dceru vybere sama!

Ano, tak to musí být! I kdyby se pak Gilmore vymanil z osidel jejího kouzla, už by ji nemohl zapudit.

Vzteky v ní vybuchovaly jako kapky oleje v ohni. Nedovolí, aby se cokoli postavilo mezi ni a její ctižádost. Nedovolila by to ani samotnému králi.

„V této věci nestrpím žádný odpor! Krása a mládí pominou. Svou pozici ve světě si musíš zajistit, dokud je čas.“ Bryn zaťala ruce v pěst. „Pokud neposlechněš dobrovolně, zavolám stráž, aby tě do zahrady dovedla za vlasy!“

Kamaris zbledla úlekem. Tímhle tónem s ní královna ještě nikdy nemluvila.

Myška se hrbila nad cedrovou truhlou a předstírala, že z probíhající hádky neslyší ani slovo. S námahou se snažila zvednout těžké mosazné víko. Napoprvé se to nepodařilo, víko spadlo a přiskříplo jí prsty. Bolestí přivřela oči a truhlu otevřela až napodruhé.

Uvnitř byl složen bezpočet krásných plášťů, jeden hezčí než druhý. Ten, který si měla princezna obléci, ležel až na samém dně a byl utkán z látky stejného zlatohnědého odstínu, jaký měly princezniny oči. Myška jej opatrně vyndala a nesla princezně. Kamaris vstala a bez hnutí se nechala oblékat.

Náhle královna ztuhla a hrubě popadla Myšku za ramena: „Ty hloupá huso!“ vyštěkla vztekle. „Podívej se, cos udělala!“

Myška se zděsila. Z krásné látky byla vytržena nitka, která za sebou nechávala cestičku v podobě nakrčeného varhánku. Nedokázala si vysvětlit, jak se to mohlo stát – ruce měla přece pořád hladké od oleje, kterým se ošetřovala vlna v tkalcovně. Snad se jí zlomil nehet, když jí na ruku spadlo těžké víko truhly, a tím látku zadržela.

Bryn se k ní otočila se zuřivým pohledem. „Hlupačko!“ Popadla plášť a vztekle jím mrštila přes komnatu. Dopadl ke krbu, ve kterém vždycky plápolal oheň a zaháněl chladnou syrovost čišící ze silných kamenných zdí.

„Nepřipustím, aby taková pitomá holka sloužila princezně,“ zasyčela královna zle. „Mazej zpátky do kuchyně vařit a mýt nádobí, nebo kam to vlastně patříš, a neopovažuj se odtud vystrčit nos!“

Bez sebemenšího varování dopadla její ruka na Myščinu tvář. Dívka ránu nečekala, zapotácela se a upadla na podlahu.

V prvním okamžiku neslyšela vůbec nic, až teprve po chvíli jí začal v uchu a v hlavě zvonit veliký bronzový zvon a ušní boltec i tvář jí hořely jako doběla rozžhavené železo. Zbytek obličeje zůstal nehybný a ochromený.

Ještě nikdy ji nikdo neuhodil. S námahou se postavila a cítila, jak v ní jako bílý plamen narůstá vztek. Pokusila se jej potlačit, ale hořel jako pochodně. Dokonce cítila pach ohně ve vzduchu.

Pak si všimla, že to hoří odhozený plášť princezny Kamaris. Z krbu vypadl oharek a zapálil lem a po látce teď tančily drobné plamínky.

„Ach!“ Rychle popadla ze stolu džbán a vychrstla vodu na hořící plášť. Komnata se zaplnila štiplavým dýmem. Dívka zvedla mokré plášť, aby prozkoumala škody. Skládaná látka byla na několika místech propálená a žhavé uhlíky po sobě zanechaly řadu černých děr.

„Tak, a teď je úplně zničený,“ drtila královna nenávistně mezi zuby.

„Je to tvá vina. Mohla bych tě za to nechat zmrskat!“

Myška spolkla ostrou odpověď, která by jí vysloužila jen další ránu.

„Zbytek je nepoškozený, Vaše Veličenstvo. Umím se dobře ohánět jehlou. Mohla bych jej přesít na jednoduchou pláštěnku.“

„Pro dnešek už toho bylo dost! Zmiz a tenhle chuchvalec si odnes s sebou. Už ho nechci nikdy vidět.“ Královna přivřela víčka do nebezpečných úzkých štěrbin. „A pokud jde o tebe, drž se mi z očí. Jestli ještě jednou uvidím tvůj obličej, nechám tě umrskat k smrti!“

Myška sebrala propálený plášť a spěchala z komnaty. V levém spánku jí cukalo a v hlavě bzučelo jako ve vosím hnízdě. Ale což, alespoň dostala za utrpené příkoří veliký kus krásné vlněné látky.

Vezme jej Elvě, kořenářce, která ji vychovala, a použije jako podšívku do stařenčina pláště. Vydala se do Elviny chaloupky, která ležela za řekou, až na samém konci vesnice.

Až přijdou severní větry, pěkně se v tom ohřeje.

Myška chvatně zabočila za roh a srazila se s vysokým mužem, který se hrnul proti ní. Silná paže ji včas zachytila, aby neupadla. Vzhledla a setkala se s pohledem očí černých jako půlnoční nebe, které se na ni upíraly neosobně a nevšímavě.

Ach ne, to je přece ten tmavovlasý cizinec z nádvoří!

Myška upadla do takových rozpaků, že ze sebe nedokázala vypravit ani slabiku. Muž působil na dálku úžasným dojmem, ale to nebylo nic proti tomu, jak ohromující byl zblízka. Pod rukávem černé kožené kazajky se nadouvaly železné svaly.

„Dávej pozor!“ zvolal Tor. „Mohla jsi spadnout ze schodů.“

Zmuchlaný plášť se ocitl mezi nimi, ale dívka byla ještě tak těsně přitisknutá k široké cizincově hrudi, že nevěděla, čím srdce to tak

hrozně bije – jeho, nebo její?

Mužův dotek byl pevný a z jeho paží sálal žár, který nespočetnými plamínky pronikal jemnou dívčí kůží a hluboko v jejím těle se splétal v ohnivou stužku. Cítila, jak se o ni pokouší závrat', a zavřela oči.

Jeho blízkost zostrila všechny její smysly.

Zalapala po dechu a nadechla se mužné vůně – směsi sluncem rozpálené země a husté divoké trávy. Zrudla a chvatně se odtáhla.

Tor ji okamžitě pustil ze sevření. „Promiň, panno,“ pronesl s mírnou úklonou.

Prohlížel si ji. Podle oblečení a chování to byla některá z vyšších sloužících nebo dívka z nějaké řemeslnické dílny. Hezoučké stvoření – malá a štíhlá jako vrbový proutek, se zářivými kaštanovými vlasy zapletenými do copu. Voněla po divokých ostružinách a její oči měly barvu, jakou ještě nikdy neviděl. Přelévaly se v nich odstíny stříbrné modré a šedé a připomínaly nadouvání mořské hladiny v sluneční záři.

Dívka neuhýbala pohledem a Tor se začervenál. „Nechtěl jsem ti ublížit, panno,“ vyhrkl omluvně. „Jenom jsem tě chtěl zachytit, abys neupadla.“

„Děkuji ti za pomoc, pane,“ odpověděla Myška a uhnula pohledem.

„Ale teď bych měla dál pokračovat svou cestou.“

Tor si všiml nezaměnitelné skvrny po políčku, která se dívce táhla přes tvář a otékala do temně fialové podlitiny. Vzedmuly se v něm všechny instinkty galantního šlechtice. Odtáhla se od něj kvůli tomu?

„U velkého draka! Obtěžoval tě snad nějaký lotr? Řekni mi jeho jméno a já už si ho podám!“

Myška se kousla do rtu. „Ne, pane. Já jen..., jenom jsem byla nešikovná a nemotorná a má paní mě za to potrestala.“

„Pak máš velmi zlou paní,“ poznamenal Tor. „Někdo by měl její vztek zkrotit. V zemi, odkud přicházím, by se žádná pravá dáma ke své služebné takhle nechovala!“

„Bohužel, pane, tady není nikdo, kdo by jí v tom mohl zabránit,“ odpověděla Myška.

„Pak by sis měla stěžovat u královny. Tu přece musí zajímat blaho všech členů její domácnosti.“

Myška se maličko usmála. „Mýlíš se, pane. Královnu zajímá pouze blaho královny.“

Okamžitě si poděšeně přitiskla ruku na ústa. Nemohla uvěřit, že z ní ta nebezpečná pravda vyletěla.

Kdyby mě tak někdo slyšel! Bez dalšího meškání jej lehkou úklonou pozdravila a spěchala po točitém schodišti dolů. Tor se za ní zamračeně díval. Ta příhoda ho rozzlobila a rozhodl se, že zjistí, co se vlastně stalo.

Ale než Myška seběhla z posledního schodu, na všechno zase zapomněl.

4

Myška doběhla k roubené chaloupce a sklonila hlavu, aby prošla nízkými dveřmi. Elva seděla u okna za stolem z borovicového dřeva a třídila nasušené byliny. Podél obílené zdi stály vyrovnané kameninové nádoby, do kterých budou bylinky uloženy.

Když na stůl dopadl Myščin stín, zvedla hlavu.

„Rosalin, má milá, to jsi ty!“

Myška se usmála. Vždycky ji mile překvapilo a uklidnilo, když z Elviných úst uslyšela své skutečné jméno. Nikdo jiný jí tak neříkal. Věděla, že alespoň tady, v téhle malé chaloupce, ji někdo zná a má ji rád.

Srdce jí přetévalo láskou k drobné stařence. „Pozdrav pánbůh, vidím, že jsi připravila dva hrnky na čaj.“

„Věděla jsem, že dnes přijdeš.“ Elva si všimla ranečku pod Myščinou paží. „Copak to neseš, dítě?“

„Přinesla jsem ti něco ukázat. Krásnou vlněnou látku. Veliký kus! A musím se pochlubit, že jsem ji sama utkala.“

Elva tenkými prsty přejížděla po složitém vzoru drahé látky. „Je to krásná práce. Ale proč mi to nosíš ukazovat? Je to nebezpečné.“

Kdyby se to někdo dozvěděl, mohli by tě za to potrestat.“

„Neboj se. Dala mi to sama královna!“

„Slyším poprvé, že by byla tak štedrá,“ odpověděla stařenka znepokojeně.

Myška se usmála koutkem úst. „Ten plášť patřil Kamaris.“ Rozbalila

balíček, rozložila plášť s propáleným okrajem na stůl a vypověděla Elvě, jak se všechno seběhlo.

„Jsi tak maličká, že látka bude stačit na podšívku do tvého pláště a ještě zbude na vložky do bot a na šálu.“

„Až napadne sníh, budou ti mé staré kosti vděčné. Posad' se, voda už se vaří. Udělám čaj a ty mi vyprávěj, co se v zámku povídá. Říká se, že král Gilmore chce provdat princeznu.“

„Ano, a vznikla z toho velká hádka.“ Myška pečlivě složila plášť a uhladila ho. „Královna by chtěla, aby ženichem byl vévoda z Ragnoru, ale Kamaris se zhlédla v nějakém mladém hezkém knížeti. Ale stejně nezáleží na tom, co chce jedna nebo druhá – princeznu ruku dostane ten, kdo vyhraje turnaj.“

Elva nalila vroucí vodu do hliněných koflíků a vzduch naplnila vůně bezového květu a meduňky. „Nenech se mýlit, Gilmore sice vládne království, ale nad Gilmorem panuje královna Bryn a ta pohne nebem i zemí, aby vévoda v turnaji zvítězil.“

„Myslíš, že proti ostatním použije nějaká kouzla?“ vyhrkla Myška nevěřicně.

„Ale ne, děvče. Chceš-li, aby turnaj vyhrál ten nebo onen, nemusíš brát na pomoc čáry. Stačí pár oddaných služebníků – tady nasypou něco do vína, tamhle za hrst zlatáků přimíchají ve stáji do koňského krmení zvláštní byliny.“

Myšku zamrazilo, ale pokusila se nepříjemný pocit setřást. „Jsem tak ráda, že nemám žádné vysoké postavení. Takhle je život daleko jednodušší.“

Náhle vzhlédla a našpicovala uši. Zdálo se jí, že se venku mihl stín. Vstala a přistoupila k otevřenému oknu. Vyklonila se ven, ale nikoho neviděla. Už když spěchala lesem za Elvou, dvakrát se jí zmocnil pocit, že ji někdo sleduje, ale pak si řekla, že se jí to asi jenom zdálo. Musel to být stín jestřába nebo nějakého jiného ptáka, který proletěl kolem, přesvědčovala sama sebe.

Elva byla ponořená do vlastních myšlenek a ničeho kolem si nevšímalá. Už po tři noci ji trápily zlé sny plné nebezpečí. Slyšela v nich ržání koní, třeskot zbraní a výkřiky.

Minulou noc se jí ve snu zjevil zlatem zářící pták fénix, který proletěl noční oblohou jako padající hvězda. A viděla také Myščinu ubohou matku, pokoj její duši.

Ať se snažila, jak chtěla, nemohla se zlé předtuchy zbavit. „Jsi mi tak drahá, jako bys byla má vlastní, Rosalin. Bude-li královna ve špatné náladě, musíš si dávat pozor a jít jí z cesty. Slib mi to.“

„To, že jsem se s ní dnes setkala, byla úplná náhoda. Většinou ji ani nezahlednu.“ Myška položila dlaň na Elvinu drobnou kostnatou ruku. „Neboj se. Budu pořád zavřená v tkalcovně u práce. Půjdu se podívat jenom na turnaj. Dávám ti své slovo.“

Stařenka pozorovala Myšku s úzkostí v očích a pomalu objala dlaněmi hrnek, aby si je zahřála.

Ztratila jsem její matku, ale ji neztratím. Snad není v příliš velkém nebezpečí a mé kouzlo zapomenutí ji ochrání.

V tu chvíli se pod jednoduchým živůtkem Myščiných šatů rozdrobila další vrstva okvětních lístků divoké růže a proměnila se v prach.

5

Když Myška odešla od Elvy a spěchala prašnou cestou do kopce ke hradu, slunce už zapadalo za vršky.

Přešla most nad hradním příkopem a vkročila na vnější nádvoří. V tu chvíli už byl klid a mír, který cítila v Elvině doškové chaloupce, tentam. Kolem to bzučelo jako v úle, všechno jen kypělo vzrušeným očekáváním zítřejšího turnaje a ve vzduchu bylo cítit i napětí mezi princeznou a královnou. Sloužící vznešených hostí pobíhali sem tam a proplétali se mezi urozenými šlechtici.

Snad to dělají všechny ty řeči o čárech a kouzlech, proč jsem tak neklidná, pomyslela si Myška. Nikým nepovšimnuta proklouzla nahoru po schodech do komůrky vedle prádelny, o kterou se dělila s Luce. Otevřela malou truhlu, v níž ukrývala všechn svůj majetek, a vyndala složené šaty. Byly úplně nové a ještě nikdy je neměla na sobě. Utkala je z vlny, kterou pro ni Elva ostříhala z vlastních oveček a obarvila temně červenými bobulemi.

Oblékla se do nich a vlasy si stáhla stužkou stejné barvy. To všechno kvůli tmavovlasému cizinci. Byla by udělala cokoli, aby upoutala jeho pozornost.

Od Luce se dozvěděla, že se jmenuje Tor, ale zdálo se, že o něm

nikdo nic jiného neví. Nejspíš je to opravdu potulný pěvec, jak říkala Luce, který si vydělává na chleba a nocleh obveselováním panstva, zdrží se pár dnů a pak jde zase dál svou cestou. Když si na něho vzpomněla, začalo jí srdce bít o trochu rychleji. Doufala, že se na aīřanském hradě zdrží delší dobu. Přitahoval ji jako květ včelku. Bylo v něm něco víc než jen hezká tvář, široká ramena a mohutná postava. Víc než vtip a chytrost, které mu zářily z tmavých očí. Když přivřela víčka, dokázala si stále vybavit divokou letní vůni, která ho obklopovala, i závrat', jež ji z jeho blízkosti jímala. On byl důvodem, proč se dnes večer rozhodla riskovat královnin hněv a usednout při večeři na svém obvyklém místě u stolu pro sloužící. Snad uí na mne královna zapomněla, ujišťovala sama sebe v duchu. Každopádně už zapomněl Tor, jak se brzy sama přesvědčila. Ve velké síni kolem ní dvakrát prošel bez sebemenší známky, že by si jí všiml nebo ji snad poznával. Byla však pevně odhodlaná připomenout se mu. Hradem se rozezněly zvony oznamující čas večeře. Myška nechtěla upoutat pozornost tím, že by přišla pozdě, a tak spěchala, aby byla u stolu včas. Seběhla dolů z věže po zřídka užívaném schodišti a zastavila se na dosud tichém nádvoří. S úlekem couvla, když proti ní ze stínu náhle vystoupil král Gilmore. Uklonila se a čekala, že vladař bude dál pokračovat svou cestou. „Kam ten spěch, děvče? Máš schůzku s nějakým hezkým mladíkem?“ Zavrtěla hlavou: „Kdepak, Vaše Veličenstvo. Můj spěch má na svědomí hlad a vidina večeře. Nechvátám na schůzku, ale do hodovní síně.“ Král se zasmál. „Nuže, pokračuj. Nebylo by dobré, kdybys přišla až po králi.“ Znovu se uklonila a odběhla klenutou chodbou. Gilmore se za ní díval. Hezké děvče. Někoho mu připomínala. Všiml si, že na kamenném dláždění u jeho nohou zůstalo něco ležet. Ta věc se leskla jako drahokam. Sehnul se a položil si to na dlaň. Ne, nebyl to drahý kámen. Jen kousíček průzračného křemínku, obaleného uschlými růžovými lístky. Možná to upustila ta dívka. Mimoděk sevřel nález prsty a svět se s ním rázem zatočil. V paměti se mu vyrojily útržky vzpomínek a útočily na něj ze všech stran. Viděl tmavovlasou dívku, tolik podobnou děvčeti, které zrovna potkal. Dívala se na něj stejnýma stříbromodráma očima. V hlavě se mu vynořovala spleť obrazů, jeden přebíjel druhý a z neznáma se na něj valila lavina pocitů – vůně kouře z hranice dřeva, šlehající plameny beltanského ohně. Šeptem pronášená slova lásky a milování pod mihotavými hvězdami. Teď už viděl krásnou dívku jasně a věděl, že jí slíbil věrnost a své srdce. Jak se jen jmenovala? ... Byla. Byla to. Gilmore se cítil polapen v neviditelné síti, která jej neúprosňe obtáčela pevnými vlákny. Snažil se prorvat se z ní ven a uvolnit těsné sevření, ale povědomý obličej půvabné dívky během několika okamžiků zmizel a s ním i všechny ostatní vzpomínky. Všechno to bylo naráz pryč – jména, obrazy, dojmy. Stál omámeně pod schodištěm s bolavou hlavou a pocitem, že ztratil něco důležitého. Ještě chvíli setrval na tichém nádvoří a kolem se zvolna snášel soumrak.

6

Myška vešla do velké síně se srdcem až v krku. Smíšené pocity naděje a obav, zda ji tentokrát Tor pozná, ji tlačily v žaludku. Kdyby tak mohla být oblečená do drahých, zlatem vyšívaných šatů a obklopená cizokrajnou vůní vzácného parfému – to by si jí určitě všiml! A kdyby jí tak z ušních lalůček visely dlouhé náušnice posázené skvostnými kameny a přilákaly svými odlesky Torovy oči! Ale všechno probíhalo jako obvykle. Nikdo si ani nevšiml, že vklouzla do síně a usadila se u jednoho ze dvou stolů, obrácených ke královskému pódiu. Amulet, který se jí houpal na krku, jí zavadil o živůtek. Ani nepostřehla, že se uvolnil a upadl další suchý lístek. Stejně jako ostatní váženější řemeslníci na hradě, měla i Myška nárok na stravu a byt na královy útraty. Tkalci měli přidělena lepší místa než obyčejní sloužící – směli sedět na židlích s vysokými vyřezávanými opěradly. Tkalcům byli nadřazeni zlatníci, kteří svými

šperky ze zlata a zářivých drahých kamenů zdobili královskou rodinu.

V čele stolu seděli nejvznešenější šlechtici a knížata a pili medovinu a víno ze skleněných pohárů, zdobených složitými stříbrnými vzory. Světlo z pochodní tančilo drobnými odlesky na vyšíváných róbách, hedvábných a aksamitových pláštích, na límcích zdobených drahokamy a na těžkých náhrdelnících z tepaného zlata.

Myška si pozorně prohlížela celou síň, ale Tora nikde neviděla.

Nebyl ani mezi hudebníky.

Když královská rodina zaujala svá místa, Myška si smutně povzdechla. Kamaris byla oslňující. Dnes večer byla oblečena do azurově modrého saténu pošíteného perlami a ve světlých vlasech měla vpletenou stužku stejné barvy. Byla tak krásná, že kdokoli jiný vedle ní vypadal jako stín. Co jsem to za hlupáka. Kdyby tady teď Tor byl, ani by po mně nevzdechl.

Vstoupil do síně ve chvíli, kdy svíčky u hlavního stolu už trochu ztlumily svůj svit. Uklonil se před králem a královnou a tmavé vlasy mu zářily černým leskem. Král Gilmore seděl pohodlně opřený o opěradlo trůnu a v ruce držel svou oblíbenou číši ze zlata a křišťálu.

„Vítej na našem dvoře, pěvce. Prý jsi skvělý harfenista. Zahraj nám, prosím, a pobav nás některou ze svých písní.“

Tor se posadil pod vyvýšeným pódiem bokem ke králi a prohrábl struny. Z harfy se linuly lahodné zvuky a tančily prostorem lehce jako motýli v letním odpoledni. Byl to opravdu mistr a své posluchače rázem polapil do přediva slunečního svitu a měsíčních paprsků. Tóny se splétaly, kouzly obrazy jeho domoviny, vyprávěly o lásce k rodné zemi a dávaly tušit vysoké hory, které zářily ledovými vrcholky proti obloze modré tak, až z toho bolely oči. Když zpíval píseň o airanských hrdinech, kteří padli v boji za svobodu své země, rozezněla se v duších posluchačů dávná ozvěna válečných bubnů.

Myška seděla pohroužená do podmanivých tónů s bradou v dlaních. Zvuk harfy byl sladký, ale její srdce okouzil především pěvcův hlas, hluboký a pravdivý. Prostupoval celou její bytostí a rozdmýčával řadu pocitů, které pro ni byly zcela nové – divokou touhu a nevyslovitelná přání, která vířila jejími smysly jako vítr nad mořskou hladinou.

Odjakživa žila ve stínu jiných lidí a byla zvyklá dávat si pozor, aby nebudila zbytečnou pozornost. Bylo to pro ni něco tak samozřejmého a neodmyslitelného jako barva jejích očí. Ale teď, když poslouchala Torův zpěv a jeho hru a pozorovala, s jakou jistotou se probírá strunami, toužebně si přála, aby mezi ostatními vynikala, aby dokázala přitáhnout jeho pohled a získat jeho pozornost.

Aby se díval jenom na ni.

Když dozněl poslední tón, zůstala velká síň ponořena do úplného ticha, aby o chvíli později propukla v jásot. Král zdvihl ruku a ruch utichl. Naklonil se k pěvci. „Děkujeme ti za píseň. Hudba, kterou jsi nám přinesl, je pro nás velkým darem. Jaké je tvé jméno a odkud přicházíš?“

„Jmenuji se Tor,“ odpověděl muž a v temných očích se mu zablesklo. „A stejně jako moji předkové, byl jsem i já vychován ve vyhnanství – v divokých horách vzdálené Ostrovní země.“

Stráže pevněji sevřely své meče a síní proběhla vlna napětí, jako když vánek zčeří vodní hladinu. Když Gilmore před lety sjednotil Západní země, odmítl se před ním sklonit jediný národ: drsní obyvatelé Ostrovní země. Gilmoreův nástup na trůn pak obě říše definitivně rozdělil na dva nepřátelské tábory. Od té doby mezi nimi přetrvávala nevraživost a hořká pachůť dávného sporu.

Král si mnul knír a upřeně Tora pozoroval. „Ostrovní země je již mnoho let trnem v oku království Airanu. Rodí jen samé rebely a buřiče, jací by se jinde jen těžko našli.“

„Ano,“ odpověděl Tor měkce. „To je pravda.“

Král se náhle usmál. Napadlo ho, že by jeho plány na spojení obou zemí mohly začít právě dnes a právě tady. „Ale pocházejí odtud také stateční muži a ženy. Vítám tě u svého dvora, Tore z Ostrovní země. Zahraješ nám ještě nějakou píseň?“

„Zajisté, Vaše Veličenstvo.“

Tor přehlédl místnost a zastavil se pohledem u Myšky, která seděla s bradou podepřenou složenýma rukama. Zamračil se. Ta dívka mu byla něčím povědomá. Připomínala mu něco důležitého. Ale ať se snažil, jak chtěl, nedokázal ji nikam zařadit. Vzpomínal a vzpomínal, ale nakonec marné úsilí vzdal a potřásl hlavou.

Znovu se dotkl strun a začal hrát novou píseň. Začínala tklivým motivem, který se několikrát opakoval, než zazněla slova balady o krásné dívce, která milovala nerozumně a příliš mnoho. Její milý odešel do války, a ona na něj mnoho měsíců věrně čekala. Nakonec se vrátil, ale přivedl si s sebou jinou ženu. Dívka mu porodila dítě, o němž se nikdy nedozvěděl, a zemřela.

Tor tuhle baladu původně vůbec nechtěl hrát. Byla to nová píseň, kterou vlastně moc neznal a slova se mu samovolně drala ze rtů, jako

by přicházela odněkud z neznáma. Při každém verši se mu svíralo srdce a v každém tónu cítil hoře opuštěné dívky. Když skončil, cítil se sám velice dojatý.

Tóny poslední sloky se vznášely k trámům hodovní síně, stejně jako duše ubohé dívky, stoupající k nebesům. Všichni byli pohnuti. Všichni kromě královny, jejíž bledé čelo se zle vraštilo.

Gilmore sevřel v pěsti prázdnou číš. Dlouho se do ní díval, pak pomalu zvedl hlavu a podíval na pěvce zamženými očima: „Smutná píseň, pěvce. Velmi krásná. A mocná svou podmanivostí a nádherou. Rozhodně stálo za to si ji poslechnout.“

Král povstal a jeho postava se tyčila nad ostatními vskutku královsky. Stáhl z ruky těžký prsten s velkým kamenem. „Vezmi si tento prsten, pěvce, jako odměnu za potěšení, které jsi nám svou hrou způsobil.“

Tor vstal a uklonil se. „Jsem jen obyčejný muž a krásné šperky se pro mne nehodí, Vaše Veličenstvo.“

„Pak si sám zvol svou odměnu!“ velel Gilmore. „Dám ti, cokoli si budeš přát. Máš slovo Velikého krále.“

Torovi se vítězně zajiskřilo v očích. Střelil pohledem ke stěně, kde stál Broch. Copak jsem to neříkal? Koutky úst se mu lehce zavlnily. Zvedl hlavu a podíval se králi přímo do očí.

„Žádám vás o právo účastnit se zítřejšího turnaje, jehož vítěz dostane za ženu Kamaris, královskou dceru.“

Po těchto smělých slovech to shromážděním zahučelo. Taková žádost byla to poslední, co by kdokoli v síni čekal. Myška si zoufale zakryla ústa rukou.

V Gilmoreově čelisti to zacukalo. Teď litoval, že dal své slovo tak ukvapeně. „Přišel jsi snad o rozum? Jsi jen obyčejný potulný pěvec a ne rytíř cvičený v boji!“

Královna shlížela na Tora ledovým pohledem. „To je neodpustitelná urážka. Není hoden vyslovit nahlas princeznino jméno.“

Torův hlas zazněl celou místností. „Ano, jsem pěvec. Ale v mých žilách koluje i královská krev. Jsem cvičený v boji a s mečem a dřevcem umím zacházet jako kterýkoli z přítomných šlechticů.“

Král se mračil. „Zvol si něco jiného,“ nařizoval.

„Ne, pane. Nevezmu svá slova zpátky. A ani vy nemůžete vzít nazpět svá.“ V pěvcově hlase zněla výzva.

Napětí v místnosti zhoustlo. Tor měl pravdu. Gilmore dal své královské slovo a všichni to slyšeli.

Královna sevřela zápěstí svého manžela a zařala mu nehty do kůže. „Musíš mu tu nesmyslnou žádost odepřít!“

Gilmore se k ní otočil a pevně se jí zadíval do očí, ve kterých plál studený hněv.

„Slyšela jsi toho muže a slyšelas také mne. Dal jsem své slovo a jeho důsledky budeme muset nést všichni.“

Nikdo si nepamatoval, že by král se svou chotí někdy mluvil tak úsečně. Ten tón zaskočil i samotnou Bryn. Ztichla a cítila, jak jí v prsou narůstá plamínek paniky. Pevně se chytila opěradla a klouby na rukou jí zbělely víc než rukáv světlých hedvábných šatů.

Prohlédla si Tora od hlavy k patě. Ať byl tenhle muž kdokoli, byl obdařen silou a mocí. To dobře cítila. Bála se ho.

Byl to pro ni úplně nový pocit, který neznala. Rychle se vzchopila a znovu oslovila svého manžela: „Udělej, co musíš a co pokládáš za vhodné, můj pane. Ale dovol, abych tě upozornila, že já udělám totéž.“

Prsty uchopila cípy bohaté sukně, rozprostřela ji kolem sebe jako ochranný štít, kývla na princeznu a dvorní dámy a v jejich doprovodu odkráčela z pódia za čalouny, které visely před schodištěm vedoucím do jejích komnat. Princezna Kamaris ji následovala s hlavou hrdě vztyčenou.

Zdálo se, že král v tu chvíli zestárl a jeho obličej vypadal nemocně a unaveně. Airanské království prožilo osmnáct let klidu a míru, ale jeho srdce nikoli. Unaveně si mnul nos.

Nakonec se ale zachoval královsky, jako ostatně vždy: „Jsi hlupák, Tore z Ostrovní země a jistě jako hlupák i zemřeš. Snad se nad tebou slituje Bůh.“

Tor se uklonil: „Nestojím o žádné slitování, Vaše Veličenstvo. Dovolávám se jen slova, které jste mi svobodně dal.“

Král Gilmore vstal. „Nuže, důsledky si přičti sám. Dávám své slovo, že se zítra smíš účastnit turnaje.“

Nato král v doprovodu svých dvořanů odešel. Knížata, vévodové a rytíři se mezi sebou chvíli dohadovali, ale pak i oni opustili svá místa. Lidé vycházeli ze síně v jednolitém proudu, který se však tam, kde stál Tor, dělil jako řeka, jež oblévá osaměle čnicí skálu.

Broch opustil své místo pod jedním z vysokých oken a připojil se k Torovi. „Obcházejí tě, jako bys byl nakažený morem.“

„Myslí si, že jsem hlupák, a král soudí totéž,“ zasmál se Tor drsně.

„Jsem pro ně mrtvý muž.“

Broch se na svého chráněnce upřeně zadíval. „Třeba mají pravdu – v obojím. Třeba jsi opravdu hloupý i mrtvý. Zítra se uvidí.“

Myška zoufale sepjala ruce. Během poslední hodiny se o tmavookém společníkovi ze svých snů dozvěděla mnoho nového. Zpíval tak krásně, že by to rozplakalo i anděly. Byl hrdý, odvážný a troufalý. A zdálo se, že je odhodlán zničit sám sebe. Spěchala do své komůrky, vrhla se na postel a plakala, dokud neusnula. Ve snu se uklidnila. Zdálo se jí, že je zpátky v Elvině chaloupce a leží pohodlně stočená v posteli. U tkalcovského stavu seděla při svitu svíček žena s vlasy ozdobenými květy růží a pracovala. Tkalcovský člunek skákal jako šipka a vetkával do látky vlákna zlata a stříbra, až z nich utkal veliký krásný obraz ptáka, jehož oči zářily ohnivěji než rubíny. Myška se ze sna tiše usmívala.

7

Z vyvýšené tribuny, na které seděl Gilmore se svou rodinou a vznešenými hosty, vlály praporce v královských barvách. Ti z rytířů, kteří již byli ze soutěže vyřazeni, odpočívali ve stínu pod stromy a k souboji se připravovali poslední dva soupeři.

Gilmore si přál, aby den už skončil. Špatně spal a pronásledovaly ho těžké sny. Zdálo se mu, že je znovu mladý a plný ideálů. Viděl, jak bájný pták fénix, kterého si vybral do znaku, proletěl po nebi a nechal za sebou pás ohnivé duhy, jež svou září změnila noční oblohu v jasný den. Kdysi dávno lidé viděli fénixe přeletět nad Airanem, ale teď po něm již mnoho let nebylo ani vidu, ani slechu. Snad to bylo zlé znamení.

Ve snu viděl mladou ženu, která si ozdobila tmavé vlasy růžemi a zářící stříbrnou stužkou. Sladce se na něj usmívala a její oči byly plné lásky. Konečně si vzpomněl, jak se jmenovala – Deirdre. Byla to Deirdre.

Gilmore si třel spánky. Vzbudil se před svítáním s pocitem prázdnoty a se srdcem bolavým tak, jako by mu do něj zajížděl meč. Krásná Deirdre. Jak na ni mohl zapomenout?

Úkosem pohlédl na královnu, která mu seděla po boku. Ona by bezpochyby dokázala na jeho otázky odpovědět. Věděl však, že odpovědi, po kterých prahnul, nenalezne ani v její stále nevšední kráse, ani v půvabu, jehož uměla využít, kdykoli se jí zmanulo. Musel by hledat hlouběji v jejím nitru a tušil, že by narazil na něco velmi temného. Obíral se těmito myšlenkami a na probíhající turnaj se vůbec nesoustředil.

Trubači zaduli a poslední dvojice rytířů dokončila přípravy k boji. Kolem vévody z Ragnoru pobíhal houf pázat a pomáhal mu oblékat těžkou zbroj: zlacené brnění, helmu s rudým chocholem a obdélníkový štít velikosti dospělého muže.

Král tiše přemítal. Staří nepřátelé se snaží připravit Airan o moc a jeho královskou povinností je udržet mír. Možná že tam, kde nebudou stačit diplomatická jednání a přesvědčování, zmůže leccos politicky výhodný sňatek princezny Kamaris. Spojenectví s nějakým mocným vévodou, jako je například Ragnor, by nepřátele jistě vykazalo do bezpečné vzdálenosti.

Ted' se tady ale objevil ten tmavý cizinec, Tor z Ostrovní země, a všechno to řádně zamotal. Vletěl mezi vznešené hosty jako liška do kurníku.

Ke Gilmorevi přistoupil dvořan. Byl to jeden z rádců, který se těšil plné králově důvěře. Mluvil tak tiše, aby jej slyšel jen král: „Zjistil jsem vše, co jste si přál, můj pane, a přináším zprávy, které vás příliš nepotěší.“

Král vstal. „Projdu se s tebou, než se soupeři připraví.“

Královna je s podezřením sledovala. Něco se dělo. Něco bylo špatně. Cítila, jak Gilmore bojuje proti jejímu vlivu. Sáhla si rukou pod šál, dotkla se vystouplé jizvy a zachvěla se. Temné síly se naposled odvážila vyvolat před několika lety a slíbila si, že už to nikdy neučiní. Ted' ale viděla, že jí nezbude nic jiného, než se o to pokusit znovu a ovládnout krále čarodějnou silou. A to i přesto, že další kouzlo se proti ní může obrátit ještě horším způsobem než ta předešlá.

Zastavila se pohledem na Torovi, který právě nasedal na koně. Pokud jde o tohohle barbara z Ostrovní země, s tím si žádné starosti nedělala. Ragnor byl mocný a zkušený válečník, i když na to nevypadal. S cizincem si jistě rychle poradí. Jen kdyby se proti němu Kamaris tak nezatvrдила! Je to hloupá holka. Bude ji muset také očarovat. Použije kouzlo lásky, a až se pod jeho vlivem Kamaris na

vévodu podívá, stane se v jejích očích nejkrásnějším mužem na světě.

Tor nasedl na koně a zastínil si oči proti slunci. Vůbec si nevšiml, že ho královna zkoumavě pozoruje. Koně ani zbraně se navzdory Brachovým chmurným předpovědím z úkrytu neztratily, takže teď byl oblečený do černé hedvábné haleny, pod níž se ukrývala prvotřídní drátěná košile, a nohy mu až do půli svalnatých stehů chránily pevné kožené boty. Jeho zbroj nebyla zdaleka tak důkladná jako vévodova, ale zato byl mnohem pohyblivější a rychlejší.

Tor si setřel pot z čela. Panovalo horko a turnaj byl namáhavý. V posledním souboji zlomil dřevec a soupeřův kůň padl.

Cítil známé vzrušení z bitvy. Ze všech mužů, kteří toho dne dychtivě bojovali o slávu a princezninu ruku, zbyl jen on a vévoda z Ragnoru. Teď se tedy utkají spolu. Oba jsou odhodláni zvítězit a vysloužit si ruku princezny Kamaris.

„Musíš udeřit pořádně,“ připomínal znovu Brach, když podával Torovi nový dřevec. „Jedna rána a bude po všem. Záleží jenom na tom, jestli ji zasadíš ty, nebo ten druhý,“ dodal chmurně.

„Neboj se o mne, zvítězím!“

Král se vrátil na své místo. Tor pokynul na znamení, že je připraven, a Gilmore jeho gesto přijal. Princezna seděla strnule mezi královskými rodiči a s hrůzou očekávala výsledek souboje. Ani jeden ze soupeřů se jí nelíbil.

„Kdyby mohly zabíjet pohledy,“ mručel Broch, „bylo by už dávno po tobě i po tom druhém. Princezna by vás zavraždila oba.“

„Neboj se, já už ji přivedu k rozumu. Bude to můj celoživotní úkol,“ opáčil Tor s šibeničním humorem.

Broch se ušklíbl: „Nevím, jestli je to ten nejlepší nápad.“

Tor jeho poznámku schválně přeslechl. Kamaris byla ještě krásnější než včera. Měla na sobě šaty protkané zlatem, jemné bílé hrdlo jí obtáčely smaragdy a safíry a v bohatých vlasech zářila zlatá síťka. Opovržení, které četl v jejím obličejí, mu starosti nedělalo. Měl rád ohnivé a divoké ženy. Krotit ji bude víc než příjemné.

Je hrdá, ale naučí se mne milovat. Donutím ji, aby mě milovala!

Odhodlání ho posílilo ještě víc. U všech d'asů, dostanu ji!

Broch potřásl hlavou. „Vypadáš jako hlupák,“ zhodnotil krátce stav svého druha.

„V její přítomnosti se tak i cítím. Ona je jako slunce. Oslňuje mne svou krásou.“

„Je zajímavé, že každý zdravý mladík se okamžitě změní v úplného pitomce, jakmile se poblíž mihne hezká tvářička,“ odušil Broch znechuceně. „Je jen na tobě, jestli raději zvedneš obyčejný pozlacený kámen, který hází zlatá prasátka, a bez povšimnutí necháš ležet valoun ryzího zlata.“

Tor se zamračil. „Přestáváš se ovládat. Nezapomeň, že jsem dospělý muž a zkušený válečník, a ne výrostek, který tě přišel prosit o radu.“

Broch si založil ruce na prsou. „A stejně ti tu radu dám. Pamatuj si tohle, chlapče: Zmijí mládě je pořád jenom had, ať se mu šupiny lesknou sebevíc.“

Ustoupil a Tor zaujal své místo na začátku šraňků.

Král netrpělivě čekal, až poslední rozjíždka skončí. Dřív by ho takové velkolepé divadlo naplnilo nadšením, ale dnes mu připadalo protivné. Touha po slávě dělá z mužů hrdiny. Touha po moci z nich dělá zoufalce. A touha po krásné ženě dokáže i z toho nejmoudřejšího muže udělat pěkného hlupáka. To všechno moc dobře věděl z vlastní zkušenosti.

Pohlédl na královnu. Poprvé se s ní setkal v domě jejího otce, kde hledal odpočinek po bitvě. Byl tehdy k smrti unavený a téměř okamžitě podlehl kouzlu její krásy. Bryn neponechala nic náhodě. Byla chytrá a prohnaná jako kterýkoli z jeho rádců, a kromě toho ji odmalička vychovávali k tomu, že se musí dobře vdát.

Občas se sám sebe ptal, jak ho ke všem čertům vůbec napadlo se s ní oženit.

Otočil se k dceři. Kamaris vedle něj s našpulenými ústy trucovala.

Viděla, jak se věci vyvíjejí, a byla nešťastná. Její rozmazlené srdce tlouklo pro jedno z malých knížátek se zlatými kučery. Byl to hezký chlapík jemných rysů, oblečený do modrého hedvábí. Gilmore věděl, že Kamaris v hloubi duše nevěří, že by si troufl ji do sňatku s vítězem nutit.

Je dvakrát krásnější než její matka, ale matčina omamného kouzla má sotva polovic. A ještě méně její prohnanosti! Zaplať Bůh!

Dvě ženy s tak železnou vůlí, schopné omámit muže a přimět ho, aby se choval, jak si přály, by bylo víc, než by dokázal snést.

Pozoroval, jak Tor vede svého hřebce. Statečný chlapík a stojí při něm štěstí. Nuže, teď nastala chvíle, kdy se ukáže, jak využije příležitosti, které se tak lačně chopil.

Ano, chytrý mladý dareba, říkal si v duchu Gilmore s úsměvem. Ale brzy zjistí, že ať turnaj dopadne, jak chce, vítězem budu vždycky já. Také Myška napjatě sledovala Tora, avšak se strachem. Náhleji odstrčil nějaký muž v hnědé kazajce. Bezohledně si razil cestu

davem a dupl jí na nohu. Vzápětí se ozvaly výkřiky: „Zloděj! Chyťte ho!“

Ohlédla se. Na kraji zástupu ležel na zemi rozplácly obtloustlý obchodník a jeho sluha se snažil dostihnout zloděje. Mladý kapsář zatím unikal a snažil se vmísit mezi diváky.

Bdělá pořádková patrola jej nakonec chytila u stánku s jídlem. Dva vojáci ho bez jediného slova popadli a vlekli mezi sebou, takže jen špičky zlodějčkových bot bezmocně poskakovaly po dláždění. Jejich zásah doprovázely mohutné ovace davu.

„Výborně! Dobře ti tak! To tě naučí, ty darebáku!“

„Je tu ještě jeden,“ volal někdo. „Ta holka je jeho kumpán.“ Ale stráž už nikoho jiného nezatkla. Rozruch utichl a trubači ohlásili začátek posledního boje. Všechny zraky se upíraly ke kolbišti.

Dav ztichl a vzduch zhoustl. Myšce se zdálo, že to napětí už nedokáže vydržet. Na okraji kolbiště stáli dva muži s připravenými nosítky, aby později odnesli poraženého. Pravděpodobně to bude souboj na život a na smrt. Šeptalo se, že vévoda svého protivníka ze šraňků živého odejít nenechá.

Myška se v duchu modlila, aby Tor přesto dokázal ze souboje vyváznout bez zranění. Výsledkem si byli jisti bez výjimky všichni a všechno nasvědčovalo tomu, že Tor nemá nejmenší naději. Jeden z vojáků chtěl uzavírat sázky na vítěze, ale ukázalo se, že není na co sázet. Všichni byli přesvědčeni, že zvítězí vévoda.

Myška si přála, aby tady s ní byla Elva, ale stařenku dnes zavolali k porodu nějaké vesničanky. Dívka pevně tiskla dlaně k sobě a napjatě čekala.

Král dal znamení, Tor pobídl koně a zaútočil na protivníka. Země zaduněla pod kopyty koní a vzduch se naplnil oblakem prachu. Myška zadržela dech. V tu chvíli by si přála být kdekoli jinde, jenom ne tady. Ale přesto nedokázala odtrhnout oči od kolbiště. Kdesi v koutku duše věřila, že cizince dokáže zachránit pouhou silou své vůle. Ať se třeba ožení s Kamaris, jen ať ho nezabijí.

Koně a jezdci se střetli. Ve zvířeném prachu nebylo vidět téměř nic a země se zachvěla ozvěnou narážejících dřevců. Když se prach trochu usadil, ležel jeden z koní bez hnutí na zemi a vévoda Ragnor se těžce zvedal z písku.

Tor seskočil ze svého hřebce a čekal opodál, až se protivník v těžké zbroji vyškrábe na nohy. Oba soupeři sáhli po mečích.

Kovová ostří o sebe zvonila a odrážela se tam a zpět. Vévoda byl zdatný válečník, ale těžké brnění mu bránilo v pohybu. Tor kolem něho lehce tancoval, napadal jej zezadu a z boku, až mu nakonec uštedřil úder naplocho vedeným mečem. Vévoda znovu upadl na zem.

Davem to zahučelo. Tor se sehnul, přetřel ostřím řemínek, kterým měl soupeř připjatou helmu, a přiložil špičku zbraně k vévodovu krku. „Vzdej se!“

Ragnor dal znamení, že se vzdává, a Myška pevně zavřela oči, aby neviděla, co se bude dít dál. Dalo se předpokládat, že v nejbližších chvílích přijde vévoda o život.

Prostranstvím se však rozlehl Torův hlas: „Bojoval jsi se ctí a odvahou, Ragnore. Vstaň tedy, abys příště mohl bojovat stejně dobře.“

Dívka otevřela oči. Bylo to právě včas, aby zahlédla, jak Tor pomáhá poraženému na nohy. Dav zaburácel nadšením.

Kolem vévody se seběhli jeho muži, aby ho doprovodili do stanu, na němž vlála červená vlajka ragnorského vévodství. Vzduch se naplnil výkřiky a ovacemi. Král Gilmore to všechno pozoroval zpod zamračeného obočí, královna znehybněla tichým vztekem a princezna padla do mdlob.

Tor se vydal přes kolbiště ke královskému baldachýnu a celé nádvoří se ponořilo do naprostého ticha. I vítr se uklidnil. Tor přešel přes prašné kolbiště a sundal si přilbu.

Šikmé paprsky zapadajícího slunce pozlatily zrnka prachu, která se stále ještě vznášela ve vzduchu, a Torovy vlasy v nich zářily jako černý leštěný mramor. Poklekl před králem.

„Přicházím si pro svou cenu, Veličenstvo. Pro ruku vaší dcery.“

Myška se otočila. Tak, to je konec. Co zbylo z jejích pošetilých snů? Chtěla odejít, ale královi ozbrojenci stáli přímo před ní. Cesta do vsi byla ucpána přihlížejícími. Nedokáže se odtud dostat. Kousala se do rtů. Bude muset počkat, až to celé skončí a všichni se rozejdou.

Nikdo ze shromážděných lidí si nenechá ujít ani kousek z tak zajímavé podívané. Nemá na vybranou – musí tady zůstat a dívat se na všechno až do hořkého konce.

Jeden z vojáků si k ní stoupl tak těsně, že polekaně vyjekla: „Buď tak hodný a nech mi alespoň trochu místa. Nemůžu se ani nadechnout.“

Zdálo se ale, že si jí vůbec nevšímá, a tak se snažila o totéž.

Světla rychle ubývalo a začínala padat bleďá mlha. Přestože slouzíci zapálili u královského pódia pochodně, bylo velmi špatně vidět.

Myška napínala zrak, aby rozeznala, co se děje.

Král zvedl ruku a lidé utichli. „Zvítězil jsi, Tore z Ostrovní země.“

Princezna Kamaris už se probírala z mdloby a nad hlavami všech kolemstojících se nesl její hysterický vriskot: „Ne! Nevezmu si ho! Jsem přece princezna). A on je jen obyčejný venkovský krupán! Otče, přece mě nemůžeš přinutit!“

Gilmore znovu zvedl ruku. „Ticho!“

Dlouze a tvrdě se podíval na Tora. „Muž, který se špatně ožení, toho nakonec vždycky lituje. Chceš si skutečně vzít ženu, která o tebe nestojí?“

„Udělám vše pro to, abych získal její srdce,“ odpověděl Tor.

„Nemám sice zlatou korunu ani nespočetné statky, ale v mých žilách proudí vznešená krev.“ Hrdě zdvihl hlavu: „Jsem vnukem Orga, který před mnoha lety kraloval Ostrovní zemi.“

Královna se posměšně ušklíbla: „Jsi jen bastard a barbar, jako všichni ostatní. Nejsi hoden postavit se do stínu princezny Kamaris.“

V Torových černých očích se zablýsklo vzteky: „Nehodlám stát v jejím stínu, madam. Budu stát po jejím boku.“

„To stačí,“ ukončil při Gilmore. „Jsi vítězem turnaje a získal jsi právo na svou odměnu. Opravdu si tedy přeješ oženit se s mou dcerou?“

„Z celého srdce, můj pane.“

„Přisáháš na svou čest, že si ji vezmeš za ženu, budeš ji chránit a cítíš po celý svůj život?“

„Tak přísahám, pane.“

„Pak ti splním tvé přání. Dostaneš její ruku.“

Gilmore pokynul a trubači zatroubili fanfáry.

Myška vyjekla úzkostí. Z každé strany se jí chopily silné ruce a zvedly ji ze země. Dva královi muži ji kamsi vlekli.

„Pusťte mě! Nechte mě!“ křičela. „Nic jsem neudělala!“

„Půjdeš s námi,“ odpověděl jí jeden stroze a bez dalších okolků ji nesli mezi sebou, jako by nevážila víc než chmýří pampelišky.

Někdo z přihlížejících si to pochvaloval: „Výborně. Byla to společnice toho kapsáře. Podívejte, už ji odvádějí.“

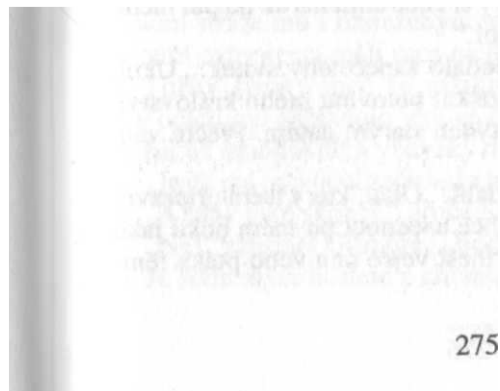
Myška nemohla uvěřit, co se s ní děje. Špičkami bot zametala sluncem prohrátý trávník a potom prašné kolbiště. Vojáci ji dovlekli přímo před tribunu a tam ji pustili ze sevření. Bylo to tak náhlé, že padla na kolena.

„Tak, tady ji máš, Tore z Ostrovní země,“ usmál se král chladně do pomrkávajícího světla pochodní. „Zde je tvá odměna.“

Tor se nechápavě díval na vyděšené děvče, které se chvatně snažilo zdvihnout ze země, a znovu na krále. „Co je to za podvod? Kdo je ta dívka?“

„Žádný podvod, pěvce,“ odpověděl král přísně. „Dívka, kterou vidíš před sebou, je skutečně má dcera. Jmenuje se Rosalin.“

Myška byla nadobro zmatená. „A-ano, Veličenstvo, jmenuji se sice

275

R-Rosalin, ale jsem pouhý sirotek. Dítě prostých tkalců. Můj otec padl ve válce a matka zemřela krátce po mém narození.“

Král se dotkl váčku u pasu, v němž schovával amulet, který našel na nádvoří: uschlý lístek růže s úlomkem křemínku. Vzpomínky se mu každým okamžikem vracely jasněji a jasněji.

„Tvá matka se jmenovala Deirdre a byla opravdu tkadlenou.“ V králově obličejí se zračila lítost. „Zaslíbili jsme se jeden druhému před posvátným beltanským ohněm, ještě než jsem odešel do války. Máš její stříbrné oči a jemné rysy. Ale barvu vlasů jsi zdělila po mně, dcero.“

Myška cítila, že král mluví pravdu. Zvedla bradu: „Jestliže je to vskutku tak, Vaše Veličenstvo, proč jste se ke mně přihlásil až teď?“

„Sám jsem se o svém otcovství dozvěděl teprve dnes. Ale teď tě před celým dvorem a všemi vznešenými hosty prohlašuji za svou dceru. Jsi má dcera a já jsem tvůj otec!“

Otočil se k Torovi. „Nuže, zde je tvá odměna, pěvce.“

Tor viděl, že dívka v obyčejných modrých šatech se králi skutečně podobá. „Ať je to tvá dcera nebo ne, tuhle nechci! Bojoval jsem o princeznu Kamaris!“ vyštěkl zuřivě.

„Vzpomeň si dobře, co jsem říkal. Jméno princezny Kamaris jsem před tebou nevyslovil ani jednou.“

Torovi bylo, jako kdyby dostal úder pěstí. Král měl pravdu. A to vůbec nebylo dobré! „Dostanu Kamaris,“ procedil sevřenými zuby. Gilmoreovy oči byly chladné jako vody severního oceánu. „Já své

slovo plním a ty musíš splnit své. Jako odměnu za vítězství v dnešním turnaji ti dávám ruku své dcery Rosalin, Tore z Ostrovní země, vnuku velkého Orga. Budete oddáni zítra v poledne v hradní kapli.“

8

Myška zírala na krále s hrůzou. A něco podobného viděla i v Torových černých očích. „Já si ji nechci vzít,“ vyhrkl. Na spoře osvětleném prostranství našťěstí nebylo znát, že Myška celá zrudla. Svěho cizince si opředla nejrůznějšími skvělými vlastnostmi. A on ji teď odmítl před očima celého dvora. „Ani já se za něj nechci vdát,“ odpověděla ohnivě. „A nechtěla bych ho, ani kdyby to byl poslední živý muž na zemi. Král si přejel tvář dlaní. „Dobrá, jestliže ani jeden z vás o sňatek nestojí, svatbu zrušíme.“ Myška si oddechla úlevou, ale Tor byl odhodlán hájit svá práva. „Je tady přece i druhá část ceny pro vítěze!“ zabouřil. „Přijal jsem výzvu k souboji a vyhrál jsem.“ Gilmore se usmál, ale jeho oči zůstaly vážné. „Znovu jsi mi špatně rozuměl. Zmínil jsem se o boji a o ruce princezny Kamaris. Všichni jste hned vyskočili a hnali se na tento turnaj v přesvědčení, že právě to je ten zápas, kde můžete princeznu získat. Pro muže, který si chce činit nárok na půl mého království, mám ale jiný úkol.“ Luskol prsty a páže mu podalo zapečetěný svitek. „Úkol, který je nutno splnit, abys získal polovinu mého království, je popsán zde a je opatřen týden starým datem. Přečtu vám ho.“ Zlomil pečeť a svitek rozbalil. „Úkol, který jsem připravil, je následující: Muž, který chce usednout po mém boku jako spoluvládce, musí najít a přinést vejce ohnivého ptáka fénixe.“ Dav rozvlnila bouře šepotu. Několik lidí se zasmálo. Král dal cizinci nesplnitelný úkol, to bylo každému jasné. Tor si Gilmora podezíravě prohlížel. „Žije vůbec takový pták v Airanu?“ „To budeš muset zjistit sám. I to je součástí tvého úkolu. Podle prastarých legend hnízdí v Mlžných horách, které oddělují Airan od Východní země. Je to drsné místo, a to i pro muže s odvážným srdcem. Obě mé dcery zůstanou v bezpečí a pod mou ochranou, dokud budeš na cestě. Přineseš-li mi vejce ptáka fénixe, splním ti jakékoli přání, Tore z Ostrovní země. Dávám ti své královské slovo.“ „Nejsem si jistý, jestli vaše slova za něco stojí,“ odsekl Tor. „Dokážete je obdivuhodně překrucovat.“ Gilmore pokrčil rameny. „Je-li pro tebe ten úkol příliš obtížný a opouští-li tě odvaha, můžeš v míru a pokoji opustit mou zemi a nikdo o tobě nesmí říct, že jsi zbabělec.“ Torovi se zakalily oči rudou mlhou vzteku a ve tváři mu nebezpečně zacukalo. „Jestli tady fénix skutečně žije, najdu ho!“ Král se chmurně usmál. „Rozkážu, aby ti připravili vše potřebné. Mým hostem zůstaneš samozřejmě až do chvíle, kdy se vydáš na cestu.“ „Nezůstanu ani o chvíli déle, než bude nutné,“ odvětil Tor pevným a chladným hlasem, který připomínal ostří jeho meče. „Splním vše, co žádáte, a najdu fénixovo vejce.“ Všechny svaly na těle se mu napínaly vztekem. „A vy, pane, budete litovat dne, kdy se vrátím.“ Myška zděšeně zalapala po dechu. Musí být šílený, když takhle vyhrožuje králi. Ostatní si mysleli totéž. Tor se v nastalém tichu otočil ke králi zády a rázoval pryč. Kapitán hradní stráže mu s obnaženým mečem zastoupil cestu a také ostatní ozbrojenci měli ruce na jílcích svých zbraní. Torův široký meč se mžiknutím oka mihl vzduchem a v očích mu zaplanulo ledové bojovné světlo. Proti přesile se bil už mnohokrát a vždycky dokázal zvítězit. Jestli má můj úkol začít teda tady, prosím, jsem připraven.“ „A tady také skončí,“ procedil kapitán zatátlými zuby. „Ne!“ zahřměl Gilmore. „Nechte ho projít v klidu a pokoji. Je stále mým hostem a chráněn slibem pohostinství.“ Tor zasunul meč do pochvy a dlouhými kroky zmizel ve tmě. Myška využila panujícího zmatku, proplekla se mezi lidmi a byla tatam.

Když královna Bryn vyhledala svého manžela, bylo už pozdě a vznešení hosté dávno spali. Král seděl sám ve věži a usrkával víno z drahocenného poháru.

Královna se sladce usmála: „Byl to od tebe úžasně chytrý tah, můj pane! Musím říct, že jsem se chvíli bála, že chceš Kamaris opravdu vdát za toho barbara!“

Gilmore dopil víno z číše zdobené stříbrem a ametysty. „Není to takový barbar, jak si myslíš, má drahá. Pokud jde o urozený původ, mohli bychom se zetěm dopadnout daleko hůř.“

Bryn poplašeně zamrkala a úsměv jí na okamžik zamrzl na rtech.

Rychle se ale vzpamatovala a spěšně dodala: „Je statečný, to nepopírám, ale narodil se jako nemanželský. Král Orgus neměl žádného legitimního dědice.“

Gilmore si nalil další víno. „Někteří lidé by se o to s tebou mohli přít. Orgus se sice oženil s královnou Maire, ale ještě předtím byl sezdán po starém způsobu s jinou ženou.“

„Nemysli si, že nevím, kam míříš,“ zasyčela královna. „Snažíš se připomenout mi, že i přede mnou byla jiná žena. Ale neoženil ses s ní, nýbrž se mnou!“

Gilmore se upřeně díval na dno svého poháru a zdálo se mu, že mu před očima defilují obrazy z minulých let. „Měla bys ale vědět, že kdybych se nebyl oženil s tebou, stala by se po mém návratu z války mou ženou a královnou Deirdre.“

„Cože? Ty by ses oženil s nevolnicí?“

„Její matka byla svobodná,“ odpověděl Gilmore podrážděně. „Znali jsme se od dětství. Zamilovali jsme se do sebe.“

Královna se zděsila. Nic z toho si neměl pamatovat! „A tos mi celou tu dobu nic neřekl? A dovolil jsi, aby ta dívka, ta Rosalin, vyrůstala jako služka v těchto zdech? To je nějaká divná láska.“

„Já to vysvětlit nedovedu,“ odpověděl král tiše. „Ale ty to možná budeš umět.“

Královniny oči zářily tvrdě jako dva drahokamy, ale srdce se jí chvělo úzkostí. Kouzlo, kterým Gilmora svázala, ztrácelo svou sílu s každou minutou. Musí použít jiné a silnější, aby ho dokázala udržet ve svém područí.

„Jsem pouhá žena. Jak bych mohla tušit, co jsi přede mnou po všechna ta léta ukrýval ve svém srdci a v mysli?“ Pokusila se převést hovor jinam: „Byl to dlouhý den, můj pane,“ pronesla sladce. „Jsme oba unaveni. Měl by sis odpočinout. Promluvíme si o tom jindy.“

Gilmore dopil jedním douškem zbytek vína. „Ano, už je skutečně pozdě. Ale nejprve se musím postarat o svou dceru, o Rosalin.“

Přidělil jsem jí komnaty v západní věži. Chci, abys pro ni obstarala služící a šaty, jak to přísluší jejímu původu a postavení.“

Bryn zlostně sepnula ruce. „Ty dělej, co uznáš za vhodné. Ale já ji nikdy nepřijmu. Slyšíš, nikdy!“

Otočila se na podpatku a spěšně vyšla z Gilmorovy ložnice provázená šustotem brokátu a hedvábí. Ve svých komnatách hned propustila služebnictvo a poslala spát dvorní dámy. Počkala, až všechna okna hradu potemní, potom zamkla dveře a do okna své ložnice postavila zapálenou svíčku. Usadila se do zlaceného křesla a čekala, až na její znamení přijde odpověď. Netrvalo dlouho a ozvalo se zaklepání.

Odhrnula gobelín na zdi a otevřela tajné dveře.

Do místnosti vstoupil rytíř s ostrým obličejem a ocelově šedýma očima. Aby prošel úzkým průchodem, musel schýlit statná ramena. Poklekl před královnou a políbil lem jejího roucha.

„Vaše Veličenstvo!“

„Ano, ano,“ přerušila ho Bryn netrpělivě. „Vstaň! Mám pro tebe úkol.“

„Udělám pro vás cokoli, má paní. I kdyby mě to mělo stát život.“

Usmála se. „Taková oddanost! Ale buď klidný, o tvůj život tentokrát nepůjde. Jde mi o život někoho jiného.“ Dlouhými nehty bubnovala na opěradlo křesla. „Chci, abys mě zbavil té holky Rosalin! A je mi jedno, jak to uděláš.“

10

Tor cválal přes blata. Srpek měsíce plul nízko po sametově černé obloze a svítil mu na cestu. Opatrnější a rozumnější muž by vyrazil až ráno, ale Tor byl bez sebe vzteky a nedokázal být opatrný.

Celou poslední hodinu strávil nadáváním a kletbami.

Noční chlad mu pronikal až k tělu. Z údolí stoupala stříbřitá mlha a hvězdy se v ní jedna po druhé ztrácely. Cestu bylo čím dál obtížnější rozeznat. Jestli bude chtít najít přístřeší, kde přečká noc, musí to

udělat co nejdřív.

Ve snaze zapomenout na Gilmorovu ponižující lekci, pobídl Tor koně k větší rychlosti. Hřebec se pustil tryskem přes louku a zpod kopyt mu odletovaly hroudy hlíny. Tor si vztekle hryzl rty. Král ho před celým dvorem dokonale zesměšnil.

Dokonce i Broch se mu poškleboval. A to bolelo. Vyrůstal u Brocha od mládí. Poslali ho k němu, aby se naučil ovládat všechny myslitelné zbraně. Mezi oběma muži se brzy vytvořilo pevné pouto a Broch se Torovi stal druhým otcem. Naučil svého svěřence vládnout mečem, zasvětil ho do tajů jezdeckého umění a vždy byl jeho dobrým rádcem.

Po turnaji Torovi řekl: „Vzpomínáš si, že jsem tě varoval, abys do Airanu nejezdil? Odjed' me z téhle proklaté země dřív, než tě to bude mrzet ještě víc.“

Broch se rozzuřil, když zjistil, že Tor nemá v úmyslu vzdát se svých představ. „Král z tebe už jednou udělal hlupáka a ty mu chceš dát další příležitost? Na takovou nesmyslnou výpravu nepojedu. Žádný fénix není a nikdy nebyl,“ vztekal se.

„Celá ta záležitost s fénixem je stejně nesmyslná jako tvá láska k té rozmazlené naduté princezně!“ bručel pohrdlivě.

Tor, hnaný zlostí a ctižádostí, nakonec souhlasil, že nejlépe bude, když se jejich cesty rozdělí. Výprava za fénixem bude bezpochyby dlouhá a nebezpečná, a on nechtěl, aby starý přítel podstupoval zbytečná rizika. Krom toho mu může být užitečný jinde a jinak.

Tor dorazil na vrcholek kopce, prudce otočil koně a zahleděl se zpět na cestu, kterou nechal za sebou. Mohutný černý hřebec zaržál a zahrabal kopyty. Hustou mlhou tu a tam prosvítala světélka oken airanského hradu a zdála se stejně vzdálená jako hvězdy na obloze. Torova tvář byla přísná. Byl sice jen vojákem, který se živil svou hlavou a mečem, ale nebyl o nic horší než kdokoli jiný. Byl dokonce lepší! V jeho žilách kolovala královská krev. Na to nesmí nikdy zapomenout. A nedovolí, aby na to zapomněl kdokoli jiný.

„Vrátím se pro svou pravou nevěstu!“ vykřikl do nočního větru a zahrozil k hradu zařatou pěstí. „A až se vrátím, běda ti, Gilmore! Nebudu chtít pouze polovinu království, ale celé!“

Jakkoli byla jeho pýcha veliká, proti mlze ho ochránit nedokázala. Mlžné závoje se plížily po zemi a stoupaly kolem koňských nohou jako moře v přílivu. Vlhký sedavý vzduch houstl a mrazivě tuhl. Tor nedohlédl dál než na jednu koňskou délku před sebe. Přestože by byl rád v jízdě pokračoval, bylo mu jasné, že si bude muset najít místo, kde přenocuje.

Naštěstí si ještě doma důkladně prostudoval staré mapy Airanu, a tak si aspoň přibližně pamatoval, jak krajina okolo hradu vypadá. Pokud ho neklame paměť, pobřežní cesta by se tady někde měla rozdvajovat. Ta, kterou se chtěl dát, byla sice zřídka používaná, ale lemovaly ji rozvaliny strážních věží, které před staletími střežily pobřeží proti útoku nepřátel. Jedna taková věž by měla být na konci cesty, která strmě běžela dolů z kopce. I kdyby z ní zbyla jen hromada kamení, poskytne mu na noc určitou ochranu.

Ale jestli se mýlí, zřítí se z útesu. Tor seskočil z koně a vedl ho podrostem. Na konci lesa, přímo před ním, se země prudce svažovala.

Zpočátku cítil pod botami jen hlínu, ale za pár minut se povrch změnil v kamenné dláždění, které mu skřípalo pod nohama a nakonec ho zavedlo k cíli. Mlha se lehce zvedla a před ním se bez varování vynořila silueta staré věže.

Dovnitř se vstupovalo vysokým klenutým vchodem a zbytky rezivějících závěsů po stranách připomínaly, kde kdysi bývaly dveře. Tor se snažil provést koně dovnitř, ale zvíře se bálo, vzpínalo se a koulelo očima.

„Jen klid, starý brachu,“ uklidňoval ho Tor a přejel rukou po vlhkých teplých nozdrách. „To jen někde nad mořem zuří bouřka. Přechkáme ji tady v teple a v suchu.“

Přes všechno přemlouvání však kůň odmítal jít dál. „Co tě tak děsí? Nějaký duch nebo čáry? No dobrá, zůstaneš tedy venku pod přístřeškem.“

Vidět bylo čím dál hůř, ale zvíře přesto neomylně zamířilo na místo, které před lety sloužilo jako stáj. Snad cítilo dávné zbytky pachu předchozích obyvatel a to ho uklidňovalo. Tor hřebce odsedlal a vytřel mu srst do sucha. Kůň náhle zastříhal ušima a jemně zafrkal. Tor znehybněl. Slyšel to také. Po pobřežní cestě se blížil další jezdec. Vytáhl meč z pochvy a čekal. Je to nějaký další ubožák na cestě, který se ztratil v dusivé mlze? Nebo za ním Gilmore někoho posílá? Někoho, kdo by ho zbavil drzouna, který si dělal nároky na princeznu?

Zvuky se blížily. Už bylo slyšet jemné chřestění postroje a tlumené cvakání podkov. Tor se zachmuřeně usmál. V tomhle nečase by se sem nikdo s čistými úmysly nevydal.

Klapot kopyt zpomalil a ztichl. Jezdec seskočil. Teď Tor zaslechl jen občasné vrznutí šterku pod kročeji, které se blížily po dlážděné cestě.

Mlha dusila a zkreslovala všechny zvuky a dodávala jim jinou podobu. Bylo velmi těžké rozlišit, kde se přichozí právě nachází. Tor pozorně naslouchal.

Uslyšel zachrastění kamínků a vrhl se po směru zvuku. Spatřil postavu, která spěchala nocí. Široký meč zasvištěl mlhou a v odlesku čepele zahlédl bledý oválný obličej plný strachu. Zaklel a uskočil dozadu, aby zbrzdil svůj výpad. Žádný voják, žádný ozbrojenec. Novým přichozím byla žena.

Zakolísala leknutím a zbytek cesty klouzala dolů za rachotu drobných kamínků, které se jí pod nohama hmulily jako lavina. Zastavila se až o zed' věže.

„Nechci ti ublížit,“ vydechla zděšeně.

Potlačil smích a pobaveně se opřel o jílec širokého meče. „To je dobře, protože to by se ti rozhodně nepodařilo. Co děláš venku v takovémhle nečase a v tuhle hodinu?“

Žena si unaveně sedla. „Chtěla jsem se vydat po staré pobřežní cestě. Ale nebylo skoro vidět, tak jsem tady hledala útočiště.“

„Útočiště? Nikoli přístřeší?“ Tor se zamračil. „Volíte svá slova velmi podivně.“

„Jsem na útěku, pane. Snažím se zachránit si život.“

Mlha kolem nich na okamžik zřídla. Žena k němu vzhledla. Tor ztuhl a sevřel rukojeť meče pevněji. Rosalin, králova dcera. Koho jiného by měl ostatně čekat!“

„Je to snad nějaký další trik?“ zeptal se drsně, když jí pomáhal na nohy.

„Nech mě jít!“

Myška nasucho polkla.

Osud si s ní ošklivě zažertoval, když ji poslal přímo do náruče muže, který ji před několika hodinami odmítl před celým dvorem a mnoha vznešenými hosty.

Hrdlem jí stoupal hořký pocit ponížení, na hustých řasách se zachytily slzy bezmocného vzteku. Otočila hlavu, aby cizinec neviděl, že pláče. Tor zabodl meč do země a chytil ji za ramena.

„Proč tě za mnou král posílá? A kde jsou vojáci?“

Cítila jeho sílu, zachvěla se a ustoupila. Kdyby chtěl, dokázal by ji zlomit jako suchou větvičku. „Král mě neposílá. Nikdo mě neposlal.“

„Aha, takže ses prostě jen tak rozhodla riskovat svůj hezký krček jízdou v mlze husté jako mléko? Vymysli si nějakou lepší pohádku. Zdá se, že lhaní je v Airanu oblíbenou kratochvílí.“

Myška se mu vytrhla. „Říkám ti pravdu. Můj život teď nemá žádnou cenu. Královna je mým smrtelným nepřítelem. Nenechá mě dlouho naživu.“

Zvedla bradu. „A pokud jde o vojáky, můj pane, nejsou tady kolem žádní. Jsem tu jen já sama a mou jedinou zbraní je můj rozum a tahle dýka.“

Rozevřela plášť. Na krku jí bledým tajemným světlem blyskotal amulet. V jeho záři se její oči leskly jako dva tmavé safíry. Drobná ruka spočívala na malé dýce s jílcem z krouceného stříbra a tmou probleskoval lesk čepele. Oba si dobře uvědomovali, že kdyby chtěla, mohla mu ji dávno vrazit mezi žebra, zatímco se vyptával.

Tor unaveně odstoupil. „Možná je to jen další trik, jak získat mou důvěru. Jestli jsi opravdu královou dcerou, vysvětli mi, proč s tebou na hradě zacházejí jako se služkou a proč ti královna usiluje o život.“ Znovu se opřel o svou zbraň, pozorně ji sledoval a čekal vysvětlení. Myška byla příliš unavená, aby si cokoli vymýšlela. Lži by jí stejně nijak neprospěly. Kousla se do rtu. „Jsem opravdu Gilmorova dcera, ale až do dnešního odpoledne jsem sama neznala celou pravdu.“

Když se vytratila z turnaje, utíkala hned za Elvou a ta jí vypověděla celý příběh jejího narození. „Král je moudrý – ve všech ohledech kromě své ženy. Ale není to jeho vina. Královna ho očarovala.“

Tor zvedl pochybovačně obočí: „To ale není moc dobrá čarodějka, když nedokázala zabránit, aby se král otáčel za tvou matkou!“

„Není to tak, jak si myslíš,“ vyhrkla vášnivě. „Moje matka a Gilmore se po starém způsobu zaslíbili jeden druhému ještě dřív, než Gilmore získal královskou korunu.“ Rty se jí chvěly rozrušením. „Bryn je zlá. Krále omámila kouzlem a mou matku zabila. Osířela jsem jen pár hodin po narození.“

Tor překvapeně odpověděl: „V mé zemi slouží magie jen Dobru. Používá se k uzdravování, k přivolávání deště nebo naopak pěkného počasí a ke zvětšování úrody. A co princezna? Taje také služebnicí temných sil?“

„Ne,“ zavrtěla Myška hlavou. „Kamaris je rozmazlená a trochu hloupá, ale není v ní žádné skutečné zlo. Je jen nástrojem královniny obrovské ctižádosti.“

Rozmazlená a hloupá? Tor sebou trhl. Jeho Kamaris taková přece není! Zdálo se mu, že v dívčině vyprávění našel trhlínu. „Máš hbitý jazyk, ale ta tvá historka nezní moc pravděpodobně. Proč se královna nezbavila i tebe, když dokázala zabít tvou matku?“

Mlha se kolem nich stáčela v šedobílé spirále, když Myška vyprávěla o Elvě a o kouzlu zapomnění. „Jen Elva znala pravdu o mém

narození a dobře ji střežila. Byla jsem vychována jako tkadlena a naučila jsem se pracovat na stavu své matky. Princezně se má práce líbila, a tak jsem se dostala na hrad. Bylo to příjemné a pohodlné a za svou práci jsem dostávala dobře zapláceno.“ Hlas jí zdrsněl: „A byla bych žila docela šťastně i dál, kdybys do Airanu nepřišel ty!“

„Kouzlo zapomnění,“ ušklíbl se Tor nevěřicně. „To je úžasně pohodlná pohádka pro všechny zúčastněné. Hlavně pro krále!“

„Mohu tě ujistit, že pro mne to není pohodlné ani trochu!“ vrhla na něj Myška zpod klenutého obočí nenávistný pohled. „Daleko raději bych trávila noc v teplé posteli než tady v mlze a zimě.“

V jejím hlase zaznělo cosi trpce přesvědčivého. Tor zasunul meč do pochvy. „Dobrá, věřím ti. Ale pořád nechápu, proč jsi mne sem sledovala?“

„Já že jsem tě sledovala?“ Myška už zjevně zuřila. „Je to přesně obráceně. Přišla jsem přes rokli a byla jsem tady dřív než ty. Teď jsem to tady jenom objížděla. Pro jistotu, víš?“

Vzpomněl si, že na mapě byla rokle opravdu znázorněna. „Přes rokli? To ale bylo dost nebezpečné.“

„Zdaleka ne tak nebezpečné jako zůstat pod jednou střechou s královnou Bryn,“ odsekla. „Jdi si svou cestou a nech mě být, pane.“

„V téhle zatracené mlze nemůže pokračovat dál ani jeden z nás. Zůstaneme ve věži oba, dokud se nerozhodnu, co s tebou.“

Dívčiny oči metaly vzteklé blesky: „Nestarej se o mne, ano? Jsem na cestě za novým životem a pro tebe v něm není místo.“

Tor zaťal zuby. „Nicméně svými slovy jsi mne nepřímo obvinila, že za tvé potíže mohu já. Věci se nemají dělat polovičaté. A jestliže přijmu z tvých rukou svou vinu, přijmu i odpovědnost, která z ní plyne.“

„Nechrne toho hádání a pojďme do věže. Rozdělala jsem tam oheň.“

„To není moc chytrý nápad. Kouř nás vyžene ven a zápach hořícího dřeva sem zavede vojáky.“ Teď, když vítr utichl, uvědomil si, že opravdu cítí kouř.

„Téměř celá střecha chybí,“ odpověděla dívka. „A dole ve věži nejsou žádná okna. Kouř bude stoupat nahoru a bude se zdát, že jde z údolí. Budeme v bezpečí.“

Náhle se zastavila a ostražitě se rozhlédla kolem sebe. „Kde je ten muž, který tě doprovázel?“

„Na cestě k jihu.“

Myška se zamračila: „Utíká snad před nebezpečím? Nevypadal jako zbabělec.“

„Zbabělec to rozhodně není!“ opáčil Tor krátce. „Měl jsem pro něj jiný úkol.“

Sehnul se, aby prošel nízkým vchodem, a následoval dívku do věže. Posadila se k ohýnku, který byl tak maličký, že stěží zaplašil temné stíny.

Nad nízkými plameny se pekly dva turíny. „Mám i klobásu, sýr a pytlík rozinek – jestli je ten malý hladový ermalď všechny nesnědl.“

Tor se podíval na zem, kde se krčilo droboučké chlupaté zvířátko. Dřepělo na světlých zadních nohách a v předních pracičkách svíralo rozinky. Polekaně se rozhlédlo a zmizelo. Tor je znal jenom z obrázků. Bylo trochu podobné lasičce, ale mělo velké zelené kočičí oči.

„Vyplašil jsi ho.“

Tor se usadil na vzdálenější straně ohně a ostražitě si dívku prohlížel. Někteří lidé věřili, že v ermaldech sídlí duše zemřelých lidí.

„Jsi snad čarodějnice? Říká se, že ermalď se nikdy nenechají spatřit lidmi. Nikdo, koho znám, je ještě neviděl.“

„Jsou velmi plaší,“ odpověděla Myška. „Když jsem byla malá, jednoho jsem si ochočila. Elva mě naučila, jak s nimi zacházet.“

Podala Torovi kus sýra. „Mám spoustu jídla. Když jsem odjížděla, pobrala jsem všechno, co jsem dokázala unést.“

„Umíš si ochočit ermalda a upéct turín nad ohněm. Jsi opravdu prakticky založená dívka. Ale budeš-li cestovat sama, snadno tě vystopují.“

„Vzala jsem s sebou chlapecké šaty. Moje stopa skončí tady.“

Stočila si vlasy na temeni, schovala je pod chlapeckou čapku a pokusila se nasadit tvrdý výraz. Na tváři jí ale zůstala šmouha od sazí, a tak nebyl výsledek úplně přesvědčivý. Vypadala spíš jako uličník než jako poctivý venkovský čeledín. Tor nedokázal říct, jestli se mu to líbí nebo ne.

„Pořád vypadáš jako děvče. Svě ženské křivky neschováš.“

Jak pevná, vznosná má ňadra!

Jeho myšlenky byly tak čitelné, jako by je vyslovil nahlas. Do tváře se jí vehnala krev. „Nejsem hloupá. Stáhnu se.“

„To je škoda,“ vyhrkl bez přemýšlení a začervenel se také. Opravdu si to myslel. Ostatně, celá byla moc hezká. Kam dal oči, že si toho nevšíml už dřív!

Myška složila bradu do dlaní a chvíli o něčem přemýšlela. „Při turnaji jsi riskoval všechno – i svůj život. Chtěla bych vědět proč.“

Její otázka mu vyrazila dech. „Princezna Kamaris je velmi krásná.“ Odmítavě mávla rukou. „Ale jdi! V tom to není. Je mi jasné, že sis to celé naplánoval dlouho dopředu. Dávno před tím, než jsi ji vůbec uviděl.“

„Ale ve chvíli, kdy jsem ji spatřil, jsem ztratil srdce.“

Myšku zamrzelo, že se vůbec ptala.

„Proč myslíš, že jsem přijel do Airanu?“ zeptal se Tor s chladným a zvědavým pohledem.

„Ti ostatní, vévodové, knížata a hrabata, sem přijeli s nadějí, že rozmnoží své bohatství, zvětší moc a dobudou si ještě skvělejšího postavení.“ Poklepala si na čelo a zkoumavě si ho prohlížela. „Ty nemáš ani jedno z toho – ani bohatství, ani moc, ani postavení. A tak si myslím, že jsi na turnaj přijel tohle všechno získat. To byl ten pravý důvod.“

„Ty jsi ale otravná,“ odtušil krátce. „A nevíš o mně vůbec nic.“

Možná mám pět tisíc akrů půdy a pět set kusů dobytka. A pokud jde o to, co mě přivedlo do Airanu, klidně ti to řeknu. Rozhodl jsem se ještě si užít trochu dobrodružství, než se definitivně usadím.“

Zaujalo ji to: „Jaká dobrodružství už jsi zažil?“

„Nevím, proč bych ti o tom měl vyprávět, má milá. Ptáš se víc, než je zdvořilé!“

„Ale, ale.“ Prohlížela si ho zpod hustých řas. „Nemáš ani půdu, ani dobytek, o tom jsem přesvědčená.“

Cítil, jak v něm roste chuť ji zaškrtnout. Její zvědavost ho přiváděla k šílenství.

Zhluboka se nadechl. Jestli dokáže dnes v noci udržet svůj hněv a netrpělivost na uzdě, mohl by z ní vydolovat potřebné informace o hraničních oblastech Airanu.

„Jestliže budu chtít najít toho bájného fénixe, musím se dozvědět víc o jeho zvycích,“ změnil téma. „Řekni mi něco o horách, ve kterých žije.“

„Á, kdopak se vyptává teď?“ zasmála se jemně a rychle přemítala, co všechno mu má prozradit. Nakonec se rozhodla, že bude stačit jen část pravdy, aby mu dokázala, že by pro něj mohla být užitečným společníkem.

„Mlžné hory jsou místem, které je obklopeno kouzly a čarami, a pochází odtud řada airanských legend.“ Myška si sepjala ruce za krkem. „Žijí tam hromoví obři, kteří zabíjejí svou kořist blesky, a trollové, co mají oči jako ohnivá kola a zuby jako zrezivělé nože. Mnoho neopatrných poutníků tam už zemřelo hrůzou.“

Vypadalo to, že Tora její vyprávění ani v nejmenším nepobavilo.

„Máš mě za venkovského balíka, kterému čouhá sláma z bot?“

Zabodl špičku nože do jednoho z turínů. Byl ještě tvrdý jako kámen.

„Takové povídačky jsou dobré tak k tomu, aby poděsily vesnické kluky. Pro mne jsou tak málo zajímavé jako tenhle tvrdý turín.“

Upřeně se na něj dívala. „Tak proč věříš, že tam žije fénix?“

Zaváhal. „Protože mám důkaz.“

Sáhl do kazajky a vytáhl odtud ploché kožené pouzdro. Když je rozbalil, zalilo temnou místnost zlatavé světlo, hrající duhovými barvami.

„Ach, co je to?“ vydechla Myška užasle a zaclonila si oslněné oči rukou.

„Pero ptáka fénixe. Je to můj talisman.“ Tor držel drahocennou věc nábožně v rukou. „Mám ho od svého dědečka Orga. Před smrtí mi ho dal a vyprávěl mi, jak je získal. Vydal se kdysi na výpravu do Airanu a fénixe chytil náhodou do nastraženého oka. Když ho vyprostil, pták roztáhl ocas a oslnil ho svou září tak, že se musel otočit. Fénix odletěl a nechal mu po sobě tohle pero.“

„Mohu si na něj sáhnout?“ zeptala se Myška.

Tor přikývl, Myška přešla na druhou stranu ohně a posadila se vedle něj. „Je to ta nejkrásnější věc, jakou jsem kdy viděla.“

Po štíhlé natažené ručejí tančilo několik malých duhových stužek.

Dotkla se pera špičkami prstů. Ten dotek se nedal přirovnat k ničemu, co znala. Cítila zároveň teplo i chlad a droboučké lechtání, jako by jí po kůži přebíhaly stovky zlatavých bublinek.

„Děkuju ti.“ Byla okouzlená. „Nečekala jsem, že bych někdy mohla vidět něco tak úžasného. Jak tvůj dědeček dokázal fénixe chytit?“

„To je tajemství,“ odpověděl krátce a odmítavě Tor.

Myška stáhla ruku zpět. „A jak fénixe najít, to je zase moje tajemství.“

Tor opatrně uložil pero zpět do koženého pouzdra a zasunul zpátky do kazajky. Místnost potemněla, jen malý oheň tiše žhnul.

Myška se vrátila na své místo. „Mohla bych ti ve tvé výpravě za fénixem pomoci,“ prohodila tiše. „Znám od Elvy všechny staré legendy a písně. I ty, které všichni ostatní už dávno zapomněli.“ Elva ji to všechno učila v naději, že díky Myšce budou balady a legendy žít dál. „Jsi v naší zemi cizincem. Pochybuji, že máš sebemenší představu, kde fénixe hledat.“

„Tak mi to řekni.“

„Řeknu, ale ne zadarmo.“

„Jsi neuvěřitelně vypočítavá osoba.“

„Nestojím o zlato. Pomůžu ti na cestě za fénixem a ty pak zas na oplátku pomůžeš mně.“

„To by možná šlo,“ odpověděl Tor. „Ale napřed mi musíš dokázat, že skutečně víš to, co já ne.“

Myška se na něj zadívala. V odlescích plamenů jí oči zářily jako tmavé safíry a vlasy se leskly jako leštěná měď.

„Abys našel fénixe, musíš nejprve zjistit, kde leží Fénixův průsmyk. Ten se pozná podle skály ve tvaru ženského těla. Tu ženu prý proměnil v kámen bazilišek. To je lstivý plaz. Láhne se z kohoutích vajec, a kdo se na něj podívá, zkamení. Jediná možnost, jak ho bezpečně pozorovat, je pomocí zrcadla.“

„Kohouti přece žádná vejce nesnášejí. To dovedou jenom slepice!“ popuzeně odsekl Tor. „Přestaň už s těmi nesmysly a řekni mi konečně o fénixovi pravdu!“

„Nemusíš hned tak křičet.“

„Povídej, sladká Rosalin, prosím.“

Hlas dokázal ztlumit, ale slova se mu sypala mezi sevřenými zuby jako drcený štěrk. Myška se téměř rozesmála. Měla ho tam, kde ho potřebovala mít.

„Fénix je velmi plachý. Staví si hnízdo na samém vrcholku stříbrného jeřábu, který roste blízko hřebene nejvyšší hory a –“

„No jistě,“ skočil jí jedovatě do řeči. „To přece nejde, aby hnízdil někde tady za rohem u cesty.“

„– a je velmi těžké ho najít,“ pokračovala dívka nevzrušeně, jako by neřekl vůbec nic. „Listy toho stromu jsou z tepaného stříbra a kmen z ryzího zlata. Při správném světle se dá o západu slunce z Fénixova průsmyku zahlédnout.“

„A kde je ten Fénixův průsmyk?“

Myška nedokázala potlačit úsměv. „Sám ho nenajdeš. Může tě k němu dovést jenom panna nebo panic.“

Její poslední slova ho naprosto vyvedla z míry. O panictví přišel v sedmnácti. Podmračeně se na Myšku podíval přes nízké plameny.

„Velmi chytře vymyšleno.“

„S největším potěšením ti na tvé cestě pomohu, pokud ty odpřísáhneš, že na oplátku pomůžeš mně.“

Zamyšleně si ji prohlížel. Byla odvážná. A okouzlující. Uvažovala jasně a bystře. Zvláštní stvoření, tahle dívka – počatá králem a pak zapomenutá.

„A co to vlastně chceš?“

„Chci, abys mne bezpečně převedl přes hory do Východní země,“ odpověděla. Oheň jí ozařoval planoucí tvář. „Je tam malé, ale krásné město. Jmenuje se Penambra a domy jsou v něm postavené z cihel barvy zlata.“

Elva jí o tom vyprávěla. Před mnoha lety, ještě jako dítě, tam byla na návštěvě u příbuzných a dodnes vzpomínala na střechy z medově žlutých tašek a zářící budovy. Jakmile se tam trochu usadím, plánovala si Myška, pošlu pro Elvu. „Ve chvíli, kdy vkročíme do Penambry,“ pokračovala, „jsi volný.“

Zvedl obočí: „A to je všechno?“

„Ano. Tam budu v bezpečí,“ prohlásila dívka pevně. „Najdu tkalcovský cech, a až mě do něj přijmou, budu si na živobytí vydělávat vlastníma rukama.“

„Pokud mi pomůžeš na mé výpravě, přísahám, že udělám všechno pro to, aby ses dostala do bezpečí. Dávám ti na to své slovo – slovo Ostrovní země,“ slíbil s neproniknutelným výrazem. „A ještě ti přidám zlato.“

Oči se jí rozšířily: „Nežádala jsem tě o zlato.“

„To je to nejmenší, co pro tebe mohu udělat, když jsem na tebe přivolaal královnin hněv. Uzavřeme tedy obchod?“

„Ráda bych dostala jako zástavu něco víc než jen tvé slovo,“ namítla dívka. „Slova je možné překroutit. Dej mi jako zástavu své přísahy fénixovo pero. Slibuji, že ti ho vrátím, jakmile splníš, co jsi slíbil.“

Tor založil ruce na prsou. „Já své přísahy plním a ctím – na rozdíl od tvého otce. Ale to pero ti dát nemohu. Je posvěceno mou přísahou.“

Slíbil dědovi, že je jednou předá svému prvorozenému synovi. Myška si nebyla jistá, jestli tomuhle černookému cizinci skutečně může důvěřovat. Přejížděla bezradně prstem po rozpukaném kamínku, který zbyl jako poslední torzo z jejího amuletu. Pak se rozhodla. Nemohu nechat Elvu samotnou. Musím ji dostat z království dřív, než královna přijde na to, že měla něco společného s mým narozením. Ale nejprve se musím dostat do toho města za horami. Musím to riziko podstoupit.

Sňala z krku stříbrný řetízek. Křemenný oblázek zachytával odlesky plamenů a třpytil se jako rubín.

„Tohle je ta nejcennější věc, kterou na světě mám,“ řekla prostě. „Je pro mne daleko dražší než zlato.“

Pak podala šperk Torovi. „Vyměňme si tedy náhrdelníky jako potvrzení svých přísah. Tvůj náhrdelník za můj amulet.“

Tor viděl, že se jí na řasách třpytí slza. Stěží si dovedl představit, co

ji taková nabídka stála. Výměnou zástav riskovala daleko víc než on a do rukou mu vkládala svou čest a důvěru.

„Má zástava není tak cenná jako tvoje, Rosalin z Airanu. Ale dávám ti ji se slavnostní přísahou, že splním slib, který jsem ti dal.“

Přijal její amulet a sundal svůj stříbrný řetěz.

Vzala jej s bázlivým úsměvem a zavěsila si ho kolem krku.

Uchovával si ještě teplo jeho těla a byl pro ni příliš velký. Tor se k ní sklonil, založil oba konce a zapnul řetěz tak, aby sledoval linii útlého dívčího hrdla.

Když se prsty dotkl její kůže, proběhlo mezi nimi neznámé zavlnění.

Vzduch zhoustl a zdálo se, že se chvěje jako přetržená struna harfy.

Myška se rychle odtáhla. Cítila chvění v údech i v srdci.

Tor se zadíval na dívčin talisman ve své dlani. Řetízek by zdaleka nestačil obepnout jeho krk. Sundal tedy řemínek, kterým měl svázané vlasy, a amulet na něj zavěsil. „Nuže, uzavřeli jsme smlouvu, Rosalin z Airanu. Slavnostně přísahám, že ti pomohu tak, jak ty pomůžeš mně.“

Myška zavřela oči a vydechla úlevou. Zdálo se jí, že stříbrný náhrdelník kolem sebe šíří pocit bezpečí. Věděla, že je to jen její představa, ale přestojí to uklidňovalo.

Když prve, po příjezdu do rozvalin věže, zjistila, že nevídaným návštěvníkem je právě Tor, zprvu ji to roztrpčilo, ale teď byla ráda, že zde našla zrovna jeho. Byla velmi praktická a s leccíms si uměla poradit, ale dobře věděla, že přes hory by se sama nikdy nedostala. Tor měl meč, silné paže a odvahu ochránit oba dva. Spojí-li se s ním, její šance se podstatně zvýší.

„Já ti slibuji totéž, Tore z Ostrovní země. Máš mé slovo.“

Turíny už byly pečené a Myška je sundala z rožně. Jedli v úplném tichu, zatímco plameny šlehaly do temného jícnu staré věže. Myška snědla polovinu své porce a zbytek odložila. „Nechám si to na snídani.“

„Počkej, Rosalin, máš na tváři šmouhu.“

Pokusil se setřít ji palcem, ale odtáhla se. „Přece by ses nesnažil očistit tvář vesnického kluka,“ vyjela na něj ostře. „A pamatuj si, pane, říkají mi Myška.“

„To jsi možná pro jiné, ale ne pro mě,“ odtušil Tor.

„Proč?“

„To není důstojné jméno pro královskou dceru.“ Poplácala svůj vak.

„A já nejsem moc důstojná osoba.“

„Ani já.“ Tor se zabalil do pláště a uložil se na své straně ohně.

„Tak nám nezbyvá, než abychom nedůstojně a společně strávili noc,“ usmála se.

Po jejích prostořekých slovech následovalo Torovo hlasité nadechnutí a rozpačité ticho. „Nemyslela jsem to jako výzvu,“ snažila se Myška uvést vše na pravou míru.

Tor se pokoušel potlačit smích: „A já jsem to tak nebral. Spi, Rosalin z Airanu. A vyspi se dobře.“

Otočila se k němu zády a ležela bez hnutí v polosvětle skomírajícího ohně. Po chvíli se její dech zklidnil a ponořila se hluboko do snů.

Tor zvažoval situaci. Pochyboval, že by tahle dívka myslela víc než den dva dopředu. Potraviny, které s sebou vzala, jim brzy dojdou a zdálo se, že nemá ani teplé oblečení nebo kožené boty, které bude potřebovat na cestu do hor.

Určitě by nedokázala zaříznout kuře, o lovení zvěře (i té nejpomalejší) nemluvě. Kdyby ji tady nebyl našel, jak dlouho by dokázala sama přežít? – Dlouho určitě ne. Není schopna poradit si sama v divočině. Je jako dítě. Bude pro něj břemenem, o tom nebylo pochyb.

To, že ví, kde hledat fénixe, nebyl ten pravý důvod, proč se rozhodl spojit svou cestu s její. Ten důvod byl jinde a zazněl v jejím vyprávění nepříjemně a pravdivě: Kdyby nebylo jeho, byla by dál žila v bezpečí kamenných stěn airanského hradu a o svém původu by se možná nikdy nedozvěděla.

Tím, že zvítězil v turnaji, ohrozil všechno, co pro ni mělo nějaký smysl. A to bylo břímě, které on teď bude muset nést za oba.

Myška ležela zachumlaná do přikrývky a něco mumlala ze spaní. Asi ji trápí zlé sny, řekl si Tor a přesunul se vedle ní.

Vlasy jí padaly v bohatých pramenech přes ramena a husté řasy vrhaly stín na tváře. Byla opravdu moc hezká. Konečně si vzpomněl, kdy ji poprvé uviděl.

Vzpomínka na první setkání se vynořila naprosto nečekaně – to je přece ta dívka, se kterou se srazil na hradě! Spěchala tehdy jako o život, a kdyby ji byl nezachytil, spadla by ze schodů.

Natáhl k ní ruku. Na hladké jemné pleti bylo stále ještě vidět modřinu, která z fialové vybledla do žluté. Jemně, aby ji neprobudil, se hřbetem ruky dotkl její tváře.

Je tak krásná a tak odvážná. Život se s ní nemazlil. Měli ji vychovávat v hedvábí a saténu, a ne jako služku kruté paní.

V tu chvíli složil Tor v duchu další přísahu. Krásná Rosa-lin z Airanu, udělám vše, co je v mých silách, abys získala, po čem tvé

srdce touží a snad ještě víc.
Neměl však nejmenší tušení, jak to všechno zařídí. Zabalil se do
pláště a uložil se vedle dívky, na její straně ohně.
Když začalo svítat, byl stále ještě vzhůru.

Tor sedlal koně v kalném světle ranního rozbřesku. Myška se dívala, jak si k sedlu připevňuje luk a toulec se šípy, aby je měl rychle po ruce. „Doufám, že s tím umíš zacházet stejně dobře jako s mečem.“ „Určitě budeš mít příležitost se přesvědčit, že luk nemám jen na okrasu,“ odvětil suše.

V tu chvíli se oba zarazili a zaposlouchali se. Vítr ve svých poryvech přinášel z dálky zlověstný zvuk koňských kopyt. „Raději vyrazíme.“ Než jí stačil pomoci, vyskočila na kámen a vyhoupla se do sedla. Tor nasedl také a vydali se přes písčitou pláž. Vlny přílivu přicházely v řadách za sebou, tříštily se o břeh do závoje stříbrných kapiček, které jemně kropily písčité povrch, zahlazovaly stopy koňských kopyt a tlumily jejich zvuk.

Když se Myška ohlédla zpátky k útesům, vycházelo nad horami slunce. Přiblížili se k obrovské nakloněné skále. Stín, který vrhala, naznačoval, kde je úzký vchod do jeskyně.

„Je to zkratka,“ vysvětlovala. „Podél pobřeží bychom jeli ve smyčkách sem a tam. Tenhle tunel nám pomůže zkrátit si cestu o mnoho mil. Nikdo o něm neví.“

Tor ji zamračeně následoval. Uzavřené prostory neměl ani trochu v oblibě, ale téhle holčičce o tom přece nebude vyprávět.

Myška se na něj podívala zpod přivřených řas, jako kdyby mu četla myšlenky: „Neboj se, bude to dobré, uvidíš. Je tam dost místa.“

Zamumlal nějakou kletbu a vjel dovnitř.

Ukázalo se, že tunel není vůbec tmavý. Drobnými puklinami krytými z vnější strany trávou a mechem sem pronikaly sluneční paprsky a vytvářely příjemné přítmí. Stěny byly světle růžové a pronikající světlo vzbuzovalo dojem, že jsou pokryté jinovatkou.

Moře kdysi sahalo až sem, uvědomil si Tor, když ujeli prvních několik desítek metrů. Podlaha jeskyně byla pokryta naneseným pískem, v němž se vinula řada drobných stop. Tor si pomyslel, že určitě patří Myšce.

„Znáš tohle místo asi dobře, vid’?“

„Ano, Elva mi ho ukázala. Jezdívaly jsme tudy sbírat divoký mech a lišejník.“ Zvedla hlavu ke stropu pokrytému krápníky, které se třpytily jako ledové rampouchy.

„Hezké, že? Jezdila jsem sem už jako dítě.“

„To také pořád ještě jsi.“ odmlčel se a uhnul pohledem.

Pak se na dívku podíval znovu a pozorně si ji v tlumeném zelenkavém světle prohlížel. Ne, už dávno nebyla dítě.

Byla opravdu moc hezká. Během dlouhé bezesné noci si to uvědomoval víc a víc. Její ňadra byla vysoko posazená, zadeček kulatý a stehna pevná. A vlasy... připomínal si zasněně, ty voněly po divokých malinách.

Písek zmizel a místo něj klusali po kamenném povrchu, na němž podkovy koní hlasitě zvonily. Vjeli do dlouhé průrvy ve skále. Cesta vedla lesem zvláštních kamenných útvarů, zkroucených do fantastických tvarů. Některé z nich sahaly od podlahy až k vysokému stropu jako podivné pilíře. Pak se chodba začala zužovat a světla ubývalo.

„Odsud musíme jet za sebou,“ prohlásila Myška. „Drž se za mnou a dávej pozor, klouže to.“ Alespoň se mě nebude moct na nic ptát, pomyslela si. A nebude mi vidět do obličeje. Ještě by poznal, že tak hluboko jsem v bludišti chodeb ještě nikdy nebyla.

Srdce jí bilo jako zvon. Jediným vodítkem teď pro ni byly Elviny rady. Elva ji kdysi naučila říkanky, s jejichž pomocí by měli projít spleť pobřežních jeskyní a dostat se do odlehlého údolí za útesy.

Myška se modlila, aby si všechno dobře pamatovala.

Tor nic nepoznal. Držel se za ní a nechal ji jet před sebou. Dlouho pokračovali v naprostém tichu. V jednu chvíli Torův kůň klopýtl a málem upadl. Tor se soustředil na otěže, a když zvedl hlavu, byla Myška pryč.

Cesta se dělila několika směry. Zavolal na dívku, ale hlas se mu vracel v několikanásobné ozvěně a postupně utichal.

V duchu zaklel, zastavil se a zaposlouchal. Jediný zvuk, který však uslyšel, bylo mírné povívání větru. Pobídl hřebce tím směrem. Někde vpředu by měl být otvor. Čím víc se k němu blížil, tím jasněji cítil, jak mu kolem tváře proudí vzduch. Projel zatáčkou a vyjel na denní světlo.

Stál na počátku úzkého údolí sevřeného holými skalami. Obloha se

táhla vysoko nad ním jako úzká modrá stužka. Myška byla jen kousek před ním, právě se otáčela a dívala se přes rameno. „Měla ses podívat, jestli jedu za tebou!“ zavrčel podrážděně. Udiveně zvedla obočí. „Měl jsi snad strach, že se ztratíš? Byla bych se pro tebe vrátila.“

„U všech d'asů! O sebe jsem strach neměl.“ Tor ji dohonil a připojil se k jejímu koni. „Pronásledují tě královnini muži a ty jsi neozbrojená.“

„Cestu jeskyněmi by nikdy nenašli.“

Ukázala rukou k ústí průsmyku. „Musíme se dostat až nahoru. Cesta je dlouhá a prudká. Nejlépe bude, když si teď na chvílku odpočinem a napojíme koně, a pak se vydáme na cestu.“

Vzala mu ta slova z úst, což ho rozladilo. Sám nevěděl proč. Dovedli koně k potoku, který sem stékal z vrcholků, a nechali je dosyta napít. Myška si všimla, že se Tor mračí. „Jsi zvyklý udílet rozkazy sám, vid'. A nelíbí se ti, že bys měl poslouchat ženu.“

„V Ostrovní zemi jsou ženy rovny mužům. Já jen nejsem zvyklý jezdit pokorně vzadu jako nějaký holobrádek.“

Myška si uvědomila, jak velice se dotkla jeho pýchy, a potlačila úsměv.

„Máme před sebou dlouhou cestu a určitě na nás čeká mnoho dobrodružství. Měli bychom se ve vedení střídat.“

„Dobrá, odsud pojedou první já. Pro případ, že bychom snad narazili na nějakého toho tvého obra, baziliška nebo trolla,“ dodal uštěpačně. „Jestli ti to udělá radost, klidně jed' první. Pomoz mi do sedla, prosím.“

Tor se strojeně uklonil: „Jsem ti k službám, má paní.“

Čekala, že jí nastaví spojené ruce, ze kterých se bude moci vyhoupnout na koně. Místo toho ji ale vzal kolem pasu a vyzvedl. Ve chvíli, kdy se široké dlaně dotkly jejích boků, zaplavila ji vlna neznámé rozkoše.

Než měla čas uvědomit si, co se vlastně děje, usadil ji do sedla, jako by vůbec nic nevážila. Myška uchopila otěže a zklidnila koně. Je úžasně silný, pomyslela si.

Jaké to bylo, když cítila jeho dech na krku a jeho dotek na kůži! Srdce se jí třepotalo jako polekané ptáče a hlava se zamotala příjemným zmatkem. Rychle odvrátila pohled.

Tor počkal, dokud si nebyl jistý, že má Myška svého koně pevně v rukou, a pak taky vyskočil do sedla. Ve chvíli, kdy ji objal kolem pasu, se mu chtělo strhnout ji k sobě a vášnivě a nekonečně líbat. Ten pocit v něm vyvolal podráždění.

Od své chůvy, té kořenářky, znala spoustu starých pověstí. Co dalšího ji ještě Elva naučila? Kouzla? Čáry? Určitě v tom musí být něco takového. Nebyl zvyklý, že by ho nějaké city tak mocně ovládaly.

Bál se, že ten nový cit nebude schopen krotit – byla to prastará touha muže po ženě. A přestože byla Myška navlečená do chlapeckých šatů, byla to pořád žena. Velmi žádoucí žena.

Cítil, jak mu slabinami prošlehává horký plamen. Připomínal si její útlý pas, svůdně kroužené boky a lehce vystupující řadra. A vůni divokých malin, která tak dráždila jeho smysly. Král mu ji přece sám nabídl!

Tor si přikazoval, že se musí vzpamatovat. Takové myšlenky jsou nebezpečné a vedly by ho jen a jen do záhuby.

Vyrazil nahoru po úzké cestičce a nechal dívku za sebou. Cesta se zpočátku mírně vinula a teprve později začala strmě stoupat vzhůru. Prastaré listnáče zmizely a vystřídal je temný jedlový les plný opojné vůně pryskyřice.

Tor jel s mužnou lehkostí. Meč měl připravený po boku, toulec a luk připevněné k sedlu. Myška se na něj nemohla vynadávat. Světlo rozptýlené větvičkami stromů mu na širokých ramenou kreslilo strakaté vzory a podtrhávalo jeho obdivuhodnou, téměř hroživou mohutnost. Na ni už padala únava, ale on vypadal stále svěží a ostražitý.

Kdyby opravdu existovali trollové a obři, říkala si, dokázal by je vyřídit stejně snadno, jako zatočil s vévodou z Ragnoru.

Představovala si, jak vypadá vysvlečený do půl těla a jak se asi jeho zpoceně hladké svaly lesknou ve sluneční záři. Ta představa byla tak živá, že skoro cítila teplo potem zalité kůže. Pak si ale s údivem uvědomila, že to teplo vychází z hloubi jejího vlastního nitra, a dech jí uvázl v hrdle.

Zaplavila ji touha. Sladké a nevinné představy z nočního snění byly tytam – tohle bylo pulzování opravdové horké ženské vášně.

Snažila se proti tomu bojovat. Jen hlupák by se nechal chytit do takové sítě. Přece nebudu toužit po muži, který o mne nestojí! zapřísahala se. Znam svou cenu!

Zachvěla se směsicí strachu a zvědavosti. Byla sice ještě panna, ale o věcech mezi mužem a ženou věděla všechno. Osud je svedl dohromady. To, že putují sami dva, bude jen prohlubovat pouto, které je spojuje. Náklonnost, kterou k němu cítí, ji bude svádět a v

příštích dnech nevyhnutelně přijde okamžik, kdy bude chtít uhasit svou touhu v jeho náručí. Věděla, že nesmí podlehnout a že se proti tomu musí snažit bojovat celou svou bytostí.

Projeli úzkou soutěskou a dostali se na skalní římsu na samém okraji údolí. Slunce zářilo oslepující silou a Myška si musela zaclonit oči. Stáli na úpatí Mlžných hor, které se před nimi tyčily s hrdou majestátností a schovávaly své vrcholky v cárech mraků a mlh.

Tor zaklonil hlavu a prohlížel si horské velikány. Krev mu vřela vzrušením. Někde v jejich tajemném srdci čeká jeho osud.

Myška dojela až k němu a ukázala rukou přes okraj srázu: „Podívej.“

Tor se přiblížil až k samému kraji. Hluboko pod nimi klusala podél pobřeží skupina dobře ozbrojených vojáků oblečených do červených uniforem. Byla to garda královny Bryn. Jeli špatným směrem.

„Unikli jsme jim!“ vydechla Myška úlevou a odhrnula si z čela zpocené kadeře kaštanových vlasů. Dokázala to! Cítila, jak ji zaplavuje pocit vítězství.

Až do této chvíle si nebyla jistá, jestli se opravdu dokáže pronásledovatelů zbavit.

„Zasloužila bys vyvážit zlatem, krásná Rosalin!“ usmál se na ni Tor a v opálené tváři mu oslnivě zablýskly bílé zuby.

Myška se začervenala. Ten úsměv cítila v celém těle; údy jí zvláčněly a hlava se jí točila přesně tak, jak to znala ze snů.

V Torových očích se objevily nezbedné ohníčky. „Ted ještě tancujeme, jak král píská. Ale až se vrátím zpátky na hrad pro svou odměnu, budu takt udávat já.“

Jako by ji polil ledovou vodou. Jeho úsměv ji na okamžik tak oslnil, že úplně zapoměla na pravý účel jejich výpravy.

Mimoděk trhla otěžemi. Kůň poposkočil, polekaně couvl a málem ji shodil na zem.

„Dávej pozor!“ vykřikl Tor a naklonil se přes hrušku svého sedla.

Už se mu zdálo, že vidí, jak padá přes okraj útesu do nicoty, točí se ve vzduchu a její tělo se tříští o skály a o dno soutěsky.

Hmátl po otěžích Myščina koně a vší silou ho přitáhl k sobě. Vzpíral se proti němu tak mocně, až měl pocit, že mu vyrve paži z ramene.

Myšku znovu překvapila jeho síla a znovu pocítila radost, že ji použil kvůli ní.

Bolestnou grimasu v jeho tváři však považovala za rozmrzelost, a tak přispěchala s pichlavým ujištěním: „Byla bych si pomohla sama. Nemusel ses o mne starat.“

Zaškaredil se. Právě riskoval život, aby zachránil její hezký krček, a jakého díku se mu za to dostalo?

„Ty malá hloupá holka! Víš vůbec, jak málo stačilo, abys byla po smrti?“

„Ale, ale! Najednou taková starost. Včera sis mého doprovodu tolik necenil!“ odsekla Myška břitce.

Tor jí nezůstal nic dlužen a vztekle odpověděl: „To jsem ale ještě nevěděl, že mě dokážeš dovést k fénixovi.“

Myška se trochu lekla hněvu v jeho hlase, ale přesto ostře opáčila: „Máš pravdu, jsem hloupá. Kdybych byla co k čemu, nechala bych tě bloudit v jeskyních. Nebo ještě lépe, nikdy bych nesouhlasila s tím povedeným obchodem, který jsme spolu uzavřeli.“

„Při vší úctě, dámo, byla jsi to ty, kdo obchod navrhl.“

Měl pravdu, ale nechtěla se dát: „V tu chvíli to pro mne bylo menší ze dvou zel.“

Pobídla koně a pustila se tryskem přes louku, aby přehlušila prudké vzednutí citů. Zpod kopyt vyletovaly kusy hlíny. Měla na sebe takový vztek, až se třásla po celém těle.

Už nikdy to neudělám, slíbovala si. Už nikdy nezapomenu, proč se Tor na tuhle výpravu vydal. Jeho cílem není vzrušení ani dobrodružství. Ani fénixovo vejce. Jeho jediným cílem a přáním je získat princeznu Kamaris.

12

Tor přiložil na praskající oheň další větev a ohřál si ruce nad tančícími plameny. Černá obloha byla poseta myriádami třpytivých hvězd a z hřebenů hor vál mrazivý vítr. Chladné hvězdy, blikající z dálky milionů světelných let, nemohly být vzdálenější než jeho společnosti.

Myška seděla nejméně třicet stop od ohně, obrácená zády. Seděla tak už celé hodiny.

Byli na cestě sedm dní a sedm nocí, stoupali výš a výš, až do

samotného srdce Mlžných hor. Ta dívka ho znepokojovala a zajímala čím dál víc. Ale zdálo se, že jak jeho zájem roste, roste i její nechuť k němu. Nevěděl, co si o ní má myslet.

Rosalin. To jméno se k ní hodilo. Byla krásná jako čerstvě rozkvetlá růže. A stejně pichlavá. Kdykoli se k ní o trochu víc přiblížil, skončil s krvavými šrámy.

Nemyslel si, že ohromí každou ženu, která mu zkříží cestu, ale Rosalin s ním během uplynulých dní promluvila stěží pár slov. Ticho, které mezi nimi vládlo, ho znervózňovalo. Nemluvila o počasí, neobdivovala se kráse divoké přírody, kterou projížděli, nestěžovala si na útrapy cesty, na noční chlad. Mlčela. A při těch několika málo příležitostech, kdy spolu hovořili, byla stručná a věcná. To bylo všechno.

To není normální, říkal si v duchu. Ženy jsou přece upovídané. Alespoň ty, se kterými se zatím setkal, nedaly jazyku pokoje. Na druhou stranu však byla pravda, že žádnou takovouhle dosud nepotkal.

Tor se zamračil do plamenů. Se ženami měl dost zkušeností, aby poznal, že Myšku nějakým způsobem urazil. Nedokázal však přijít na to čím.

A byla tady ještě jiná věc, která ho zneklidňovala. Myška zřejmě neznala přesnou cestu. První dva dny je vedla sebejistě, ale dnes se mu několikrát zdálo, že jede nazdařbůh. Možná že se schválně snažila, aby zabloudili. Ale proč?

A aby těch potíží v jejich vztahu nebylo dost, cítil, že mezi nimi existuje určitá přitažlivost. Byl si tím jistý. Zpočátku měl dojem, že jde jenom o náklonnost z jeho strany. Rosalin přece byla tak odtažitá. Ale pak si všiml, jak se na něj po očku dívá, když si jednou odpoledne sundal košili, aby se vykoupal v horském potoce. Jak se začervenala a zorničky se jí rozšířily. Čím déle spolu cestovali, tím jasnější bylo, že jeden z nich musí nevyhnutelně prolomit hráz oficiální zdvořilosti. Už jen to pomyšlení ho vzrušovalo.

Celá ta situace byla zvláštní a čím dál nepříjemnější. Pokoušel se nemyslet na to. Nemyslet na ni. Nesmí se nechat odvést od svého skutečného poslání.

Kdysi dávno byl Airan spojen s Ostrovní zemí v jediném království. Během jedné z dlouhých válek si ale Airan zradou přivlastnil cizí krutovládce. Torův otec shromáždil vojsko a pustil se do boje, aby získal airanskou korunu zpět a znovu obě země sjednotil.

Místo toho zahynul na bitevním poli a jeho jméno ztratilo lesk a slávu. Takže, jak Myška správně předpokládala, nepřišel Tor hledat do Airanu manželku, i kdyby byla sebekrásnější. Přišel tam, aby naplnil otcův odkaz.

Masíroval si bolavé rameno. Od svého cíle neustoupí ani o píd'. Nic ho k tomu nepřiměje. Ani Gilmorevy lsti. A přísahal si, že ani blízkost krásné dívky v hvězdné letní noci.

Ať se ale snažil, jak chtěl, nedokázal na ni nemyslet. Myšlenky mu stále kroužily kolem ní jako jestřáb nad kořistí, a ať začal přemýšlet o čemkoli, vždycky nakonec skončil u ní.

Krásná Rosalin ho určitě omámila nějakým kouzlem. A to si troufá tvrdit o královně, že je to čarodějnice! zlobil se v duchu.

Podíval se na ni a cítil, jak ho zalévá horká vášeň. Vlastně má štěstí, že se do něj nezamilovala. A že on není násilník, který by hezké dívce vnutil svou vůli bez jejího svolení. Krom toho byla její svízelná situace v mnohém i jeho věcí, jak mu na začátku cesty vysvětlila.

Co by s ní bylo, kdyby nezašťoural do vosího hnízda minulosti, které zlá královna opatrně uzavřela?

Byla by dál okouzlující služičkou, stejně hezkou jako chytrou?

Pravděpodobně ano. Nakonec by si ji vzal za ženu nějaký šťastlivec a měli by spolu hejno zrzavých kluků a děvčátek. Jak říkala – byla by mohla žít klidně a spokojeně v malé chaloupce.

Přemítání nepřinášelo Torovi žádnou úlevu. V srdci mu hlodal pocit viny. Rosalin si zaslouží mnohem víc než tohle.

Kdyby to mezi Gilmorem a její matkou dopadlo jinak, vychovali by ji jako princeznu, se všemi poctami a pohodlím. Zamračil se ještě víc. Ubohá statečná dívenka! Okradli ji o právo prvorozené dcery. Kdyby král uznal svůj sňatek s Rosalininou matkou za platný, nosila by dnes zlatou korunku a drahé šaty.

Měla by být ozdobená drahými náhrdelníky, náramky a prsteny, oblečená do vzdušných šatů z růžového hedvábí, okrášlených stužkami stejně stříbřitými, jako jsou její oči. Představoval si, jak by v takových šatech vypadala.

A jak by vypadala bez nich.

Její obraz se před ním vynořil jako něžné svádění – záplava temně rudých vlasů, padajících přes nahá ramena, slonovinově bledé údy, hebké jako satén, vznosná ňadra korunovaná růžovými poupaty, která zvala k laskání. Jak by asi dokázala rozpálit muže! Stejně jako vůně divokých malin, která tak opojně stoupala z její pleti.

Při takových myšlenkách se mu tělem rozlévala sladká horkost. Byla

víc než jen hezká. Byla krásná. A neuvěřitelně žádoucí. Kdyby ho po turnaji nezaslepil vztek, byl by to viděl už tehdy.

Uvědomil si, jak obtížné bude strávit v její společnosti každý další den. A jaká muka mu přinesou dlouhé noci.

Myška cítila i na těch třicet stop v zádech jeho pohled. Jeho neustálá přítomnost ji bolela. Byl to úžasný muž. Jeho svalnaté šlachovité tělo bylo potěchou pro oči, stejně jako ostře řezaná tvář, oči, temné a třpytivé jako hvězdná obloha, i pevná, rozhodná ústa. To vše v ní vzbuzovalo pocity, které netoužila nijak blíž zkoumat.

Představovala si ho v bitevní vřavě. Pod koženou zbrojí se mu na zádech i na ramenou napínají svaly a v pravici třímá lesklý meč.

Představovala si také, jak vedle něj leží nahá, uprostřed zmuchlaných prostěradel, a jeho bronzově hnědá ruka se odráží od bělosti jejích nader. Zachvěla se, jako by se jí skutečně dotkl.

Nebudu na tebe myslet víc, než musím, Tore z Ostrovní země. Přála bych si, abych se s tebou byla nikdy nevydala na cestu za fénixem. Před chvilkou si všimla padající hvězdy. Vstane a poodejde ještě dál od tábořiště. Odtamtud hvězdu lépe uvidí. A bude v bezpečí před jeho spalujícími pohledy.

Náhle zpozorněla. Ano! Tamhle! A teď znovu!

„Tore! Pojď sem!“ volala Myška tiše. „Ale rychle!“

Tor polekaně vyskočil a hnál se k ní s mečem v ruce. „Co se děje?“

„Počkej chvilku a dívej se!“

Poslechl. Neviděl nic než nekonečné, sametově černé nebe. Čas plynul a Tor si uvědomoval hmatatelnou nehybnost a klid, který se kolem nich rozhostil. Nehnulo se ani stéblo, všechna zvířata ztichla, dokonce i komáři přestali létat. Jen jeho srdce hlasitě bilo v dívčině blízkosti.

Její krása a omamná vůně jej opájely jako kořeněné víno, kterým se zahříval v zimních nocích. Přemýšlel, čím to vlastně tak voní a proč ho to tolik okouzluje. A co by asi dělala, kdyby ji strhl do náruče a začal bezhlavě líbat?

Vzduch se chvěl a Torovi se zdálo, že hvězdy začínají tančit. Cítí to také? Pokročila až k němu. Zadržel dech. Její prsty mu zlehka ovinuly zápěstí.

„Tamhle! Podívej!“ zašeptala Myška a kouzlo okamžiku se roztříštilo. „Vidíš to?“

Oblohou prošlehl jiskřivý záblesk a zmizel tak rychle, jak se objevil.

„Fénix,“ zašeptala.

Tora zaplavilo vzrušení. Je to pravda? Snad ano. Ještě nikdy neviděl nic podobného a na svých cestách už se setkal s třídou neobvyklých věcí.

„Tam! Je to vidět znovu!“

Nebem se opět rozestřela třpytivá záře, rozpadla se do žhavých jiskřiček a zmizela. Za pár okamžiků se noc rozzářila barevnou duhou. Světlo se blížilo.

Myška zadržela dech. Třásla se nad tím divem po celém těle. Tor ji objal paži kolem ramen. Stáli na okraji skalní stěny, dívali se a čekali.

Čekali dlouho, ale záře už se znovu neobjevila. Myška si uvědomila Torův dech a teplou sílu paže, která ji objímala. Cítila nutkání poddat se své touze, položit se mu do náruče a počkat, kam až je taková nebezpečná chvíle zavede. Věděla, že on cítí totéž.

Pak uslyšeli šum křídel, vzduch nad hlavami se jim rozhořel a kolem nich začaly pršet zlaté a stříbrné jiskřičky. Duhový třpyt se rozléval široko daleko.

Stáli bez pohnutí. V oslepující záři stěží dokázali rozeznat fénixovo tělo. Duhové spirály tančily ve směru jeho letu, zhasily všechny hvězdy a oslnily je tak, že neviděli nic, než záplavu jasu.

Tor stál se zvrácenou hlavou a v očích mu hořely odlesky fénixovy záře. Jeho stisk zesílil a Myška se mu opřela hlavou o rameno.

Jako zlatá a stříbrná pírká kolem nich stále dopadal déšť jasných jiskřiček a valila se žhoucí oblaka rudé, modré a zelené záře. Myška zamrkala a zvedla ruku. Oči měla bolavé, jako kdyby se dívala do poledního slunce.

Světlo zářilo, stoupalo výš a výš, až nakonec zmizelo.

Stáli oslnění v temnotě a před očima stále viděli barevný oslepující jas.

Mlčeli. Právě spolu zažili něco překrásného a kouzlo té chvíle je plně ovládlo.

Konečně se k ní Tor s úsměvem obrátil: „Jsme téměř u konce naší cesty. Zítra dorazíme do kraje, kde fénix hnízdí.“

„Ano,“ odpověděla tiše. „Byla bych raději, kdyby to tak nebylo.“

Nebyl si jistý, jestli jí dobře rozuměl. Malinko kýchl, nebo to byl potlačený vzlyk? Opravdu má v očích slzy? Tor vzal její bradu do dlaní a viděl, že je to tak. Plakala. Dojalo ho to.

„Neplač, Rosalin. No tak, má milá.“

Otřel jí slzy, které se jí kutálely po tvářích. Přitiskla se k němu, omámená jeho blízkostí víc než před chvílí fénixovou září. Tor vdechoval známou vůni – směs malin, ženství a temné letní noci.

Dívčino srdce poplašeně bilo, a když si ji přitáhl blíž, tělem jí proběhlo maličké zachvění. Už nedokázal déle zapírat city, které v sobě tak dlouho dusil. A nedokázala to ani ona. Tiskla se k němu vlahá a žádoucí. Sklonil se k ní. V tu chvíli, kdy se jeho rty dotkly jejích, zapomněl na vysoké hory, temné údolí i fénixův let. Svět zmizel.

Otočil ji čelem k sobě. Dotek jejího těla ho rozpaloval a vzdouval v něm mohutné vlny touhy. Když polibek prohloubil, zachvěla se, ale ovinula mu ruce okolo krku. Bylo jí tak lehce – jako by ji jeho objetí zdvihlo ze země a dovolilo jí plout mezi hvězdami.

O téhle chvíli snila tisíckrát. O jeho pevném štíhlém těle, o rytmu, jímž budou společně bušit jejich srdce. O žáru, který se bude šířit jejím tělem a v němž spolu splynou vjedno. Políbila ho. Nebylo to žádné váhavé, letmé políbení, ale polibek plný ohně. Miluj mě, šeptala tiše. Pomiluj mě.

Zlehka, něžněji líbal na tváře, na skráně, na zavřená víčka. Tak dlouho toužila po ochraně jeho silných paží. Po jeho síle a náruživosti. Bolavá touhou chtěla mu jeho něžnosti oplatit a ponořit se do této chvíle celá a bez lítosti.

Dívčí ňadra se vypínala proti svalnaté hrudi, drobné prsty bloudily v temné hřívkě. Vroucí odezva ho překvapila a rozpálila ještě víc. Jak strašně po ní toužil! Líbal ji znovu a znovu dlouhými a hlubokými polibky. Krev ve spáncích mu zpívala milostnou píseň.

S nezměrnou opatrností a něhou jí svými velkýma mozolnatýma rukama rozepnul a svlékl šaty. Každý pohyb byl naplněn horkostí a něhou. Jeho dotyky rozpalovaly sametové dívčí tělo a živily Torovu vlastní vášeň. Našel její ňadra, něžně je laskal a snažil se utišit polekaný tlukot Myščina srdce. Ve světle hvězd se její pleť třpytila jako alabastr a ňadra jako stříbro. Byla nádherná! Tak zoufale po ní toužil!

Cítil, jak v něm narůstá zběsilá, divoká vášeň. Přerývaně dýchal a srdce mu letělo cvalet. V jejích žilách planul tentýž vášnivý oheň. Jako by to vycítil, staly se jeho doteky naléhavějšími a ztratily prvotní bezbřehou něžnost. Vyšla mu svým tělem vstříc a tiše zasténala. Byl to zvuk vítězství i kapitulace ženství, opojné rozkoše a touhy podvolit se jeho vášni. Ano, křičela v duchu, ano!

Neuvědomovala si, že mluví nahlas.

Vzal ji do náruče, přitiskl své rty na její a několikrát se s ní zatočil pod bledými hvězdami. Chlapecká čapka odletěla a prameny dlouhých vlasů se rozlétly kolem jako voňavý závoj. Zasmála se radostí a očekáváním.

Něžně ji uložil na zem. Každíčký nerv se v ní napínal touhou. Stáhl si košili přes hlavu a její ruce se nedočkavě dotkly nahé hrudi. Přejížděla prsty po pevných svalech a celé její vědomí ovládl beze zbytku a jen on – dotek jeho těla, jeho vůně/on celý. Její tělo se proti němu vyklenulo jako luk –chtěla, toužila.

Položil se vedle ní do mechu. Rukama znovu objevoval její ňadra a pomalu sklouzával k bokům. Ústy sledoval cestu, kterou objevily ruce – polibky, lehoučké stisky. Kdekoli se jí dotkl, zažehl malý plamínek rozkoše.

Do laskání, hlazení, objevování jí šeptal horká vášnivá vyznání. Vedl ji jemně, ale neúprosně k milostnému srázu. Cestou zahodila šaty i všechny zábrany. Ležela před ním oblečená jen do měsíčního svitu a se smysly zjitřenými do krajnosti.

Teplo vycházející z jeho rukou ji mučilo rozkoší. Vypínala se proti pátrajícím dlaním připravená dát mu víc. Stěží dokázala unést divoký vír vzrušení a touhy. Sama byla překvapená, nejen tím, jak daleko se Tor pustil, ale i vášní, kterou v ní rozpoutal. Napětí v ní stoupalo až k nesnesení.

Necítila ani špetku studu, když se dotkl jejích nejtajnějších míst.

Naopak, dychtivě se k němu přitiskla, ochotná následovat jej kamkoli. Ztrácela se ve světě, který on už dobře znal, a věřila, že jí v něm bude dobrým průvodcem. Že ji zavede na místa, o nichž si netroufala snít ani v nejdůležitějších horečnatých snech. Torovo tělo reagovalo v dokonalém souladu s jejím. Přestal přemýšlet o tom, jaké následky by jejich milování mohlo mít. Byla tu jen ona. Sladká a vášnivá. Touha ukázat jí výšiny lásky v něm rostla s každým dívčíným vzdechem a úderem srdce.

Znovu a znovu se jí dotýkal, hladil ji, znovu se dotýkal. Topil se ve vůni pozdního léta a ženství, která ji obklopovala, a bylo mu jasné, že už se nedokáže dlouho ovládat. Toužil s ní splynout a ztratit se v ní. Touha mít ji vytlačila z jeho mysli všechno ostatní. Bezmocně bojoval se svou vášní, která jej uchvacovala a svazovala milostnými pouty.

Až do dnešní noci pro něj milování bylo jen laškovnou hrou, v níž si bral, co sám chtěl. Ale tentokrát to bylo něco jiného. Po této dívce toužil celou svou podstatou, o níž dodnes neměl nejmenší tušení a která se před ním nově otvírala. Kdyby teď přestal, asi by zešílel. Bojoval o vládu nad sebou samým. Jeden špatný krok a ohrozí všechno, po čem nejvíc touží.

Tiše zaklel, políbil ji a odtáhl se. Ona sama musí rozhodnout, zdali společně udělají ten další, téměř neodvratný krok. A jestli se bude chtít zastavit tam, kde právě skončili, Tor se vrátí zpět k ohni, zůstane celou noc vzhůru a bude jen tiše umírat touhou po tom, co mohlo být. Jestli si ale Rosalin bude přát jít dál. Můj Bože... provede ji všemi zákoutími touhy a vezme ji až na samé dno údolí lásky. Slabě zaprotestovala, když ji pustil z náručí, a upřela na něj zmatený pohled, zatímco jí měsíc stříbrnými paprsky hladil nahé tělo. Toužila nořit se s ním hlouběji do horoucí vášně, cítit jeho sílu vedle sebe, okolo sebe, v sobě.

Její touha byla stejně hmatatelná jako jeho vlastní. Byla rozvášněná a dychtivá, ale tak nevinná, jak on zkušený. Báł se pokračovat – dost na tom, že jí už převrátil život vzhůru nohama.

„Řekni mi, jak daleko chceš zajít,“ zašeptal ochraptěle. „Ale řekni mi to hned. Stačí jedno slovo a skončíme to, než bude pozdě.“ Pozdě? To pozdě bylo vzdáleno na dotek, na jeden úder vzrušených srdcí.

„Řekni mi to, lásko.“

Její pocity se splétaly, křížily a zamotávaly jako vlákna klubka. Nedokázala odlišit jeden od druhého. Nebyla si jistá ničím. Vůbec ničím. Jenom tím, že si zoufale přeje ležet mu v náruči a milovat se s ním, zahnat osamělost a nechat svou vášeň vybuchnout společně s ním.

Zvedla hlavu a prameny vlasů ho hedvábným dotykem pošimraly na prsou a roznesly chvějivé trnutí do každického nervu. Zasténal rozkoší. Byla nádherná, úžasná, vzrušující. Chtěl ji tak moc, že skoro nemohl dýchat. Zdálo se mu, že v nočním tichu slyší, jak jí krev šumí v žilách a srdce zrychleně bije. Otevřela ústa a Tor dychtivě čekal na její odpověď.

Téměř nedokázala promluvit. Nechala se vést prastarými instinkty a s tichým toužebným vzlykem se přimkla k jeho napřažené ruce.

Ve chvíli, kdy se dotkla Torových prstů, odhodila všechnu sebevládu. Zvrátila hlavu a zavřela oči. Viděla světlo, ale nevěděla, jestli je skutečné, anebo tryská odkudsi z hloubi jejího těla. Ten neuvěřitelný jas pulzoval horkými vlnami rozkoše. Ze rtů se jí vydrál výkřik.

V temže okamžiku vybuchla na mýtině oslepující záře a zasypala jejich těla třpytivými hvězdičkami zlata a stříbra. Uprostřed světelného kotouče se vznášel fénix s ohnivým ocasem a třpytivými křídly.

„Fénix!“ Bílý žár bodal do očí tak, že si je Tor musel zaclonit rukou. Když vykřikl, ucítil pod sebou škubnutí dívčíných boků. Znovu ho obklopil medový žár jejího těla, ale potom se svinula do klubíčka a odtáhla se.

Ležela schoulená na boku zády k němu, unavená a bez pohnutí.

Sama. Zaplavená vlnami studu. Oblohou se osaměle táhla zlatavá dráha, připomínající, kudy fénix proletěl. Jak jsem jenom mohla zapomenout? opakovala si zoufale. Jak jsem jen mohla?

Tor pohodil hlavou, aby setřásl z očí fénixův obraz, a podíval se dolů. Čekal, že uvidí její roztouženou tvář, ale místo toho ležela se zavřenýma očima na boku, svinutá do klubíčka. Ta změna ho vylekala. V jednu chvíli byla stejně dychtivá jako on, a teď se zavinula jako ježek. Sklonil se a odhrnul jí těžký pramen vlasů z obličeje.

Lehce ji pohladil po tváři. „Rosalin?“

Nepodívala se na něj.

„Co je ti, miláčku? Ublížil jsem ti?“

„Ne,“ zašeptala. A v duchu dodala: Bojím se, že jsem ublížila sama sobě. Dovolila jsem, aby touha zvítězila nad rozumem, a takhle to dopadlo.

Sklonil se, aby ji políbil, ale odstrčila ho. Otevřela oči a upřela je na něho. „Odpověz mi na jednu věc: Chceš dál pokračovat v cestě za fénixovým vejcem?“

Ohromilo ho to. Stáli spolu na samém kraji milostných útesů, a ona se ho zeptá zrovna na tohle!

„Odpověz!“ v hlase jí zněl nebezpečný tón.

„Samozřejmě, že chci úspěšně dokončit svou cestu. Proč bychom jinak byli na tomhle Bohem zapomenutém místě?“

„Ano, proč bychom tu jinak byli!“

Jak jsem hloupá! Co víc jsem ale mohla čekat? Touží po Kamaris a po království, ne po mně! A nikdy po mně netoužil!

Na nahé kůži jí tančil chladný větřík, ale Rosalin byla stejně nehybná jako mramorová socha. Všechna horoucí vášeň a touha se proměnily v ledový vztek.

Tor k ní znovu natáhl ruku, aby se jí dotkl „Rosalin.!“

Ucukla, jako by ji chtěl spálit. „Neříkej mi tak.“

Bylo to její jméno. Ale bylo tajné. Byla to část jejího já, které ukřývala před světem. Bojovala se slzami zlosti, které se jí hrnuly do očí. Vlastní tělo si s ní zahrálo krutou hru, když mu dovolila oddat se rozkoši. On porušil hranice její osamělosti, a kdyby mu to dovolila, otevřel by i brány jejího panenství. Ale už mu neobětuje nic. Zhola

nic.

Popadla zmačkané šaty a vstala. „Dala jsem ti slib a ten musím dodržet. A ty si zase musíš držet ode mne odstup. Jestli se na mne ještě jednou opovážíš sáhnout, vrazím ti dýku mezi žebra!“ „Jsi nespravedlivá,“ odpověděl vzrušeně. „Nevzal jsem si nic jiného než polibky. A ty jsi mi dala sama a svobodně.“ A byla bys dala ráda mnohem víc.

Nevyslovené věty visely ve vzduchu. Tak, jak byla – nahá a se štíhlými bledými údy –, se otočila a odešla do tmy. Takovou bolest ještě nezažila. Její ňadra stále toužila po dotecích Torových úst a v bedrech ji bolelo touhou okusit, jaké by to bylo, splynout s ním v jedno tělo a zažít ten omamný pocit nádhery, vítězství a podlehnutí. Ale byla by raději zemřela, než aby mu své pocity jediným slůvkem či gestem naznačila.

Vrátila se k ohni, rychle se oblékla a uložila se zabalená do svého zoufalství a do příkrývky. Za chvíli uslyšela, jak Tor uléhá na druhé straně ohně.

Ukázal jí věci, o kterých neměla ani tušení. Přivedl její tělo na samý okraj poznání, a pak. Sevřela ruce v pěst a z očí se jí vyhrnul slzy. Měl úplnou pravdu v tom svém nevysloveném tvrzení. Byla by mu dala svou nevinnost – nejen ochotně, ale dokonce dychtivě.

Náruživě.

Řekl, že je na ní, aby zvolila, ale byl to on, kdo dal jasný popud k zastavení rozehrané milostné partie. Věděla proč: Ne proto, že nad nimi přeletěl fénix, ale proto, že dobře věděl, že k fénixovu hnízdu na stříbrném jeřábu jej může zavést jedině panna.

Nikdy mu to nezapomene.

Tor složil ruce pod hlavou a pozoroval oblohu. Oheň tiše praskal v ohništi obloženém kameny. Tělo ho bolelo vši tou vášní a horkostí, kterou fénix zmařil svým nečekaným přiletem.

Vzpomněl si, co říkala o tom, že by byla raději, kdyby cesta ještě nekončila. Teď už neměl žádné pochyby – přála si, aby fénixe nenašli. A to přesto, že mu přísahala! Jenom panna by ho tam dokázala dovést – alespoň podle pověsti. Chtěla ho vůbec doopravdy? Stála o něj skutečně v těch několika prchavých okamžicích vášně? Nebo ji vedl úplně jiný cíl – zabránit mu, aby našel fénixe? A pokud tomu tak bylo, tak proč?

Otočil se na bok a pozoroval, jak polena dohořívají. Dokázal by potěšit pannu, věděl, jak rozdmýchat vášeň v ženském těle a rozfoukat žhnoucí oharky do stravujících plamenů. Ale navzdory nemalému počtu žen, které poznal, s touhle si nevěděl rady ani v nejmenším. Nechápal, co si myslí, ani proč si to myslí. Snad nerozumím tomu, co se odehrává v jejím srdci, říkal si.

Zaťal pěsti. Kdyby mu ten ztracený pták přišel do rukou, zakroutil by mu krkem.

Třeba ještě bude mít příležitost to udělat. – Až ho k němu Rosalin dovede.

Pokud ho k němu vůbec dovede.

13

Bylo kalné ráno. Myška jela tiše na svém koni a svět kolem sebe pozorovala zpod těžkých víček. Tor byl mrzutý a bez nálady. Otočil se v sedle a díval se na ni se zatajeným dechem. Včera v noci stáli jeden druhému po boku a sledovali společně let tajemného ptáka fénixe. A pak spolu, ležíce si vzájemně v náručí, stoupali po horké spirále vášně. Ještě nikdy nezažil takový pocit blízkosti jako včera s ní.

A teď na něj Myška jen stěží dokázala pohlédnout. Vlasy měla svázané a schované pod chlapeckou čapkou a první paprsky slunce na nich zářily drobnými odlesky. Pod obyčejnou, volně přepásanou halenou schovávala své ženské tvary. Tor si však dobře pamatoval každou křivku, hedvábný dotek její pleti a opojnou vůni.

Do tváří mu stoupalo horko. Stále po ní toužil, ale věděl, že musí být velmi opatrný. Snažil se vytěsnit mučivé vzpomínky z mysli. Včera v noci si byli tak blízko.

Myška cítila jeho pohled, ale schválně se dívala jinam a pokoušela se nemyslet na to, co se mezi nimi včera událo.

Až bude Tor mít fénixovo vejce, dovede ji přes poslední řetěz horských hřebenů dolů do města, o kterém jí vyprávěla Elva. Pak se jejich cesty rozdělí. Navždy.

Kůň pod ní náhle klopýtl, ale dokázala se udržet v sedle. Bylo to staré zvíře a snadno se unavilo. Zdálo se, že z něj dlouhá výprava vysoko do hor vysála poslední zbytek sil. Cesta je vedla mezi obrovskými žulovými balvany, které se sem skutálely z nejvyšších vrcholků, a jak den pokračoval, zaostávala Myška za Torem čím dál víc. Vzdálenost mezi nimi se stále zvětšovala, až jí nakonec Tor úplně zmizel z dohledu.

Popohnala koně, aby si pospíšil, zahrnula okolo hromady žulových bloků a snažila se najít Torovy stopy na cestě. A pak ho uviděla, jak stojí pod skalnatým ostrohem, který vítr a déšť opracovaly do přízračné podoby ženské postavy.

Myška na skálu nepohnutě zírala – byla to žena proměněná v kámen, která měla podle legendy sřezit vstup do Fénixova průsmyku.

Hnízdiště zlatého ptáka musí ležet přímo před nimi.

Tor počkal na dívku a zkoumavě si prohlížel podivnou skálu a část úzkého průsmyku, kterou měl v dohledu. „Jestli je všechno, cos říkala, pravda, měli bychom se tudy dostat na skalní plošinu a odtud k fénixovu hnízdišti.“

„Možná že vejce ještě nesnesl,“ pokrčila Myška rameny. „Nehnízdí na jaře jako ostatní ptáci. Sedí na vajíčkách až v pozdním létě.“

Myslím, že to může být kdykoli v následujících dvou týdnech.“

Tor mávl rukou. „To nevádí. Chytím fénixe a odvezu ho s sebou do Airanu. Pak už to bude jen otázka času.“

Myška se kousala do rtu. Čím víc se blížili k cíli, tím víc litovala, že se do takového podniku vůbec pustila. „To by bylo kruté a nemoudré. Nový fénix se může vy líhnout jenom v hnízdě ze stříbrných listů jeřábu.“

Pochybovačně se na ni podíval: „Zdá se mi, že vidíš víc potíží, než jich skutečně je. No tak to hnízdo vezmu také s sebou a bude to.“

Nějak to vyřeším, nejsem přece hlupák.“

„I tak musíš fénixe nejprve chytit,“ opáčila dívka. „A to nebude nic lehkého. Viděl jsi přece, jak rychle letěl oblohou. Jako blesk!“

Zasmál se: „To bylo v noci. Ve dne fénix spí. Chytím ho dřív, než stihne otevřít oči.“

Při jeho slovech zbledla a zdálo se, že se zaposlouchala do okolního ticha.

„Co se děje? Je ti špatně z té výšky?“

„Ne. Jenom jsem si na něco vzpomněla... na další část legendy.“

Myslím, že bychom se měli vrátit. V té pověsti se vypráví, že průsmyk chrání trollové.“

„Můj přítel Broch tvrdil, že Airan je také plný trollů –a viděla jsi snad nějakého?“

„Ne. Ale to ještě nic nedokazuje! Fénixe jsem do včerejší noci taky neviděla!“ Omotala si otěže kolem zápěstí.

Tor si ji pozorně prohlížel svými třpytnými Černými očima. „Proč se mě snažíš zastavit, když už jsme skoro u cíle?“

Copak umí číst myšlenky? Myška se jeho útoku snažila čelit s odvahou: „A co když tady opravdu narazíme na trolly? Co když nás napadnou? Co budeme dělat?“

Tor začínal být netrpělivý. „Jestli nás štěstí neopustí, nebudeme se tím muset vůbec zabývat.“

Vydali se dál. Průsmykem prošli bezpečně a první věc, které si všimli na jeho konci, byly tři obří kameny v podobě sedících postav.

„Tak tady je máš, ty své obludy!“ zasmál se. Když přimhouřila oči, opravdu se trochu podobaly trollům.

Ironicky se ušklíbl: „Tak to bychom měli. Alespoň vidíš, jak je to s těmi tvými legendami.“

Jeli dál až k vysoké skalní římse, vypínající se nad plošinou. Pohled, který se jim naskytl, byl úžasný, ale Tora zároveň jaksepatří dopálil.

„K čertu! Mohli jsme projet severní branou hradu a podél řeky bychom byli snadno dojeli až sem. Určitě by to netrvalo déle než jediný den!“ Mlžné hory se totiž netáhly v rovnoběžných pásích rozeklaných skalisek, jak čekal. Vinuly se v soustředných kruzích jako obrovské bludiště, v jehož středu teď stáli.

Rozhlížel se kolem a snažil se zorientovat. Najedná straně ležely Východní země, na druhé Airan. Ano, dokonce odtud viděl i airanský hrad a řeku, která klidně plynula z podhradí až sem, s hladinou podobnou roztavenému stříbru.

Myška si zaclonila oči, ale neviděla nic než rozeklané hory, jejichž vrcholky se ztrácely v mlžných závojích. „To není možné! Žádná hradní brána nevede na sever. A řeka vůbec neteče směrem k horám.“

Tor si uvědomil, že dívka má pravdu. Než vyjel, prohlížel si Mlžné hory z airanských hradeb. Jejich směrem opravdu netekla žádná řeka, ani tudy nevedla žádná cesta.

Zamrkal. Krajina se změnila. Hrad zmizel a místo něj se objevilo mrtvé solné moře, které se rozprostíralo, kam až dohlédl. Tor si promnul oči a moře zase zmizelo. Ted' před ním vyrostlo pohádkové město, jehož skleněné věže čnely až nad nejvyšší horské velikány. Ted' už mu bylo jasné, že výjev se za chvíli zase změní. „Tohle místo

je očarované. Není divu, že je opředeno tolika zvláštními pověstmi!“

„Vraťme se!“

„Přeludy a fata morgána mě nezastaví. Někde tady pod námi fénix včera v noci zmizel.“

Dívala se směrem, kterým ukazoval. Neviděla nic, jen převalující se chuchvalce mlhy. Pak se náhle něco zablýsklo jasným kovovým leskem. Mlha se rozplynula, na plošině se objevil borovicový háj a uprostřed se tyčil jeřáb, jehož listy stříbrně zářily na slunci.

Tor byl zmatený. Jeho očím zůstal výhled zacloněn mlhou, ale

Myška viděla daleko víc.

„Stříbrný jeřáb,“ zašeptala, ale v tu chvíli by byla nejraději vzala svá slova zpět.

„Tak je to tedy pravda!“ Jen panna nebo paník dokážou najít cestu.

Myšce se téměř zastavilo srdce. Ať přísahala nebo ne, už s tím nechce mít nic společného. Otočí se a zkusí se vrátit cestou, kterou přijeli. Ale průsmyk mezitím zmizel. Tam, kde se ještě před chvílí vinula úzká stezka, byly jen neprostupné skály. Kouzla jim zavřela jakoukoli cestu zpět.

„Dokážeš nás tam dovést?“ ptal se Tor.

„Samozřejmě,“ podívala se na něj udiveně. „Na plošinu vede pohodlná cesta široká jako silnice.“ Stejně se nedalo jít jinam než dopředu. Myška se vydala první a Tor ji následoval. Zatímco dívka šla najisto, on se ponořil do husté kouzelné mlhy a snažil se nevšímat si obrazů a vidin ze světél a stínů, které mu vystávaly před očima. Nedokázal říct, jestli jede nahoru, dolů, vpravo nebo vlevo. Jedinou jistotou pro něho byla Myška. Jel těsně za ní a nespouštěl oči z jejích zad. Dívka zpočátku nechápala, proč Tor postupuje tak opatrně. Během několika minut se dostali na okraj borového lesíka. Tor seskočil z koně, nadechl se vůně neviditelných borovic a přistoupil k Myšce. Ve chvíli, kdy se zlehka dotkl jejího ramene, uviděl to, co ona.

V dívce narůstala ochromující panika. Musí přece existovat nějaká cesta, jak z téhle zapeklité situace ven, říkala si. Musím něco vymyslet!

Plošina, na kterou sešli, vyhlížela jako divoká džungle. Obklopovaly ji skály z černého mramoru. Z četných průrev rostly divoké růže a neznámé podivné stromy, které v mírném větříku pohupovaly obrovskými zlatými a rudými květy, velikosti polévkových mís, a zdálo se, že jejich listy šeptají kouzelná zařívávadla, jimiž místo chrání.

U cesty se mihlo jakési vysoké, plavně běžící zvíře, ale než si je stihli prohlédnout, zmizelo v houští. Myška zahlédla zlatý spirálovitě zatočený roh na jeho čele.

„Viděl jsi ho?“ vykřikla. „To byl přece jednorožec!“

Tor se pozorně rozhlížel a držel ruku na jílci meče. Ocitli se na prastarém místě plném magie a čar. Došli až ke skále, ze které tryskal sirný pramen a vzduch čpěl štiplavými výpary. V teplých slunečních paprscích se na nedalekém balvanu pokojně vyhříval pruhovaný ještěr, zdobený temně rudými, fialovými a modrými šupinami. Jiný zvláštní plaz, celý stříbrný a zlatý, se tiše ztratil ve stínu skal. Kůže za krkem se mu skládala ve varhánkách, které vzbuzovaly dojem křídel.

Tor zaklonil hlavu a snažil se pohledem proniknout zeleným větrovím. Nahoře nad nimi se něco oslnivě lesklo.

Slunce to být nemohlo – to stálo na druhé straně. Je to jen další klam a uskok čarodějných sil? Země byla měkká a pokrytá kobercem borovicového jehličí. Větve se pohybovaly ve větru a Torovy oči znovu zachytily lesklý třpyt. Byl to stříbrný jeřáb.

Jeho listy se chvěly uprostřed borovic a házely stříbřité odlesky na všechny strany. A na samém vrcholku stromu se třpytilo něco ještě zářivějšího. Tor si zaclonil oči.

Uviděl hnízdo spletené ze stříbrných listů. V něm ležel fénix, nejkrásnější pták, jakého kdy spatřil. Byl přenádherný. Zlaté peří mu ve slunci jasně zářilo, dlouhá ocasní pera visela přes okraj hnízda a elegantní hlava nesla korunku z drahokamů. Každé pírkó jiskřilo svým vlastním světlem, záře se slévala dohromady a vytvářela kolem dokola jemné duhové chvění.

Tor se dmul pýchou a triumfem. Vše, po čem toužil, mu leželo na dosah.

Vlastně, úplně na dosah ne, uvědomil si mrzutě. Hnízdo bylo tak blízko, a přece tak daleko. Kmen byl zářivě hladký. Bylo nemyslitelné, že by na něj vylezl a spícího ptáka chytil.

Celé se to dalo provést jediným způsobem. Sundal ze sedla luk, z toulce vyňal šíp a pečlivě jej nasadil na tětívu. Jeho pohyby byly pomalé a opatrné. Nebylo kam spěchat. Zvedl luk a zacílil.

V tom okamžiku se mu za zády rozlehl Myščin zoufalý a vztekly hlas: „Ne! To nemůžeš udělat!“ křičela dívka a pustila se do něj pěstmi. „Nesmíš ho zabít!“

Tor pod nečekaným náparem upadl a rozplácl se jak dlouhý, tak široký na zemi. Šíp vylétl nazdařbůh vzhůru, proletěl neškodně

dlouhým zlatým ocasem, trefil hnízdo a zaryl se do kmene. Pták rozčileně zakřičel křišťalovým hlasem, zamával širokými křídly a vznesl se k obloze.

Tor se překulil na záda. Myška mu seděla obkročmo na prsou a bušila do něj pěstmi s tváří zdivočelou zoufalým vztekem. Byla nádherná.

Fénix, výprava za zlatým vejcem, to všechno bylo rázem zapomenuto. Chtěl tu dívku. Chtěl ji celou podstatou své bytosti, s veškerou vášní, o níž netušil, že v něm vůbec dřímá. Sevřel ji do náruče a překulil se s ní tak, že ji uvěznil pod sebou. Popadl ji za zápěstí a pevně držel. Tak pevně, aby udržel na uzdě vlastní chtíč. „Ty hloupá,“ zasyčel drsně. „Mohl jsem ho chytit. Překazilas mi to.“ „Slíbila jsem, že tě sem dovedu,“ chrčila ze sebe bez dechu. „Ale nikdy jsem neřekla, že ti dovolím, abys ho polapil. Snažil ses ho zabít.“

„Nesmysl, vůbec jsem mu nechtěl ublížit! Chtěl jsem jenom zabodnout do kmene šíp, abych k němu mohl přivázat provaz a vylézt nahoru.“

Myška se kousala do rtu. Nepochopila, co zamýšlel. Ale přesto jí nebylo líto, že mu ten pokus překazila.

„Je pryč, ale to nevádí,“ prohlásila pevně. „Můj úkol skončil. Dovedla jsem tě sem, jak jsem slíbila. Teď je na tobě, abys splnil svůj slib.“

Tor pustil útlá zápěstí a vztyčil se nad ní. „Opravdu to ode mne čekáš?“ Jeho hlas byl ještě chladnější než tvrdé oči. „Jestli si vzpomínáš, krásná Rosalin, nikdy jsem neslíbil, že tě převedu přes hranice.“

Myška se pokusila vybavit si jeho slova. Bylo to tak. Nikdy nic takového neřekl. To všechno byla její slova a její činy. S námahou vstala a přemýšlela, jak ho přimět, aby udělal, co po něm žádá. Nedokázala ale přijít vůbec na nic.

„Nepotřebuju tvou pomoc,“ ušklíbila se nakonec. „Najdu si cestu sama!“

Tor pohrdavě zkrivil rty. „Ne, nenajdeš. Město, které hledáš, už dávno neexistuje. Bylo vypleněno a opuštěno dřív, než ses narodila. Nezbylo z něj nic než pár rozvalin.“

Ta slova ji přibila k zemi. Bylo jasné, že mluví pravdu. Zbledla. „Co si teď ale počnu? Můj Bože, kam jen půjdu?“ Bylo mu jí líto. Nechtěl být tak krutý. „Nemusíš se bát. Až tahle cesta skončí, postarám se, aby ses dostala do bezpečí.“

„Ale fénix je pryč,“ připomněla mu bezvýrazně. „A tys kvůli mně propásl možnost ho chytit.“

Tor zdvihl hlavu. „Slíbil jsem, že se vrátím do Airanu s fénixovým vejcem, a svůj slib také splním.“

Šíp, který předtím vystřelil, se z původní dráhy sice odchýlil, ale přesto trefil svůj cíl. Stříbrné hnízdo spadlo z vysoko položených větví na nižší. „Fénix se musí vrátit, aby snesl vejce. Sama jsi to řekla. Sundám hnízdo a počkám si na to.“

„To může trvat celou řadu dní.“

„Ne, určitě to bude brzy.“ Ukázal rukou k obloze. Vysoko nad nimi se táhla zlatavá šmouha a zazníval k nim povědomý fénixův křik, připomínající cinkot tříštěného skla.

Tor sňal ze sedla harfu, sáhl do strun a začal zpívat. Jeho hlas se nesl do výše a stříbrné listy jeřábu se rozechvěly v tanci plném třpytivých odlesků.

Netrvalo dlouho a fénix se střemhlav snesl dolů. Ve chvíli, kdy se zdálo, že se užuž rozbije o zem, složil křídla a pokojně se usadil ve spadlém hnízdě.

Peří měl zcuchané a plné skvrn barvy zašlé mosazi. Otočil hlavu s korunkou k vetřelcům a prohlížel si je temnými rubínovými očima. „Vidíš?“ zašeptal Tor. „Nastává jeho čas.“

„Zdá se, že ví, co ho čeká,“ odpověděla Myška smutně.

Tor ji neposlouchal. „Brzy snese vejce a to mi zajistí štěstí. Tentokrát si král netroufne odmítnout to, co po něm budu chtít!“

Držela dlaň na jeho paži a teď jen zesílila stisk. „Copak ty vážně nevíš, že král o žádné vejce nestojí?“ ptala se tiše. „To královna po něm touží. Pro sebe by král nikdy nic takového nežádal. Ale dokud bude Bryn žít, nedokáže se nikdy úplně osvobodit ze sítě jejího zlého kouzla.“

„Král nebo královna – to je mi jedno. Jediné, co mě zajímá, je má odměna.“

Myšce vyschlo v krku. „Královna Bryn zná celou legendu o fénixovi, stejně jako já. Říká se, že kdo smíchá vejce s vínem a vypije ho, bude navždy mladý a krásný.“

„Proč mi to vlastně povídáš?“ ošil se Tor. „Vejce je pořád jenom vejce, ať ho snese slepice nebo fénix.“

„Ale ne, tak to není!“ vykřikla Myška. „Copak to nechápeš? Existuje jen jeden fénix. A jedno vejce.“

„Cože?“

„Ty neznáš zbytek té pověsti?“ Myška si odhrnula neposlušný

pramen kaštanových vlasů z tváře a Tor viděl, že se jí z očí řinou slzy.

„Fénix snese vejce a zemře – shoří na popel. Teplo popela vejce zahřívá a z něho se pak zrodí nový fénix.“

Tor se snažil novou zvěst správně pochopit a vstřebat. „Takže, dokud všechno probíhá tak, jak má, a vejce zůstane v popelu, je fénix nesmrtelný?“ Potřásl hlavou: „Ne. To přece není možné. Jak by se mohl znovu zrodit? To musí být jen pohádka.“

Myšce stékala po tváři slza. „Jak můžeš něco takového říct? Vždyť jsi fénixe viděl na vlastní oči. Je jediný na celém světě. Je stejně skutečný jako ty nebo já. A jestli zmizí, zmizí navždy. Žádný jiný už se nikdy neobjeví.“

Pohládl ji po tváři. „Milá Rosalin, přemýšlej trochu! V přírodě takovéhle věci neexistují. Každý zvířecí druh má řadu svých příslušníků. Nic tam neexistuje jako jedna jedinečná bytost.“

Zvedla k němu uštvané, uplakané oči. „Já jsem přece také jenom jedna!“

14

„Nejsi vůbec takový, jakého jsem si tě kdysi představovala!“ vyhrkla Myška rozzlobeně.

Slzy už jí oschly. Její argumenty sklidily u Tora pramalý úspěch.

Trval na tom, že odnese fénixovo vejce do Airanu. Bryn si z něj vyrobí svůj čarodějný lektvar a fénix zkrátka jednou provždy přestane existovat – nedá se nic dělat.

Otevřel tomu u sedla a něco odtamtud vytáhl. Snažil se vyhnout jejímu pohledu. „A jakého sis mě představovala?“

Myslela jsem, že ti budu moct důvěřovat. Dát ti své srdce. Že budeš ten, koho budu milovat!

Ztráta vlastních iluzí dívku bodavě zbolela. Nahlas odpověděla:

„Myslela jsem, že jsi muž, kterého bych si mohla vážit.“

Trhl sebou, jako by mu dala políček, a tvář mu zaplavil temný ruměnec. Tohle si přece nezasloužil!

„Jakých vlastností si u mužů nejvíc vážíš, Rosalin?“

Zdvihla odbojně bradu: „Nejvíc ze všeho čestnosti a poctivosti.“

Torův výraz ztvrdl: „Je mi líto, že jsem tě tolik zklamal, ale nedá se nic dělat. Musím udělat to, co musím.“

Vyndal z brašny síť na chytání ptáků, přehodil ji přes fénixe a jeho hnízdo a pevně utáhl. Fénix smutně a tiše zanaříkal svou zvonkohrou a díval se na Tora strnulým růžovým okem.

„Tohle jsi vůbec nemusel dělat!“ obořila se Myška na Tora

rozzlobeně. „Nedokázal by uletět. Vidiš, jak se jeho peří mění? Jak je matné a vybledlé?“ Dotkla se fénixe. Byl celý zplihlý a apatický.

Zářivě zlatá barva tmavla a měnila se v rez a zašlý bronz.

„Ten pták si může klidně sedět v hnízdě, dokud své vejce nesnese,“

odpověděl Tor. „Ale nechci nic riskovat. Ty tady zůstaň a hlídej ho.

Já půjdu ulovit nějakou rybu k obědu.“

„Nechci jíst.“ Myška se k němu otočila zády.

„Ale já ano.“

Myška se opřela o kmen stromu a konejšivě mluvila na fénixe. Pták stárnul před očima a důvěřivě si třel zlatý zobák o Myščinu dlaň.

Nakonec zvedl krásnou hlavu a čekal na okamžik, kdy jeho hrdé srdce pukne a vzplane. Staré unavené tělo shoří v ohni štěstí a nezbude po něm nic, jen žhnoucí prach, v němž se bude třpytit nové duhové vejce. Ta chvíle byla na dosah.

Tor vzal malý proutěný košík a zanořil se do borového háje. Lesíkem protékal potok, který jistě bude plný ryb. Ale nejprve se chtěl porozhlédnout po téhle planině plné kouzel.

Vydal se směrem ke skalám, kde se před chvílí vyhřívali ještěři. Teď tam ale žádného nenašel. Chvíli se procházel kolem a dostal se až doprostřed planiny, kde ze země vyrůstal zvláštní útvar. Když se přiblížil, uslyšel podivný kovový zvuk, připomínající skřípot zrezlých ocelových kol. Půda byla pokryta podivnými stopami nějakého tříprstého zvířete a pahrbek byl provrtaný chodbami dost vysokými na to, aby se jimi protáhl i dospělý muž. Tor si místo pečlivě prohlédl. Byl sice zvědavý, jaké zvíře může v tak podivném příbytku žít, ale ani v nejmenším se mu nechtělo jít to zjišťovat. Raději si upečeme ryby, pomyslel si.

Pokračoval dál. Zdálo se, že potok je na dosah. Přes cestu mu přeběhlo drobné chlupaté zvířátko. Vypadalo trochu jako ermal, ale na hlavě se mu třpytila maličká stříbrná korunka. Došel až na mýtinu

a vyrušil dalšího ještěra. Tenhle byl ohnivě rudý, posetý růžovými skvrnami a vyhříval se na slunci. Po zemi u Torových nohou přelétl veliký stín. Zvedl hlavu, ale obloha byla jasná a bez mráčku. V teplém vzduchu se mu nad hlavou třepotali motýli větší než jeho dlaně a borové šišky na zemi vypadaly jako odlité z mědi. Když se jedné dotkl špičkou boty, rozpadla se na třpytivé oharky a zmizela. Všechno, všecičko na téhle planině bylo očarované. Nic nebylo takové, jak se na první pohled zdálo. Neudržel se a řekl nahlas: „Oddychnu si, až budu zpátky ve skutečném světě.“ Ani nestačil dopovědět, když se před ním objevil potok. Z vln vystrčil hlavu obrovský okoun, lišácky na něj mrkl, vymrštil se z vody a oznámil Torovi: „Oběd!“ Tor si ho nevšímal; určitě to bylo jen další z řady kouzel, kterými ho tohle zvláštní místo znovu a znovu překvapovalo. Vzal rybu a hodil ji zpátky. „Do vody s tebou, kamaráde.“ Dneska bude k večeři sušené maso, nějaké kořínky a bobule, které ještě zbyly v sedlových brašnách. Očima hledal slunce. Byl čas pomýšlet na návrat. Zašel příliš daleko. Když se vrátil k jeřábu, našel Myšku sedět ve stejné pozici, jako když odcházel. Hnízdo však bylo prázdné a na něm zplihle ležela síť. Fénix byl pryč. Tor došel až k dívce. „Pustila jsem ho.“ Odhodlaně se na něj podívala. „Bylo od tebe hloupé nechat mě tady s fénixem o samotě,“ dodala. „Mohl jsi tušit, že využiju první příležitosti a dám mu svobodu.“ „Ano, asi jsem to měl vědět.“ Pustila fénixe na svobodu, přestože věděla, že ji za to bude nenávidět. Čekala, že bude zuřit, ale místo vzteku se na ni černé oči dívaly tak chladně, že ji z toho mrazilo až v kostech. Náhle si něčeho všiml, přisedl k hnízdu a sáhl do něj. „Jsi hloupá, Rosalin.“ Vytáhl ruku ze spleti stříbrných listů a v prstech se mu cosi třpytilo. Tvář jí zbělela úlekem. „To je přece fénixovo vejce!“ Musela ho mezi stříbrnými listy přehlédnout! „Ale potom. V téhle části tedy legenda nemluví pravdu! Fénix má zemřít vedle sneseného vejce, ze kterého se znovu zrodí. A on zatím odletěl zemřít jinam. Ale to nic nemění na tom, že je jen jedno vejce a jeden fénix.“ Tor vejce opatrně zabalil do několika stříbrných listů a vložil ho do koženého váčku u pasu. Tam bude v teple a v bezpečí. „Pojď. Nemá smysl, abychom tady dál zůstávali. Jestli ta cesta, která vede k jihu, není jenom čarodějný přelud, budeme do západu slunce v Airanu.“ Myška se dívala přes pláň k horskému hřebenu, který je odděloval od okolí. „Já půjdu svou cestou. Na druhé straně hor jsou jistě i jiná města, kde najdu bezpečné útočiště.“ Tor odpověděl tak rozhodně, že se nezmohla na slůvko odporu: „Půjdeš se mnou, i kdybych tě měl celou dobu vléct za ruku.“ Poslechla jako bez vůle a nenamítala nic, ani když sedlal oba koně. Pokusila se vyskočit do sedla, ale noha jí vyklouzla ze třmenu. „Pomoz mi nahoru.“ Postavil se vedle ní a vzal ji kolem pasu. Opět ucítila známé teplo a sílu, která prýštila ze svalnatých paží. Chvilíčku stáli velmi blízko a jejich pohledy se střetly. Při vzpomínce na to, jak si leželi nazí v náručí, a na oheň jeho polibků se jí rozbušilo srdce. Z jeho výrazu nedokázala vyčíst nic. Vysadil ji do sedla, jako kdyby byla pytel ovsů. V okamžiku, kdy se dotkla koňského hřbetu, pobodla koně, popadla pevně otěže a vyrazila prudce dopředu. Tor vykřikl, ale to už Myška letěla tryskem přes planinu. Bude-li mít dostatečný náskok, Tor se jistě nebude obtěžovat s pronásledováním – teď, když má u sebe drahocenné fénixovo vejce. Za malou chvilku však s údivem zjistila, jak se ve svých úvahách přepočítala. Tor neměl v úmyslu nechat ji tak snadno upláchnout. Doháněl ji a dusot jeho černého hřebce se blížil. Kdybych se tak dostala za tamhleten pahorek! Za ním bude mezi skalami místo už jen pro jednoho koně a on bude muset pronásledování vzdát. Myška se položila na koňský krk a pádila přes planinu. Její starý a unavený kůň však nemohl soupeřit s Torovým ohnivým vraníkem. Cítila, jak její zvíře klopýtá. Vydrž! prosila koníka v duchu. Už jsme skoro u pahorku! Ohlédla se přes rameno a viděla, že Tor je jí téměř po boku. Náhle se Myščíno zvíře vzepjalo a zděšeně zaržalo. Když dopadlo zpět na všechny čtyři, podlomila se pod ním jedna noha. Myšku vystřelil nenadálý pohyb ze sedla, a když letěla přes koňskou hlavu, stačila si všimnout sukovitých těl. Trollové! stihla si pomyslet, než dopadla na zem. Seběhli se kolem ní. Slyšela kovový skřípot ostrých žlutých tesáků, ze kterých odkapávaly sliny. Stočila se do klubíčka. Ale to už u ní byl Tor s napraženým mečem. Pevně zavřela oči. Slyšela, jak ostří zazvonilo o trollí zuby, a potom následovalo těžké žuchnutí. Než si uvědomila, co se děje, vyklonil se Tor ze sedla, zdvihl ji ze

země, posadil před sebe a pobodl koně do trysku. Jediné, co mohla dělat, bylo držet se vší silou sedla a modlit se, aby nespadla. Tor ji jednou rukou pevně svíral a jeho železné objetí jí drtilo žebra. Chtěla se podívat za sebe, ale ostře ji okřikl: „Neotáčej se!“

Jeli tryskem. Cestou vyplašili spoustu zvířectva: drobné červené ptáčky, kteří zděšeně poletovali kolem a rozčileně cvrlikali, ještěrky, které ostošest pádily do svých děr. Tor nepolevil, dokud se nedostali až na samý okraj planiny. Kůň byl zbrcený potem a Myška se třásla po celém těle.

„Bylo to od tebe hloupé,“ pronesl Tor vážně. „Už jsme mohli být oba po smrti.“

„Nemusel jsi za mnou jezdit,“ dokázala ze sebe vypravit třesoucím se hlasem.

Tor ji vzal dlaní za bradu a otočil její obličej k sobě. „Opravdu si myslíš, že jsem nemusel?“

Odvrátila pohled. „Nerozumím ti. Pokaždé, když si myslím, že už vím, kdo jsi, začneš se chovat jinak.“

„Jsem pořád stejný,“ odpověděl a trochu drsně dodal: „A teď, má milá, budeš muset nést následky svého špatného rozhodnutí. I když se ti pohled na mě možná oškliví, nemáš na vybranou. Musíš jet se mnou tam, kam pojedou já. A já se vracím do Airanu, krásná Rosalín. A ke všemu se mnou budeš muset sedět na jednom koni.“

Viděla, že se opravdu nedá nic dělat. Zvedla k němu hlavu a odpověděla: „Vrátím se tedy do Airanu pro Elvu. Spoléhám na tvé slovo, že nás ochráníš.“

Seskočil z koně a sundal ji ze sedla. Na okamžik si v jeho silných pažích znovu připadala jako pírk. Když ji postavil na zem, cítila, jak se pod ní podlamují kolena.

Tor ji objal kolem ramen a držel ji, dokud sama nenašla rovnováhu. Byla bledá, oči měla stále ještě rozšířené strachem z přestálého dobrodružství a rty růžové jako okvětní lístky plané růže. „Měl bych tě zaškrtnout za to, cos provedla!“

„Mohl ses mě snadno zbavit, kdybys mě byl nechal trollům.“

Obličej mu zbrunátněl vzteky: „Opravdu si myslíš, že bych byl schopen něco takového udělat?“

Kousla se do rtu a neochotně připustila: „Ne, asi ne.“

Rozvázal kožený váček u pasu a přesvědčil se, zdaje drahocenné vejce v pořádku. Z váčku se linula povědomá duhová záře a Myška nevěděla, jestli se má radovat nebo zlobit. Rozdělili se o Torovu vodu a tu trochu jídla, která mu ještě zbyla. Všechno, co měla Myška, bylo nenávratně pryč, stejně jako její ubohý koník. Když se trochu nasýtili, znovu nasedli – Tor vpředu a Myška za ním. Nebylo jí příjemné sedět mu těsně za zády, vdechovat jeho vůni a cítit, jak se mu pod koženou kazajkou napínají svaly, ale nedalo se nic dělat.

Jak Tor předtím řekl, vydali se obtížně schůdnou zkratkou. Ale zdolali ji a vyjeli na travnaté louce na dohled od airanských kopců. Slunce právě zapadalo a obloha hořela oranžovým, růžovým a zlatým požárem. Jestli to není jen další fata morgána, dorazí do zámku před půlnocí.

Torův hřebec trpělivě cválal a nesl je oba na hřbetě. Na obloze vyšel kulatý zářivý měsíc a svítil jim na cestu stříbrnými paprsky. Myška byla příliš unavená a skleslá, aby si všímala nočních krás. Původně byla přesvědčená, že Tor je jiný než ostatní muži, ale hluboce se zmýlila. Byl úplně stejný a jediné, co ho zajímalo, byla moc, sláva a ruka princezny Kamaris.

Oči se jí zalily slzami lítosti nad krásným fénixem a nad vlastním osudem.

V měsíčním světle se vyhouplo známé říční údolí a věže airanského hradu zářily do daleka přízračnou bělostí. Myška zavřela oči. Chtěla se jí zmizet někam do tmy dřív, než vjedou do bran. Nedovedla si představit, že by měla stát vedle Tora, až bude žádat o princeznu ruku.

15

Bylo už po půlnoci, když se Elva probudila. Vstala, přešla přes malou světničku, vyklonila se z okna a přehlédla údolí, cestu i vzdálené hory. Noc byla temná a svět kolem osvětlovaly jenom pochodně na hradbách. A pak to uviděla – z údolí vycházela záře, bílá jako čistý plamen. Srdce se jí zachvělo strachem i nadějí. Rychle přes sebe přehodila plášť a spěchala z chaloupky.

Muži, kteří pod Brachovým velením tábořili u řeky, to zvláštní světlo

spatřili také. Bylo to znamení, na které čekali. Objevilo se však mnohem dřív, než by si byli pomysleli. „Můj Bože!“ vykřikl Brach. „On to dokázal!“

Královna Bryn se v komnatách airanského hradu probudila z neklidného snu. Kůže po celém těle ji nesnesitelně svědila. Naslouchala tichu, do něhož z ochozů zaznívaly výkřiky hradní stráže. Ve spěchu si hodila přes ramena teplý sametový plášť a vyběhla z ložnice.

Gilmore stál na chodbě. Stále ještě měl na sobě všechny odznaky královské moci: na hlavě mu seděla koruna a přes záda splýval těžký slavnostní plášť. Dnes v noci se konalo zasedání královské rady, na něž zákon královně nepovoloval přístup. Vždycky ji nesmírně hnětlo, že pomocí svých kouzel sice dokáže ovládat Gilmora, ale nikoli jeho království. Naštěstí pro něho, pomyslela si zlomyslně.

„Co je to?“ ptala se bez dechu. „Napadl nás nepřítel?“

„Ne, ale bezpochyby se děje něco závažného.“ Král si mnul čelo.

„Proč by jinak na hrad přijížděl osamělý jezdec v tak pozdní hodinu?“

Vyšli společně na hradby a okamžitě zpozorovali blížící se záři. Nemohla to být obyčejná lucerna – na to bylo světlo příliš jasné. Gilmore netušil, co se děje, zato Bryn to bylo jasné v prvním okamžiku. Fénixovo vejce se blíží.

A Tor, ten temný válečník, si přichází pro nevěstu, princeznu Kamaris.

Oči jí hořely směsicí radosti a zloby. Já budu znovu mladá a krásná, ale ty mou dceru nikdy nedostaneš! O to už se postarám!

Dotkla se královny paže. „Jsi unavený, Gilmore. Stěží držíš oči otevřené. Měl by sis jít lehnout a vyspat se.“

Zamračil se na ni a odvrátil se. „Počkám. Jsem zvědav, co nám ten zvláštní posel nese.“

Bryn udělala drobné gesto a tiše zamumlala několik slov. „Teď půjdeš do postele a ráno si nebudeš nic pamatovat!“ rozkázala.

Gilmore se chvíli ošíval, jako by s kouzlem bojoval, ale pak jeho tělo ztuhlo a bez vůle odkráčelo topomou chůzí náměsíčníka. O chvíli později bylo slyšet, jak za ním zapadly dveře.

Bryn se snažila zklidnit tlukot srdce. Nedokáže už krále dlouho udržet ve své moci. Bojuje proti jejím kouzlům a začínají se mu vybavovat i ty nejvzdálenější vzpomínky na Deirdre a její dceru.

Bylo to mrzuté. Gilmore byl skvělý milenec a schopný král a Bryn o něj pořád velmi stála. A teď se zdálo, že jeho vášeň k ní ochládá. Pokud by se dozvěděl pravdu o tom, co před lety učinila, znamenalo by to konec všemu, co mezi nimi kdy bylo.

Královna se zachvěla a zatvrdila. Nedá se nic dělat, všechno má svůj konec. I ty nejpříjemnější věci. A pokud jde o Tora z Ostrovní země...

Usmála se. Kamaris nebyla nevěstou pro někoho takového.

Princezna se vdá za vévodu, ať chce nebo nechce. A Bryn získá moc nad obrovskou říší.

Poslala pro nového kapitána své osobní stráže. „K zámku se blíží ten barbar z Ostrovní země. Jakmile vjede dovnitř, okamžitě ho přiveďte do audienční síně.“

„Jak poroučíte, Vaše Veličenstvo.“

„Je možné, že se bude snažit uprchnout, až si všimne, že tam král není. Pokud by se mu to podařilo, bude tě to stát život.“

Kapitán cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz, a vzpomněl si na svého předchůdce, který před týdnem dodýchal v podzemních kobkách vězení. „Ano, Vaše Veličenstvo, vše bude tak, jak si přejete.“

„To doufám,“ odvětila královna s nepatrným úsměvem. „Doufám i kvůli tobě.“

„Jede s ním ještě někdo,“ oznámil kapitán.

Přistoupila k oknu právě ve chvíli, kdy Tor s Myškou přejížděli padací most.

Výborně! Dvě mouchy jednou ranou!

„S tím mužem je mladá dívka,“ otočila se ke kapitánovi. „Přivedeš je oba. Ručíš mi za to, že s nimi budou jednat s náležitou úctou.“

Oči jí zářily jako valouny zlata. „A ručíš také za to, že ani jeden z nich neopustí síň živý.“

Ve chvíli, kdy se otevřela brána a Tor s Myškou vjeli na nádvoří, obklopilo je několik vojáků. Tor pobodl koně, ten se vzepjal na zadní

a muži polekaně uskočili před nebezpečnými kopyty. Myška se držela vší silou, aby nespadla.

„Nechceme vám ublížit,“ snažil se kapitán královny strážce oba jezdce uklidnit. „Jsme čestná garda, která vás má odvést do audienční síně.“

Tor opsal svým mečem stříbrný oblouk. „Nepotřebujeme žádnou gardu ani strážce. Odstupte!“ Vraník se znovu vzepjal.

Vojáci poslechli. Tor otočil koně a vyjel po schodech vedoucích z nádvoří až do velké síně. Ospalí sloužící a několik hostů, kteří zde ještě ponocovali, se zděšeně rozprchli na všechny strany.

Za hlasitého klapotu koňských kopyt přejeli celou síň a zastavili se až u audienčního sálu. Tor sjel dolů s připraveným mečem. Myška sklouzla z koňského hřbetu a přiskočila, aby mu otevřela dveře.

Když byli uvnitř, zase je zabouchla a zastrčila závoru. Rozhlédla se a zděšeně zalapala po vzduchu. Král tady nebyl! Zato královna Bryn, obklopená svými věrnými, stála s jízlivým úsměvem u trůnu. Zlaté oči jí zářily dychtivostí a zlobou.

„Jak vidím, splnil jsi svůj úkol úspěšně.“

„To musíš posoudit ty sama. Už brzy se vylíhne.“ Odpověděl Tor chladně.

Vyndal z kazajky kožený váček, z něhož se linulo světlo. Když jej otevřel a vzal vejce do dlaně, proud světla zesílil. Silná skořápka se blyštěla a jiskřila stále víc.

Bryn doširoka otevřela oči. Mládí a krása! Znovu je budu mít!

V době, kdy byl Tor na výpravě za fénixem, vyvolala královna znovu síly černé magie. Její pokus však skončil nezdarem. Za svou opovážlivost a snahu udržet si krásu pomocí temných sil zaplatila několikanásobnou cenu. Kůže jí ochabovala, vrásky se prohlubovaly, oči ztrácely lesk. Stárla každým okamžikem víc a víc. Ale teď měla konečně na dosah ruky prostředek, který dokáže všechno zvrátit.

„Dej mi to vejce,“ rozkázala Torovi.

Tor pevně sevřel prsty kolem duhové skořápky. „A co mi za to na oplátku dáte vy?“

„Tvé chování je drzé a nestoudné! Strážce, vezměte mu to vejce a přineste mi ho!“

Jeden z ozbrojenců se pokusil Torovi vejce vyrvat, ale jakmile na něj sáhl, zděšeně uskočil. Bolestně sténal a třepal rukou před sebou. Dlaň měl dočerna spálenou.

Mezi lidmi v síni proběhlo udivené a zděšené zamručení.

„Možná že neznáte tak dobře legendy o fénixovi a jeho vejci,“ obrátil se Tor klidně ke královně. „Já jsem je také neznal, ale Rosalin mi všechno dopodrobna vyprávěla. To vejce mi nemůže nikdo vzít bez mého svolení. Avšak ten, kdo vejce vyzvedne z fénixova hnízda, je někomu může dobrovolně darovat.“

Přikročil blíž ke královně a ztišil hlas: „Ale vraťme se k naší záležitosti. Když vám to vejce dobrovolně dám, Veličenstvo, co s ním uděláte? Až se vylíhne nový fénix, zavřete ho do klece a ochočíte si ho jako kanára? Bude vás ve vašich komnatách těšit zpěvem?“

Rozpraskané královny rty odpověděly: „Zpěvavých ptáků v klecích mám víc, než potřebuji. Jsou jeden jako druhý.“

Tor se chmurně usmál. „Tohle vejce je prý jediné. Jediné svého druhu! Jestli se zničí, žádné další už nikdy nebude a krásný fénix zmizí navěky ze světa.“

Královna se drsně zasmála. „A proč by zrovna fénix měl mít věčné mládí a krásu? Vždyť nemá větší mozek než obyčejná slepice! A já jsem královna! Určitě si takový dar zasloužím víc než on.“ Pohodila vzdorně hlavou: „V lesích poletuje spousta dalších ptáků. Ale já jsem jedinečná!“

Královnina slova byla tak podobná tomu, co mu před několika hodinami řekla Rosalin. Ale jak moc se lišila v tom, co znamenala! Chtěl popojít blíž ke královně, ale Myška mu zastoupila cestu.

„Nedělej to, prosím tě!“ Srdce měla těžké a žhnulo jí v těle jako kus roztaveného olova.

„Nemám na vybranou,“ odpověděl bezvýrazně.

Myška zamrkala za závojem horkých slz. „Strávili jsme spolu mnoho dní, Tore z Ostrovní země. Máme za sebou dlouhou a těžkou cestu. Poznala jsem, že jsi odvážný muž a skutečný rytíř. Riskoval jsi pro mne svůj život. Riskoval jsi dokonce i fénixovo vejce, abys mě zachránil před trolly.“

Drobnými prsty sevřela svalnatou paži. „Věřím, že skutky mluví hlasitěji než slova. Jestliže vydáš fénixovo vejce do rukou královny, zahubíš stvoření, které svou krásou a zpěvem poskytlo mnoha lidem potěšení a nikdy nikomu neublížilo. A bude to znamenat i to, že nejsi mužem, kterého milu –“

Zarazila se uprostřed slova, aby se nadechla. „Že nejsi čestný a zásadový muž, za jakého tě pokládám.“

Tor se temným pohledem zavrtával do stříbromodrých očí. „Chceš po mně těžkou věc, Rosalin. Chceš, abych se vzdal princezny a poloviny království. Pokud to udělám, co mi za to můžeš nabídnout

ty?“

Myška smutně potřásla hlavou: „Nemám nic, co bych ti nabídla.“

Tor se na ni díval očima černýma jako noc. „Mýlíš se ve dvou věcech.“ Jeho hlas zesílil a chvěla se v něm vášně: „Máš mnohem víc, než bych si mohl přát, krásná Rosalin. Ale bojím se, že nejsem muž, za jakého mne pokládáš.“

Napřáhl dlaň s vejcem směrem ke královně.

17

Myška si znovu stoupla mezi Tora a královnou. „Jestli máš na mysli to, co se mezi námi odehrálo včera v noci, musím ti říct, že jsi mě mohl mít s veškerou mou ochotou, vášní a touhou. Myslela jsem, že ses ode mne odvrátil proto, abych zůstala pannou a dovedla tě k stříbrnému jeřábu. Mýlila jsem se. Jsi dobrý a spravedlivý člověk, Tore z Ostrovní země. A věřím, že nezradíš fénixe, stejně jako jsi nezradil mne.“

Torův pohled se zkřížil s dívčíným. „Opravdu věříš, že zahodím tak lehce všechno, o co jsem bojoval? Vždyť sama říkáš, že mi nic nemůžeš nabídnout na oplátku!“

Zapomněla na hrdost a opatrnost. „Opravdu nemám nic, co bych ti mohla darovat. To jediné, co mi opravdu náleží – mé srdce –, už ti dávno patří. A zůstane to tak navždy.“

„Už dost těch hloupostí!“ přerušila Bryn debatu netrpělivým výkřikem. „Dej mi to vejce, než bude pozdě.“ Klouby na stařeckých prstech se jí zvětšovaly a ruce se měnily v zkroucené pařáty.

Vejce v Torově dlani nečekaně poskočilo a téměř vyklouzlo na podlahu. Sevřel prsty pevně skořápku a cítil, jak po celém obvodu praskla. Z uzoučké štěrbin se linula oslňující záře. Světla pochodní se zamžila, zato plameny v krbu vesele vyšlehly.

Královna pánovitě natáhla ruku a drahokamy v náramcích a prstenech zamrkaly jako hvězdy na jasné noční obloze. „Honem. Musíš mi to vejce dát! Představ si, co tě čeká – princezna a polovina království!“

Tor odvrátil pohled od Myšky a zdvihl vejce do výše. Světlo, které z něj vycházelo, ozářilo i nejzazší kouty staré síně. „A to je všechno, co mi můžeš nabídnout? Co když budu chtít víc?“

Královniny oči se zakalily a objevil se v nich divoký výraz. Dlaň měla stále nataženou a sukovité prsty byly připravené chopit se vzácného vejce. „Dám ti cokoli! Požádej, o co chceš, a bude to tvé! I kdyby to byla koruna Airanu!“

Závěsy za královninými zády se rozhrnuly a do síně vstoupil král.

„Jsi velmi štědrá, má paní. Ale koruna Airanu ti nenáleží! Nemůžeš ji nikomu nabízet!“

Gilmore propustil královninu gardu, a když osaměli, zavřel znovu vysoké dveře na závoru. „To vejce si vezmu já.“

„Ne!“ vykřikla královna na Tora. „Dej ho mně a Kamaris bude tvou ještě dnešní noci. Jen mi to vejce dej!“

Tor je však stále držel tak, aby na ně Bryn nedosáhla. Znovu nadskočilo a ve skořápce se objevila další prasklina. Bryn už nedokázala stupňující se napětí snést. Vyrasila proti Torovi a pokusila se mu vejce vyrvat. Tor uhnul a s úsměškem se zeptal: „Tak moc po něm toužíš?“

Mrštil blyštivým oválem přímo do krbu. Plameny se kolem něj semkly a vyšlehly do výše. Bylo slyšet hlasitý praskot a sykot a skořápka se pokryla zubatými puklinami.

„Ne!“ vykřikla královna zaslepená hněvem. Přiskočila k ohni a krbovými kleštěmi šátrala v plamenech, dokud se jí nepodařilo odkulit vejce na kamenné dlaždice. Duhový předmět obklopovala barevná záře a skořápka se rozlétla na mnoho drobných kousků. Myška se chtěla vrhnout dopředu, aby zachránila nového fénixe, ale Tor ji chytil, strhl do náruče a držel tak pevně, že se nemohla ani hnout. „Nedívej se tam! Pro všechno na světě, nedívej se!“ Neměla na vybranou. Obličej měla zabořený do svalnatého ramene, znovu cítila mužné teplo a sílu a vdechovala známou vůni Torova těla. Její pružné křivky přesně zapadaly do jeho pevných a šlachovitých svalů.

Z krbu vyšlehl blesk a komnatu naplnil štiplavý zápach síry. Plameny ohně vyletěly s mohutným zaburácením do výšky, ale Myška se v Torových pažích přesto cítila naprosto bezpečně. Dokonce bezpečněji než kdykoli předtím.

Tor křikl směrem ke králi: „Dívej se do zrcadla, ne do plamenů!“

Myška zvedla hlavu a zadívala se do zrcadla, které viselo nad jednou truhlou. Zlatě oranžové a rudé plameny šlehalys vysoko do komína a vrhaly zlověstné odlesky na královniny bělostné šaty a zlaté vlasy. Myška nevěřicně zamrkala. Něco bylo jinak, než mělo být. Tohle nebylo zrození fénixe. Před jejíma očima se odehrávalo děsivé divadlo. Královna Bryn ztuhla na místě, s jednou rukou chtivě nataženou před sebe, a začala se měnit v kámen.

Od špiček sametových trepek až po korunu na hlavě. Každá linie obličeje, každý záhyb hedvábných šatů, každá vráska, dokonce i jizva na nezahaleném krku zkameněly.

Mezi hořícími poleny se ozvalo zaškrabání šupinatých nohou a Myška teprve teď uviděla to, čeho si Tor i Gilmore všimli již na začátku zrození nového života. Z vejce se nevytlíhl fénix, ale ohavný ještěr s tělem pokrytým zlatými a stříbrnými šupinami. Za hlavou, mezi krkem a šlachovitými lopatkami, se mu volná kůže skládala do varhánků, které připomínaly malá křídla.

Netvor se otočil ke zdi a se zlověstným sykotem zmizel v obláčku stříbřitého kouře v komíně.

„Co je to za čáry!“ vykřikl král.

„Žádné čáry, Veličenstvo,“ odpověděl Tor klidně. „To jen pohled baziliška zrozeného v ohni proměnil královnu v kámen.“

Gilmore se zachvěl a zdálo se, že ze sebe setřásl poslední zbytky kouzelné pavučiny, kterými ho Bryn tolik let spoutávala. S úžasem se díval na zkamenělou postavu.

Myška se užasle zeptala: „Ale jak jsi přišel k baziliščímu vejci?“

Tor se zasmál: „Když jsme přišli na kouzelnou planinu, ještě než jsme dorazili k stříbrnému jeřábu, všiml jsem si ba-ziliščí stopy. Pak jsem ti řekl, že jdu rybařit, a nechal tě samotnou s fénixem. Našel jsem baziliškovo doupě a sebral v něm vejce. Když jsem se vrátil, trošičku jsem tě obelstil a předstíral jsem, že jsem je vytáhl z hnízda a že je fénixovo.“

Myška se usmála a oči jí zářily: „Tys věděl, že fénixe pustím na svobodu!“

Tor se maličko ušklíbl: „Nu, víš, Rosalin, tak trochu jsem s tím počítal.“

Otočil se ke králi. Gilmore na ně zíral udiveným pohledem člověka, který se právě probudil z dlouhého a zlého snu. „Tore z Ostrovní země,“ pronesl, „zbavil jsi dnes Airan velikého zla a beze zbytku splnil svůj úkol. Dodržím své slovo. Tak, jak ti to právem náleží, dostaneš ruku princezny Kamaris, budeš-li o ni stát, půl království a mé požehnání.“

„Nestojím o princeznu, které říkáte Airanský květ. Nechtěl jsem ji z lásky, ale z poblouznění. Místo ní vás, pane, žádám o ruku nejkrásnější růže na celém světě, mé milované Rosalin. Stačilo, abych s ní strávil několik dní, a pochopil jsem, že je světlem mého srdce. Samozřejmě záleží na tom, jestli ona bude chtít mě.“

Tor se otočil k Myšce a vzal její obličej do dlaní. „Budeš mě chtít, má lásko?“

Ovinula mu ruce okolo krku: „Budu. Celým svým srdcem.“

Gilmorovo pokašlávání je vytrhlo z dlouhého polibku. „Nemůžeš ji mít.“

„Proč ne?“ vykřikla Myška.

„U všech ďasů!“ zaburácel Tor. „Bude moje!“

„Bude tvá pouze tehdy,“ pokračoval král nevzrušeně, „přijmeš-li i druhou část své odměny a tou je polovina království. Právem ti náleží.“

Tor se zatvářil překvapeně a král pokračoval dál: „Vím, kdo jsi, vnuku velkého Orga. Tvůj otec Lorik byl mým přítelem. Kdyby válka byla dopadla jinak, stal by se králem Airanu on. Převezmeš-li po mně vládu ty, dostojíš odkazu svého děda a otce a kruh se uzavře. Jsem unavený dlouhými roky kralování a koruna je pro mne těžké břímě. Polovinu království dám věnem své prvorozené dceři, princezně Rosalin, a druhou polovinu tobě v den vaší svatby.“

Vzal Myšku za ruku a vložil její dlaň do Torovy. „Společně budete vládnout moudře a spravedlivě.“

„Ale co bude s princeznou Kamaris?“ vyhrkla Myška. „Je to také tvá dcera.“

Král se usmál. „Ujišťuji vás, že bude naprosto šťastná. Nechce vládnout a nemá k tomu ani potřebné vlohy. Včera večer, když královna odešla do svých komnat, uprchla Kamaris se svým knížátkem. Odpluli s odlivem a teď už budou daleko na širém moři. Dám jí bohaté věno a své statky v Západní zemi. Všechno ostatní připadne vám dvěma.“

„Nepotřebuji tvé království,“ pravil Tor vážně. „Jsem dědicem Orgova majetku. V Ostrovní zemi mám velké panství a pozemky o rozloze tisíce akrů.“

„Nech si je, ale neopouštěj Airan.“ Gilmorův úsměv posmutněl.

„Prosím tě o to nikoli jako král, ale jako otec. Neber mi dceru ve chvíli, kdy jsem ji konečně našel.“

Tor zvedl dívčinu tvář k sobě. „Nechám to na ní. Tak co na to říkáš,

má milá?“

Myšce přetékal srdce štěstím. „Říkám, že tohle je ta nejšťastnější chvíle v mém životě!“

Tor ji vzal znovu do náruče. „A to je teprve začátek. Čeká toho na nás daleko víc!“

Epilog

Tor a jeho nevěsta odpočívali vedle sebe v nočním šeru. Dívčiny kaštanové vlasy zakrývaly svalnatou Torovu hrud' jako hedvábný závoj. Airanské zvony, které celý den vyzváněly na oslavu svatebního dne, konečně ztichly, stejně jako salvy slavnostního ohňostroje.

Tor vzal do dlaní nahá dívčí ňadra a políbil je. Vzdechla, přitiskla se k němu a cítila, jak se jeho tělo znovu probouzí k milostným hrám.

„Jsi nenasytný,“ zašeptala.

„Ne víc než ty, krásná Rosalin. Kolikrát se ještě chceš milovat?“

Tiše se zasmála: „Tolikrát, kolikrát to vydržíš.“

„Je to snad výzva? Jestli ano, jsem hotov ji přijmout.“

„Uvidíme, jestli se jen nechvástáš.“

Překulil se na ni a začal ji vášnivě líbat. Dotkl se jejích stehů, která se mu pohostinně rozevřela, a znovu jej obklopila známá sladká vůně. „Jak bys to ráda teď? Rychle, nebo pomalu? Něžně, nebo divoce?“

„Je mi to jedno, hlavně když už začneš!“

Jemně ho kousala do svalů za krkem, ovinula mu nohy kolem pasu a splynuli spolu v jedno tělo. Zmocnil se jí s veškerou vášní a vedl ji až k sladkému vyvrcholení. S jeho jménem na rtech mu vycházela vstříc. Letěli spolu vysoko po spirále lásky a na jejím vrcholu hořeli horkým, jasným plamenem.

Když oslnivý okamžik pominul, zůstali si ležet v náručí, ale světlo, které v sobě při milování cítili, nezmizelo. Rosalin je viděla skrz zavřená víčka i teď.

Otevřela oči. „Podívej!“

Otevřeným oknem vlétl do jejich komnaty fénix a usadil se na kamenné okenní římsě. Oči měl kalné, peří zplhlé, rozčepýřené a matné, jen místy probleskovaly jasné zlatavé jiskřičky. Hlavu však nesl stále vznešeně a královsky.

„Kde se tady vzal? Tak daleko od svého hnízda?“ zamumlal udiveně Tor.

Rosalin pochopila. Přiletěl jim poděkovat. Fénix otočil hlavu a rozhlédl se po pokoji. Uviděl chuchvalec šatů, který ležel v jediné změti na zemi – krátkou pláštěnku z látky protkávané stříbrem, svatební šaty, hedvábné punčochy a sametové střevíčky.

Dolétl k oblečení, usadil se v něm, několikrát se zavrtěl a vytvořil si důlek podobný hnízdu. Po chvíli začalo jeho peří žhnout. Pták zvedl hlavu a zatrylkoval píseň tak krásnou a dojemnou, že se Rosalininy oči zalily slzami. Když dosáhl nejvyššího tónu, zaplnila se komnata oslnivým bílým jasem, před nímž museli zavřít oči a odvrátit hlavy. Čekali, až záře pomine, a pak se na něj znovu podívali.

„Ach, Tore, podívej!“ Rosalin si přitiskla ruce na srdce.

Ze starého fénixe zbyla jen hromádka popela, ve které žhnulo pár jiskřiček. Uprostřed záhybů stříbrného pláště leželo vejce. Bylo menší než baziliškovo a také barva byla jiná. Nešířilo kolem sebe bodavé jiskření, ale měkkou stříbrozlatou září, která obklopovala fénixe, když k nim vlétl oknem.

Dívali se na vejce jako u vytržení. Skořápka pukla, rozskočila se na spoustu střípků a z ní vykročil nový fénix. Otočil k nim vznešenou hlavu s rubínovými očima a zazpíval nádhernou melodii, která naplnila jejich srdce čistou radostí.

Tor objal svou manželku okolo nahých ramen. „Z ničeho se zrodilo vše. Stejně tak jako naše láska.“ Přitáhl si ji blíž, políbil ji a znovu mezi nimi vyšlehl plamen vášně. Znovuzrozený fénix vyletěl otevřeným oknem a ztratil se mezi zářícími hvězdami.

Ledová růže
Nora Roberts

Růže a meč
Jill Gregory

Růže z Glenrossu
Ruth Ryan Langan

Nejkrásnější růže
Marianne Willman

Obsah

NEJKRÁSNEJŠÍ RŮŽE

**NORA ROBERTS JILL GREGORY RUTH RYAN LANGAN
MARIANNE WILLMAN**

Z anglického originálu Once Upon A Rose, vydaného nakladatelstvím Penguin Putnám Inc., Love Books, divize The Berkley Publishing Group, v New Yorku roku 2001, přeložila Blanka Petáková
Vydal Columbus, spol., s r. o., v Praze roku 2004 Redakce Jana Moravcová
Technická redakce Renáta Šmatová Sazba Edward Feldek Tisk Těšínské papírny, s, r. o., Český Těšín Vydání první
\$
COLUMBUS Nad Kolčavkou 8 190 00 Praha 9 www.knihy-columbus.cz